

Giới thiệu Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc

Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc xoay quanh về cô - Phạm Hiểu Linh... một cuộc sống nếu không tính đến chuyện phải bươn trải kiếm tiền một mình, tự lực tự cường thì vô cùng thoải mái và hạnh phúc với bố mẹ, em trai yêu thương, cuộc sống tự do tự tại... đúng là cha mẹ đã được trời sinh một đôi, hai anh em cô đều nương tựa hết mực.

Nhưng trời không rõ lý do gì... vì một trận sốt khiến cô xuyên không qua, đến một nơi mọi thứ dường như ở quê nhà cô... chỉ khác nơi này nữ tử làm chủ, thú phụ sinh con.

Truyện nàng mở mắt, phải lo cuộc sống cho bản thân và hai đệ đệ cùng người phụ thị của mình. Nàng sẽ để cuộc sống bình bình đạm đạm trôi qua hay sẽ khiến mọi thứ điên đảo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua

Trong lúc mơ hồ tỉnh dậy, đầu rất đau, Hiểu Linh không kiềm chế khẽ rên một tiếng, thầm nghĩ: “chết tiệt, chỉ một cơn sốt thôi mà, có cần đau đầu đến vậy không?”

- Thê chủ... ngài tỉnh rồi sao?

- Tỷ tỷ... người tỉnh?

Trong âm thanh của những người đó pha lẫn giữa sợ hãi và vui mừng, Hiểu Linh nhíu mày: “cái gì mà thê chủ, tỷ tỷ...”. Cô chống đỡ cảm giác mí mắt nặng trĩu, Hiểu Linh chậm rãi mở mắt ra. Đập vào mắt cô lúc này là mái nhà bằng vài cây gỗ thô và phủ bằng rơm rạ, đôi chỗ có thể nhìn thấy cả ánh nắng chiếu xuống. Đầu óc chưa kịp định thần xem bản thân đang tỉnh hay đang mơ thì tiếng quý gối bùm bùm vang ngay bên cạnh khiến Hiểu Linh nghiêng mặt về phía tiếng động.

- Cầu thê chủ tha ta một lần... ta thực không phải cố ý... cố ý lấy vật đánh ngài... cầu ngài... tha ta... đừng đánh chết ta...”

- Tỷ tỷ, cầu người đừng bán huynh đệ chúng ta, chúng ta có thể làm nông, chúng ta sẽ chăm chỉ giúp người kiếm tiền... cầu người... đừng bán chúng ta a...

Hiểu Linh hai mắt mở lớn. Chuyện gì đang xảy ra vậy, không thể nào, hẳn là mơ đi? Cô chỉ bị cảm sốt một trận xin nằm nghỉ ở phòng trọ. Đột nhiên tỉnh dậy lại là quang cảnh lạ lùng này. Nhắm mắt lại, tay cầu vào đùi mình một cái thật đau để tỉnh lại nhưng sao mở mắt ra vẫn là cảnh ấy, con người ấy. Đây không phải cô xuyên không chứ? Con đầu đầu ập tới làm Hiểu Linh vô thức đưa tay lên day day thái dương. Đầu cô khi nào thì bị băng bó rồi? Đưa bàn tay ra trước mặt, cô nhận rõ đây chắc chắn không phải tay của mình. Bản thân cô từ nhỏ sống trong một gia đình tầm trung buôn bán nhỏ, không phải làm ruộng. Khi đi làm lại là một kế toán viên, tay chỉ dùng nhiều cho bản phẩm. Nên không thể nào thô và có những vết chai như vậy. Chết tiệt. Cô xuyên qua như mấy câu truyện thỉnh thoảng ngồi văn phòng cô vẫn đọc giải sầu sao? Hơn nữa còn là nhà nông. Tiếng khóc lóc, cầu xin của mấy người một lần nữa phá tan suy nghĩ miên man của Hiểu Linh và kéo cô về thực tại. Đánh mắt nhìn xuống, 3 người con trai đó vẫn quỳ mọp bên dưới, đập đầu khóc lóc. Lấy hết sức mình, Hiểu Linh nói:

- Mấy người đứng dậy hết đi...

Ba nam tử ngừng đập đầu, ngược nhìn lên. Lúc này Hiểu Linh mới nhìn kỹ được bọn họ một chút. Một nam tử lớn nhất chừng 15, 16 tuổi, dáng bộ thanh tú, nhu nhược, cả người gầy yếu, gương mặt chỗ xanh chỗ tím, đôi mắt lộ rõ sự sợ hãi và tuyệt vọng. Hai người kia nói đúng hơn là trẻ em đi, một chừng 10 tuổi, người kia chừng 6 tuổi. Tất cả bọn họ sợ sệt nhìn cô không dám nhúc nhích, chỉ sợ rằng là nghe lầm. Hiểu Linh thở dài:

- Mấy người đứng lên đi... lại gần đây... tôi rất mệt không thể nói to được...

Ba người quay lại nhìn nhau 1 cái như xác định rồi chậm rãi đứng lên, nhích từng bước một về phía chiếc giường, đôi mắt thỉnh thoảng lên nhìn phản ứng của Hiểu Linh. Họ dừng lại cách cô chừng một cánh tay, hai tay nắm chặt vạt áo cố gắng kiềm giữ nỗi sợ hãi khi gần cô. Ba người họ lặng yên đứng đó, không dám phát ra một tiếng động nhỏ, lên đánh mắt chờ đợi. Hiểu Linh nhìn đánh giá 3 nam tử một lát. Trang phục họ mặc khá giống mấy bộ quần áo cánh miền Bắc xưa cô hay thấy ở trong tivi, không một bộ nào lành lặn, đều vá mấy mảnh lớn nhỏ. Gia đình này thật sự nghèo đi. Cô đưa mắt nhìn nam tử lớn nhất:

- Nói cho tôi biết tôi là ai... các người là ai... tôi... không nhớ gì cả.

Ánh mắt 3 nam tử lóe lên sự lo lắng nhưng vẫn không tránh khỏi sợ hãi, hỏi lại:

- Thê chủ... đầu của ngài... Ngài... không nhớ điều gì...

- Ta điều gì cũng không nhớ rõ... tất cả đều mơ hồ. Nói cho ta 1 số điều sơ lược trước: ta tên gì, các người tên gì, nhà chúng ta còn có ai, ta đang ở đâu?

Người được Hiểu Linh hỏi trầm ngâm suy nghĩ xem phải nói cho cô những gì. Trong khi chờ đợi người đó mở miệng, cô đánh mắt nhìn sang hai bé trai bên cạnh. Đứa nhỏ núp sau lưng người anh, thỉnh thoảng lại lên nhìn cô. Khuôn miệng nấp má, dường như muốn nói lại thôi. Hiểu Linh thấy rõ bọn họ đang rất sợ cô nên dù một hành động nhỏ cô cũng không dám tùy tiện làm. Vì thế cô không nhìn 2 đứa trẻ quá lâu mà quay lại chờ câu trả lời cô muốn. Khi nhận thấy ánh mắt cô chuyển về phía mình, nam tử kia trả lời từng từ một:

- Ngài tên Phạm Hiểu Linh, đây là Phạm gia tại Trần Gia Thôn. Phạm gia là nơi khác chuyển tới. Song thân ngài đã mất, dưới ngài còn hai đệ đệ là Phạm Lập Hạ 8 tuổi và Phạm Tiểu Hàn 5 tuổi. Ta tên Nguyễn Tiểu Đông, là phu thị của ngài vào cửa năm ngoái khi mẫu thân ngài còn tại thế...

Nói đến đó, nam tử tên Tiểu Đông chợt dừng lại, nhìn ta... ấp úng hỏi:

- Thê chủ... ngài... thực sự... điều gì cũng quên sao?

Mãi theo đuổi suy nghĩ của mình, Hiểu Linh không trả lời câu hỏi. "Cưới, phu thị, thê chủ... Lễ nào là nữ tôn đi?". Để xác nhận lại suy nghĩ của mình, cô hỏi:

- Nơi này nữ tử làm chủ, nam tử tại gia sinh con sao?

Ba cái đầu tự động gật gật xác nhận câu hỏi của cô. Hiểu Linh nén tiếng thở phào. Cũng may nơi này nữ tử làm chủ, nếu không chắc cô sẽ không thể tồn tại nổi trong xã hội nam quyền mạnh mẽ. Hiểu Linh có chút tò mò về người cùng tên với cô này. Nàng ta làm sao chết. Mà cô xuyên qua, vậy không lẽ cô cũng chết rồi sao? Chỉ một trận sốt thôi mà. Gia đình cô sẽ thế nào đây? Một sự bi thương dâng trào, nghẹn lại nơi cổ họng đắng nghét. Cô không muốn khóc trước mặt người lạ, kiềm chế giọt nước mắt chực lăn, Hiểu Linh muốn lãng sang chuyện khác, buột miệng hỏi:

- Vậy tại sao tôi bị thương?

"Bùm... bùm... bùm... * cả 3 người đồng loạt quỳ xuống, dập đầu rồi rít.

- Thê chủ... ta biết sai rồi... cầu ngài tha ta lần này...

- Tỷ tỷ... cầu người tha chúng ta.... Chúng ta sẽ không lười biếng... chúng ta sẽ làm việc mà.

Hiểu Linh không biết nói gì. Cô quên mất họ đang rất hoảng sợ. Cô lại đụng tới chuyện đó. Phất phất tay, nằm xuống:

- Mọi người đứng dậy thôi... tôi sẽ không hỏi chuyện này nữa... dù sao thì đã quên thì cho quên đi. Nhớ lại cũng làm gì đâu... đến bản thân mình là ai còn không nhớ được nữa mà. Mọi người làm gì thì làm đi, tôi mệt mỏi, muốn ngủ.

Nói rồi, Hiểu Linh trở mình quay lưng lại với họ, nhắm mắt. Thực sự cô cần thời gian để tiêu hóa mớ bòng bong này. Bố mẹ cô, em trai cô sẽ phải đối mặt với chuyện cô ra đi thế nào đây... từ khỏe mạnh nhàn nhã lặng lẽ chầy xuống một hàng lệ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nàng Thay Đổi

Sức hồi phục của cơ thể này cũng thật tốt. Chỉ ngủ một giấc tới sáng hôm sau Hiểu Linh đã thấy người khỏe lên nhiều. Mở mắt nhìn xung quanh không thấy ai, Hiểu Linh lững thững đi ra cửa xem xét tình hình ngôi nhà và thôn xóm xung quanh.

Ngôi nhà này chính xác là một căn nhà tranh vách đất điển hình với nền nhà được tôn cao hơn sân chừng 30 phân để tránh mưa ngập, nối liền từ nhà với bờ sân là một hàng đá xanh nhỏ. Bức tường nhà được ghép từ những miếng đan tre xen lẫn đất trộn, sau đó được trát thêm một lớp đất sét bên ngoài cho thêm phần vững chắc. Mái nhà được lợp từ nhiều lớp rơm cột chặt vào một thanh tre dài tạo thành những phiến dài chừng hai mét, rộng một mét xếp lớp lên nhau. Tuy nhiên, có lẽ đã lâu không được sửa sang lại nên những bức tường quanh nhà đã bắt đầu bong tróc từng mảng đất lớn và mái nhà thì đôi chỗ ánh sáng có thể chiếu rọi xuống tới nền.

Ngôi nhà được xây hình chữ U với một khu nhà chính ba gian, một khu phụ hai gian và một nhà bếp. Khu nhà phụ mới hơn, có lẽ được xây khi thân thể này đón đầu nên cần tách ra ngủ. Bây giờ khu đó dành cho hai huynh đệ Lập Hạ và Tiểu Hàn. Hiểu Linh và Tiểu Đông ở gian nhà chính.

Đồ đạc trong nhà rất đơn sơ. Chính giữa gian nhà là bộ tủ chè đã sờn cũ. Trong tủ đựng bộ chén sứ màu nâu nhìn đã không còn ra trang trí chỉ được dùng trong trường hợp có khách đến nhà. Phía trên nó là một số bát hương thờ gia tiên. Bên dưới là một chiếc bàn hình chữ nhật cùng hai băng ghế dài

nơi dùng để tiếp khách cũng như ăn uống. Một gian bên cạnh đặt một chiếc giường và một tủ gỗ cao đựng quần áo và chăn màn. Gian còn lại của căn nhà dùng để đựng lương thực. Trong nhà chỉ còn lại chưa đầy 30 cân gạo cùng ngô. Khoai lang được để gọn vào một góc khoảng chừng có 50 cân.

Nhìn gian nhà chính như vậy thì khu nhà phụ cũng chẳng có gì để nói: một cái giường, một tủ gỗ và vài cái ghế con. Gian bếp cũng có một chiếc tủ gỗ dùng để đựng gia vị và đồ ăn thừa tránh gián chuột được đặt đối diện cửa ra vào. Cánh cửa cái tủ bị dây buộc chằng chặt vì đã bị long ra ngoài. Bên cạnh nó là chiếc chạn bát nhỏ bằng tre đã xiêu vẹo phải dựa sát tường để khỏi đổ, nhìn như một chiếc nồi nhỏ của trẻ con. Bức tường nơi đặt chiếc kiềng ba chân để nấu được đặc cách xây bằng đá chát vôi vữa để tránh cho củi lửa bén lên ngôi nhà. Phía đối diện góc nấu bếp được chắt đầy rom rạ, thân cây ngô và vài bó củi dùng để đun nấu.

Mọi thứ đều cũ hỏng nhưng lại rất sạch sẽ. Hiểu Linh thăm hỏi lòng. Có vẻ phu lang của cô và 2 đệ đệ rất chăm chỉ, ưa sạch sẽ. Ách... phu lang của cô sao? Nghe cũng... ồn đấy chứ... Hiểu Linh cười cười. Cô tự nhận bản thân là một kẻ lãnh tình. Ngoại trừ người nhà của cô ra, cô không hơi đâu đi nghĩ về những người khác nên ở hiện đại tới 25 tuổi cô chỉ từng thích một người. Để rồi sau khi biết người đó không hề thật lòng, chỉ mất 3 tháng cho cô quên tất cả. Vậy cũng tốt a. Ít nhất giờ cô biết chỉ cần ráng kiếm tiền nuôi 3 nam tử nhà cô, sau đó là gả hai đệ đệ cho người tốt rồi sau đó là nuôi lũ nhóc nhà cô, rồi sau đó... Ách, hình như cô nghĩ hơi xa rồi.

Bên ngoài ngôi nhà là 1 cái sân đất nhỏ. Trên nền sân còn hằn vết chổi quét. Có vẻ như công việc quét tước luôn được thực hiện vào sáng sớm. Đào mắt nhìn quanh, Hiểu Linh nhận thấy cách đó không xa là một bãi đất trồng rau nho nhỏ với đủ loại: hành, tỏi, ớt, rau cải, cải cúc, thì là, dền dưa chuột, đậu đũa, mồng tơi dựa sát vào bờ rào tre tươi non mơn mẫm. Đây là những loại rau đặc trưng của thời tiết nóng ẩm như ở quê nhà làm cô không kiếm được nước mắt. Từng giọt nước mắt thì nhau rơi xuống không ngừng được.

Cô mạnh mẽ gạt đi nước mắt, tự mắng bản thân: khốn kiếp... không được khóc. Người phải sống tốt, sống thật vui vẻ để gia đình người có thể yên tâm về người. Khốn kiếp... Khốn kiếp... Mọi người phải sống tốt như con đây. Con không có chết, con còn sống. Vừa tự mắng, Hiểu Linh rảo bước đi tới chum nước sạch múc nước rửa mặt. Thời tiết có lẽ mới vào xuân nên nước còn chút lạnh khiến cô rùng mình. Được rồi... để bản thân không sa vào cảm xúc buồn bã, cô phải kiếm việc gì đó để làm. Trước hết là tìm xem ba người bọn họ đi đâu.

Hiểu Linh rảo bước ra ngoài, đóng lại cửa cổng cẩn thận rồi tuyển bừa một con đường để đi. Đi trên đường êm dốc thoải, cô đựng mặt mấy người. Thái độ cười xã giao và né tránh của bọn họ làm cô không dám mở miệng hỏi chỗ của Tiểu Đông, Tiểu Hàn và Lập Hạ. Không biết cách làm người của thân thể này thế nào mà ai ai cũng phải né tránh như vậy làm cô không khỏi thờ dãi trong lòng. Hiểu Linh đi thêm chừng mười phút thì nghe tiếng cười nói của mấy nam tử vọng lên từ dưới sông. Đột nhiên cô nghĩ có lẽ có thể thấy người ở đây. Vì thế cô chậm rãi đi xuống bờ sông. Một bóng người cô độc ngồi tách hẳn một chỗ, không tham gia cuộc nói chuyện vui vẻ thu hút ánh nhìn của Hiểu Linh. Tiểu Đông với một chậu quần áo lớn đang mài mề vò giữ không để ý tới một chiếc áo đang lơ lửng trôi ra ngoài cách hẳn khá xa. Đột nhiên có người hô lớn:

- Áo của ai trôi ra giữa dòng rồi kia.

Tiểu Đông theo phản xạ ngẩng lên thì thấy chiếc áo đó là của Trần tú tài thuê hẩn giặt hộ. Nếu để mất, không biết sẽ bị phạt bao nhiêu tiền. Luống cuống đặt quần áo đang để dưới chân vào chậu, hẩn nhào theo chiếc áo mà ngã ùm xuống nước. Một tràng cười nhạo vang lên:

- Có đi giặt quần áo cũng không xong. Quả nhiên là nòi nào úp vung này a.

- Cũng chưa chắc. Cái nhà kia nếu bán 2 tiểu đệ đệ đi cũng có một khoản tiền mua chằng rẻ khác. Thử tai tình này chắc chắn là được lời rồi.

Nhìn thấy Tiểu Đông nhào người ra với chiếc áo kia làm Hiểu Linh đã thấy không ổn. Cô vội vàng đi xuống sông, nâng Tiểu Đông lên, kéo vào bờ, lo lắng hỏi:

- Có làm sao không?

Ngước lên nhìn bắt gặp người kéo mình là thê chủ làm Tiểu Đông giật thót. Nàng ra đây từ bao giờ? Nhìn trời đã chuyển trưa làm hẩn càng hoảng sợ. Bữa trưa chưa có người làm. Lập Hạ đi nhờ cô lúa, Tiểu Hàn đi theo hẩn lượm thêm ít củi. Hẩn lần này nhận giặt của mấy người nên đến giờ vẫn chưa xong. Hẩn lắp bắp sợ hãi:

- Thê chủ... ta... tha ta...

- Vì một cái áo mà ngươi tính để nước sông cuốn luôn đi sao hả? Trôi mất thì thôi chứ.

Giọng nói Hiểu Linh đầy câu gắt nhưng vẫn pha chút lo lắng cắt ngang câu nói của Tiểu Đông kéo hẩn về thực tại. Phải rồi... cái áo. Hẩn gấp gấp nhìn cái áo đang trôi ra giữa dòng, không màng phản ứng của thê chủ cố gắng vớ ra sông.

- Không được... chiếc áo đó của Trần tú tài rất đắt tiền, nếu để mất sẽ không thể đền được... ta phải lấy nó về.

Hiểu Linh nhủ mảy. Ra là áo Tiểu Đông nhận giặt thuê sao. Hẩn giặt thuê để trợ cấp cho gia đình này, vậy cái thân thể này làm gì? Không nghĩ nữa, thuận tay kéo Tiểu Đông trở lại và lao mình xuống sông, cô bơi ra ngoài một cách nhanh chóng lấy chiếc áo về. Cũng may trước đây trong trường Đại học có môn bơi lội nên cô vẫn biết một chút. Cầm chiếc áo đưa vào tay Tiểu Đông đang ngơ ngác nhìn cô:

- Lần sau cẩn thận.

- Thê... thê chủ...

Tiểu Đông ngẩn ngơ nhìn thê chủ của hẩn. Nàng... nàng không hề tức giận. Nàng còn giúp hẩn bơi ra lấy chiếc áo. Nàng thay đổi.

Chương 3: Ra Ruộng

Nhìn Tiểu Đông xem mình không chớp mắt, Hiểu Linh có chút không quen. Cô nhìn xuống đồng quần áo còn chưa giặt xong mà trời đã chuyển trưa. Xắn cao tay áo, cô với tay lấy một chiếc áo nhúng xuống dòng sông vò mạnh:

- Ta giúp ngươi. Nhanh chóng xong đồng quần áo này, nắng trưa rất độc.

Lúc này Tiểu Đông mới giặt mình, giăng vội chiếc áo trong tay Hiểu Linh:

- Không... không. Thê chủ làm sao lại làm việc này được. Giặt giũ là việc của nam nhân. Minh ta làm được rồi. Rất nhanh sẽ xong thôi. Rất nhanh... ta sẽ về nhà nấu cơm trưa ngay.

Hiểu Linh cũng không giặt lại chiếc áo đó mà điềm nhiên lấy một chiếc khác nhúng xuống giặt:

- Nhưng việc kiếm tiền nuôi gia đình phải là việc của nữ nhân đi. Việc gì làm ra tiền ta đều làm được.

- Thê... thê chủ.

Cũng không ngừng tay làm, Hiểu Linh nói:

- Nhanh một chút xong chỗ này. Ta cũng không biết Lập Hạ và Tiểu Hàn lại đi đâu chơi rồi.

- Thê chủ, Lập Hạ và Tiểu Hàn không phải đi chơi. Lập Hạ đi nhổ cỏ lúa, còn Tiểu Hàn đi theo nhặt chút củi ở bìa rừng gần đó thôi.

Tiểu Đông hấp tấp giải thích cho hai đệ đệ vừa lo lắng nhìn về phía thê chủ. Nàng... sẽ không mắng hấn lắm đâu, bao che cho các đệ đệ chứ?

Làm cô sao... Một đứa nhỏ mới 9 tuổi phải đi làm cỏ, đứa bé 5 tuổi phải đi nhặt củi rồi. Một nỗi chua xót thương cảm dâng trào trong lòng Hiểu Linh. Cái thân thể này rốt cuộc đã làm cái gì vậy, không nuôi nổi gia đình mình còn không thiếu đánh mắng bọn họ. Thật không thể chấp nhận được. Động tác trên tay cô càng mạnh hơn, nhanh hơn như trút giận dữ vào số quần áo đó.

Có hai người nên rất nhanh chỗ quần áo đó đã giặt xong. Hiểu Linh bê chậu quần áo lên đến đường đê cho Tiểu Đông, nói:

- Chỗ này ngươi bê về được chứ? Chỉ chỗ ta đi tìm Lập Hạ và Tiểu Hàn.

- Thê chủ đi thẳng thêm chừng nửa khắc nữa sẽ thấy chân núi phía tay phải, người đi tới gần chân núi sẽ thấy ruộng nhà chúng ta. Chúng ta chỉ có 2 mẫu ruộng lại đều ở đó nên hai đệ đệ chắc chắn ở chỗ đó.

Hiểu Linh đang không rõ nửa khắc là khoảng bao nhiêu thời gian, nhưng nếu ruộng ở chân núi thì dễ tìm nên cũng không chú ý nữa. Gật đầu với Tiểu Đông:

- Ủ. Ngươi về trước đi.

Nói xong, Hiểu Linh xoay người đi tìm 2 tiểu đệ mà không để ý Tiểu Đông đang đứng trầm ngâm nhìn theo. Nàng thực thay đổi. Nàng bê hộ đồ cho hấn, không hề mắng hấn cũng không dùng ánh mắt khinh bỉ mỗi khi nhìn hấn như trước. Đôi mắt nàng phẳng lặng như hồ. Ánh mắt đó hấn chưa từng thấy qua. Nàng như bây giờ thật tốt. Tiểu Đông mỉm cười, trên đôi má hồng hồng không rõ do trời nóng hay do người.

Hiểu Linh vừa đi vừa nhìn quanh quất. Mùa này lúa đã lên xanh vậy thì chắc tầm cuối tháng 3, đầu tháng 4 là gặt đi. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng đi trồng lúa nên cũng thực không biết thời gian mùa vụ như thế nào, cùng lắm cô chỉ phụ trách vãi giống rau ăn theo mùa ở nhà mà thôi. Chợt thấy chân núi cách không còn xa, Hiểu Linh rào bước đi tới nhưng vẫn không thấy bóng dáng 2 tiểu đệ đâu. Có lẽ là ở phía sườn núi bên kia đi. Vừa tự nhủ cô vừa đổi hướng đi vòng quanh chân núi vừa đảo mắt tìm kiếm. Ánh mắt chợt dừng lại ở cái bóng dáng nho nhỏ chỉ cao hơn ngọn lúa chút đỉnh. Lúc này trời đã ngả trưa, trên ruộng mọi người cũng tranh thủ trở về ăn cơm nên xung quanh khá yên tĩnh. Tiếng nói của Tiểu Hàn dù chỉ là của một nhóc 5 tuổi nhưng cũng đủ để Hiểu Linh nghe thấy:

- Nhị ca... ca xong việc chưa? Tới bó dùm đệ củi đi. Hôm nay đệ nhặt được nhiều củi to lắm. Lần này đại tỷ chắc chắn sẽ bán được giá cao.

Lập Hạ đứng dậy xoa xoa cái eo mỏi, nhìn tiểu đệ hưng phấn cười cười.

- Chờ huynh một chút, cố xong chỗ này rồi chúng ta cùng bó củi về. Đến giờ ăn trưa mà chưa về sẽ bị mắng.

Hiếu Linh nghe cuộc nói chuyện của hai anh em mà sống mũi cay cay. Nhỏ như vậy đã biết lo cho gia đình rồi. Liếc nhìn đồng củi được xếp ngay ngắn chỉ chờ được bó, lại nhìn Tiểu Hàn đang riu rít cạnh Lập Hạ làm cô không nỡ phá sự vui vẻ giữa 2 tiểu đệ. Rút một nắm củi tranh buộc nút lại tạo thành một chiếc dây đơn giản rồi lúi húi bó lại bó củi. Sau đó thắt thêm một đoạn thừa ra làm thành một cái quai đeo đơn giản. Ngẩng đầu lên vẫn thấy 2 đứa nhỏ vui vẻ nói chuyện, tay Lập Hạ vẫn thoăn thoắt làm việc. Hiếu Linh đành lên tiếng:

- Lập Hạ, Tiểu Hàn. Về thôi.

Nghe tiếng nói phía sau làm cả hai giật mình quay lại thấy đại tỷ đã đứng đó từ bao giờ. Lập Hạ hấp tấp:

- Đại tỷ, chúng ta về ngay đây... xong ngay đây...

Lập Hạ vội vàng lên bờ, giống như chỉ chạm một giây thôi hấn sẽ bị mắng té tát nên suýt ngã xuống ruộng mấy lần. Dáng điệu vội vã của Lập Hạ làm Hiếu Linh không khỏi buột miệng nhắc:

- Từ từ lên, ruộng ngập nước dễ ngã.

Lập Hạ sững lại. Đại tỷ đây là quan tâm hấn sao. Chỉ một câu nói đơn giản mà khiến mất hấn cay cay. Từ nhỏ đại tỷ cũng rất tốt với hấn, hay quan tâm hấn và Tiểu Hàn. Nhưng không biết từ bao giờ đã thay đổi, đã bao lâu rồi hấn không được tỷ ấy hỏi han quan tâm. Đưa ống tay gạt qua mắt tưởng chừng như thấm mồ hôi để xóa đi giọt nước mắt chực lăn, hấn mỉm cười rồi từ tốn đi lên bờ.

Hiếu Linh sóc bó củi lên vai, có chút nhũn mảy. Nặng như vậy nếu để hai huynh đệ bọn họ thì làm sao mang về được đây? Cô bắt giác nói:

- Lập Hạ, Tiểu Hàn... Lần sau đừng làm cỏ. Hại thân thể.

Không gian lặng xuống vài giây.

- Ân...

Cùng một từ, hai tiếng nói, hai cảm xúc. Một vui vẻ thoải mái, một nghèn nghẹn trong cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bữa Cơm Đầu Tiên Khi Xuyên Qua

Ba tỷ muội về đến nhà thì đã thấy Tiểu Đông dọn đồ ăn ra bàn: Một âu cơm trắng, một đĩa trứng rán nhỏ, một bát canh rau đay tằm toi và một đĩa đậu cô ve xào. Hiếu Linh nhũn mảy. Dường như đây là xuất ăn chỉ cho một người đi. Bốn người các cô ăn làm sao đủ. Nhà vẫn còn lương thực a, đâu đến mức để mọi người ăn một chút như vậy.

- Tiểu Đông. Đồ ăn chỉ có vậy thôi sao?

Khuôn mặt Tiểu Đông đột nhiên tái nhợt, hấn quỳ xuống dập đầu không ngớt:

- Thê chủ, ngài tha tội... ta hôm nay về quá muộn, không kịp mua thịt cho ngài. Buổi chiều... buổi chiều ta sẽ cố đi mượn một chút. Ngày mai ta sẽ xoay sở tiền để mua đồ ăn thịnh soạn hơn.

Thấy tỷ phu quỳ xuống, cả Lập Hạ và Tiểu Hàn đều làm theo. Hiếu Linh sững người vì phản ứng quá lớn của Tiểu Đông. Cô lò mò nhận ra số thức ăn này có lẽ chỉ dành cho cô, còn ba người họ sẽ ăn dưới bếp đồ ăn thừa còn lại. Thời phong kiến xưa ở nơi cô cũng là như vậy. Câu nói của cô làm Tiểu Đông hiểu sai ý. Cô kéo tay Tiểu Đông lên:

- Cả ba đứng dậy đi. Các người hiểu sai ý ta. Ta nghĩ đây là đồ ăn chuẩn bị cho cả nhà mà chỉ có vậy thì quá ít nên mới hỏi mà thôi. Không cần phải sợ hãi.

- Thê chủ... làm... làm sao có thể. Đương nhiên đây là đồ ăn của ngài, chúng ta... chúng ta chỉ được phép ăn dưới bếp mà thôi...

Tiểu Đông phân bua, giọng càng ngày càng nhỏ lại, vẫn sợ thê chủ không vừa ý.

- Tiểu Đông, người dọn cả thức ăn của ba người lên đây ăn luôn với ta. Trước đây thế nào ta không nhớ rõ, nhưng kể từ bây giờ, khi ăn cơm, chúng ta sẽ ngồi chung một bàn. Nhanh nhanh một chút, ai cũng đói cả rồi.

Không để Tiểu Đông có thời gian lo sợ hỏi lại, Hiếu Linh quay qua hai tiểu đệ kêu cả hai đi rửa tay chân, mặt mũi. Khi trở lại, mâm cơm cũng đã dọn lên xong. Canh và rau xào tăng lên không ít, thêm một rô khoai lang to. Duy chỉ có đĩa trứng là không hề thay đổi. Nếu cô không gọi bọn họ lên ăn thì bữa trưa họ chỉ ăn khoai lang cùng rau và canh thôi sao? Hiếu Linh ngồi ngay ngắn vào bàn nhưng cả ba huynh đệ vẫn còn đứng. Cô vẫy tay:

- Tiểu Hàn qua đây ngồi với ta. Lập Hạ cùng Tiểu Đông ngồi bên kia đi. Chia bát đũa ra ăn thôi.

Được lệnh phân phối, ba huynh đệ nhanh chóng ngồi vào vị trí, Lập Hạ lấy đũa chia cho mỗi người. Tiểu Đông đang định cầm rễ khoai chia vào bát cho ba huynh đệ thì nghe tiếng Hiểu Linh:

- Chậm đã.

Cả nhà đều dừng lại nhìn về phía cô. Hiểu Linh từ tốn kéo âu com trắng về phía mình rồi chia đều ra 4 bát. Cô tiếp tục cắt miếng trứng rán thành bốn phần và gắp cho từng người:

- Tiểu Hàn... đệ nhỏ nhất. Ta ưu tiên đệ miếng giữa ngon mềm... Lập Hạ cũng vậy... đệ đang cần lớn lại phơi nắng cả một buổi sáng rồi. Tiểu Đông, người cũng vất vả rồi.

Bữa cơm đột nhiên rơi vào trầm ngâm. Tiểu Đông, Lập Hạ, Tiểu Hàn còn chưa tin vào mắt mình. Thê chủ, tỷ tỷ của họ chia com trắng và trứng cho họ ăn. Liệu họ ăn được không? Ăn có thể bị mắng là phá sản hay không? Giọng Lập Hạ nhỏ xiu vang lên:

- Tỷ tỷ... ta không cần. Ta không vất vả. Ta ăn khoai và canh rau là được... Ta không muốn phá sản...

- Tỷ tỷ... ta thực ăn được?

Lập Hạ vừa dứt lời thì đến lượt Tiểu Hàn đưa ánh mắt đầy hi vọng nhìn Hiểu Linh hỏi. Cô cười xoa đầu Tiểu Hàn:

- Đương nhiên là ăn được. Từ bây giờ, ta ăn gì thì mọi người sẽ ăn đó. Ta sẽ ăn giống cả nhà. Thôi cả nhà ăn nhanh đi còn nghỉ một chút.

Nói rồi, cô cầm bát ăn hết số com của mình rồi ăn thêm một củ khoai và canh. Ba huynh đệ không nói gì, từ tốn nhấm nháp số com trắng đã lâu lắm rồi không được ăn cùng miếng trứng vàng ruộm.

Hiểu Linh cố gắng ăn thật no, tuy rằng thực sự cô chưa từng thích ăn khoai lang luộc. Nhưng biết sao được, đồ ăn chỉ có vậy. Buổi chiều, cô phải bắt tay vào cải thiện món ăn cho gia đình thôi. Chứ cứ để ăn như vậy, hai tiểu tử nhà cô làm sao lớn nổi. Ban sáng, khi ra đồng, Hiểu Linh đã để ý thấy dưới nương nước gần ruộng nhà mình có cá quẫy, hẳn là bắt đầu từ đây thôi.

Ăn uống xong, theo thói quen, Hiểu Linh đi nghỉ lưng một chút. Tới khi tỉnh dậy căn nhà lại đã không còn ai. Thực không có thói quen khi không có chiếc điện thoại báo thức, không biết cô đã ngủ bao lâu nữa. Trờ dậy rửa mặt một chút, Hiểu Linh mang theo một chiếc rổ vừa phải và chiếc gáo dừa rồi rảo bước ra đồng.

Từ xa, cô đã nghe thấy tiếng cười nói của ba huynh đệ. Bất giác mỉm cười, cô rảo bước về phía ruộng nhà mình. Tiểu Đông và Lập Hạ tiếp tục làm cỏ lúa sáng nay.

Còn Tiểu Hàn thì nhặt nhanh những nhánh củi nhỏ còn sót lại để nhà nấu. Mấy hôm mưa gió nên cánh khô nhiều, sáng nay cậu chỉ kịp nhặt những cánh to để không bị lấy mất. Vừa tìm kiếm, khuôn mặt vừa ánh lên nét cười vui vẻ. Buổi trưa nay cậu được tỷ tỷ cho ăn com trắng và trứng nha. Com thực ngon, trứng cũng thực thơm. Cậu cố ý để dành một miếng nhỏ trứng để ăn cuối cùng. Hương vị trứng dường như vẫn còn lưu trong miệng cậu lúc này. Thực tốt.

Hiểu Linh thả chiếc rổ và cái gáo xuống rồi xắn ống quần, tay áo lên. Cô chưa bao giờ đi làm đồng, cũng hơi sợ những câu chuyện về đĩa bảm chân. Nhưng tới nơi này, việc làm ruộng là không thể tránh được, cô lại còn là trụ cột của gia đình nữa.

Tiến tới xoa đầu Tiểu Hàn một cái, cũng coi như lấy tinh thần cho mình, cô bước xuống ruộng. Tiểu Hàn bị người đột ngột sờ tóc có chút giật mình, ngăn người nhìn lại thì ra là đại tỷ. Cậu ngờ ngác nhìn theo, trong đầu thầm nghĩ: có nên nói cho nhị ca và tỷ phu một tiếng không, thì đã thấy tỷ tỷ chậm chậm tới gần bọn họ.

Hiểu Linh đến từ đằng sau, đã rất gần rồi, mà hai huynh đệ không hề nhận ra, vẫn miệt mài với công việc, thỉnh thoảng trao đổi vài câu chuyện cuộc sống:

- Tiểu Đông ca, rau trong vườn nhà mình cũng rất tốt rồi. Ngày mai chợ phiên trên trấn, ca có định đi chợ không?

- Ân. Ta cũng định ngày mai mang chút rau và đồ thêu lên trấn. Đệ có muốn gửi bán cái gì không?

- Từ đợt trước, đệ chỉ thêu thêm được hai chiếc khăn, nên có lẽ để lần sau thôi.

Không biết lần này bán được bao nhiêu, đệ thực muốn nuôi một vài con gà trong nhà. Ít nhất cũng có thể bồi bổ cho tỷ tỷ và đệ đệ.

- Ân... Đề tới nay ta thử thuyết phục thê chủ nuôi gà xem sao.

- Hay là thôi đi... tỷ ấy... ca cũng đừng nói vội... để một thời gian nữa vậy.

Khụ. Hiểu Linh không biết nói thế nào. Có lẽ cô thay đổi quá nhanh khiến họ chưa dám khẳng định điều gì. đành vậy, thời gian sẽ trả lời thôi. Cô đành hăng một chút gây sự chú ý của 2 huynh đệ:

- Hai người ra ruộng sao không gọi ta đi cùng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bắt Cá

Nghe tiếng động, Tiểu Đông và Lập Hạ cùng ngẩng đầu, quay lại nhìn. Bối rối khi nhận ra Hiểu Linh đang đứng sau rồi lại lo lắng không biết cô đã nghe được những gì. Giả vờ như không để ý thái độ cả cả hai huynh đệ, Hiểu Linh nói:

- Ruộng này ba người hôm nay chắc làm xong... Nhưng... hai người chỉ ta được không? Ta... cái gì cũng không rõ.

Vừa nói vừa cười cười, Hiểu Linh muốn cho hai người bọn họ thấy cô không hề để ý tới câu chuyện vừa rồi. Tiểu Đông nghe vậy liền chỉ cô nên làm thế nào, chỗ nào là cỏ và chỗ nào là lúa. Hiểu Linh nghe hiểu rất nhanh liền bắt tay vào làm. Ít nhất cô cũng biết cấy lúa như thế nào nên không đến mức nhỗ nhảm được. Từ khi cô nhập hội, việc làm cũng nhanh hơn nhưng không còn tiếng nói chuyện nữa. Cũng không sao, từ từ họ sẽ quen thôi. Cô cũng không biết ba người làm trong bao lâu nhưng khi mặt trời chếch tây thì công việc cũng xong. Chưa bao giờ phải cúi nhiều như vậy làm thất lưng và bấp chân cô mỗi lần, thực làm cô muốn bỏ cuộc. Cả ba người tiến lên gốc cây ven chân núi ngồi nghỉ thì đã thấy Tiểu Hàn nhanh nhẹn rót nước ra bát từ trước. Tiểu Hàn đưa một bát tới trước mặt Hiểu Linh:

- Tỷ tỷ uống nước.

Mỉm cười đón lấy bát nước:

- Cảm ơn đệ.

Một câu nói đơn giản mà khiến Tiểu Hàn vui rạo rức. Tỷ tỷ nói cảm ơn hắn. Hắn thực vui vẻ. Vừa tiếp tục đưa nước cho tỷ phụ và nhị ca, hắn vừa lúi rúi:

- Đệ nhặt được một số củi nữa. Nhỏ thôi. Nhưng phơi khô thì nhà vẫn dùng được. Số củi sáng nay rất chắc, nếu đi bán chắc chắn được giá cao...

Hiểu Linh đánh mắt nhìn nương nước rồi lại nhìn thời gian. Mùa này ruộng đang có nước nên nước trong nương cũng không nhiều lắm, chắc sẽ không mất quá nhiều thời gian để tát nước. Nhưng cô phải nhanh vì cũng không còn sớm nữa, bắt cá xong còn kịp để tối ăn một chút. Nghĩ vậy, uống xong chén nước, Hiểu Linh đứng dậy xem xét đoạn nương định ngăn. Tuy không phải kẻ trong nghề nhưng một số kiến thức thường thức thì cô vẫn biết. Cô chọn một đoạn nương có khá nhiều cỏ nước hai bên. Cỏ nước là điều kiện tiên quyết cần có để cá ngụ lại. Chọn xong, Hiểu Linh bê từng hòn đá, hòn đất lớn ven chân núi chặn hai đầu nước, chỉ để một quãng chừng 3 mét. Cô không để quá dài vì thời gian tát nước sẽ lâu, hơn nữa quá nhiều đồ ăn cũng không để được.

Thấy hành động kỳ lạ của cô, cả ba huynh đệ đều tò mò nhìn theo. Nhưng duy chỉ có Tiểu Hàn nhỏ tuổi, gan lớn cất tiếng hỏi:

- Tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy?

Hiểu Linh vừa chặn xong dòng nước và bắt đầu tát nước ra, nghe Tiểu Hàn hỏi cũng ngẩng lên nói:

- Chút nữa đệ xuống bắt cá không?

- Bắt cá sao? Tỷ... ta đâu có lưới?

Hiểu Linh cười:

- Bắt bằng tay nha.... Ta tát cạn nước đoạn nương này, bắt chút cá về làm cơm chiều. Đệ muốn bắt không?

Tiểu Hàn hai mắt sáng rỡ. Hắn chưa bao giờ được làm chuyện này nên rất hứng thú. Và nếu có cá thật, thì tối nay hắn sẽ được ăn cá nha. Nhanh chân chạy đến bên bờ nương cùng tỷ tỷ, hắn háo hức:

- Thật tốt a.... đệ cũng muốn bắt cá cùng tỷ.

- Hào... chờ ta tát nước xong đã nha.

Nghe Hiểu Linh muốn tát nước bắt cá, Tiểu Đông và Lập Hạ quay lại nhìn nhau.

Ánh mắt không tránh khỏi tia ngạc nhiên. Trong chốc lát, hai huynh đệ cùng đứng dậy đi tới nương.

- Thê chủ... để chúng ta cùng tát nước cho nhanh.

Hiếu Linh ngẩng lên nhìn, nở nụ cười:

- Hào... Tiểu Đông và Lập Hạ quay đầu kia tát nước đi. Nhanh chút... tối nay có thêm cá ăn.

Ba người làm rất nhanh đoạn nương nước đã cạn... Không uổng công cả nhà tát nước, đoạn nương này rất nhiều cá và tôm. Nước càng cạn dần, chúng càng nóng nảy nhảy lao xao. Tiểu Hàn hứng trí trên bờ vỗ tay. Tỷ tỷ thực thông minh. Không cần đánh lưới mà ngay lập tức nhà đã có cá ăn rồi. Hân thực muốn tự tay bắt cá.

Nhìn dáng vẻ sốt ruột kềm hưng phấn của Tiểu Hàn làm Hiếu Linh không khỏi bật cười. Cô vẫy Tiểu Hàn lại gần rồi nhắc bồng thẳng bé xuống nương:

- Nào... Chúng ta cùng bắt cá. Bất kỳ con nào ngộ ngẫu... bắt hết cho ta.

Cả bốn người hứng trí bùng bùng bắt đầu bắt cá. Tuy nhiên đây là lần đầu của cả bốn nên lũ cá trượt khỏi tay rất nhiều lần. Tối khi trời chuyển hoàng hôn, số cá trong nương nước vẫn chưa được bắt hết. Tuy nhiên, thu hoạch của cả nhà cũng khá phong phú: bốn con cá trôi nhỏ chừng ba, bốn lạng một con, chừng hai chục con cá rô đồng cỡ ba ngón tay, cá diếc, cá chày nhỏ cũng một số. Hiếu Linh còn bắt được một gáo dừa tôm đầy. Nhìn trời đỏ muộn, cô nói:

- Cũng muộn rồi... ba huynh đệ về trước đi. Ta xem còn bắt được gì không thêm lát nữa rồi về sau. Đem cá, tôm về làm một phần ăn tối nay đi nhé. Làm nhiều một chút.

Tiểu Đông và Lập Hạ nghe vậy liền dừng tay. Tuy rằng vẫn còn hứng thú bắt cá, nhưng bữa tối của cả nhà cũng rất quan trọng. Trờ về làm cá cũng mất một khoảng thời gian. Vì thế hai huynh đệ lên bờ, rửa qua tay một chút rồi chuẩn bị về. Đột nhiên, Hiếu Linh nói:

- Tiểu Đông, bữa tối nấu com, khoai lang cắt hạt lựu vào nấu chung luôn với com đi. Cá thì chọn vài con to đem hấp với gừng và xả, tôm cũng lọc một ít con nhỏ nấu với canh bầu đi. Còn số còn lại, nếu có thời gian thì làm thịt. Ta về sẽ xử lý sau.

Tiểu Đông lập tức đáp lời:

- Hào... thê chủ. Ta sẽ về làm cá và nấu com. Ngài cũng không cần về muộn quá.

Đột nhiên Tiểu Hàn nín tay Hiếu Linh khiến cô phải quay lại. Ánh mắt đứa nhỏ tràn ngập mong đợi:

- Tỷ tỷ.. ta có thể ở lại bắt cá với tỷ không?

Hiếu Linh mỉm cười:

- Hào a. Tiểu Hàn ở lại giúp ta. Nhưng không cho phép kêu mệt nga.

- Ân. Đệ không mệt.

Gật đầu một cái thật mạnh thể hiện thái độ quyết tâm của mình, Tiểu Hàn nở một nụ cười rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bắt Cá (2)

Đề huynh đệ Tiểu Đông và Lập Hạ về, Hiếu Linh và Tiểu Hàn tiếp tục bắt cá. Cô nhìn quanh mấy bụi cỏ nước. Nãy giờ chưa hề khuấy động đến mấy góc đó thì phải. Cá lớn thường nấu mình ở những nơi như vậy. Cô gọi:

- Tiểu Hàn, đệ chú ý nhé. Giờ ta sẽ xua cá ở mấy bụi cỏ ra. Nếu cá nhỏ xử lý được thì đệ bắt, không được thì gọi ta nhé.

- Hào... tỷ tỷ...

Hiếu Linh đi vào một góc bắt đầu khua nước, dậm chân để cá chạy ra. Quả nhiên, những con cá lớn rất khôn ngoan trốn vào những góc này. Thậm chí có con còn nằm im cho đến khi cô không may chạm vào mới bắt đầu bơi đi. Tiểu Hàn hăm hở chụp, bắt. Một cậu nhóc năm tuổi mà thực dai sức, từ lúc đó đến giờ vẫn không hề kêu mệt. Hoặc giả là đang quá hưng phấn nên chưa thấy mệt mỏi mà thôi.

Đột nhiên, Tiểu Hàn reo lên:

- Tỷ tỷ... cá... cá lớn... bắt... bắt nó...

Vừa nói vừa hồn hồn đuổi theo con cá làm Tiểu Hàn mệt lử. Hiếu Linh đuổi ra thì thấy đó là một con cá quả vàng thơm, phải nặng chừng một cân. Loài

này cực thích ở trong vùng nước đục nhiều cỏ. Nếu không phải là cỏ đào tung chỗ đó lên thì chưa chắc gì nó đã trườn ra. Nhưng loài cá này có da rất trơn và vây là ngành rất cứng, có thể đâm thủng tay bất cứ ai. Lo lắng Tiểu Hàn bị cá đánh thương, Hiểu Linh vội nói:

- Con cá đó để tỷ... để đừng đụng vào, coi chừng rách tay đấy..

Nói rồi, Hiểu Linh nhổ một đám cỏ quăn lấy tay, vừa để khỏi bị đánh thương vừa để đỡ trơn mà bắt nó. Cô cố gắng chụp vào đầu con cá vì đây là phần an toàn nhất. Vô huyệt mấy lần, rốt cuộc cô cũng có chút kinh nghiệm. Một cách thật dứt khoát, cô chụp lấy đầu con cá ghì nó xuống bùn. Sau đó, nhanh tay rút một đoạn cỏ vòng qua hai lá mang của nó xoắn lại rồi nhấc lên. Nhìn con cá to giãy dụa cô cười:

- Xem mày thoát đằng nào...

- Hoan hô... tỷ tỷ thực giỏi...

Tiểu Hàn reo hò vỗ tay đầy phấn khích. Hiểu Linh quay lại hỏi:

- Để muốn cầm nó hay không?

- Được không tỷ?... hay là thôi.. để sợ trượt tay nó lại thoát mất.

Giọng nói đầy hào hứng nhưng ngay lập tức lại lưỡng lự. Hiểu Linh cười:

- Không sao. Để cầm dây cỏ là nó không thoát được.

Vừa nói, Hiểu Linh vừa đưa con cá tới tay Tiểu Hàn và chỉ cho cậu cách cầm. Tiểu Hàn vừa phấn khích, vừa căng thẳng cầm lấy con cá to. Con cá nằm im giả chết đột nhiên quẫy mạnh muốn trốn. Tiểu Hàn giật mình kêu lớn: Ấy da... Cậu mất thăng bằng ngã ngồi xuống lòng mương làm số ít nước còn lại trong mương bắn tung tóe. Hiểu Linh vội vã lại gần nâng tiểu đệ dậy, lo lắng hỏi:

- Để có sao không? Vây cá không đánh vào tay đệ đấy chứ?

Tiểu Hàn ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt lo lắng của tỷ tỷ. Hình như chưa bao giờ cậu thấy khuôn mặt của tỷ ấy như bây giờ, giống như... mẫu thân. Đột nhiên trong lòng dâng lên một nỗi uất khuất không tên. Nước mắt rung rung cứ như muốn trào ra.

Nhìn thấy bộ dạng uất khuất của Tiểu Hàn làm Hiểu Linh càng thêm lúng túng, không biết thẳng bẽ bị đau chỗ nào rồi. Đột nhiên, Tiểu Hàn giơ con cá lên, nức nở:

- Nó làm đệ giật mình... Nó... nó... bắt nạt đệ.

Câu nói của tiểu đệ làm Hiểu Linh sững người. A... là giật mình... nhưng sao lại khóc a... Đột nhiên cảm thấy phì cười vì sự trẻ con của tiểu đệ nhưng cô thấy như vậy mới là một đứa trẻ a. Hiểu Linh cầm con cá trên tay Tiểu Hàn ném mạnh lên bờ, rồi đỡ cậu dậy... cười cười nói:

- Hào... con cá này bắt nạt đệ đệ ngoan của ta... ta sẽ đánh nó như từ rồi nướng chín nó để ăn... đệ thấy thế nào.

Tiểu Hàn gạt đầu lia lịa, giọng vẫn còn nức nở:

- Hào... tỷ tỷ... tỷ phải nấu nó... thành... thành món thật ngon... để trả... trả thù cho đệ.

Tiểu Hàn thực ngượng ngùng. Tại sao chỉ vì một con cá mà cậu lại khóc chứ, lại còn làm nũng tỷ tỷ. Nhưng... cảm giác được làm nũng tỷ tỷ thực tốt. Cậu bất giác mỉm cười, theo thói quen đưa tay lên lau nước mắt. Đột nhiên nghe thấy tỷ tỷ cười vang, cậu ngơ ngác:

- Tỷ tỷ... tỷ cười gì vậy?

Hiểu Linh cười chảy nước mắt, vừa cười vừa nói:

- Ta cười con mèo nhỏ... vừa khóc nước mắt tùm lum, giờ có thêm râu hai bên má luôn rồi... thực đáng yêu a.

Nghe đến đây thì mặt Tiểu Hàn đỏ bừng. Không quản cái gì trèo lên bờ, đứng dậm chân:

- Tỷ tỷ thực hư... tỷ cười đệ...

- Nga? Ta có cười đệ sao? Ta cười mèo nhỏ nha... ha ha ha...

- Tỷ tỷ...

Nhìn dáng vẻ quẫn bách đáng yêu của tiểu đệ thực làm Hiểu Linh muốn cười không ngừng. Nhưng sợ có người trở mặt, không nhận thân nên cô cố nín cười:

- Hào... ta không cười nữa. Chúng ta bắt được con cá quả này coi như chốt tại đây. Không bắt nữa. Đệ chờ ta tháo bỏ đập ngăn rồi trở về đi thôi.

Chương 7: Nhà Có Thêm Người

Mọi việc xong xuôi, Hiểu Linh chọn một khúc mương nước trong rửa qua chút tay chân cho cả hai tỷ đệ rồi xách cá về. So với mớ cá Tiểu Đông mang về, số cá này ít hơn về số lượng nhưng chất lượng thì hơn hẳn vì toàn cá to. Con nhỏ nhất cũng sáu, bảy lạng lại toàn là cá rô, trê, chuối. Một tay xách cá, một tay dắt Tiểu Hàn, Hiểu Linh cũng muốn nhân cơ hội này tìm hiểu hơn một chút mối quan hệ giữa Phạm gia và các nhà trong thôn. Chuyện này hỏi Tiểu Hàn có lẽ không được nhiều, nhưng hiện tại chỉ có nhóc này không còn phòng bị với cô nữa. Hiểu Linh hỏi:

- Tiểu Hàn, nếu số cá này đệ muốn cho nhà nào đó đệ biết. Đệ sẽ cho ai?

Nghi hoặc nhìn tỷ tỷ:

- Nga? Tại sao phải cho người khác hả tỷ?

- Đệ xem... nhà ta hôm nay bắt được nhiều cá. Nếu ăn không hết chẳng phải để hỏng sẽ uổng sao? Bình thường có gia đình nào tặng quà cho nhà ta, thì chúng ta cũng nên đáp lễ. Đúng không?

Tiểu Hàn trầm ngâm một hồi, đáp:

- Tỷ nói đúng nha. Nhưng mà một năm qua, nhà ta không có ai đến cho đồ cá, chỉ đến để lấy đi thôi.

Hiểu Linh ngạc nhiên:

- Đến lấy đi?

Tiểu Hàn gật đầu:

- Ân... họ nói do tỷ nọ họ...

Chợt nhận ra mình vừa nói cái gì, Tiểu Hàn bịt miệng, lo sợ nhìn Hiểu Linh. Trước đây nếu nói đến chuyện này, tỷ tỷ sẽ nổi cáu, đánh người. Nhìn thái độ của Tiểu Hàn, Hiểu Linh hiểu được phần nào, cô mỉm cười:

- Không sao. Ta sẽ không tức giận. Từ giờ không phải sợ. Ta sẽ không bao giờ đánh các đệ nữa.

Tiểu Hàn nói khẽ:

- Cả Đông ca ca nữa. Tỷ... đừng đánh huynh ấy.

Mỉm cười sờ đầu Tiểu Hàn:

- Ân. Cả Tiểu Đông cũng không đánh.

- Ân. Đông ca ca rất tốt....

Cuộc nói chuyện chìm vào im lặng. Đột nhiên Tiểu Hàn reo lên:

- A... đệ biết rồi... đệ biết nên cho ai rồi.

Vừa nói cậu vừa quay qua nhìn Hiểu Linh đầy hi vọng.

- Đệ muốn cho ai?

- Tỷ tỷ... chúng ta có thể cho Lưu thúc thúc một chút không?

Hiểu Linh hỏi thêm:

- Lưu thúc thúc là ai?

Sững sờ trong vài giây, đột nhiên Tiểu Hàn nhớ ra tỷ tỷ quên rất nhiều nên không nhớ luôn cả Lưu thúc thúc. Hắn hít một hơi lấy tinh thần rồi nói:

- Lưu thúc thúc là phụ thân của Đông ca ca. Thúc ấy thực đáng thương, chỉ còn một mình. Mấy năm trước, Nguyễn bá mẫu và Nguyễn tỷ đều mất. Thúc

ấy chỉ còn lại mình Đông ca. Mất thú ấy cũng không tốt nên hầu như chỉ loanh quanh ở nhà làm một chút đồ đan lát đổi tiền sống.

Nghe Tiểu Hàn nói khiến Hiểu Linh rơi vào trầm ngâm. Ra là thân thể này còn một nhạc phụ. Nhưng có vẻ như không đi lại nhiều đi. Hiểu Linh hỏi thử:

- Ta trước đây có hay sang bên nhà Lưu thúc thúc hay không?

Tiểu Hàn len lén nhìn thái độ của cô, thấy cô không có dấu hiệu tức giận liền lắc đầu nói:

- Tỷ trước giờ không sang nhà thúc ấy. Vì... tỷ không thích Đông ca ca.

- Nga? Sao ta lại không thích Tiểu Đông?

- Bởi vì... bởi vì... Người ta nói... Đông ca ca là sát tinh... hại... hại Nguyễn bá mẫu và Nguyễn tỷ tỷ chết... sau đó... sau đó... vừa về nhà ta... thì... thì mẫu thân không lâu qua đời. Nên... từ đầu... tỷ đã không thích huynh ấy lại càng ngày càng không thích.

Mang tiếng là sát tinh, thảo nào hồi sáng Tiểu Đông giật một mình một góc, lại chịu sự dè bủ của người khác. Ở nhà còn bị thê chủ khinh ghét. Cuộc sống thực tối tăm. Bản thân mình còn lo không xong, có lẽ cũng đã lâu rồi không về thăm phụ thân được. Nghĩ đến đó, Hiểu Linh:

- Tiểu Hàn, chúng ta qua nhà Lưu thúc phụ một chút đi.

Tiểu Hàn nhìn Hiểu Linh không giấu nổi ngạc nhiên cùng vui mừng:

- Tỷ tỷ... chúng ta thực đi.

- Ân... đệ dẫn đường đi.

Tiểu Hàn vui vẻ dẫn đường. Đi chừng mười lăm phút cũng tới nơi. Đó là một căn nhà tranh còn nhỏ và cũ nát hơn nhà cô rất nhiều lần có lẽ do trong nhà không có nữ nhân sửa sang. Ngôi nhà nhỏ vô cùng yên tĩnh. Cánh cổng bằng tre chỉ được buộc hờ làm cảnh giao giữa nhà và bên ngoài. Tiểu Hàn nhanh nhẹn mở cửa cổng tiến vào gọi:

- Lưu thúc thúc, lưu thúc thúc... còn là Tiểu Hàn tới thăm thúc này.

Trong nhà không có tiếng người trả lời. Hai tỷ đệ quay lại nhìn nhau.

- Có khi nào thúc ấy không có nhà không?

- Không thể nào đâu tỷ. Cứ chiều và tối, thúc ấy sẽ không đi đâu vì khi mặt trời xuống núi, mắt thúc ấy sẽ không nhìn thấy gì. Có lẽ thúc ấy đang ngủ.

Nói rồi, cũng không câu nệ là nhà người khác, Tiểu Hàn mở cửa bước vào. Hiểu Linh vào sau. Đập vào mắt cô là nam tử chừng 40 tuổi, gầy yếu nằm ngủ trên chiếc giường nhỏ. Đánh ánh mắt nhìn cô như nói: tỷ thấy chưa.. ta nói không sai đi, Tiểu Hàn sai bước về phía giường gọi:

- Lưu thúc thúc. Con đến chơi với người đây. Người đã ngủ rồi sao?

Vẫn không có phản ứng lại. Thấy tình huống bất thường, Hiểu Linh vội đi tới giường. Nam tử kia khuôn mặt gầy guộc, xanh xao. Đôi mắt nhắm chặt, lông mày nhíu lại. Hơi thở khó khăn. Cô sờ trán kiểm tra nhiệt độ thì giật mình vì quá nóng. Người này đang sốt cao, cần hạ sốt ngay. Hiểu Linh chạy vội ra ngoài tìm khăn và chậu nước nhưng phát hiện ngôi nhà này không còn chút nước nào cả. Không biết ông ấy đã ốm mấy ngày mà không có người biết rồi. Không được, để ông ở đây không ổn. Cô nghĩ đến đó liền quả quyết đi vào nhà, vực Lưu thúc dậy. Cô nói:

- Tiểu Hàn, mau... giúp ta. Lưu thúc phụ sốt cao. Ở nơi này không có ai chăm sóc. Đệ giúp ta quàng tay thúc ấy qua cổ. Ta công thúc ấy về nhà ta.

Tiểu Hàn khi nhận ra cả người Lưu thúc thúc nóng sốt cũng lúng túng không biết làm sao, có nên báo cho Đông ca ca hay không thì nghe tiếng của Hiểu Linh liền lật đật làm theo.

Hiểu Linh công một mạch về tới nhà. Về tới cổng đã thấy hai huynh đệ ra chờ cửa, thấy cô công theo một người chưa biết là ai thì lo lắng chạy ra. Vừa nhìn thấy người, cô nói:

- Tiểu Đông, mau... lấy khăn và rượu mạnh trong nhà lau người cho nhạc phụ. Nhạc phụ sốt rất cao. Nhà còn tiền chứ?

Vừa nghe Hiểu Linh nói nhạc phụ, Tiểu Đông trong giây lát không nghĩ ra là ai. Đến khi lại gần nhìn thấy phụ thân của mình thì trấn động. Thê chủ gọi phụ thân là nhạc phụ, còn công người về đây? Phụ thân ốm... đang rồi rầm trong mớ cảm xúc ngạc nhiên, xúc động, lo lắng, sợ hãi, nghe Hiểu Linh hỏi đến tiền làm hắn bất giác gật đầu:

- Vẫn... vẫn còn... nhà vẫn còn ít tiền.

Rồi chợt nhận ra mình vừa nói gì, hắn gấp gáp nói:

- Thê chủ... không phải ta định lừa người nói không...

Hắn chưa kịp nói hết thì bị Hiểu Linh ngắt lời:

- Còn là tốt. Lập Hạ, đệ biết chỗ đại phu? Chạy nhanh đi mời lại đây. Không biết thức phụ đã sốt mấy ngày rồi.

Tiểu Đông lại chấn động một lần nữa. Thê chủ hỏi tiền để mời đại phu cho phụ thân hắn. Hắn thực không biết phải làm gì lúc này, hắn là đang mơ đi. Đột nhiên tiếng găt của Hiểu Linh kéo hắn về hiện tại:

- Còn đứng đó làm gì. Mau đi kiểm khăn và rượu lau người cho nhạc phụ đi a.

- Hào... ta đi ngay. Thê chủ.

Tiểu Đông nghẹn nghẹn nói, kìm nén để không bật khóc lúc này. Hắn thực không rõ. Hắn là đang lo lắng cho phụ thân hay đang hạnh phúc khi thê chủ đối xử với hắn và phụ thân như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Vào Bếp

Tiểu Đông xoay người đi lấy khăn và rượu. Khi trở lại đã thấy thê chủ của hắn đang nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc lòa xòa trước mặt phụ thân. Hắn đi vào gây ra tiếng động nên khiến nàng quay lại. Hiểu Linh nhìn thấy Tiểu Đông liền đứng dậy, nói:

- Người dùng rượu lau qua người nhạc phụ một lần, ta xuống đun nước, dùng nước ấm lau lại lần nữa. Nhạc phụ không biết bao lâu rồi chưa ăn nên không chắc khi tỉnh sẽ ăn được cơm, ta sẽ nấu cho ông ấy bát cháo. Người cứ an tâm ở trên này. Đại phu đến thì kêu ta một tiếng.

Nói rồi không chờ Tiểu Đông phản ứng lại, cô đi nhanh xuống bếp. Vừa vào cửa đã đụng Tiểu Hàn đang lúi cuội bê nồi canh làm cô phát hoảng. Canh này đồ xuống thì chẳng phải sẽ bỏng nặng sao, một đứa trẻ năm tuổi mà dám bê như vậy. Cô không dám lớn tiếng, vội đi đến, từ đằng sau nâng nồi canh tránh khỏi tay Tiểu Hàn. Trên tay đang nặng đột nhiên nhẹ bẫng khiến Tiểu Hàn ngỡ ngàng, quay mặt lại nhìn thì thấy tỷ tỷ đang ngay sau lưng hắn. Hiểu Linh bê nồi canh đặt ra chỗ khác rồi quay sang nhìn Tiểu Hàn nghiêm nghị nói:

- Tiểu Hàn, lần sau không cho phép đệ bung đồ nóng như vậy. Đệ là tiểu hài tử, tay chân còn yếu, không may dội lên người bị phỏng thì phải làm sao?

Tiểu Hàn ngẩn người:

- Nga... trước giờ đệ vẫn bung a. Chuyện gì của người lớn, đệ cũng làm được. Nhị ca cũng vậy. Chẳng phải tỷ luôn nói: tiểu hài tử không làm được việc thì bán quách đi cho xong mà.

Lần này tới lượt Hiểu Linh đứng hình. Ra là hai đứa trẻ này luôn cố gắng làm công việc của người lớn vì bị người tỷ tỷ vô lương tâm này dọa bán đi. Không trách khi cô tỉnh lại thì nghe thấy tiếng cầu xin đừng bán huynh đệ bọn họ. Cô lơ mờ hiểu ra. Có lẽ do thân thể này định đưa hai tiểu đệ đi bán, Tiểu Đông cố gắng ngăn cản dẫn đến xô xát rồi bị đánh vào đầu khiến cô xuyên qua.

Tiểu Hàn thấy đại tỷ đột nhiên im lặng, lo sợ tới kéo áo:

- Tỷ tỷ... ta...

Hiểu Linh bị lôi về thực tại. Nhìn ánh mắt lo sợ của Tiểu Hàn, cô thực không đành lòng, ngồi xuống đối diện với tiểu đệ:

- Từ nay về sau, đệ muốn làm thì làm, muốn chơi thì chơi. Ta sẽ không bao giờ bán huynh đệ các đệ, cho dù nghèo đói chết cũng sẽ không. Nên không cần phải lo lắng. Đệ còn nhỏ, chuyện gì làm được thì làm. Nhưng việc bê đồ nóng như vậy thì đừng làm nữa. Nhớ chưa?

- Ân... đệ nhớ rồi.

Tiểu Hàn thấy ánh mắt lo âu, đau xót của tỷ tỷ mà lòng chợt thấy hạnh phúc. Có lẽ những cố gắng của hắn và nhị ca rốt cuộc cũng được ông trời đền đáp. Tỷ tỷ đã thay đổi rồi. Và hắn tin, tỷ tỷ hắn sẽ không đối xử tệ với huynh đệ bọn hắn nữa.

Hiểu Linh lâm vào xúc động trong chốc lát liền ổn định lại cảm xúc:

- Được rồi, đệ đi rửa tay chân lại đi, ta đi nấu bát cháo cho Lưu thúc. Thúc ấy không biết mấy hôm nay đã ăn gì chưa nữa, nấu chút cháo cá vừa vận để tiêu lại bổ dưỡng.

- Cháo cá sao? Đệ chưa thấy ai nấu cháo cá bao giờ? Mà tỷ biết nấu ăn sao?

Tiểu Hàn ngạc nhiên hỏi. Trong nhận thức của hắn, nữ nhân là hiếm khi xuống bếp, chỉ trừ khi nhà không có nam nhân. Phụ thân hắn mất sớm, khi đó nhị

ca cũng sáu tuổi nên đã xuống bếp rồi. Hấn còn chưa từng thấy tỷ tỷ vào bếp đâu.

- Vậy ta nấu thử một chút, lát đệ nếm xem được không nhé?

Hiệu Linh cười cười, cũng không giải thích gì thêm. Tiểu Hàn gật đầu:

- Hào... đệ muốn thử. Đệ giúp tỷ được không?

Tiểu Hàn không muốn làm tỷ tỷ mất hứng. Dù sao là lần đầu hấn thấy tỷ tỷ vào bếp. Một phần cũng muốn quan sát tỷ ấy nhiều hơn, một phần nữa là có thể giúp tỷ tỷ một chút. Hấn sợ tỷ tỷ sẽ hun khói cả nhà đấy.

Hiệu Linh biết tiểu đệ có ý tốt cũng không ngăn cản.

- Hào... một lát đệ ra ngoài nhỏ cho ta một nắm hành nhé. Lưu thức nên ăn nhiều hành, ra mồ hôi được thì bệnh mới nhanh khỏi.

Tiểu Hàn nghe vậy nhắc chân ra ngoài hái luôn, tranh thủ trời chưa tối hẳn. Hiệu Linh lấy một chút bụi nhùi, dùng hai viên đá đánh lửa gõ một hồi. Cuối cùng cũng có chút khói bay lên từ mớ bụi nhùi đó. Việc nấu nướng bằng bếp rom, củi không thể làm khó được Hiệu Linh, nhưng riêng việc phải đánh lửa bằng đá lửa thì đây là lần đầu tiên cô làm. Cần thận thôi mớ bụi nhùi cho đến khi thấy ánh hồng của lửa, cô nhanh chóng bỏ vào bếp và cho thêm rom vào. Lúc này cô mới nhớ ra, bếp vừa nấu ăn không bao lâu, hẳn là từ đó có thể thổi lửa lên được. Lắc đầu cười cười bản thân nhiều khi mất thời gian vào những chuyện không đâu. Cô bắc một ấm nước và nồi nấu cháo lên cùng nhau. Bếp được làm từ sắt thanh, chia làm ba ô chữ nhật, mỗi ô có bốn thanh ngang đầu rau nên có thể cùng một lúc nấu ba nồi.

Cháo này cô nấu lẫn cả gạo và khoai lang cho thơm hơn. Cũng không phải cứ cháo gạo không sẽ ngon, trước đây cô nấu cháo thường cho thêm các loại ngũ cốc và lương thực khác vào.

Bếp nấu nước được cô liên tục cho thêm rom để cháy lớn, nhanh sôi. Còn bếp cháo thì chủ yếu nấu bằng thân ngô và củi nhỏ liu riu là được. Rất nhanh, nước đã sôi, cô bắc ra ngoài rồi cho nồi luộc cá lên. Cá để nấu cháo ngon nhất phải nói đến cá chuối, cá chép rồi đến cá rô. Nhưng cá chuối lại khá nhiều xương. Đã tối rồi nên cô không dám dùng cá này nấu cháo nên đành dùng cá rô ít xương hơn. Cho nồi lên bếp xong, Hiệu Linh xách ấm nước lên nhà chính. Cô không định vào nhà mà chỉ đặt ấm nước trước cửa rồi nói vào:

- Ta để nước sôi ngoài cửa...

Nói xong quay người xuống bếp luôn. Bếp nấu bằng rom, không thể không coi chừng được. Vừa vào bếp, cô đã thấy Tiểu Hàn đang chờ lửa. Nồi cá cũng vừa sôi. Cô đun thêm một chút rồi bắc ra, vớt cá vào bát rồi đổ số nước luộc cá vào nồi cháo đặc đang sủi tăm nhẹ, đảo đều. Cô lấy một chút cháo ra nếm, cháo hơi nhạt một chút nhưng có vị ngọt của khoai và nước cá. Thịt cá thêm chút gia vị nữa cho vào là vừa vặn. Cô quay sang phân phó Tiểu Hàn:

- Đệ trông chừng lửa nhé, không cần to quá đâu.

Vừa nói xong với Tiểu Hàn thì ngoài cổng vang lên tiếng người nói, là giọng của Lập Hạ:

- Đại phu, là ở bên trong.

Lập Hạ vào sân, dẫn theo một nữ tử trung niên chừng 35-40 tuổi, ngũ quan đoan chính. Đồng tử của Hiệu Linh co rút lại khi nhìn thấy trang phục của người phụ nữ đó. Đây rõ ràng là áo tứ thân của Bắc Bộ quê hương cô a. Áo cánh hiện tại cô đang mặc rất đơn giản và phổ biến nên dù là ở đâu cũng có thể có. Nhưng áo tứ thân là một trang phục đặc trưng của đất nước cô, thậm chí là chỉ riêng Bắc Bộ mới có, Nam Bộ còn không mặc loại trang phục này. Lẽ nào đây là một thời không song song với thế giới của cô.

Áo tứ thân là áo khoác ngoài, dài từ cổ buông xuống dưới đầu gối chừng 20 cm. Áo có hai vạt trước và sau. Vạt trước có hai tà tách riêng nhau theo chiều dài. Vạt phía sau cũng chia làm hai nhưng khâu vào với nhau hình thành một đường dài gọi là sống áo. Khổ vải chỉ có chừng 35-40 cm nên phải can tà lại với nhau để thành một vạt áo. Như vậy vẫn gọi là áo có tứ thân. Áo tứ thân gồm hai vạt, bốn tà. Áo không có khuy, dài và có hai tay áo dài. Bên trong áo là một chiếc yếm nội y sau đó là chiếc áo cánh mỏng màu trắng kết hợp với chiếc váy đen dài đến trên mắt cá chân. Một chiếc dây lưng tối màu được quấn ngang hông kéo dài tới mép váy. Dây lưng phần lớn chỉ mang tính chất trang trí, có thể đeo thêm xà tích hoặc có thể để túi tiền bên trong. Ngoài cùng là chiếc áo tứ thân buông xuống tha thướt làm cho thân hình nữ tử được gọn gàng, thon thả.

Hiệu Linh đang ngăn người nhìn bộ trang phục thì bị tiếng hắng giọng của người phụ nhân gọi tỉnh:

- A... thực xin lỗi, đại phu. Mời ngài vào nhà... Bệnh nhân nằm trong nhà ạ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Xem Bệnh

Vừa nói, cô vừa làm động tác mời, rồi nhanh đi lên nhà. Cô gọi với vào trong nhà để Tiểu Đông có chuẩn bị:

- Tiểu Đông, đại phu đến.

Thấy thái độ của Hiểu Linh, Trần đại phu có chút ngạc nhiên. Đây thực sự là Phạm Hiểu Linh mà bà biết sao? Hình như có gì đó không đúng. Nhưng chưa biết là chuyện gì, bà phải xem người bệnh trước đã. Không lẽ người bị bệnh là tiểu tử Tiểu Đông kia. Hẳn là nặng lắm nên đến mức phải mời bà đến. Trần đại phu rào bước vào nhà thì càng ngạc nhiên khi phát hiện người nằm trên giường là Nguyễn Lưu thị. Bà nhanh chóng bắt mạch cho bệnh nhân. Một lúc sau, quay sang hỏi:

- Nguyễn Lưu thị bị như vậy lâu chưa?

Hiểu Linh trả lời:

- Ta cũng không rõ nhạc phụ bị bao lâu. Chiều hôm nay ta qua nhà, thấy ông ấy nằm mê man như vậy liền đưa về đây. Đại phu, ông ấy không sao chứ?

Trần đại phu bây giờ đã nhận ra điều không đúng. Thứ nhất, Hiểu Linh không hề gọi họ của bà mà chỉ gọi đại phu. Thứ hai, nàng ta vừa gọi Nguyễn Lưu thị là nhạc phụ. Hơn nữa còn vì người này mà mời thầy thuốc. Điều này là không thể. Không biết chuyện gì đã xảy ra. Dù sao trước khi mất, Phạm Văn đã gửi gắm nàng cho mình trông chừng. Tuy Hiểu Linh chưa bao giờ nghe lời mình, nhưng bà cũng nên để ý nàng ta một chút. Bà lắc đầu:

- Nguyễn Lưu thị không sao. Chỉ là bị cảm lạnh, sau đó sốt liên miên mà không được ăn uống gì nên mất sức. Ta kê một chút thang thuốc, khi hân tỉnh cho hân ăn cháo rồi uống thuốc. Hai ba ngày là khỏe thôi.

- Nga... như vậy thì đa tạ đại phu. Mời ngài ra uống ly nước, vắt vớ cho ngài rồi.

Hiểu Linh thở phào, cũng may không phải chứng bệnh gì nghiêm trọng. Cô ra bàn rót cốc nước mời. Đột nhiên nghe tiếng đại phu nói:

- Trái lại... ta thấy người có vấn đề là người a...

Hiểu Linh ngẩn người:

- A... ta có vấn đề gì sao?

- Người không nhận ra ta?

Câu hỏi của đại phu ngược lại làm Hiểu Linh hiểu rõ. Ra là vị đại phu này quen biết nhà cô. Nghĩ lại cũng phải, Trần thôn cũng không quá lớn tới mức có người không quen. Hơn nữa vị này lại là đại phu, thường xuyên đi lại trong thôn là chuyện bình thường. Biết là người quen, Hiểu Linh cũng thay đổi xưng hô một chút:

- Adi... cũng là có chút vấn đề. Ngày hôm qua ta không cẩn thận ngã đụng đầu, khi tỉnh dậy thì không còn nhớ điều gì nữa. Mong adi thứ lỗi.

Câu trả lời của Hiểu Linh làm Trần đại phu có chút sững sờ:

- Đưa tay ra đây, ta bắt mạch.

Hiểu Linh ngoan ngoãn đưa tay ra. Thời đại này còn chưa có cách chụp não bộ phát hiện tổn thương, cho dù có đi chẳng nữa thì chỉ cần cô khẳng khái không nhớ điều gì thì họ cũng chỉ nói cô mất trí nhớ mà thôi. Vừa bắt mạch, lòng mày Trần đại phu vừa nhú lên.

- Ngoài không nhớ gì, người còn cảm thấy không khỏe chỗ nào không?

- Không có, hôm nay ta ra ruộng vẫn bình thường cả.

- Người còn ra ruộng... là không muốn sống nữa có phải hay không?

Trần đại phu quát lên nhưng cũng không làm Hiểu Linh sợ hãi, chỉ cười cười. Cô không phải là người coi thường sức khỏe, cảm thấy bản thân đang được mới làm. Hơn nữa vết thương cũng không phải quá nặng. Cô cười cười:

- Adi... ta chỉ ra làm cỏ thôi, cũng không làm gì mệt nhọc cả. Adi yên tâm. Ta không thể an tâm ở nhà trong khi mấy nam tử phải ra ngoài làm việc a. Mà ta đã quên nên Adi nói về bản thân một chút cho ta được không?

Nghe câu nói quan tâm đến người nhà của Hiểu Linh không khỏi làm Trần đại phu ngỡ ngàng. Có lẽ lần này nhân họa đắc phúc a, bị thương quên một cái mà hài tử này thay đổi được cũng là cái tốt. Bà mỉm cười:

- Ta tên Trần Bạch Trật, gia đình là truyền thống nghề y, là bằng hữu của mẫu thân người. Gia đình người đến thôn này trụ lại cũng do ta đề nghị. Hai gia đình đi lại khá gần. Chỉ là khi mẫu thân người mất, người không qua lại bên này nữa. Sau này có việc cần, có thể sang nhà ta. Hai nha đầu Bán Hạ và Quế Chi cũng hay ngóng người đấy.

- Hào Adi... rảnh rồi, ta sẽ sang nhà adi làm phiền.

Trần đại phu cười cười:

- Ngươi phải gọi ta là bá mẫu, mẫu thân ngươi kém tuổi ta a.

Hiếu Linh nháy mắt, cười nói:

- Ân... Trần bá mẫu... nhưng ta gọi ngài là adi vì thấy ngài rất trẻ a.

- Tiểu nha đầu này... từ bao giờ học được mồm mép dẻo quẹo vậy hả?

Trần đại phu vương tay tính gở đầu Hiếu Linh một cái, cười cười. Hiếu Linh thấy cũng đã muộn liền gọi Tiểu Đông lại nói nhỏ, để hắn lấy tiền trả cho Trần bá mẫu. Tiểu Đông gật đầu rồi đi xuống nhà dưới. Có vẻ như tiền bạc trong nhà được giấu rất kỹ để không bị gia chủ cái nhà này lấy hết. Hiếu Linh cười cười, quay sang nói:

- Trần bá mẫu, ta hôm nay bắt được mấy con cá chuối ngon, ngài mang về đưa bá phụ kho thêm món cho cả nhà nhé. Ta đi lấy cho ngài.

- Thôi không cần đâu. Mấy khi ta qua đây, lại lấy cá của nhà ngươi mang về thì coi sao được.

Trần Bạch Trật xua tay từ chối. Thấy được Hiếu Linh thay đổi, biết quan tâm đến gia đình cũng đủ cho bà vui lắm rồi. Nha đầu này còn tính biểu bà cá, sao bà có thể nhận.

Hiếu Linh không nói nhiều, nhanh chóng ra chài nước, xâu hai con cá chuối lớn kèm theo một ít cá nhỏ đưa tận tay Trần Bạch Trật.

- Trần bá mẫu, coi như ta hiếu kính ngài, hoặc là ta đưa cho Bán Hạ và Quế Chi đi.

Vừa lúc đó, Tiểu Đông đưa tiền tới, Hiếu Linh cũng không rõ là bao nhiêu liền dúi vào tay Trần đại phu:

- Còn đây là tiền thuốc ta gửi ngài. Ngài đừng nói là không nhận, ngài khám bệnh cho nhạc phụ không lấy tiền là có thể, nhưng bốc thuốc chắc chắn là cần tiền a. Ta đưa tiền nhờ ngài bốc hộ dùm ta.

Hiếu Linh không cho Trần đại phu một cơ hội để từ chối đã nói xong. Trần Bạch Trật bất đắc dĩ nói:

- Thôi được rồi. Ta nhận. Ngày mai, ta mang thang thuốc sang. Mà ngươi định an bài Nguyễn Lưu thị ở đâu? Hắn còn rất yếu, cần người chăm sóc, không thể một mình được.

Vấn đề của Trần đại phu hỏi cũng là lo lắng từ nãy của Tiểu Đông. Nhà nhỏ chỉ có 2 giường. Một cái là của Lập Hạ và Tiểu Hân, cái còn lại là của thê chủ và hắn. Phụ thân hắn ở lại thì thê chủ phải làm sao? Hắn cũng không thể để phụ thân như vậy về bên kia được a. Hiếu Linh nghe vậy cười nói:

- Cái này không khó. Tạm hôm nay ta kê hai ghế dài ngủ là được. Tiểu Đông theo nhạc phụ ngủ. Ngày mai ta sẽ qua nhà kia lấy chiếc giường về. Gian nhà này vẫn kê được hai giường mà. Bá mẫu yên tâm.

Trần đại phu gật gù:

- Vậy cũng được. Khi Nguyễn Lưu thị khỏe lại, về nhà cũng không vội.

Hiếu Linh cười cười cũng không nói thêm gì. Thực ra từ lúc sang nhà Lưu thúc, cô đã có ý định chuyển Lưu thúc về nhà cô ở hẳn. Dù sao cũng là thêm người, lại chiếu cố được lẫn nhau. Một thân một mình ông ấy sống cũng không dễ dàng gì. Nơi này cô tứ cố vô thân, chỉ có hai đệ đệ và một phu thị. Ông ấy cũng coi như cha của cô. Nhưng tạm thời cô chưa nói ra vì để chờ Lưu thúc khỏe lại, cũng như mọi người tin tưởng cô hơn. Cô không muốn ý tốt của mình bị người nhà hiểu lầm.

Tiền Trần đại phu về, Hiếu Linh phân phó mọi người làm nốt số cá, còn cô thì vào bếp tiếp tục nấu cho xong nồi cháo. Cá lược đã nguội, cô thận trọng gỡ xương ra khỏi thịt cá. Cá rô là loài cá có đặc điểm xương lớn và cứng nhưng ít xương. Thịt ngọt nhưng hơi mỏng thịt. Gỡ thịt xong, Hiếu Linh tìm kiếm mỡ trong tủ bếp. Cũng không còn nhiều lắm, chỉ có một chút tóp còn lại. Món này cần nhiều mỡ mới ngon. Nhưng không có thì đành vậy. Phá sản một hồi, cô lấy toàn bộ số tóp mỡ còn lại cho vào chảo, đun nóng già rồi cắt hành củ vào phi thơm. Sau đó cô đổ thịt cá vào đảo nhẹ. Thịt cá dễ dính vào chảo nên Hiếu Linh không đảo nhiều vì sẽ nát. Cô nêm chút nước mắm, hạt tiêu vào chảo đun nhỏ lửa một chút cho gia vị thấm vào nhân cá. Vừa lúc, cô mở nồi cháo nếm thử, cháo cũng đã nhừ. Dụi tắt bếp, cô để nhân cá lên tủ cao rồi múc một phần cháo vào bát tô lớn, thả nhân vào. Phần này để cả nhà nếm thử bây giờ. Số cháo còn lại chỉ chờ khi Lưu thúc tỉnh là có thể ăn được ngay.

Từ nãy khi Hiếu Linh xào nhân cá, mùi thơm của hành và nước mắm bay ra làm Tiểu Đông và Lập Hạ hiếu kỳ, không biết là món gì mà thơm như vậy. Còn Tiểu Hân thì thực sự ngạc nhiên vì tài nấu nướng của tỷ tỷ. Thực thơm.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cháo Cá

Hiệu Linh múc xong cháo, để vào tủ rồi ra chời nước xem ba huynh đệ làm cá tới đâu. Số cá thu được cũng không hẳn là quá nhiều, nhưng với điều kiện nóng ẩm của đầu xuân khá nhanh hỏng. Hiệu Linh vắt óc suy nghĩ xem có cách nào giữ cá được lâu không, nhưng thực sự thì rồi cái tủ lạnh ra, cô chỉ biết nấu chín tất cả chúng lên.

Vừa nhìn thấy bóng Hiệu Linh đi ra, không hiểu tại sao cả ba huynh đệ đều giật mình, quay lại chăm chú làm cá. Có lẽ là không muốn để nàng thấy sự thêm ăn của ba huynh đệ a. Nhưng với món ăn thơm nức như vậy, có lẽ nàng ấy đã dùng nhiều mỡ để nấu rồi. Món ăn này... bọn họ không có phúc phận được đụng đến. Số cá bắt được làm cũng xong, giờ chỉ cần để ráo là có thể muối, ăn được một thời gian. Com tối còn chưa có xấp ra nữa, vừa làm, Tiểu Đông vừa miên man nghĩ.

Hiệu Linh thấy ba huynh đệ cũng gần xong liền trở vào bếp dọn com. Xong xuôi đâu đó, cô gọi:

- Ba người vào ăn com thôi.

Mọi người ngồi ngay ngắn vào bàn com như hồi sáng. Hiệu Linh tự mình lấy một chén cháo ăn trước. Cháo nấu lẫn khoai lang nên khá đặc lại dậy mùi thơm của cá. Nó không giống món cháo cá mẹ cô vẫn thường làm cho cô ăn: hai phần nhân, ba phần nước; khi ăn bẻ thêm bánh đa khô vào ăn cùng. Sự mềm mại của cháo, sự giòn giòn của bánh khô kèm theo hương thơm của cá và hành phi. Ở nơi này cô phải nấu đặc một chút vì dù sao cũng là món ăn chính, nếu nấu kiểu kia cũng chỉ là lót dạ mà thôi, mọi người sẽ không đủ no. Chậm chậm ăn từng chút từng chút cháo, lòng cô nặng trĩu, suy nghĩ miên man nên cũng không để ý đến bàn ăn. Tối khi giặt mình tỉnh lại, chợt nhận ra ba huynh đệ đều chọn ăn com độn khoai trước. Có lẽ vậy sẽ chắc bụng hơn nên cô cũng không buồn lòng vì món cháo của mình không được hưởng ứng. Nhưng ngay sau đó cô nhận ra điều không đúng. Món cá hấp thì là vẫn còn nguyên. Ba huynh đệ thay phiên nhau chỉ gấp hai món rau và canh.

- Tại sao mọi người không ăn cá? Là không thích?

Hiệu Linh cố gắng dùng giọng nói bình thản nhất để hỏi, tránh cho ba huynh đệ lại sợ hãi. Ba huynh đệ dừng đũa, nhìn cô. Tiểu Đông ngáp ngừng một lát, trả lời:

- Thê chủ... món cá ngài chưa động. Chúng ta làm sao có thể ăn trước ngài được.

Hiệu Linh ngăn người trong chốc lát rồi lại cười khò. Làm sao cô có thể quên nơi này là phong kiến nữ tôn a. Ngày hôm qua, cái thân thể này còn một mình một bàn com rau thịt còn mặc kệ huynh đệ bọn họ, đã bao năm như vậy thì làm sao chỉ một lời nói của cô ban sáng mà thay đổi được. Cô im lặng kéo đĩa cá lại gần, gấp một gấp lớn phần lườn cá quả dày thịt, nhặt sơ qua chút xương rồi đặt vào bát Tiểu Đông:

- Cần thận xương cá.

Cô tiếp tục gấp và nhặt xương, lần này cô cố gắng nhặt thật sạch xương rồi thả vào bát Lập Hạ, vẫn câu nói đó:

- Cần thận xương cá.

Tối lượt Tiểu Hàn, Hiệu Linh không dám sơ xuất, cô nghiền luôn miếng cá ra để kiểm xương dăm. Tiểu hài tử mà bị mắc xương không phải là chuyện nhỏ. Đặt cá lên bát Tiểu Hàn, cô nhẹ giọng:

- Từ giờ, mọi người ăn không phải chờ ta làm gì. Thích ăn cái gì thì ăn.

Cô chỉ nói vậy rồi lại tiếp tục ăn. Lặng đi một chút cô nghe được tiếng trả lời “ừ” nhỏ xíu từ cả ba. Cô mỉm cười hài lòng. Rồi đột nhiên Tiểu Hàn ngáp ngừng hỏi:

- Tỷ tỷ, ta ... có thể... nếm món cháo cá tỷ nấu được không?... chỉ... một chút thôi.

- Không phải ba người không ăn vì nghĩ món này ta nấu cho riêng ta ăn đấy chứ?

Hiệu Linh ngạc nhiên hỏi lại. Lần này Tiểu Đông không dám trả lời, nhìn sang Lập Hạ. Lập Hạ bối rối nói:

- Khi này... tỷ xào nhân cá rất thơm. Chắc hẳn phải cho rất nhiều mỡ để nấu. Vậy nên... vậy nên... chúng ta nghĩ vậy.

Hiệu Linh dờ khóc dờ cười. Một bữa com thôi mà làm cô ngạc nhiên vài lần như vậy. Thôi thôi, cô rút kinh nghiệm: lần sau bữa com, không cần nói nhiều, trực tiếp chia đồ ăn ngon cho cả nhà là được.

- Lát nữa mọi người đều phải ăn cháo ta nấu đấy. Không thể không ăn đâu. Vẫn còn dưới bếp. Nhưng phần đó ta để cho nhạc phụ, lát người tỉnh, Tiểu Đông nhớ cho người ăn. Ăn ít một thôi để dạ dày thích ứng.

Cả ba huynh đệ gật đầu như mổ thóc, tiếp tục bữa ăn. Hiệu Linh cũng làm chén com với cá và canh bầu nấu tôm. Cá tôm đều là đồ tươi nên thực ngọt. Chợt nhớ ra vấn đề xử lý cá, cô nói:

- Tiểu Đông xem làm sao giữ số cá kia. Chọn mấy con lát kho một nồi với tiêu và mắm đi. Đun chín rồi cất đi là được. Số còn lại người xem xử lý. Ta thực không biết phải làm thế nào.

- Ân. Thê chủ. Lát nữa ta sẽ kho cá. Số còn lại ướp muối kỹ một chút, mấy hôm nữa làm cá muối chua hoặc phơi khô sẽ ăn được lâu hơn.

Tiểu Đông đáp lời. Hiểu Linh gật đầu:

- Ân. Lát ta phụ mọi người làm. Xong sớm còn nghỉ. Tiểu Đông tối ngủ còn phải trông chừng nhạc phụ nữa.

Liếc nhìn thấy Tiểu Hàn đang đánh mắt về phía tô cháo cá, ngập ngừng. Tên nhóc này đã muốn ăn lắm rồi nhưng còn sợ. Hiểu Linh điềm nhiên cầm lấy bát trên tay Tiểu Hàn, múc đầy một bát, đưa lại:

- Ăn từ từ kéo nóng.

- Tiểu Đông, Lập Hạ... hết cơm chưa, ta múc cháo. Để nguội sẽ không ngon nữa.

Cô cầm muối múc chờ cho tới khi cả hai huynh đệ ngập ngừng đưa bát về phía cô. Múc cho cả hai thật đầy mà trong tô vẫn còn.

- Muốn ăn thì lấy nữa nhé. Ăn hết mới được dùng đấy.

Cô cười cười nhìn ba huynh đệ chậm rãi nhắm nháp bát cháo cá thơm nức mùi cá phi hành mỡ. Thịt cá xao qua dai dai ngọt ngọt. Cháo như mềm mại dễ dàng nuốt xuống. Gia vị vừa đủ. Cả ba huynh đệ đều không ngờ thê chủ, tỷ tỷ của họ lại có thể nấu ngon đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cuộc Trò Chuyện Lúc Nửa Đêm

Sau khi dọn dẹp đầu vào đấy, chuẩn bị cho mình một chỗ ngủ tạm ổn và dặn dò nếu có chuyện cần nâng giúp thì cứ việc gọi, Hiểu Linh lần ra ngủ say như chết.

Nếu là với thân thể này, chừng ấy công việc không tính là mệt mỏi, nhưng tinh thần của cô thì thực đã tới giới hạn rồi. Nơi này các nhà cũng đi nghỉ sớm để tiết kiệm dầu đèn nên khi cô đi ngủ cũng chỉ chừng 7, 8 giờ tối ở hiện đại. Vì thế gần về sáng, giấc ngủ của cô lơ mơ dần. Tiếng ho khan phát ra từ phía giường làm Hiểu Linh hoàn toàn tỉnh giấc. Ngay lúc đó, Tiểu Đông cũng đã dậy.

- Phụ thân... người thấy trong người thế nào?

Giọng nói nam tử khàn khàn, mệt mỏi pha lẫn ngạc nhiên:

- Là Tiểu Đông sao? Đã là giờ nào rồi? Trời mới tối sao?

- Phụ thân, là con. Người đỡ sốt rồi, con lấy cháo cho người ăn nhé.

Tiểu Đông xuống giường, vừa nói vừa thu dọn lại cho Lưu thị một hồi. Phụ thân hắn đã cắt sốt. Hắn định xuống bếp lấy cháo thì bị Lưu thị kéo lại:

- Giờ này là giờ nào rồi? Ta không sao. Con nhanh chân về đi. Để thê chủ con biết thì lại khổ a. Lát đỡ mệt ta xuống lấy cháo ăn là được.

Lưu thị lo lắng. Hắn biết Hiểu Linh không ưa gì Tiểu Đông nhà hắn, luôn kiếm cớ không đánh thì mắng. Trước đây, khi thê chủ cùng con gái lớn lần lượt qua đời, chỉ có hắn và Tiểu Đông nương tựa nhau mà sống. Tới năm 16 tuổi, vẫn không có một gia đình nào đánh tiếng làm mai, hắn sốt ruột đi hỏi thăm mấy mối công nhờ đề ý. Họ nói thẳng với hắn: con trai nguoi trừ khi đi làm thị tỳ hoặc bán cho lâu xanh may ra mới có người nhận. Cái thứ tai tính khác mẫu khác tỷ như vậy, nhà nào dám lấy về nhà. Hắn không tin. Nhưng đến năm Tiểu Đông 18 tuổi, mọi thứ vẫn như vậy. Lưu thị hắn bất lực, con hắn ngoan hiền là thế, xinh đẹp là thế, tại sao kẻ nào ác miệng lại gán cho hắn cái tai tính kia. Rồi một ngày khi Phạm gia đột nhiên tới cửa đặt vấn đề cưới xin, hắn đồng ý gả Tiểu Đông qua bên này cũng vì đứa bé đó không có gì là không tốt, mẫu thân nàng ta lại là một người mẫu mực. Tiểu Đông gả sang sẽ không ăn khô bao nhiêu. Nào ngờ đầu chưa được một năm thì Phạm Văn cũng mất. Tiểu Đông càng khổ sở hơn vì bị coi là tai tính khác chết mẹ và đại tỷ, giờ khác luôn cả mẫu thân nhà vợ. Nếu để thê chủ Tiểu Đông biết nó trốn sang đây thăm ông, chỉ sợ không tránh khỏi một trận đòn roi mất. Nghĩ lại sốt con làm bàn tay nắm tay Tiểu Đông run lên, con ông thật khổ a.

Tiểu Đông vỗ về tay phụ thân:

- Phụ thân, người không phải lo. Để con đi lấy cháo cho người.

- Tiểu Đông, con trốn về nhà khuya như vậy, để nhà kia biết, nó đánh con chết mất. Mau mau về đi thôi.

Lưu thị gấp gáp ngồi dậy làm Tiểu Đông phải dè dặt hắn xuống.

- Phụ thân, chúng ta đang ở Phạm gia. Thê chủ sang thấy người bệnh nên đã công người về đây. Ta không có trốn về. Người yên tâm chưa?

Lưu thị ngăn người, không phải ông bệnh nên nghe lầm đấy chứ:

- Đây thực sự là Phạm gia?

- Phụ thân, người sờ thử... cái giường này không phải là giường ở nhà mình đi. Con không dối ngài.

Lưu thị lần sờ thanh giường, rồi đầu giường cẩn thận. Quả nhiên, không phải giường nhà hân. Vì mắt kém, xúc giác đã quá quen thuộc với các đồ vật trong nhà nên hân không thể lầm lẫn được. Khi này Tiểu Đông còn nói gì đó nữa mà hân không để ý nên không rõ tại sao mình lại sang đây. Hân hỏi:

- Vậy sao ta lại ở bên này?

- Phụ thân... là thê chủ qua thăm người, thấy người bệnh liền công người về đây. Còn mời đại phu đến xem và nấu cháo cho người nữa.

Lưu thị ngạc nhiên:

- Thực là Hiểu Linh làm?

- Ân. Thực là ngài ấy làm. Để con xuống lấy cháo cho phụ thân.

Trong khi Tiểu Đông xuống lấy cháo, Lưu thị xoay người ngồi dựa vào thành giường. Ông không rõ Tiểu Đông có giấu ông điều gì không, đột nhiên Hiểu Linh đối với nhà ông lại tốt như vậy. Ông ngoài cái nhà cũ nát nhỏ xíu kia, thực không còn cái gì a. Hay thực sự con bé đã hồi tâm chuyển ý, nhận thấy Tiểu Đông tốt nên cũng đối xử tốt với ông. Hay có khi, Tiểu Đông có tin vui rồi cũng nên. Đột nhiên nghĩ tới đó làm ông vui rạo rức. Lát phải hỏi ngay thằng bé mới được.

Tiểu Đông thấp chút đèn le lói đi xuống nhà bếp tìm nồi cháo. Thê chủ đặt cả nồi cháo vào lớp tro nên cháo vẫn còn ấm. Múc lên một lưng bát, hân mở tủ bếp lấy nhân cá. Hân lưỡng lự: nên lấy nhân cá hay không a. Buổi chiều thê chủ nói để phần cháo cho phụ thân hân là có cả nhân cá. Ngài ấy còn cho phép cả nhà ăn cháo, vậy hân là hân lấy nhân cá cho phụ thân được đi. Nhưng hân lại sợ, nhờ đâu đây là thê chủ thử thách hân. Nếu hân dám tự tiện lấy thì sẽ lãnh đủ. Cẩn môi lưỡng lự một hồi, Tiểu Đông vẫn xúc một thìa to nhân cá cho vào cháo. Thôi kệ, nếu bị phạt, cùng lắm là một trận đòn mà thôi. Phụ thân bệnh như vậy, được ăn một bát cháo ngon thì hân chịu đòn cũng đáng. Hân bê bát cháo lên nhà.

- Phụ thân... ăn cháo cho lại sức.

Ngồi xuống chiếc ghế đầu bên cạnh giường, Tiểu Đông cẩn thận múc từng thìa cháo đưa lên miệng Lưu thị. Tuy người rất mệt, miệng đắng ngắt thực không muốn ăn gì, nhưng mùi vị của cháo làm Lưu thị ngạc nhiên: thơm, ngọt lại dai dai. Hân chưa từng ăn loại cháo này bao giờ:

- Tiểu Đông... đây là cháo gì? Con nấu sao?

- Là cháo cá. Không phải con nấu... là... thê chủ nấu a.

Lưu thị ngạc nhiên:

- Hiểu Linh nấu? Tiểu Đông, sao con lại để thê chủ vào bếp?

- Con lúc đó thấy người sốt cao không ngừng. Thê chủ lại nói con ở trên này chăm sóc người. Khi đó con thực không có tâm trí để ý chuyện khác nữa.

Tiểu Đông bối rối đáp. Nghe con trai mình nói vậy, Lưu thị càng tin chắc, hân là do Tiểu Đông đã có tin mừng nên Hiểu Linh chăm sóc thằng bé hơn. Ông nhỏ giọng hỏi:

- Tiểu Đông, có phải con có tin mừng rồi không?

Trời đang tối nên không ai thấy vẻ mặt đỏ bừng của Tiểu Đông lúc này. Sao phụ thân lại nghĩ tới chuyện đó vậy, hân gất nhẹ:

- Phụ thân, không có. Sao người lại nghĩ như vậy?

Lưu thị ngăn người:

- Thực không có sao? Nhưng tại sao Hiểu Linh đột nhiên lại đối xử tốt với con như vậy?

Tiểu Đông im lặng một hồi:

- Phụ thân. Con cũng không rõ thê chủ là thực thay đổi hay giả vờ. Chiều hai hôm trước, ngài ấy say khướt về nhà đòi tiền, con không đưa. Nàng như phát điên, đem trói hai tiểu đệ rồi rút đòn gánh đánh con, nói: đánh chết con rồi đem hai tiểu đệ đi bán. Trận đòn này không đơn giản như những lần trước, thê chủ xuống tay rất tàn độc, thực muốn giết con. Con quá sợ hãi nên vợ bừa thứ gì đó đánh trả lại. Ngờ đâu ngài ấy bất tỉnh. Khi tỉnh lại thì nói không có nhớ gì hết và dường như trở thành một người khác vậy. Ánh mắt nhìn con và hai tiểu đệ không hề ghét bỏ mà còn có áy náy, thương xót. Trên bàn ăn cho phép chúng con ăn cùng và chia đồ ăn ngon cho chúng con. Hôm nay cá là do thê chủ tát nước bắt được.

Hai cha con rơi vào im lặng. Suy nghĩ hồi lâu, Lưu thị đáp:

- Nếu thể chủ con già vờ mất trí, sớm muộn cũng sẽ bộc lộ ra những hành động, bản chất của nàng ta thôi. Chẳng ai đóng kịch mãi được. Nếu nàng ấy mất trí mà thay đổi âu cũng là chuyện tốt. Con cứ thân nhiên mà đón nhận là được rồi.

- Ân.... con đã hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đi Chợ

Sáng sớm khi trời vẫn nhá nhem tối, Hiểu Linh trở dậy. Ngủ đủ giấc rồi nên có thể nào cũng không ngủ thêm được nữa. Thời tiết tuy vào xuân nhưng cũng còn hơi lạnh. Cô nhẹ nhàng đi ra ngoài chõ nước rửa mặt đánh răng. Trong chum trữ nước không còn nhiều nữa. Vặn mình vài cái coi như tập thể dục buổi sáng, cô vác đòn gánh và thùng đi gánh nước về. Hôm qua cô đã hỏi Lập Hạ về nước ăn của nhà lấy ở đâu. Hóa ra làng cũng có một cái giếng lớn ở đầu làng. Nhưng so với ra giếng thì nhà cô gần sông hơn nên cô quyết ra sông lấy nước. Gánh chùng được năm gánh thì các gia đình khác gần sông cũng lục đục ra gánh nước về. Có người nhìn thấy cô gánh nước thì ánh mắt kỳ lạ dõi theo. Hiểu Linh cũng kệ. Cái thân thể này chắc còn nhiều điều khiến cô ngạc nhiên lắm.

Hai chum nước đầy tốn chừng 10 gánh nước. Sau này cô có thể thay việc thể dục bằng việc này hàng sáng rồi. Cười cười bản thân, cô đi cắt gánh và thùng vào bếp. Vừa vào tới cửa đã thấy Tiểu Đông đang lúi húi dọn bữa sáng với cháo, khoai luộc, và bánh khoai áp chảo.

- Tiểu Đông, nhạc phụ thế nào rồi? Đã tỉnh chưa?

Tiểu Đông giật mình quay lại thấy Hiểu Linh đứng ngoài cửa, liền đặt đồ trên tay xuống mâm, quay người đối diện với cô đáp:

- Dạ. Phụ thân sáng nay tỉnh, đã cắt sốt rồi ạ. Chỉ là vẫn còn yếu.

- Hào. Tỉnh lại là tốt rồi. Cứ để nhạc phụ ở đây tĩnh dưỡng, tới khi nào khỏi hẳn thì nói sau. Buổi trưa ta sang bên kia mang giường về, ngoi cũng sang lấy chút đồ dùng cá nhân của nhạc phụ sang luôn.

- Ân... thể chủ. Ta đã biết.

Tiểu Đông gật đầu đáp. Hiểu Linh cũng không nói gì thêm, tiến đến bê cả mâm cơm lên nhà, Tiểu Đông luống cuống bê nồi cháo theo sau. Vừa bê đồ lên nhà, Hiểu Linh vừa thắc mắc không rõ hai huynh đệ đã dậy chưa? Nếu trước đây thì có lẽ theo thói quen đã dậy rồi, nhưng nếu cả hai còn ngủ, cô cũng không muốn đánh thức họ.

Vừa đặt mâm cơm lên bàn, cô đã nghe tiếng líu ríu của Tiểu Hàn ngoài cửa:

- Nhị ca, thật nhiều rau ạ. Hôm nay hẳn sẽ đắt hàng nha.

Quay đầu nhìn ra đã thấy hai huynh đệ đang rửa qua rau ngoài chõ nước. Hiểu Linh lớn tiếng gọi:

- Tiểu Hàn, Lập Hạ vào ăn sáng thôi.

- Ân... bọn đệ vào ngay.

Hiểu Linh nhất thời quên mất trong nhà còn một lão nhân đang bệnh nên lớn tiếng làm Lưu thị tỉnh giấc. Vừa vặn Tiểu Đông đứng đối diện giường nhìn thấy liền chạy lại đỡ ông dậy. Hiểu Linh cũng đi tới:

- Nhạc phụ. Ngài cảm thấy trong người thế nào? Đã khỏe hơn chưa?

Lưu thị nghe Tiểu Đông nói thể chủ hẳn thay đổi, nhưng nhất thời cũng không nghĩ đến ngay cả giọng điệu, cách cư xử cũng khác nhau một trời một vực như vậy. Ông gật đầu:

- Ta đỡ hơn nhiều rồi. Đa tạ.

- Nhạc phụ nói gì vậy. Ngài ốm đau, chúng ta là con có bổn phận chăm sóc ngài. Đó là điều đương nhiên, sao lại có hai chữ cảm tạ ở đây. Ngài giờ ăn sáng luôn với chúng ta được không hay để lát nữa?

Hiểu Linh nói rồi quay sang hỏi Tiểu Đông:

- Nhân cá hôm qua còn chứ? Ngoi làm một bát cho nhạc phụ luôn, nhớ bỏ nhiều hành một chút. Nhạc phụ ra được nhiều mồ hôi mới chóng lại sức.

- Ân. Thê chủ.

Tiểu Đông đánh mắt nhìn phụ thân hỏi ý kiến, thấy ông khẽ gật đầu thì đỡ ông dậy rửa mặt, chải răng để ăn sáng.

Đại gia ngồi vào bàn. Hiểu Linh nhanh chóng chia đồ ăn ngon ra các bát rồi ăn phần của mình. Trên bàn ăn nhà cô trước cũng không có nhiều quy củ gì mà thực không nói. Cô không hiểu tại sao khi ăn cơm lại không thể nói chuyện. Đây là khoảng thời gian duy nhất cả nhà mới có thể ngồi lại quây quần bên nhau, chia sẻ câu chuyện của cả ngày, là thời điểm để kết nối gia đình. Bữa cơm không có tiếng nói, tiếng cười, chẳng phải rất tẻ nhạt sao. Tiểu Hàn ngồi huyên thuyên hỏi thăm sức khỏe Lưu thị rồi lại kể chuyện buổi sáng đã hái rau ra sao, rau của nhà ngon như thế nào làm Hiểu Linh vừa ăn vừa mỉm cười. Chờ Tiểu Hàn kết thúc câu chuyện bất tận của mình, Hiểu Linh nói:

- Lát ta và Tiểu Đông lên trấn đi chợ. Ta thực không nhớ gì về đường xá, tiền bạc. Đành dựa vào Tiểu Đông vậy. Cũng xem xem trong nhà cần mua thứ gì thì mua luôn. Nhắc phụ ở nhà tính đường, có gì cần giúp gọi Lập Hạ một tiếng. Nhị đệ ở nhà trông nhà nhé, cần mua gì thì báo. Còn Tiểu Hàn.....

Hiểu Linh kéo dài giọng do dự muốn trêu chọc tiểu đệ một chút. Tiểu Hàn thấy tỷ tỷ nói đến mình lại thôi thực sốt ruột. Ánh mắt chăm chú nhìn tỷ tỷ. Tỷ tỷ sẽ giao cho hắn làm gì nha.

- Tỷ tỷ... còn ta thì sao? Ta sẽ làm gì?

Nhìn bộ dạng nóng vội khả ái của tiểu đệ làm Hiểu Linh suýt phì cười. Giả bộ nhìn chần chú Tiểu Hàn, đưa tay sờ cằm như suy nghĩ. Sau đó lắc đầu nói:

- Hay là thôi đi.

- Tỷ tỷ... ta làm gì cũng được a.

Tiểu Hàn thẳng lưng, ưỡn ngực háo hức. Hiểu Linh nhún mày khó xử:

- Vậy... Tiểu Hàn đi chợ với chúng ta. Được hay không được?

Ánh mắt Tiểu Hàn vụt sáng rực rỡ, gật đầu như mổ thóc:

- Được được. Đương nhiên là được a. Tỷ tỷ, ta cũng có thể đi chợ sao?

Lúc này đang mãi đùa giỡn Tiểu Hàn, Hiểu Linh không nhìn thấy ánh mắt kinh sợ của cả ba người nam tử còn lại. Đến rồi sao... nàng ta muốn bán Tiểu Hàn đi sao?

Tiểu Đông ánh mắt đã cay xè. Lập Hạ luống cuống buông đĩa, đi ra quỳ xuống trước mặt Hiểu Linh... dập đầu:

- Tỷ tỷ... cầu người không cần bán Tiểu Hàn. Tiểu đệ còn quá nhỏ. Ta nguyện ý đi cùng tỷ. Tỷ để Tiểu Hàn ở nhà đi. Ta đã làm được việc, bán ta sẽ có tiền hơn mà. Cầu người...

Lập Hạ vừa dập đầu vừa khóc. Hôm qua tỷ tỷ cho tụi hắn ăn ngon như vậy là để hôm nay bán Tiểu Hàn sao? Nếu biết thế thì thà chết đói hắn cũng sẽ không ăn đồ ăn đó. Tiểu Hàn còn nhỏ lắm, làm sao để ấy sống được.

Tiểu Hàn nhìn nhị ca, đột nhiên nhớ đến điều gì. Ánh mắt tuyệt vọng nhìn tỷ tỷ, rơi lệ. Tỷ tỷ kêu đưa hắn lên trấn là vì muốn bán hắn sao?

Hiểu Linh ngây ngẩn, rồi nhận ra mọi chuyện. Cô quỳ xuống kéo Lập Hạ đứng dậy, rồi vươn tay ôm cả hai đệ đệ vào lòng, ôm thật chặt. Giọng khàn khàn nói từng tiếng:

- Ta. Phạm Hiểu Linh. Xin thề với trời đất, với tổ tiên họ Phạm và cha mẹ, đời này ta sẽ đối tốt với Tiểu Đông và Lập Hạ. Không bao giờ bạc đãi hai đệ ấy, càng không bao giờ bán hai đệ ấy. Chỉ cần ta có tư tưởng đó, nguyện không được chết từ tế.

Cả nhà đột nhiên rơi vào im lặng. Ở thời đại nào cũng vậy, lời thề luôn rất được xem trọng, đặc biệt lời thề với đất trời, với tổ tiên. Cô không ngần ngại mà thề độc như vậy khiến cả nhà không thể tin nổi. Hiểu Linh hơi thả lỏng tay, vỗ về hai tiểu đệ:

- Ta muốn mang Tiểu Hàn đi chỉ là muốn cho đệ ấy vui chơi một lát, không hề có ý khác. Nếu không phải ta không nhớ rõ mọi thứ, nhà lại đang có người bệnh, ta cũng mang cả Lập Hạ đi nữa. Lập Hạ, ủy khuất đệ rồi. Lần sau nhé.

Lập Hạ nghẹn ngào:

- Tỷ tỷ... là Lập Hạ sai rồi. Lập Hạ hiểu nhầm tỷ tỷ.

Hiểu Linh nhẹ nhàng:

- Đệ không sai. Sai cũng là ta trước kia quá hỗn đản. Nên khiến mọi người nghĩ đến vậy. Đệ yên tâm. Ta đã quên, sẽ triệt để thay đổi. Không bao giờ như trước đây nữa. Ta không chắc sẽ có thể khiến cho hai đệ được ăn ngon mặc đẹp, nhưng chắc chắn sẽ để hai đệ được cơm no áo ấm.

Lập Hạ nhỏ giọng:

- Hào. Tỷ tỷ... Ta tin tỷ.

Tiểu Hàn nhắc nhở:

- Tỷ tỷ. Còn có Tiểu Đông ca ca nữa.

Hiệu Linh cười:

- Ân. Cũng sẽ khiến Tiểu Đông hạnh phúc.

Lập Hạ lúc này bình tĩnh lại, chợt nhận ra tỷ tỷ vẫn ôm chặt hai huynh đệ thì có chút đỏ mặt, đẩy nhẹ tỷ ra:

- Tỷ tỷ. Người ta nói: nam nữ có khác. Bọn ta cũng không còn là hài tử 3, 4 tuổi nữa. Tỷ sao có thể ôm chúng ta như vậy.

Nghe câu nói này Hiệu Linh thực bất mãn a. Gì mà nam nữ có khác. Nên càng có tư tưởng trêu chọc Lập Hạ. Cô ôm chặt vòng tay vừa thả lỏng của mình, giọng đầy bất mãn:

- Ta mặc kệ. Ta ôm đệ đệ của ta a. Cũng không có ôm đệ đệ nhà người khác. Ai cũng không ý kiến được.

Lập Hạ càng thẹn:

- Tỷ tỷ. Như vậy cũng không được. Chúng ta đều đã lớn.

- Nga... đã lớn thì không còn là đệ đệ của ta sao.

Hiệu Linh cố ý nói. Lập Hạ càng gấp, gắt:

- Tỷ tỷ... ta không có ý đó... ta... ta...

Hiệu Linh buông tay, thở dài:

- Hào. Ta đã biết. Lập Hạ nhà ta lớn rồi. Không muốn bị tỷ tỷ ôm. Chỉ muốn được thê chủ ôm a. Ta thật đau lòng mà.

Khuôn mặt Hiệu Linh rầu rĩ buồn chán như nhận mệnh. Nhưng câu nói của cô làm khuôn mặt Lập Hạ bạo hồng. Lập Hạ dậm chân:

- Tỷ tỷ chọc ta. Ta không chơi với tỷ nữa.

Lập Hạ vừa giận vừa cười. Cảm giác thực hạnh phúc. Còn Tiểu Hàn lại nghĩ Hiệu Linh buồn bã thực liền chủ động lại gần, ôm cổ tỷ tỷ:

- Tỷ tỷ... ta ôm tỷ. Ta cho dù lớn vẫn là đệ đệ của tỷ, vẫn để tỷ ôm nga. Tỷ đừng buồn.

Hiệu Linh cười rạng rỡ, ôm Tiểu Hàn vào lòng, hôn một cái thật kêu lên má tiểu đệ.

- Ân... Tiểu Hàn thực ngoan a.

Lập Hạ vừa tức vừa buồn cười. Tiểu Hàn nhỏ tuổi lại bị tỷ tỷ lừa gạt nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đi Chợ (2)

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Hiệu Linh công bố củi trên lưng, nắm tay Tiểu Hàn cùng Tiểu Đông bụng một rổ rau lớn chào từ biệt rồi lên đường. Tuy Trần gia thôn chỉ là một thôn nhỏ nhưng địa thế dựa núi nhìn sông ở đây cũng đem lại cuộc sống trù phú cho thôn dân. Trần trên cách thôn cũng không bao xa, đi dọc đường đê chừng một tiếng là tới nơi. Trần Tây Giai nằm ở ngã ba Bông, nơi tiếp giáp giữa con sông Mã Nhi và con sông nhánh của nó – sông Bưởi. Nơi đây nhìn qua cũng biết là vô cùng thuận lợi cho giao thương: ngược Mã Nhi lên phía bắc là con đường thu mua lâm thổ sản còn xuôi nam lại đến khu tiếp giáp với thành Tây Đô phía nam, nếu thương nhân lớn có tầm nhìn bắt được nơi này thì hẳn sẽ càng trù phú, tấp nập.

Chợ phiên của trấn được tổ chức 3 ngày một lần ở ven bờ sông Bưởi. Khi ba người tới nơi cũng đã có rất nhiều người bày bán ở đó. Tiếng rao bán, trao đổi vang dội cả khu chợ. Hiệu Linh chọn một chỗ hơi thưa người, dưới một bóng cây to rồi trải miếng vải cũ lên để Tiểu Đông bày rau củ. Cô nhìn xung quanh các hàng bán rau cũng không ít. Không rõ trên trấn lượng tiêu thụ được bao nhiêu. Cô quay sang hỏi Tiểu Đông:

- Giá cả ở đây bán thế nào? Mà ta cũng không rõ mệnh giá tiền ở đây nữa.

Tiểu Đông nhất thời không hiểu ngay được mệnh giá mà thê chủ nói đến là cái gì. Hẳn là giá trị các đồng tiền ở đây đi. Hẳn hỏi lại:

- Thê chủ là muốn biết giá trị các đồng tiền sao?

Hiệu Linh học kinh tế nên biết rõ: mệnh giá và giá trị là hai khái niệm khác nhau. Rất ngứa ngáy muốn giải thích nhưng lại thôi vì dù nói Tiểu Đông cũng chưa chắc hiểu nên cứ gật đầu:

- Ừm. Có những loại tiền gì. Rau như nhà ta sẽ bán được giá nào?

- Thê chủ. Vương triều ta lưu hành tiền xu: có 1 xu, 2 xu, 5 xu, 1 hào, 2 hào, 5 hào, 1 đồng, 2 đồng và 5 đồng. Trong đó 10 xu bằng 1 hào và 10 hào bằng 1 đồng. Rau nhà ta bán theo mớ như rau cải mớ, cải cúc, thì là thì chừng 3 đến 5 xu một mớ. Rau cải sen, cải bẹ, bắp cải theo cân thì chừng 1 hào một cân. Hành củ, tỏi củ thì 1 hào rưỡi đến 1 hào tám một cân. Còn bó củi kia phải 1 đồng mới được.

Nghe giá cả của Tiểu Đông nói, Hiệu Linh lẩm nhẩm quy đổi. Nếu coi 1 xu bằng mệnh giá thấp nhất trong tiền nước cô thì giá cả ở đây cũng chỉ chừng đó.

- Vậy một cân thịt giá bao nhiêu?

Tiểu Đông nghe Hiệu Linh hỏi giá có chút giật mình. Thê chủ muốn dùng tiền bán đồ mua thịt ăn sao? Hẳn đáp:

- Một cân thịt giá vào khoảng 2 đồng. Thịt nạc hẳn chừng 1 đồng tám một cân. Mỡ thì 1 đồng một cân.

Hiệu Linh choáng váng. Trời ạ... đắt gấp 3 lần ở quê cô. Thảo nào thịt ở đây ít bán như vậy. Nhưng cô cũng lý giải được. Trước đây nhà cô nuôi heo, nửa năm mới được một lứa, hơn nửa chỉ chừng 60 kg đã là cao. Sau này nhà cô cũng không nuôi nữa vì chẳng bõ. Các nhà nuôi lớn thường chọn lợn siêu nạc và đồ tăng trọng cho chúng, nên chỉ cần 3,4 tháng là có một lứa lợn 70, 80 kg xuất chuồng. Hướng chi thời đại này, ngô gạo còn không đủ cho người ăn, đâu ra có cám ngô cho lợn. Hiệu Linh gật gật đầu tỏ ý đã hiểu rồi quay ra nhìn đường.

Từ nãy tới giờ Tiểu Hàn vẫn ngoan ngoãn ngồi cạnh đại tỷ, đưa ánh mắt nhìn bốn phía thỏa mãn hiếu kỳ. Hẳn biết cần bán xong chỗ rau này, tỷ tỷ mới có thể đưa hẳn đi chơi một chút. Mà thực sự, hẳn cũng chỉ cần đi một chút thôi là đủ rồi. Trần thực náo nhiệt, hẳn thực thích nhưng cũng hơi sợ. Hôm trước hẳn có nghe lũ bạn nói về Niên ca nhi nhà Trần đại đi đi chợ cùng mẫu thân rồi bị lạc mất. Hẳn không muốn bị lạc như vậy.

Mấy người đi qua nhìn rau nhà Hiệu Linh cũng dừng lại hỏi giá, có người mua 1,2 thứ, cũng có người lác đầu bỏ đi. Giá cả không hợp lý sao? Hiệu Linh suy nghĩ rồi cất tiếng rao:

- Rau tươi đây rau tươi đây. Rau vừa hái đảm bảo ngon ngọt. 4 xu một mớ, 3 mớ chỉ 1 hào. Cải sen, cải bắp, cải bẹ 1 hào một cân, 2 cân chỉ có hào tám đây....

Hiệu Linh rao rất nhiều lần rốt cuộc cũng có tác dụng. Lượng rau mang đi bán cũng chỉ còn lại 1 chút. Vì thế Hiệu Linh giảm giá để có thể bán hết chỗ đó luôn. Bó củi cũng được bán với giá 9 hào rưỡi. Cả buổi chợ thu vào chỉ vền vẹn 2 đồng 7. Chỉ mua được hơn cân thịt a. Hiệu Linh cười khổ. Cô đứng dậy phui quần áo rồi thu tấm vải lại.

- Xong rồi. Giờ chúng ta đi chợ 1 chút. Tiểu Đông xem phải mua gì không thì mua.

- Thê chủ. Nhà không còn muối. Ta đi mua một chút.

- Chúng ta cùng đi thôi.

Hiệu Linh cười cười nói. Đây là cơ hội để cô khảo sát thị trường a. sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Ba người rùng rần đi tới hàng đồ khô. Vừa thấy người đến, chủ cửa hàng niềm nở

- Tiểu Đông đi chợ a. Hôm nay tính mua gì vậy?

Chủ cửa hàng là một nam nhân chừng 30 tuổi, gương mặt hiền lành phúc hậu dường như luôn tươi cười. Theo cách nói chuyện thì óc lẽ Tiểu Đông là khách quen nơi này. Hiệu Linh chỉ lẳng lặng đứng sau chơi đùa cùng Tiểu Hàn một chút để Tiểu Đông mua bán.

- Ân. Ông chủ. Hôm nay ta muốn mua chút muối.

- Vẫn là muối loại 3 sao? Lần này cậu định lấy mấy cân.

Tiểu Đông như có như không đánh ánh mắt xem thái độ của thê chủ. Thấy nàng ấy không phản ứng gì, cân nhắc một hồi rồi nói:

- Không. Lần này lấy cho ta muối loại 1 đi, một cân là đủ.

Hiệu Linh nãy giờ vẫn chú ý cuộc trò chuyện. Hẳn là bình thường Tiểu Đông vẫn mua muối loại 3, sao lần này lại thay đổi. Cô hỏi:

- Muối loại 1 và loại 3 khác nhau như thế nào?

Tiểu Đông bối rối:

- Thê... thê chủ. Muối loại 1 là muối tinh còn muối loại 3 là muối vẫn còn lẫn một ít tạp chất. Giá của 2 loại này cũng khác nhau: loại 1 thì 5 xu một cân, loại 3 thì 3 xu hai cân.

- Bình thường người vẫn mua loại 3 phải không? Sao lại thay đổi?

Hiếu Linh hỏi lại, cũng không rõ tại sao. Muối bán một chút đem về lọc lại là được. Hắn Tiểu Đông vẫn làm vậy đi vì hũ muối trong nhà hôm qua cô có xem qua. Tiểu Đông đánh mắt nhìn Hiếu Linh rồi cúi đầu lí nhí nói:

- Bình... bình thường ta đều mua muối loại 3 về lọc lại dùng. Nhưng có một lần thê chủ phát hiện cấm ta nấu cho ngài ăn bằng loại muối này. Nên...

Tiểu Đông không biết phải giải thích làm sao. Bản thân hắn thấy muối loại 3 lọc lại cũng chẳng khác gì muối loại 1 lại tiết kiệm được không ít. Nên cho dù bị thê chủ cấm nhưng hắn vẫn làm, vì dù sao chỉ cần không để ngài ấy thấy là được. Bây giờ bị bắt ngay tại trận thế này lại còn bị phát hiện lừa dối, không biết ngài sẽ làm gì hắn nữa.

Tiểu Đông đang rối rắm không biết nói thế nào tiếp theo thì Hiếu Linh gọi với vào trong:

- Ông chủ, gói dùm ta 4 cân muối loại 3 là được rồi. Không cần gói lại 1 nữa.

Vị chủ cửa hàng nhảy bén nhận ra Tiểu Đông còn phải nghe lời nữ nhân này nên cũng không hỏi nhiều, ứng thanh một tiếng rồi đi vào trong lấy lá dong bao muối. Hiếu Linh đón lấy bọc muối, trả tiền rồi quay sang Tiểu Đông:

- Ta đi thôi. Ta thấy người làm vậy là đúng. Muối nào chẳng giống nhau, chỉ tốn chút thời gian tinh luyện lại là được. Không cần phải áy náy.

Vì ban đầu Tiểu Đông nói chỉ mua thêm muối nên cả hai cũng không có ý định mua gì nữa, chỉ tính dạo chợ 1 lát rồi về. Hiếu Linh đi trước tay dắt Tiểu Hàn, còn Tiểu Đông đi phía sau. Tiểu Hàn lú lú đi vừa nhìn quanh quất, chợ rất đông vui và cũng nhiều đồ ăn vặt. Nhưng hắn chẳng cần gì cả, chỉ cần được đi cùng đại tỷ là vui rồi.

Hiếu Linh thấy một hàng quầy ngọt bán rong liền mua một túi nhỏ dúi vào tay Tiểu Hàn. Trước đó cô cũng lấy 1 cái ra nếm thử. Cô nhớ mãi hồi nhỏ mình thích ăn quầy cỡ này, giòn giòn, ngọt ngọt, giá cũng không quá đắt nên mua chút đồ về cho huynh đệ bọn họ ăn vặt, không thể để Tiểu Hàn đi cùng cô cả buổi sáng mà về tay không được.

Đang ngó nghiêng xem chợ có gì hay không, chợt nhớ ra hôm qua mình tiện tay sai hết số tóc mỡ trong nhà, Hiếu Linh đột ngột đứng lại a lên một tiếng. Tiểu Đông đi theo sau mãi nghĩ làm sao để thuyết phục thê chủ để hắn đến cửa hàng thuê một chút, không chú ý đập thẳng vào bóng lưng phía trước. Tuy ở thời đại này là nữ tôn, nhưng vóc dáng nam nữ lại không có chênh lệch gì lớn, gần như là ngang nhau, chỉ có sức lực nữ nhân lại lớn hơn nhiều. Hiếu Linh tuy nhỏ tuổi hơn Tiểu Đông nhưng lại được ăn uống đầy đủ hơn vì thế lớn hơn Tiểu Đông cả một cái đầu.

Tiểu Đông ăn đau bất giác hô to một tiếng. Hiếu Linh nghe thấy, biết Tiểu Đông bị đau không nhẹ, quay người lại hỏi:

- Không sao chứ?

Tiểu Đông thực đau muốn chảy nước mắt, ôm mũi lắc đầu, không nói nên lời. Hiếu Linh thấy hắn mãi không nói gì có chút sốt ruột, liền hành động mà không nói thêm gì. Nàng một tay kéo tay Tiểu Đông đang che mũi, tay khác nâng cằm hắn lên rồi cúi đầu nhìn kỹ. Ừm. Không bị chảy máu, chỉ có chút đỏ thôi. Hiếu Linh xem xét rồi mới yên tâm một chút. Nhưng lại không để ý tới khuôn mặt sắp đỏ rực kia. Tiểu Đông ngờ ngàng. Sao thê chủ có thể thân mật với hắn như vậy giữa chợ chứ. Hắn lắp bắp:

- Thê... thê chủ... đừng... đừng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cái Này Thực Sự Ăn Được?

Biết Tiểu Đông không sao, Hiếu Linh cũng nhanh chóng bỏ tay ra, nghe câu được câu mất:

- Hừm... người nói gì?

Tiểu Đông cúi gằm mặt xuống, lắc đầu như trống bỏi:

- Không. ... Không có việc gì.

- Ừm. Khi này ta quên mất, hôm qua ta nấu cháo dùng nhiều mỡ, phải mua thêm ít mỡ về chiết dầu nữa.

Tiểu Đông không nói gì chỉ gật gật đầu. Hắn đang mãi suy nghĩ miên man: thế chủ làm vậy là có ý gì. Tự nhiên thân mật hẳn giữa chốn đông người, nhưng cũng rất nhanh bỏ ra. Nhìn ra cũng không phải cố tình trêu ghẹo hẳn như chọc Lập Hạ hồi sáng. Vậy là... quan tâm hẳn đi?

Hiểu Linh thấy Tiểu Đông lạ lạ, lại gần gũi hai vai hắn, hỏi:

- Tiểu Đông? Người ôn chứ?

Tiểu Đông giật mình ngẩng đầu lên, bất giác nhận ra hai người cách nhau chỉ có vài phân thì khuôn mặt càng bạo hồng. Tiểu Đông lắp bắp:

- Ta... ta không sao... chỉ là... chỉ là hơi nóng một chút.

Hiểu Linh cũng không nghĩ ngợi nhiều. Cái thời tiết mùa xuân này thực khó chịu. Đến chính cô đi đường một lát mà cũng đã muốn mồ hôi đầy đầu rồi.

- Ừ. Thời tiết mùa xuân oi bức, dễ mắc bệnh. Cần thận một chút vẫn hơn. Tiểu

Đông người dẫn đường tới hàng thịt hay mua a. Ta không biết.

Tiểu Đông gật đầu:

- Hào. Thế chủ.

Nói rồi, hắn cũng không dám đi phía trước Hiểu Linh, chỉ đi phía sau nhỏ giọng nhắc.

Người bán hàng thịt là một phụ nhân mập mạp, phốp pháp, khuôn mặt có chút thô cuồng. Nếu không phải bà ấy thường xuyên nở nụ cười thì hẳn sẽ là một khuôn mặt lãnh khốc, đáng sợ. Vừa nhìn thấy khách quen, chủ cửa hàng đã niềm nở:

- Phạm phu lang đi chợ à, hôm nay qua mua ủng hộ cho ta chút gì đây?

Hiểu Linh đánh mắt nhìn, thấy Tiểu Đông vẫn miên man suy nghĩ đâu đâu liền thay hắn nói chuyện:

- Bà chủ, mỡ hôm nay bán bao nhiêu vậy?

- Nga. Đây hẳn là Phạm gia chủ đi.

Hiểu Linh cười cười:

- Không dám. Tiểu muội tên Hiểu Linh. Không biết tỷ tỷ đây xưng hô thế nào?

- Ta họ Lý tên Dương. Phạm muội gọi ta một tiếng Lý tỷ là được rồi.

- Hào. Lý tỷ. Hôm nay nhà ta muốn mua chút mỡ. Không biết giá cả thế nào?

- Mỡ khổ thì 1 đồng 1 cân vẫn vậy, mỡ lá thì 7 hào một cân. Tiểu muội muốn lấy loại nào.

Hiểu Linh trong lòng hơi ngạc nhiên. Tại sao mỡ lá và mỡ khổ giá lại khác nhau đến vậy. Trong khi mỡ lá chiết được nhiều dầu hơn và cũng có ít tóp hơn. Mua mỡ lá rõ ràng là có lời hơn a. Nhưng hẳn có lý do nào đó mà giá cả mới như vậy. Im lặng một hồi như cân nhắc, Hiểu Linh đáp:

- Vậy tỷ cắt cho ta 2 cân mỡ lá đi. Cũng tiết kiệm được một chút. Ta không rõ tại sao giá hai loại mỡ lại khác nhau như vậy?

Tiểu Đông nghe Hiểu Linh muốn mua mỡ lá không biết làm thế nào để ngăn lại thì thấy nàng quay qua nhìn hắn gật đầu. Có lẽ thế chủ có dự kiến gì đó. Vì thế lại tiếp tục im lặng làm đầu gối bên cạnh. Lý phụ nhân tay thoăn thoắt cắt mỡ, nói:

- Vì mỡ lá cho ra mỡ hơi có mùi hôi nên không ai ưa chuộng lắm. Và hình như là để cũng không được lâu thì phải. Ta cũng không rõ nhưng phu lang ở nhà nói vậy.

Hiểu Linh cười cười:

- Ta đã rõ. Đa tạ tỷ. Ta muốn hỏi thêm một chút: nội tạng lợn, đại tỷ có bán không?

- Phạm muội muốn mua thứ gì. Ta có bán tim, phổi, gan. Những thứ này giá cả cũng rẻ vì cũng ít người mua. Muội muốn lấy cái gì?

Hiểu Linh nhìn trên bàn cũng chỉ bày bán ba thứ này. Có lẽ dạ dày, ruột non và ruột già đều bỏ đi vì mùi khá khó chịu, cũng không dễ xử lý. Hiểu Linh hỏi:

- Những thứ này thì Lý tỷ bán thế nào? Còn dạ dày, ruột non và ruột già, tỷ đều bán hết rồi sao?

Lý lão bản chỉ tay vào từng thứ một đọc giá:

- Tim thì 1 hào một quả, phổi thì 3 hào một cân, còn gan thì 2 hào một cân.

Những thứ nội tạng kia rất ít người mua, nên giá cả rất rẻ, một hào cũng mua được cả một bộ đủ ruột non, ruột già và dạ dày.

Hiệu Linh mỉm cười nhưng trong lòng gào thét. Đồ ngon như vậy mà bán rẻ như cho, có khi còn đổ bỏ, thực uống. Hiệu Linh đáp:

- Vậy tỷ lấy mỡ cho ta, rồi bán cho ta một bộ lòng luôn. Ta muốn thử tẩy tẩy một chút. Có khi lại bỏ được mùi hôi. Dù sao cũng là thịt mà.

Lý đồ tể cười cười:

- Nếu thực sự là tẩy được mùi đó thì còn gì bằng. Nhà ta cũng thử mấy lần đều vô dụng.

Hiệu Linh cười cười:

- Mong là như vậy. Tồn một hào mà có thể được ăn cả vài cân như vậy cũng đáng lắm.

Hiệu Linh vươn tay nhận lấy đồ rồi cáo biệt rồi đi. Vừa cách xa hàng thịt đó được một chút, Tiểu Hàn đã tò mò hỏi:

- Tỷ tỷ... thứ này ăn được thật sao? Ta thấy mùi của nó thật đáng sợ.

Hiệu Linh cười:

- Đương nhiên ăn được. Đệ chờ đi. Sẽ có một bữa ngon nha.

Tiểu Hàn vẫn còn lo lắng:

- Thực sao? Tỷ tỷ, nếu không ăn được chẳng phải uổng phí một hào. Một hào có thể mua được ba cái trứng gà nha.

Hiệu Linh cười:

- Tiểu Hàn a. Một hào chỉ mua được ba cái trứng gà, nếu ăn cũng chỉ một bữa là hết rồi. Còn nếu ta chế biến được cái kia, chẳng phải có thể ăn được mấy ngày sao. Đệ đây là không tin tay nghề của ta ư?

Tiểu Hàn rớt rầm một hồi, ngẩng nhìn Hiệu Linh:

- Hào... ta tin tỷ tỷ.

Hiệu Linh cười cười xoa đầu Tiểu Hàn, rồi quay qua nói với Tiểu Đông:

- Hồi sáng ta thấy người còn mang theo đồ thêu, giờ chúng ta qua cửa hàng bán chứ?

Tiểu Đông ngẩng đầu nhìn Hiệu Linh. Thê chủ để ý tới hán mang đồ đi sao? Khuôn mặt hán bắt giắc đỏ hồng, cúi đầu lí nhí đáp:

- Ân. Ta muốn ghé bán đồ thêu một chút.

Hiệu Linh cười:

- Vậy đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Gặp Người Quen Cũ

Hiệu Linh cảm thức ăn đứng ngoài cửa hàng thêu chờ Tiểu Đông vào bán, lấy lý do mùi của số lông lợn kia quá nặng, sẽ ám vào đồ vải của người ta thì không nên.

Tiểu Hàn theo Tiểu Đông vào trong quán nhìn ngó một chút nên chỉ mình cô đứng ngoài. Chưa được bao lâu, đột nhiên có một cái vỗ mạnh vào vai làm cô giật mình quay lại. Chưa kịp để cô nói gì, một trong ba nữ nhân đi cùng nhau đã nói:

- Hiểu Linh tiểu muội đi đâu đây? Ngày hôm qua bọn ta đợi muội cả buổi chiều ở Vạn Phúc Lâu mà không thấy muội tới a.

Hiểu Linh nhìn một lượt ba người nữ nhân. Bọn họ đều mặc áo tứ thân các màu rực rỡ, tóc vấn lên đầu một vòng để lại một đoạn đuôi tóc theo đúng kiểu vấn tóc đuôi gà. Chưa kịp đánh giá thêm gì thì một người khác ngay lập tức nói chuyện:

- Còn không phải vậy sao. Thiếu Hiểu Linh muội thực không còn gì vui, ngay cả kế hoạch đi Hồng Hương Lâu xem mấy tiểu quan mới cũng không còn hứng trí đi luôn. Hiểu Linh muội là đi bán gì sao? Còn có... muội cảm thứ gì ở tay vậy?

Hiểu Linh nhún mày. Ấn tượng ban đầu của cô về những người này thực không tốt chút nào. Suy nghĩ kỹ lại, một đám bạn suốt ngày rủ mình đi ăn uống, đi hoa lâu thì làm sao có thể là bạn tốt đây. Hẳn đây là nhóm hồ bằng cầu hữu của thân thể này đi. Cô nên giả ngây luôn từ bây giờ hay chỉ là nói mất trí nhớ đây. Cũng không rõ những con người này đi lại có rộng rãi hay không, sau này còn phải gặp lại thì giả ngây cũng không ổn. Nghĩ rồi, Hiểu Linh mỉm cười, ánh mắt mờ mờ:

- Xin thứ cho tiểu muội thất lễ. Mấy hôm trước muội bị ngã một lần, khi tỉnh dậy không còn nhớ gì cả. Nên thực xin lỗi khi muội không nhớ các vị tỷ tỷ là ai.

Ba nữ nhân có chút giật mình. Cách ăn nói này không phải của Hiểu Linh, sự xa cách này cũng không phải cách nàng ta thường đối đãi với họ. Là mất trí thật sao. Một người hỏi:

- Muội không nhớ gì sao? Ba hôm trước chúng ta còn đi nhậu tới khuya mới về a.

Hiểu Linh gật đầu, nói:

- Chính là 2 hôm trước, khi ta tỉnh dậy đều không nhớ gì, phu lang trong nhà nói tìm thấy ta ngoài bờ đê, bị ngã xuống mép sông, đầu còn bị thương có lẽ do uống say, bị ngã.

Một người giọng rất quan tâm hỏi:

- Đã mời đại phu chưa? Ấy da... ngã tới vậy thực không nhẹ đâu.

Hiểu Linh cười cười:

- Có mời qua đại phu trong thôn khám. Bà ấy bảo không vấn đề gì. Còn ta chưa dám khám đại phu ở đây. Ta cũng không có nhiều tiền như vậy. Tới đâu hay tới đó thôi.

Rất nhanh, Hiểu Linh bắt được những tia lảng tránh trong mắt ba người nữ nhân qua. Hẳn là sợ nàng mở miệng mượn tiền đi. Một người tới vỗ vai cô:

- Tuy không nhớ gì, nhưng ta thấy Hiểu Linh muội vẫn rất khỏe mạnh. Hẳn là không có việc gì thật. Ta đây giới thiệu lại lần nữa. Ta họ Triệu tên một chữ Nhan, là lớn nhất ở đây, ngụ trong thôn Triệu gia cách thôn muội cũng không bao xa. Còn bên kia là Lý Thâm, gia đình làm đậu hủ ở Nguyễn thôn hơn muội 1 tuổi. Người kia là Trần Bình cũng ở trong thôn đệ cả.

Hiểu Linh nhìn về từng người gật đầu thay lời chào hỏi rồi nói:

- Triệu tỷ, Lý tỷ, Trần tỷ là đi công việc đi. Thứ ta không thể phụng bồi, ta đi bán chút củi, giờ cũng đến canh giờ phải về rồi.

Triệu Nhan nhìn đồ trên tay Hiểu Linh nhún mày hỏi:

- Muội bán củi và mua lòng lợn về sao? Thứ này đâu phải cho người ăn.

Hiểu Linh gờ gỏi lá dong lòng lợn còn hơi nhều nước ra trước mặt, thành công khiến cho ba người họ lùi về sau mấy bước. Khuôn mặt hơi mờ mờ:

- Muội cũng không mua. Là tính mua chút mỡ về cho nhà, bà chủ liền cắt cho hai cân mỡ lá và cho luôn chỗ này. Ta thấy nó cũng quá khó ngủ, nhưng về nhà biết đâu làm gì đó được.

Ánh mắt ba người lóe chút khinh thường, nhưng rồi rất nhanh thu hồi. Triệu Nhan nói:

- Cái lòng này thực không có ai mua cả. Nhưng sao muội lại mua mỡ lá, hẳn phải mua mỡ khổ chứ.

- Nga... còn có sự khác nhau sao? Phu lang ta chỉ nói đi mua mỡ, ta cũng chỉ biết mua thôi.

Hiểu Linh nhìn nhìn lại đồ trong tay, nhún mày. Cô cố tình khiến cho họ thấy bản thân không những mất trí nhớ mà còn có phần hơi ngốc. Như vậy cũng dễ dàng tránh được phiền toái một chút. Nếu tới mức đó mà bọn họ vẫn còn bám lấy cô, cô cũng không ngại cho họ thấy chân diện mục. Chỉ là cô luôn áp dụng câu: tránh được bao nhiêu thì tránh.

Mắt liếc thấy Tiểu Đông từ trong quán đang chào tạm biệt với chủ quán quầy, Hiểu Linh nói:

- Hay là các tỷ cảm thử này về đi.

Vừa nói, nàng vừa dứ dứ đưa gói lòng về phía họ. Ba người bọn họ còn muốn kéo nhau đi uống một trận rồi tới nhà Nguyễn quả phu chơi đùa, làm sao lại muốn thử có mùi kinh khủng đó dính vào người nên nhanh chóng né qua. Triệu Nhan lên tiếng:

- Hiểu Linh muội, muội cứ mang về đi a. Dù sao cũng là đồ cho không. Biết đâu muội phu có cách chế biến. Chúng ta còn có việc phải đi trước một bước.

Lý Thâm vội ứng:

- Đúng vậy a. Muội nhớ để ý sức khỏe. Khi nào rảnh rồi, bọn tỷ sẽ đến thăm muội nga.

Hiểu Linh rồi rắm một hồi, thu tay lại rồi đáp:

- Hào. Các tỷ đi thông thả.

Đám nữ nhân kia vừa đi thì Tiểu Đông và Tiểu Hàn cũng vừa vịn từ trong hàng thêu đi ra. Khuôn mặt hơi ngu ngơ của Hiểu Linh trở về vẻ thường ngày. Nhìn Tiểu Đông đi ra khuôn mặt mang ý cười, hẳn là lần này số đồ thêu của hắn bán được giá, Hiểu Linh nói:

- Xong hết rồi chứ. Chúng ta về thôi.

- Ân. Thê chủ.

Tiểu Đông khi này nhìn thấy ba người trò chuyện cùng Hiểu Linh thì hơi khấn trương. Đó là mấy bằng hữu hay rủ nàng ấy đi ra ngoài bàn công chuyện. Nhưng mỗi lần trở về là nồng nặc mùi rượu thậm chí đôi khi có cả mùi son phấn nam nhân. Liếc nhìn thái độ của thê chủ vài lần, thấy nàng cũng không có ý định nói. Hắn đành im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chuyện Vào Bếp

Về đến gần nhà, xua cho Tiểu Hàn chạy về trước, khi chỉ còn hai người, Hiểu Linh đưa toàn bộ tiền cho Tiểu Đông:

- Đây là tiền bán đồ sáng nay, trừ mua vài thứ còn từng này. Ngươi cất đi.

Tiểu Đông ngỡ ngàng:

- Thê... thê chủ. Ngài đưa ta tiền sao? Cái này.

- Có gì phải ngạc nhiên. Các nhà khác không phải là nam nhân giữ tiền sao? Mà dù không phải như vậy thì nhà ta sẽ như vậy, bình thường đi chợ mua đồ ăn đều là người đi. Đợt này nhà không có, ta sẽ không giữ lại. Sau này rảnh rang hơn, tiền ta sẽ cầm một ít để không phải lúc nào cũng cần hỏi người.

Tiểu Đông cúi đầu, nói nhỏ:

- Trước giờ trong nhà đều là thê chủ cầm tiền. Hằng ngày đưa ta đi chợ mà thôi.

Hiểu Linh cũng nghĩ ra, một kẻ như thân thể này, làm sao có thể đưa tiền cho phu lang cất giữ được, hẳn là kẻ kè bên người đi. Vậy thì số tiền còn lại ở chỗ nào? Hiểu Linh nhủ mảy:

- Vậy thì phiền phức rồi. Ta không nhớ gì cả. Số tiền của gia đình để đâu cũng không nhớ thì phải làm sao? Có khi nào phải dọn nhà một lần tìm xem hay không?

Tiểu Đông đánh mắt lên nhìn sự lo lắng trong mắt Hiểu Linh. Có lẽ thê chủ lo lắng thật đi, có nên nói cho ngài là thực ra số tiền đó ngài ấy đã tiêu hết rồi hay không. Hay là, thôi đi. Nếu... nếu không may chỉ là thê chủ thử hắn. Tiểu Đông nghĩ đến đây rồi quyết định không nói gì.

Hiểu Linh rồi rắm một hồi. Thôi kệ đi. Chuyện đâu sẽ có đó. Bỏ qua việc đó một bên, Hiểu Linh quay qua Tiểu Đông:

- Chúng ta về thôi. Còn xử lý số đồ này nữa.

Vừa về đến nhà, Hiểu Linh đã nhìn thấy Lưu thị đang ngồi nhỏ cò và tía lại vạt rau hồi sáng hái bán. Cô nói nhỏ với Tiểu Đông cho hắn qua đỡ Lưu thị dậy. Lập Hạ đang lúi húi trong bếp thấy có tiếng động liền đi ra, cười chào:

- Tỷ tỷ, tỷ phụ. Hai người về rồi.

Hiếu Linh quay sang cười với Lập Hạ:

- Ừm. Ta đã về. Đệ đang nấu cơm sao?

Lập Hạ gật đầu:

- Vâng. Đệ đang nấu.

Hiếu Linh lúc này quay qua nói với Lư thị:

- Nhạc phụ. Người thấy thân mình thế nào? Người vừa sốt dậy không nên làm việc, nghỉ ngơi nhiều một chút.

Lư thị cười yếu ớt:

- Ta không sao. Vẫn có thể giúp đỡ được một chút. Ngồi lâu trong nhà cũng buồn chán.

Hiếu Linh kiên trì:

- Nhạc phụ nên dưỡng bệnh cho tốt rồi sau đó muốn giúp chúng ta gì cũng được. Thời tiết mùa xuân nóng ẩm, người khỏe còn khó chịu nữa là người ốm. Người vừa cắt sốt ban sáng, còn phải uống vài thang thuốc mới khỏe được.

Nhắc đến thuốc, Hiếu Linh mới nhớ hôm qua Trần bá mẫu nói hôm nay sẽ mang sang. Sáng nay cô không có nhà, không biết đã mang qua để sắc thuốc chưa liền quay qua hỏi Lập Hạ:

- Lập Hạ, Trần bá mẫu đã đưa thuốc qua chưa?

Lập Hạ lắc đầu:

- Từ sáng giờ vẫn chưa thấy bá mẫu qua ạ. Có lẽ nhà bá mẫu đang bận gì đó.

Hiếu Linh đáp:

- Ừm. Có lẽ bá mẫu phải đi khám cho ai rồi. Đệ qua đó một chuyến lấy thuốc đi. Tranh thủ buổi trưa sắc lấy một ấm Ừ. Mua thêm cho ta ba xu tai hời, quế chi, thảo quả nhé. Ta có chút việc với chúng.

Lập Hạ để xuống việc trong tay:

- Vâng tỷ. Đệ đi ngay.

Lập Hạ lấy tiền chỗ Tiểu Đông rồi ra cửa. Hiếu Linh nhắc Tiểu Đông:

- Ngươi đưa nhạc phụ vào nhà nghỉ đi.

Nói đoạn, cô xoay người ra chõ nước. Chỗ mỡ và lòng kia phải xử lý để lát nữa còn nấu luôn bữa trưa. Bình thường ở nhà khi xử lý mỡ lá, cô sẽ rửa sạch, trụng qua nước sôi một lần, rồi sau đó mới thái để chiết mỡ. Muốn mỡ để được lâu, khi chiết ta bỏ thêm nước và vài hạt muối vào, để lửa liu riu chậm rãi đun cho tới khi tóp ra gần hết mỡ thì bắc ra ngoài để nó tự nguội. Trong lúc đó, lượng nhiệt còn lại cũng đủ vắt nốt số mỡ còn lại trong tóp mà không làm mỡ bị cháy khét.

Hiếu Linh rửa sạch mỡ cho vào nồi. Cô xoay qua làm ruột non. Cô cắt rời đoạn ruột nhỏ và đoạn ruột lớn hơn ra. Đoạn nhỏ là đoạn ngon nhất, khi luộc sẽ căng tròn và ăn ngọt dịu. Đoạn ruột này chỉ cần ken lại ruột: kẹp chặt ruột non vào khe hai ngón tay rồi kéo từ đầu cho tới cuối một lần là được. Còn phần ruột to hơn phía sau có chất dịch màu vàng thì cần làm đi làm lại vài lần như vậy cho tới khi không còn chất dịch màu vàng chảy ra nữa mới ổn, nếu không ăn sẽ bị đắng. Phần này cho dù làm sạch thì khi luộc cũng sẽ bị dai nên cô sẽ dùng làm việc khác. Về ruột già và dạ dày, cô lộn trái nó ra, cho tất cả vào một cái chậu, đổ dấm và muối vào bóp mạnh tay nhiều lần để làm sạch và khử đi mùi hôi. Chỉ cần làm đi làm lại chừng ba lượt thì sẽ không còn lưu lại mùi khó chịu kia nữa. Trong lúc nghỉ tay lần bóp đầu tiên để chò dấm và muối phát huy tác dụng, Hiếu Linh mang nồi mỡ vào bếp thì thấy Tiểu Đông đang chờ lửa nồi canh. Nàng dặn hẩn luôn:

- Tiểu Đông, ngươi bắc nồi này lên bếp, đun sôi một cái rồi bắc ra, mang ra chõ nước để ta rửa lại lần nữa.

Nói xong, cô xoay người ra chõ nước luôn, để mỡ lòng còn trong chậu như vậy, không cần thận bị chó mèo tha đi thì uống. Xắn tiếp tay áo nhào bóp số lòng, khi thấy thử nước trắng trắng, nhót nhót từ lòng tiết ra khá nhiều rồi, cô chặt chúng đi rồi cho nước vào rửa lại kỹ. Chất nước rồi đổ thêm dấm và muối ăn tiếp tục như vậy 3 lượt cho tới khi không còn mùi nữa cô mới dừng lại, đổ lòng vào rổ để ráo.

Vừa lúc đó, Tiểu Đông bê nồi mỡ vừa sôi ra ngoài. Cô đón lấy nồi rồi chất nước đi, đổ nước đầy vào nồi rửa mỡ một lần nữa. Tiểu Đông đứng bên cạnh nhìn sang rổ lòng thì ngạc nhiên. Mỡ lòng đen bản, bốc mùi đó giờ trắng bóc, nộn nộn trông cực ngon mắt rồi. Quả nhiên là thê chủ có cách.

Vừa rửa lại mỡ cô vừa nói:

- Thực ra mỡ lá chiết được nhiều dầu hơn so với mỡ khô, nhưng lại hay bị mùi lạ nên ít người để ý. Thật là món hời a. Mỡ này chỉ cần luộc sôi lên một chút, rửa sạch lần nữa. Khi chiết dầu cho thêm nước và ít muối vào, đun nhỏ lửa. Số mỡ thu được chắc chắn nhiều hơn mỡ khô lại sẽ không khác gì từ mỡ khô lấy ra cả. Món ăn trưa nay người nấu những gì rồi?

Tiểu Đông vừa chăm chú nhìn đông tác tay của Hiểu Linh vừa đáp:

- Trưa nay có com khoai, bánh ngô hấp, đậu đũa xào, rau cải cúc luộc và canh bầu nấu tôm còn có cá kho.

- Cháo tối qua nấu còn ăn được không? Người xem cho kỹ, không thì nấu thêm nồi khác, đừng để nhạc phụ ăn cháo hỏng. Người ốm càng dễ hư bụng đấy.

Hiểu Linh nhắc nhở làm Tiểu Đông lúng túng một hồi rồi mới đáp:

- Thực ra cháo sáng nay đã ăn hết rồi. Không còn nữa. Ta chia cho Tiểu Hàn và Lập Hạ một chút.

- Vậy nấu thêm đi, lát lấy lòng này băm nhỏ bỏ vào cũng được. Nếu không nhạc phụ ăn gì. Ngại ấy làm sao đã ăn được com.

Tiểu Đông ấp úng:

- Phụ... phụ thân nói ăn như cả nhà là được. Không cần nấu thêm gì, người sẽ ngại.

Hiểu Linh trầm ngâm một chút rồi cũng không ép. Lát nữa nàng nấu là được. Sợ là Tiểu Đông và nhạc phụ còn e ngại nàng. Nàng nói:

- Vậy thì thôi. Người bụng mỡ vào đi, ta bụng số lòng này vào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Thêm Món Ăn

Tiểu Đông vâng một tiếng rồi bê nồi mỡ vào bếp. Vừa vào đến, Hiểu Linh đã đành lấy dao thớt, nói:

- Để ta chế biến lòng được rồi. Người chưa nấu bao giờ thì đứng bên xem là được. Tiện tay thì ta thái mỡ luôn, dính rửa một thể.

Vừa nói, Hiểu Linh vừa thái mỡ thành những miếng vuông cỡ 2cm đều nhau rồi cho lại vào nồi, đổ thêm một bát nước lạnh và vài hạt muối vào, bắc lên bếp. Tiểu Đông ngay lập tức phụ trách trông lửa. Nghe theo lời Hiểu Linh chỉ để lửa liu riu.

Hiểu Linh tiếp tục chia lòng ra. Cả một bộ lòng lớn như vậy ăn chắc chắn sẽ không hết ngay được. Cô chỉ định luộc một phần lòng non và dạ dày. Một phần lòng già và phần mỡ chài để xào dưa chua nữa là tuyệt đỉnh cho buổi sáng nay. Hôm qua cô đã để ý thấy vai dưa vừa ăn tối nhà mình rồi. Còn số còn lại chiều sẽ xào thêm một lần và nấu phá lẩu. Nấu phá lẩu sẽ để được lâu một chút nếu không đựng đĩa vào nên cô đã bảo Lập Hạ mua thêm vài thứ ở chỗ Trần bá mẫu để làm thành húng lủi, gia vị không thể thiếu của nồi phá lẩu.

Bắc nồi luộc lòng sang bên cạnh, chờ to lửa cho mau sôi rồi quay sang dặn kỹ Tiểu Đông:

- Luộc lòng và dạ dày người để ý một chút. Luộc lòng trước, thấy nước sôi thì thả vào. Chờ đến khi nước sôi lại lần hai thì vớt ra ngay bỏ vào chậu nước pha phen ta chuẩn bị đằng kia ngâm. Sau đó thả dạ dày vào, dạ dày thì chỉ cần sôi lại cỡ nửa khắc liền bắc ra ngâm trong nước phen kia luôn. Khi nào ăn trần lại nước sôi để nguội là được. Chú ý một chút nếu không sẽ bị dai, khó ăn.

Tiểu Đông lắng nghe và gật đầu:

- Ân... ta đã biết. Thê chủ. Ta sẽ chú ý.

Hiểu Linh cắt nhỏ chỗ lòng còn lại chia ra để xào và để nấu phá lẩu. Lòng để xào chỉ ướp thêm chút mắm muối, cô cũng tách một ít để lại lát nấu cháo, còn chỗ kia được ướp thêm cả nước tương, tỏi băm và hành băm. Một lát nữa chế xong húng lủi bỏ vào sau. Cắt đồ chuẩn bị xong vào chạm bát thì vừa lúc Lập Hạ trở về.

- Tỷ. Ta đã mang thuốc và thứ tỷ cần về rồi đây ạ. Sáng nay bá mẫu bị gọi đi chẩn bệnh sớm, chưa kịp cắt thuốc. Lúc ta sang thì ngài ấy mới về nên có hơi chậm một lát.

Hiểu Linh đưa tay đón lấy số thảo quả, quế chi và tai hồi mà Lập Hạ đưa. Quả nhiên là những thứ cô cần, cười cười nói:

- Không vấn đề. Đệ đi rửa xiêu thuốc, lát bắc lên nấu luôn. Rồi đi tìm Tiểu Hàn về. Khi này ta cho đệ ấy đi chơi một lát. Hai đệ về ăn cơm là vừa.

Lập Hạ hơi tò mò không rõ tỷ tỷ mua tai hời, quế chi, thảo quả về làm gì. Ban này khi Trần bá mẫu hỏi, hắn cũng không biết trả lời sao:

- Tỷ. Người mua mấy thứ đó để làm gì vậy?

Hiệu Linh cười cười:

- Làm gia vị.

Lúc này ngay cả Tiểu Đông đang trông bếp cũng phải ngạc nhiên quay lại:

- Làm gia vị sao?

Cả hai huynh đệ đồng thanh hỏi. Hiệu Linh gật đầu:

- Ừm. Là làm gia vị. Ta đang còn không biết có thể xay bột khô ở đâu đây. Cái này cần mài thành bột mới được.

Tiểu Đông nhìn mớ thảo dược trong tay thê chủ, nói:

- Nếu muốn xay bột khô, Ta có thể ra cối xay nước ở bờ sông. Chừng này chắc chỉ mất 1 xu là đủ rồi, cũng nhanh thôi.

- Ừm. Vậy lát nữa qua bên nhà kia lấy đồ, ta tiện thể đi luôn cũng được. Lập Hạ, đi tìm Tiểu Hàn đi. Cơm rất nhanh được rồi.

Lập Hạ vâng một tiếng rồi xoay người đi. Lưu thị không biết từ khi nào đã xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà, nhìn xuống bếp. Ông cảm thấy có lẽ Hiệu Linh là quen thật. Thái độ này, cách hành xử này cả phong thái nữa, không phải muốn giả vờ, bất chúc là được. Mọi thứ diễn ra rất tự nhiên như thể nó vốn như vậy. Đường như là một con người khác.

Hiệu Linh xoay người vào trong phân phó Tiểu Đông dọn cơm. Cô lấy trong vại ra một nắm dưa vàng, bắc chảo lên bếp rồi cho tóp mỡ vừa chiết xong vào. Chờ chảo nóng già, cho hành phi thơm rồi đổ lòng vào xào. Lòng đã ướp trước nên cô cứ thế nấu. Chờ lòng xào săn lại một chút, cô thả dưa vào đảo đều. Đun cho tới khi nước trong dưa và từ lòng ra cạn còn xấp xập thì bắc ra ngoài. Món này mà được ăn với cơm nóng thì tuyệt đỉnh, hoặc có thể chấm bánh ngô ăn kèm.

Khi Hiệu Linh nấu ăn, Tiểu Đông vẫn đứng bên cạnh xem. Món lòng xào dưa này thực thơm, nhưng lại rất khác biệt khi xào cùng thịt. Tiểu Đông không khỏi ngạc nhiên trước tay nghề nấu nướng của thê chủ mình. Hiệu Linh nhìn cười cười, gấp một miếng lòng già đưa tới miệng thổi qua cho đỡ nóng rồi đưa đưa về phía Tiểu Đông:

- Thử một miếng này.

Tiểu Đông luống cuống:

- Thê chủ. Cái này... ngại... ngại ăn trước đi.

- Nga... sợ là khó ăn sao?

Hiệu Linh cười cười trêu. Tiểu Đông cúi đầu, lí nhí trả lời:

- Không phải. Ta không có ý đó. Chi là... chi là món ăn ngại chưa đụng... ta...

Hiệu Linh nhân cơ hội cho ngay miếng lòng vào miệng Tiểu Đông. Hắn sững sờ trong giây lát, lại cúi đầu, mặt đỏ hồng chậm rãi nhai. Miếng lòng dai dai, ngọt ngọt, thấm vị chua thanh thanh của dưa, ăn thực sự rất ngon.

- Ngon chứ?

Hiệu Linh cười hỏi. Tiểu Đông gật đầu lia lịa.

- Rất... rất ngon. Thê chủ... ta... ta lên nhà dọn bàn trước.

- Ừm

Hiệu Linh quay qua bắc một cái nồi khô lên bắt đầu rang tai hời và quế chi đã được bẻ nhỏ. Tiện thể vùi thảo quả xuống đồng tro nóng để nướng. Vì thế cũng không để tâm tới Tiểu Đông mặt mày hồng hào bỏ nhào ra cửa chạy lên nhà trên.

Lưu thị thấy con trai vội vã lên nhà, mặt đỏ hồng, không rõ chuyện gì xảy ra liền hỏi:

- Đây... không có chuyện gì đấy chứ?

Tiểu Đông lúc này không còn đối diện với Hiệu Linh nữa liền lấy tay vỗ nhẹ khuôn mặt. Mặt hắn nóng bừng lên rồi. Thực ngượng chết. Lúc này nghe phụ

thân hỏi, khuôn mặt đã giảm nóng một phần lại đỏ phùng trở lại, hần liễu mạng lác đầu:

- Không... không có chuyện gì. Phụ thân.

Nhìn khuôn mặt của con, lại thấy nụ cười nơi khóe miệng, Lưu thị cũng không hỏi gì, chỉ mỉm cười đầy ẩn ý.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nhà Mình Còn Có Núi?

Com vừa dọn xong, Hiểu Linh đã nghe tiếng Tiểu Hàn riu rít ngoài cửa:

- Tỷ tỷ, tỷ phụ, Lưu thúc... ta đã về.

Hiểu Linh cười cười:

- Ấy nha... con mèo nhỏ mũi thật thính. Com vừa dọn ra đã trở về rồi.

Tiểu Hàn giật dỗi đứng dậm chân:

- Tỷ tỷ.

Hiểu Linh cười vang:

- Thôi không chọc đệ nữa. Vào ăn com thôi,

Cả nhà quây quần bên mâm com. Hôm nay thức ăn rất phong phú: canh bầu, cải cúc luộc, đậu đũa xào, cá kho, lòng xào dưa và lòng luộc. Lương thực chính thì có com khoai và bánh ngô hấp. Bánh ngô vẫn được để trong lồng từ nãy để giữ độ ẩm và mềm. Vì thế bánh sẽ được giải quyết trước. Hiểu Linh rất tự nhiên chia một bát một phần lòng xào dưa để ăn kèm với bánh ngô trước. Bánh ngô còn nóng mềm, thơm nhẹ chấm cùng nước xào và ăn cùng lòng dai dai. Mọi người đều ăn đến hồ hởi. Giải quyết mỗi người hai cái bánh ngô bằng bàn tay cũng đã lúng dạ. Hiểu Linh nhắc:

- Mọi người ăn com đi. Ăn bánh no lại không ăn được com nữa. Bánh còn tới chiều ăn cũng được. Nào. Nhanh ăn thử món lòng luộc đi. Xem tay nghề Tiểu Đông thế nào?

Hiểu Linh cười cười gấp một miếng lòng chấm vào bát nước mắm đầy ớt cô chuẩn bị riêng, bỏ vào miệng. Miếng lòng luộc vừa tới, bên ngoài trắng nõn, ăn giòn giòn kèm nước mắm cay thực miễn chê. Đây là món cô rất thích, thỉnh thoảng về nhà với ba mẹ nấu cho ăn. Không phải cô không nấu được, chỉ là ăn cùng gia đình vẫn khác hơn nhiều. Cả nhà cũng ăn thử. Lưu thị hơi ngạc nhiên khi lòng luộc lại giòn trong khi chỗ lòng xào kia ông ăn vẫn thấy độ dai của nó:

- Hiểu Linh, tại sao cùng là lòng mà lòng luộc lại giòn còn món kia lại dai dai vậy?

Hiểu Linh cười đáp:

- Là do tùy từng đoạn lòng, nhạc phụ ạ. Đoạn ta lấy để luộc là đoạn lòng nhỏ phía trên, càng về phía dưới lòng sẽ càng to ra và càng dai hơn. Hơn nữa để luộc được giòn và trắng cần có một số thủ thuật nho nhỏ nữa.

Lưu thị gật gù:

- Ra là vậy. Thịt một con lợn cũng có chỗ nọ chỗ kia, lòng cũng thế. Tính ra thì ăn lòng ngon như vậy, lại rất kinh tế.

- Đúng vậy. Chỉ là cách sơ chế của nó không phải ai cũng biết. Nhưng lòng một tháng cũng chỉ nên ăn đôi ba lần, ăn nhiều không tốt cho người già lắm.

Hiểu Linh đáp. Tuy cô thích ăn lòng, nhưng luôn hạn chế ăn. Vì lòng có khá nhiều cholesterol dễ gây béo phì ở trẻ em và tắc mạch ở người già. Tuy nhiên cô cũng không sợ mấy người nhà cô bị béo phì, chỉ mong đường cho họ béo béo trắng trắng là được rồi.

Khi này cô ra vườn hái ớt đã cực kỳ sung sướng thấy một cây ớt đỏ rực, loại ớt to quả, cay xè nhưng rất thơm mà trước đây nhà cô hay trồng. Tuy chỉ cần một quả là đủ, nhưng Hiểu Linh vẫn không kìm lòng được hái năm sáu quả vào nhà rồi dầm cho bát nước mắm mình chuẩn bị rục lửa ớt. Nhưng nhìn mọi người ăn, cũng may cả nhà chỉ có Tiểu Hàn còn nhỏ nên không ăn được ớt, còn lại ai cũng suýt xoa vì cay và mỡ hôi thì đầy đủ. Thử cho cô tội quá phần khích.

Nhìn mấy quả ớt trên bàn, bất giác cô nói:

- Bây giờ mà có mấy củ măng tươi mà muối ớt thì ngon hết xảy.

Tiểu Đông đang ăn nghe vậy, hỏi lại:

- Thê chủ muốn muối măng chua sao, ta chưa từng nghe qua..

Hiều Linh nghĩ nghĩ một lát:

- Chưa từng nghe qua? Ta cũng định thử làm một ít xem sao. Nhưng cái ta nói là đem măng và ớt cùng muối với tỏi. Khi ăn dùng được cả măng và nước. Măng thì chua cay, còn nước đó dùng để pha nước chấm.

Tiểu Đông nghĩ nghĩ, đáp:

- Thê chủ. Thời điểm này măng trên núi nhà chúng ta hẳn là đã có. Ta đang định một hai hôm nữa đào chút măng tươi lên trần bán.

Hiều Linh ngạc nhiên:

- Nga... chúng ta còn có núi nữa sao. Đây là như thế nào?

Tiểu Đông nhìn nhìn Hiều Linh một chút rồi cúi đầu đáp:

- Trước đây trưởng thôn có kế hoạch giao đất khai hoang cho các nhà. Nhà chúng ta được giao một mảnh phù sa ở bờ sông, vốn là có thể trồng ngô hoặc rau củ dưới đó. Nhưng thê chủ quyết định đổi cho nhà Trần Bình – con gái lớn của Trần Tam Nương lấy ngọn núi đó.

Hiều Linh nhủ mảy. Trần Bình sao. Là người cô gặp sáng nay. Hẳn là ngọn núi đó khó làm ăn gì được nên mới dụ dỗ cô đổi cho nàng ta mảnh phù sa kia. Cô thực muốn lên xem ngọn núi đó như thế nào. Biết đâu có những thứ có giá trị mà người xưa lại không biết. Tuy mảnh phù sa rất tốt nhưng núi mới là nơi tiềm ẩn những hứa hẹn. Hiều Linh nói:

- Vậy người đã xem qua chỗ đó chưa? Nó là nơi thế nào?

- Thê chủ. Ngọn núi đó khá lớn, một nửa là rừng tre tạp, còn một nửa là rừng cây. Khi nhận núi, các nhà được phép khai thác một phần cây trong đó nhưng không được phép phá rừng. Từ ngày có ngọn núi đó, chúng ta cũng chỉ lên núi vài lần đào ít măng ở bên ngoài đi bán, còn lại không dám vào sâu hơn nữa.

Hiều Linh thăm gặt đầu trong lòng. Là rừng chưa qua khai phá, vậy thì may ra sẽ kiếm được đồ tốt gì đó ở đây. Cô hỏi:

- Ở đây có bao giờ có thú dữ chưa?

Tiểu Đông lắc đầu:

- Ta chưa từng nghe có thú dữ. Thợ săn nơi này có vào rừng cũng vào rất sâu bên trong. Hơn nữa thôn trưởng sẽ không giao những ngọn núi có nguy hiểm lớn cho thôn dân.

- Ừm. Ta đã biết. Mọi người ăn cơm xong đi rồi nghỉ một chút. Ngày mai ta lên núi xem.

Hiều Linh phát động làm mọi người lại chú ý vào ăn uống một lần nữa. Ăn xong thì trời đã vào trưa, tuy không quá nắng nhưng thời tiết thực sự quá oi ả.

Hiều Linh cũng không ở trong nhà mà mang cái chõng tre ra gốc cây xoài đầu nhà nằm nghỉ. Hiều Linh nằm nhìn tán cây nghĩ vẩn vơ. Nếu như cô vô tình xuyên qua như vậy. Liệu có ai vô tình xuyên vào thân xác cô hay không. Nếu nhờ là tên khốn trong thân thể này thì chẳng phải ba mẹ cô lại chịu cực sao. Nhưng nếu ở kia, cô thực sự chết đi. Gia đình cô phải gắng gượng sao đây. Nằm suy nghĩ vẩn vơ rồi bất giác ngủ mất. Trong mơ cô đã thấy một giấc mơ kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cô Không Phải Chị Tôi

Hiều Linh thấy mình là một cái bóng trôi bồng bềnh, xuyên qua mọi thứ. Và cô thấy nhà cũ của cô. Bóng dáng cô đang quét cổng. Đây là ký ức của cô hay là hiện thực ở nhà cô bây giờ?

Tiếng xe máy ngoài cổng, là em trai cô đi dọn hàng cùng mẹ về. Bóng dáng cô ngừng việc trong tay, nhìn em ấy, cười dịu dàng, nói:

- Em về rồi đấy à?

Cô bàng hoàng. Đây không phải là cô. Hiểu Minh – em cô gật đầu nói:

- Em về rồi. Em mua ăn sáng cho bố rồi. Chị đi ăn cháo với em chứ?

Người kia suy nghĩ trong chốc lát:

- Ủ. Chờ chị một lát.

Hiểu Linh chợt thấy trong tim đau nhói. Có người thay thế cô hưởng trọn tình yêu cả gia đình cô, nhận lấy mọi thứ ảm áp thuộc về cô. Nhưng cô cũng không biết nên vui hay nên buồn đây. Nhìn thái độ đó, cách làm việc để tâm đó hẳn là một người tốt. Cô có thể yên tâm về gia đình mình không? Có thể yên tâm... khi có người thay thế cô chăm sóc họ. Nhưng rồi, liệu có ai biết Hiểu Linh thực sự đã biến mất.

Hiểu Minh chờ người đó đến quán ăn sáng quen thuộc mà hai chị em thỉnh thoảng vẫn ăn khi về nhà. Nơi đây có món cháo lươn cô rất thích vì nó giống với vị mẹ nấu nhất. Hiểu Minh vừa ăn vừa thỉnh thoảng nhìn người kia, ánh mắt có chút dẫy dụa. Cô giật thót: nó nhận ra sao? Ngay lúc trước cô còn muốn ai đó nhận ra đây không phải là cô. Nhưng giờ phút này cô mong điều đó không bao giờ xảy ra.

Ăn xong, thay vì đưa người đó thẳng về nhà, em cô lại chở đi một nơi khác. Khi chỉ còn lại hai người, ánh mắt nó đột nhiên trở nên sắc lạnh, âm trầm, ánh mắt mà chưa bao giờ cô thấy:

- Chị nói đi. Rốt cuộc chị là ai? Tại sao phải giả mạo chị tôi.

Người kia ánh mắt thoáng lóe qua ngạc nhiên nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, cười cười:

- Hiểu Minh à. Sao em lại nói thế. Chị thì có là gì đâu mà cần giả mạo. Hơn nữa, nếu là giả mạo, làm sao chị biết hết mọi chuyện trong nhà được. Em thật là...

Hiểu Minh vẫn lạnh nhạt đứng đó. Thái độ đó Hiểu Linh chưa bao giờ nhìn thấy ở em cô. Với cô, nó lúc nào cũng là khuôn mặt tươi cười, cũng có câu gắt, cũng có lúc dịu dàng chọc cười, có khi lại cảm râm đủ thứ. Nhưng chưa bao giờ là lạnh lùng, xa cách như vậy. Nó nói:

- Tôi cũng nghĩ chị tôi không phải là một người đặc biệt tới nỗi phải giả mạo. Hơn nữa chị lại biết mọi chuyện, ngay cả những chuyện chỉ có hai chị em tôi biết. Nhưng chị có trí nhớ của chị ấy, cũng không có nghĩa chị có thói quen của chị ấy, tính cách của chị ấy. Tôi nói nghe thực điên khùng, nhưng tôi chắc chắn cơ thể kia là chị tôi, nhưng bên trong không phải. Rốt cuộc cô là ai?

Nghe tới mức này, người kia không thể không thừa nhận. Nàng ta im lặng một hồi rồi cười khỏ, đáp:

- Khi tỉnh dậy, tiếp nhận thân xác này, ký ức của cô ấy đã khiến tôi mừng như điên. Vì cô ấy thực hạnh phúc khi có một gia đình yêu thương mình, còn tôi thì không có. Tôi không thể kiềm chế được suy nghĩ muốn về nhà cô ấy, muốn sống trong vòng tay gia đình của cô ấy mà khăn gói trở về ngay hôm đó. Tôi cũng sợ sẽ bị phát hiện, nhưng cái khao khát sự ảm áp gia đình khiến con tim tôi không ngừng động viên: không phải sợ, mà có ký ức của cô ấy, sẽ không ai nghi ngờ mà. Thực không ngờ, chỉ vài ngày, cậu đã phát hiện ra rồi. Người mà tôi không nghĩ tới.

Em cô vẫn lặng im đứng đó. Nhưng Hiểu Linh biết, ánh mắt thất lạc, tuyệt vọng đó của nó cho thấy nó đang khổ sở tới mức nào. Chậm rãi nó nói từng chữ:

- Chị... tôi... đâu?

Người kia lắc đầu:

- Tôi thực không biết. Tôi chỉ biết thân thể tôi bị tai nạn rồi không rõ thứ gì đưa tôi đến thân xác của chị cậu. Khi tỉnh dậy, thân thể của chị cậu vẫn còn sót. Hẳn là cô ấy bị bệnh.

Nước mắt lạnh lẽo lăn dài trên gò má Hiểu Minh làm tim cô đau nhói. Cô thực muốn vươn tay xóa nó đi, muốn nói với nó cô vẫn còn sống ở một thế giới khác. Cả hai im một lúc lâu:

- Cho tới khi tôi tìm được chị tôi về. Mong cô hãy cố gắng đừng khiến mẹ và bố tôi nghi ngờ điều gì. Bố tôi bệnh đã không nhẹ. Ông không thể chịu được cú sốc này. Mẹ tôi cũng vậy.

Người kia cười khỏ. Cô còn có thể mong gì hơn. Làm sao em cô gái ấy có thể chấp nhận một người xa lạ trú ngụ trong thân xác chị mình. Mong muốn tìm chị về là điều đương nhiên, cô đâu có quyền đau lòng.

- Tôi không nghĩ cậu sẽ phát hiện ra tôi đầu tiên. Tôi sợ nhất là mẹ cậu vì linh cảm của một người phụ nữ, một người mẹ rất đáng sợ. Nên khiến tôi không dám thân mật với bà ấy nhiều.

Hiểu Minh gạt nước mắt đi, hít một hơi thật sâu trấn tĩnh lại một chút đáp:

- Mẹ tôi đi cả ngày, nếu có nhận ra cũng phải một thời gian nữa. Trong khi tôi lại có thời gian quan sát chị hàng ngày. Những thói quen, sở thích của chị ấy tôi quá rõ ràng. Bố tôi yếu rồi, sức phán đoán kém nhiều, nên khi cô vui vẻ bên cạnh ông càng làm ông cảm thấy vui, đâu có thể suy nghĩ gì khác được.

Người kia ngạc nhiên:

- Tôi cứ nghĩ tôi đã nói gì đó không đúng khiến cậu biết được. Ra chỉ là thói quen sao?

Hiếu Minh nhìn về phía xa xăm, đáp:

- Chị tôi sẽ không chủ động ôm bất kỳ ai, đôi khi cũng sẽ ghét bỏ bị ôm. Chị ấy cũng không dịu dàng, cũng sẽ không đi chợ cho bố mẹ tôi cười. Chị ấy chỉ lẳng lặng quan tâm mỗi người một chút. Chị ấy rất thích ăn cay, không thích đồ ngọt và chua. Chị ấy cũng cực lười ăn hoa quả. Chị ấy... chị ấy...

Giọng nói của Hiếu Minh càng ngày càng khàn đặc, nghẹn ngào. Nước mắt thi nhau từng giọt, từng giọt chảy xuống không gì ngăn được.

Ánh mắt người kia cũng dần đỏ hoe. Cô ấy đưa tay chậm chạp lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt Hiếu Minh:

- Chị sẽ cố gắng trở thành chị của em

Đột nhiên, em cô lùi về phía sau tránh khỏi tay người kia:

- Tôi sẽ cố gắng nhắc chị đề trước mặt bố mẹ tôi không xảy ra sơ hở nào. Chị cũng không nên ở nhà tôi lâu, càng ở lâu càng khó giữ. Còn lại, chị không phải chị tôi.

Cánh tay kia buông thông xuống:

- Ừ... Chị đã biết.

- Chúng ta về thôi.

Em cô xoay người lấy xe, đèo người kia về. Cũng mặc kệ tiếng cảm rầm quen thuộc của bố cô mà lao vào giường nằm sau khi buông một câu: con mệt. Nằm úp mặt xuống gối ngăn tiếng nức nở, nó nhỏ giọng kêu:

- Chị ơi...

Tìm cô như dao cắt qua, máu chảy đầm đìa, nước mắt không kịp được lặng lẽ rơi xuống. Cô cúi xuống lặng lẽ vòng cánh tay trong suốt của mình ôm nhẹ thân hình to lớn đang cuộn tròn đau khổ kia của em cô, lăm bắm:

- Đừng khổ sở... chị xin em... đừng khổ sở mà. Chị không có chết... không có chết...

Đột nhiên, thân thể cô như có một lực vô hình hút đi. Cô liều mạng níu lấy mà không được. Hình ảnh em cô, gia đình cô cứ xa dần xa dần...

Cô nghe tiếng ai đó gọi cô:

- Tỷ tỷ... tỷ tỷ... tỷ tỉnh lại đi. Sao tỷ lại khóc? Tỷ tỷ.

Hiếu Linh giật mình tỉnh dậy. Lập Hạ và Tiểu Hàn đang đứng bên giường lay cô. Đưa tay lên mặt sờ thử thì đã ướt đầm nước mắt từ bao giờ. Ánh mắt Tiểu Hàn và

Lập Hạ đầy lo lắng:

- Tỷ tỷ... tỷ mơ ác mộng sao?

Hiếu Linh ngơ ngác nhìn mọi thứ, không nói một lời bỏ ra ngoài. Hiện tại, cô không thể đối mặt với bọn họ được. Cô chiếm thân thể của tỷ tỷ họ. Nếu họ biết hẳn cũng như em cô đi. Có lẽ hai ngày nay họ cũng nhận ra cô rất khác nhưng vì đây là thể giới nữ tôn nên không ai dám nói gì mà thôi. Tỷ tỷ của họ có ra sao thì vẫn là tỷ tỷ của họ. Còn cô... không phải.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bữa Cơm Tối Ấm Đạm

Hiếu Linh đứng một mình ngoài trời đê hóng gió. Cô suy nghĩ về những điều xảy ra hai hôm nay. Cô nhận thấy rằng mình đang tự lừa dối bản thân như thế nào. Cô trước kia vốn sẽ không thường xuyên cười, không đi chợ đùa người khác. Nhưng hết lần này đến lần khác cô trêu Tiểu Hàn, rồi Lập Hạ khiến họ ngược ngạo làm cô cười vui vẻ, chẳng qua là để che đi sự đau khổ trong lòng mình mà thôi. Cô khiến họ quen thuộc với một tính cách không đúng là cô. Nếu sau này thực sự không thể trở về được nữa, cô lại thể hiện bản chất thật của mình, chẳng phải sẽ khiến những người này chịu tổn thương

sao. Họ dù sao cũng từ thế giới nữ tôn, vốn không mạnh mẽ gì. Nghĩ thông suốt, cô lững thững về nhà.

Không rõ từ lúc nào cả nhà đã tỉnh giấc ngồi quây quần ở mái hiên nối giữa hai khu. Tiểu Đông và Lập Hạ tay cầm nam hồng nhưng lại không tập trung, ánh mắt thỉnh thoảng liếc ra cửa trông ngóng. Lập Hạ thực lo lắng. Hôm nay khi nhìn thấy tỷ tỷ ngủ mơ mà nước mắt chảy dài, ướt đầm gối, không hiểu tỷ ấy đã mơ phải ác mộng gì. Đến khi tỉnh lại, trong ánh mắt đó vẫn không thanh tỉnh, không hề chứa bóng dáng của huynh đệ hần. Tỷ bỏ ra ngoài không nói lời nào mà hần cũng không dám ngăn đón hay chạy theo. Tiểu Hân lúc này cũng lặng lẽ ngồi cạnh hần mà không vui đùa như mọi khi.

Hiểu Linh vừa bước vào nhà, mọi người liền giả như mình có việc lần lượt đứng dậy. Tiểu Đông nhẹ nói:

- Thê chủ đã về. Một lát nữa, ngài còn muốn đi mài bột sô thảo được kia không? Nếu không... ngài đưa ta để ta đi là được rồi.

Hiểu Linh nhớ ra dự định trong chiều nay, lạnh nhạt nói:

- Không sao. Lát nữa chúng ta đi. Còn qua nhà bên kia mang giường về. Ngươi cũng thu xếp một chút, cần lấy gì cho nhạc phụ thì lấy cái đó.

Tiểu Đông vâng một tiếng rồi trở về phòng cất đồ. Lập Hạ và Tiểu Hân lúc này mới rụt rè lại gần cô, nhỏ tiếng:

- Tỷ tỷ đã về.

Hiểu Linh nhìn hai đứa trẻ, đây hần là do lo lắng cho cô đi. Cô thở dài, vươn tay xoa đầu Tiểu Hân:

- Ừ. Ta đã về. Hai đứa làm gì thì làm đi, không thì đi tìm bạn chơi cũng được.

Hiểu Linh vỗ vỗ vai Lập Hạ rồi đi vào bếp. Cô xem xét lại số lòng đã ướp từ trưa rồi gói số tai hời, quế chi và thảo quả đã chuẩn bị xong vào một miếng vải nhỏ. Cô cũng tìm thấy một cái ống tre vừa vặn dùng để đựng sau khi nghiền xong. Sau đó cô ra ngoài xem tình trạng cái xe kéo tay. Lát nữa đi sang nhà kia hần là phải dùng cái này rồi.

Bước ra ngoài kêu Tiểu Đông lên đường. Suốt thời gian hai người đi cùng nhau, ngoại trừ việc phân phó Tiểu Đông làm gì, Hiểu Linh cũng không nhiều lời. Xưa nay cô vốn là người như vậy, không cần thiết cũng sẽ không nói chuyện. Hần mấy nam tử sẽ lo lắng một thời gian. Nhưng ít nhất bây giờ họ vẫn chưa quá quen với dáng điệu hay nói hay cười, thích trêu chọc người khác của cô nên sẽ nhanh chóng thích ứng thôi.

***

Đẩy xe đẩy về đến nhà, Hiểu Linh vào trong bếp cho nốt gia vị húng lủi vào thịt đã ướp rồi cất lên tủ rồi lên nhà chuẩn bị cho công tác lắp lại chiếc giường. Vừa lúc cô nhìn thấy Tiểu Đông đang mang thuốc lên cho Lưu thị uống, hần nói:

- Số lòng kia ta đã ướp đủ vị rồi. Lát nữa chỉ cần bắc bếp, xào qua một chút rồi cho nước sâm sấp vào đun như là được. Còn số lòng ta để riêng, lát ngươi xào lên rồi nấu cháo đi. Sáng nay nhạc phụ nói sẽ ăn cơm, nhưng ta thấy ông ấy không ăn được nhiều. Vẫn là ăn cháo tốt hơn.

Tiểu Đông gật đầu đáp:

- Vâng. Thê chủ.

Hiểu Linh bắt tay vào lắp giường. Hôm qua cô định lắp chiếc giường nhà bên kia lên nhà chính vì dù sao trên đó cũng rộng hơn nhà dưới một chút. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Lưu thị dù sao cũng là nam nhân, lại là nhạc phụ chứ không phải phụ thân của cô, nếu để ông lên nhà chính ở sẽ không tiện. Vì thế cô lại lắp giường xuống nhà dưới, cùng với Tiểu Hân và Lập Hạ.

Phần thân chiếc giường gồm 4 tấm, trong đó hai tấm đầu và đuôi giường khá lớn vì còn lắp thêm tủ nhỏ, kệ để. Hai thanh dọc là hai tấm gỗ nguyên bản rộng chừng 25 cm, dài 1,8m. Bốn tấm này được kết nối với nhau khá đơn giản bằng mộng gỗ. Khi tháo hay lắp chỉ cần dùng búa gỗ là được. Hiểu Linh trước đây cũng đã nhìn thấy việc tháo lắp giường, nên cũng không làm khó cô.

Khung giường rất nhanh thành hình. Cô xem xét kỹ các mối ghép với nhau để tránh tình trạng khi có người nằm sẽ sập. Sau đó, cô đặt các thanh giường lên, sửa lại một chút dất giường, loại bỏ những thanh đã mục bằng thanh khác. Giờ chỉ cần trải chiếu lên là tất cả hoàn thành.

Xong xuôi cô lên nhà kêu Tiểu Đông sắp xếp lại cho Lưu thị rồi mang dao, cuốc và lạt ra ngoài vườn rau. Cô sửa sang lại một chút mấy cái giàn bầu, bí. Hai loại cây này sai quả lại nặng, không cần thật sập giàn thì hỏng hết. Sau đó lại quay qua cuốc nốt phần đất trống còn lại trong vườn rau. Chỗ này cô cũng chưa dự định sẽ trồng cái gì. Nhưng cô cần làm chút gì đó để ổn định lại tâm trạng bây giờ nên kệ, cứ cuốc lên cho hả đất. Biết đâu ngày mai lên núi, cô lại kiếm được thứ gì về trồng cũng nên. Cô cứ thế mãi miết làm tới khi trời nhá nhem tối thì cũng xong. Tiểu Đông thấy cô đi vào cất cuốc liền ra chòi nước múc một chậu nước.

- Thê chủ. Người rửa mặt mũi tay chân xong có thể ăn cơm được rồi.

Hiểu Linh muốn đi bơi một chút, nhưng nghĩ lại thấy phiền mọi người sẽ chờ cơm mình nên chỉ gạt đầu rồi đi qua rửa mặt.

Cơm tối vẫn là một phần cơm khoai, ba phần bánh ngô, cháo lòng, phá lấu, canh cải cúc, bí luộc và dưa xào hời sáng. Mọi người ngồi ngay ngắn vào bàn. Hiểu Linh lại thuận tay chia phá lấu vào các bát rồi nói:

- Mọi người ăn cơm thôi.

Lúc này mọi người mới chính thức động đũa. Hiểu Linh gấp thử một miếng lòng nấu phá lẩu bỏ vào miệng. Hương thơm của xì dầu, húng lủi lẫn quýt trong miệng, miếng lòng nhừ vừa tới. Món này ăn mùa đông sẽ rất hợp. Hiểu Linh nhanh chóng ăn hết phần của mình rồi đứng dậy:

- Mọi người cứ ăn. Ta đủ rồi.

Lập Hạ dừng đũa:

- Tỷ tỷ ăn thêm đi.

- Không, cảm ơn. Ta đủ rồi.

Nói xong, Hiểu Linh nhắc chân đi ra ngoài sân hóng gió không để ý mọi người đánh mắt nhìn nhau. Bữa cơm vẫn tiếp tục. Nhưng tối nay, trên mâm cơm không có tiếng cười đùa, chỉ có tiếng trò chuyện nhỏ giọng và đứt quãng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Vào Rừng

Sáng sớm dậy, Hiểu Linh gánh đầy chum nước trở về đã thấy mọi người dậy hết. Tiểu Đông và Lập Hạ đang chuẩn bị đồ ăn sáng rồi. Suy nghĩ một lát, Hiểu Linh quay qua nói:

- Tiểu Đông, chuẩn bị ít đồ ăn khô cho một ngày và nước đun sôi. Ta vào rừng lần này tìm kiếm, nên không chắc mất bao nhiêu thời gian. Cứ mang theo thức ăn một ngày, ta sẽ về trong ngày thôi.

Tiểu Đông dừng việc trong tay, quay lại nhìn cô, lo lắng hỏi:

- Thế chủ định vào sâu trong rừng sao? Nguy hiểm lắm.

Hiểu Linh lắc đầu:

- Không, ta chỉ định đi quanh quần ở ngọn núi thôi. Nhưng biết đâu tìm được thứ tốt sẽ tốn thời gian để lấy. Đã một chuyến đi, không thể mất công buổi trưa trở lại được.

Lập Hạ ngập ngừng, nói:

- Hay là để chuẩn bị đồ ăn cho cả ba chúng ta. Đệ và Đông ca sẽ đào mặng ở bìa rừng cả ngày rồi chờ tỷ về luôn.

Hiểu Linh biết họ là lo lắng cho cô. Hôm qua cô đột nhiên thay đổi thái độ, hôm nay lại nói đi không biết bao giờ trở lại, còn là vào rừng nữa. Hiểu Linh mỉm cười nhẹ:

- Không phải lo. Ta sẽ trở về. Hai người cũng không cần đào nhiều. Đào một buổi sáng được rồi. Ta cũng không định làm mặng khô mùa này. Chỉ đào một phần để bán tươi và làm thử mặng chua để bán thôi. Đào xong thì về, cũng đừng làm gì với chúng vội.

Tiểu Đông gật đầu:

- Vâng. Ta đi chuẩn bị đồ ăn mang theo cho ngài.

***

Ăn sáng xong, Hiểu Linh vào nhà tìm chút vải rách thừa, cắt thành bản dài, rộng chừng 10 và 20 cm để quần xà cạp. Hôm trước ra ruộng, cô không thấy huynh đệ Tiểu Đông dùng cái này, nên cũng không biết ở đây có dùng xà cạp quần để bảo vệ tay chân hay không. Nhưng lần này cô vào rừng nên sẽ quần để giảm bớt côn trùng chui vào quần áo, cũng để phòng rắn cắn.

Hành trang cô mang theo chiếu gùi là một con dao lớn để chặt cành và dẹp đường, hai hòn đá lửa, dao nhỏ. Cô tính mang thêm chiếc thuổng để không may cần đào cái gì còn có để dùng nhưng thuổng làm từ sắt nguyên lại dài chừng 1,2m nên quá dài để mang đi. Suy nghĩ thế nào, cô gom tất cả mảnh vải vụn khi này cô cắt ra cũng mang theo và cả một bó lạt mềm.

Khi cả Tiểu Đông và Lập Hạ chuẩn bị xong, cả ba người lên đường. Từ nhà cô đã có thể thấy bóng núi chập chùng nhưng đi chừng một tiếng, cả ba người mới tới được chân núi. Đi thêm một lát, bỏ qua mấy cái chân núi, lúc này Tiểu Đông mới dừng lại. Hắn thả đồ trên tay xuống rồi chỉ cho Hiểu Linh:

- Thế chủ... đây chính là ngọn núi chúng ta được giao. Phía ngoài này có khá nhiều tre trúc các loại, nhưng lên cao thêm một chút bắt đầu thay bằng các

loại cây khác.

Hiếu Linh nhìn lên ngọn núi đồ sộ. Núi này thuộc dạng 4 phần đá, sáu phần đất nên cây cối mọc cũng không quá dễ dàng. Nhưng như vậy mới có nhiều hi vọng trên phần rừng hỗn tạp kia vì có nhiều giống cây mọc. Nếu là núi đất không thì chỉ sợ cỏ sẽ phải đối mặt với một rừng nguyên sinh đầy dây leo và côn trùng. Hiếu Linh gật đầu:

- Ủ. Đã biết. Hai người làm ở đây rồi để ý thời gian mà về.

Tiểu Đông đưa túi đựng sẵn đồ ăn và 2 bình nước uống cho Hiếu Linh:

- Thề chứ. Người phải cẩn thận. Chỗ này đồ ăn và nước uống ta chuẩn bị dư nên ngài không phải lo.

Hiếu Linh đón lấy túi quà lên người:

- Ừm. Ta đi đây.

Hiếu Linh xốc lại chiếc gùi trên lưng rồi đi vào rừng, vừa đi vừa nhìn hai bên và đánh dấu lại đường đi. Ngọn núi này ngoại trừ bên ngoài là tre nứa các loại, càng lên cao thì chuyển thành các loại cây hỗn hợp đan xen, có không ít cây dây leo, thỉnh thoảng lại mọc ra một bụi tre. Rồi một thứ đập vào mắt Hiếu Linh lúc này làm cô không khỏi ngẩn người nhìn ngắm. Một khoảng trống, hồng đào xen kẽ nhau, khi một cơn gió thoảng qua, từng đợt cánh hoa rơi chậm chậm xuống mặt đất. Đây chẳng phải là ba giống đào, mơ, mận sao. Cái này thêm một bộ bàn đá ở giữa, ban ngày... buổi tối cũng có thể ra ngồi chơi, nói chuyện phiếm ngắm cảnh đẹp không phải tuyệt nhất sao... cái này... chẳng phải là thứ chị em cô vẫn đang lên kế hoạch thực hiện mà chỉ mới trồng được cây và chờ nó lớn sao chứ? Nó sẽ đẹp đến thế này ư. Hiếu Linh dừng sờ đứng ngắm, hốc mắt bắt đầu cay cay.

Thoáng phút chùng xuống, cô rút mình ra khỏi bụi thưng, mỉm cười. Không sao, cô cũng sẽ tạo ở ngôi nhà mới một chỗ như vậy: có đào, có mơ, có mận và bàn đá, thêm một đàn nhơ nữa là hoàn hảo. Đáng tiếc mấy cây này đang trong mùa ra hoa, cô cũng không tiện triết cảnh, đành chờ tới khi quả chín, tới ăn thử một chút xem cây nào ngon thì mang về cũng không muộn. Mà cũng không biết dân cư ở đây đã biết ăn các loại cây này hay chưa. Mấy thứ hoa quả cô hay thấy ở chợ trấn chỉ có chuối, ổi, xoài mà thôi. Nhận ra không chỉ kiếm được các loại rau hay gia vị ở quê hương mình mà còn có thể là giống cây ăn quả khiến Hiếu Linh hưng phấn, chú ý đến những thân cây cao nữa.

Và trời không phụ lòng người, tới giữa trưa, sau khi đào được một số củ gừng, nghệ và gừng dại, cô cũng nhìn thấy một cây vú sữa hoang, Hiếu Linh nhú mày, lăm bẫm không lý nào... chẳng có lẽ ngày xưa trên này có người sống. Nhưng cô tìm xung quanh, không thấy bóng dáng hay dấu vết gì của nhà cửa hay đồ đạc sinh hoạt cả. Cái cây này cũng phải chừng sáu, bảy năm tuổi rồi nên hẳn là đã có quả. Hiếu Linh cẩn thận chọn một cành không sâu bệnh, không quá già và quá non, cành to chừng hai ngón tay. Cô rút con dao nhỏ bên người ra, cắt khoanh khoảng 2 cm rồi từ từ lột bỏ phần vỏ cắt. Cô cạo sạch lớp nhầy cho tới khi tới lớp gỗ cứng rồi dùng vải lau nhựa chỗ vừa cắt. Hiếu Linh làm thế với vài cành khác cô chọn. Sau đó cô quay sang trộn đất làm bầu. Trên mặt đất có khá nhiều lá mục, cô gom lại một bên rồi đào thêm một lớp đất nữa. Đất làm bầu cần tơi xốp và ẩm cao. Vì thế Hiếu Linh trộn 6 phần đất với 4 phần lá mục, thêm nước. Cô dùng mấy miếng vải thừa mang theo và dây lạt buộc cố định bầu đất lại. Nếu thành công, chừng hai, ba tháng nữa cô có thể lấy được giống vú sữa rồi. Khi đó tiện đường lên xem tình hình có thể chiết mấy cây đào, mơ, mận kia không và thu hoạch quả của chúng nữa.

Chiết xong mấy cành vú sữa cũng đã thấy đói, Hiếu Linh kiếm một chỗ sạch sẽ rồi lấy đồ ăn ra ăn trưa. Tiểu Đông gói cho cô một đùm lớn cơm khoai, ba cái bánh ngô cùng một túi nhỏ muối vừng lạc.

Cơm khoai đã được nắm rất kỹ khiến cho cơm và khoai dính chặt lại. Tiểu Đông cũng cắt chia nhỏ chúng ra nên Hiếu Linh chỉ cần cầm một phần chấm muối vừng lạc là có thể ăn được ngay. Nàng chỉ nói chuẩn bị đồ ăn cho một ngày là đủ. Nhưng với lượng này, chỉ sợ ăn hai ngày cũng không hết. Hiếu Linh một nắm cơm, một nắm nước thoáng chốc đã no mà chỉ ăn được phân nửa số cơm đó, còn chưa đụng vào bánh ngô.

Thu gọn đồ ăn vào túi, cô kiếm một chạc cây, leo lên rồi ngả lưng một chút. Từ sáng tới giờ đi zích zắc để tìm kiếm cây cỏ nên mãi bây giờ cô mới leo gần được tới đỉnh núi. Có lẽ hôm nay cô lên đến đỉnh núi rồi kiếm đường trở về là vừa vặn. Còn sườn núi bên kia đành chờ hôm khác vậy. Lần sau cô sẽ chuẩn bị kỹ hơn để đi vài ngày tìm hiểu. Hôm nay trước khi đi cô đã hứa sẽ về trong ngày rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Mỹ Nam Trong Rừng Vắng, Không Lẽ Là Yêu Quái?

Bất giác mở mắt ra, không rõ mình đã ngủ bao lâu, Hiếu Linh leo xuống tiếp tục cuộc hành trình. Lên đến đỉnh núi, thứ đập vào mắt cô là một bãi sỏi ở chệch phía sườn bên kia núi. Hiếu Linh há hốc mồm: cái này... cái này làm sao có thể. Ở nơi cô sống, rõ ràng sản ban đầu không có ở đất nước cô, theo lịch sử là mới du nhập vào khoảng 200 năm mà thôi. Nơi này lại có. Điều này... Hiếu Linh ngây ngốc một hồi rồi tự gõ đầu mình, lăm bẫm mày bị khủng hoảng... quê mày không có không có nghĩa nơi này không có. Dù sao đây không phải là quê hương mày.

Lại từng người trong năm phút, Hiếu Linh thở dài rồi đi tới cây sắn gần nhất. Cô cũng không rõ thời gian sinh trưởng của loài cây này thế nào nên đành đào một cây lên xem củ nó ra sao đã rồi tính tiếp. Cô dùng dao đào xung quanh gốc cây, vừa đào vừa lung lay gốc. Tới khi cảm thấy có thể nhổ bật nó lên, Hiếu Linh đứng dậy, hơi khom người xuống, tay nắm chặt thân cây sắn rồi thăm đếm 1... 2... 3. Cây sắn bật lên cả củ làm cô loạng choạng xuyết

ngã. Cô lại được một lần nữa ngạc nhiên. Cây sắn này có chùm nấm củ to, mỗi củ phải nặng đến hai cân là ít. Này... thực quá khủng bố đi. Hay là do là sắn mọc hoang nên cây này phải vài năm rồi mới to như vậy a. Hiểu Linh nhỏ chừng năm cây. Số còn lại phải để khi khác rồi.

Bản thân cô có thể khẳng định đây thực sự là giống sắn mì ở quê cô. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, về nhà thử một chút mới biết được. Cẩn thận xếp lại gùi một lần nữa, đặt hết số sắn xuống dưới rồi mới đưa mấy cây gia vị lên trên, Hiểu Linh quyết định xuống núi. Cô hôm nay đã cực gặp vận may rồi. Hẳn là sẽ không gặp gì thêm nữa đâu.

Thế nhưng, hình như hôm nay trời rất thích cô thì phải. Hiểu Linh còn bắt gặp nấm sò. Cô không hề biết bất kỳ loại nấm nào ngoại trừ mộc nhĩ, nấm hương, nấm kim châm và nấm sò. Hơn nữa, nấm sò còn là loại nấm yêu thích của chị em cô nên thường xuyên ăn. Chỉ cần liếc qua, cô cũng có thể chắc chắn chính là nó: hình dáng này, mùi này... không thể lẫn lộn được. Cô còn định nếm thử một chút. Nhưng cũng may lý trí kéo cô dừng lại. Đâu thể biết nó có độc hay không? Ngộ nhớ là một loại hình dạng giống y hệt nấm sò thì sao? Nghĩ vậy, cô lấy dao nhỏ cẩn thận đào cả gốc bụi nấm ấy cùng mấy bụi xung quanh lên. Về nhà cô sẽ hỏi mọi người biết loại này không. Nếu thực sự không ai biết, cô không ngại thử một chút. Còn vì sao cô đào cả gốc lên ư? Rất đơn giản. Vì nếu là nấm sò, thì cô sẽ trồng nó. Trước đây bởi vì yêu thích nó, cô đã tìm hiểu cả cách thức trồng và chăm sóc nấm. Cái này chắc giống ông bà ta nói: yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Nhìn ánh nắng yếu dần làm cô biết trời sẽ tối rất nhanh nên Hiểu Linh quyết định xuống núi luôn mà không để ý thêm bất kỳ điều gì nữa. Nhưng tốc độ của cô cũng không nhanh như vậy. Một mội cả ngày, đào đào bới bới, lại còn đeo một cái gùi không nhẹ hơn 40 cân nên cô phải vừa đi vừa nghỉ. Dừng lại lấy nước ra uống một chút, Hiểu Linh nhìn cái gùi – thành quả cả ngày hôm nay của mình bất giác mỉm cười. Cô hôm nay thực sự là thu hoạch lớn: sắn, nấm sò, một mớ cây gừng, nghệ, gừng con và cả mấy cành vú sữa chiết kia nữa. Quên mất, còn cả rừng đào, mơ, mận kia, nếu quả ngon sẽ bán được không ít đâu. Đường như nghe thấy tiếng gì đó, Hiểu Linh nhú mồm chăm chú nghe:

- Làm ơn... Có ai không... giúp với... có... ai... không...

Hiểu Linh im lặng nghe lần nữa. Xác định thực sự có tiếng kêu cứu, cô nhanh chóng thu dọn đồ của mình lần từng bước về phía âm thanh, vừa đi vừa gọi:

- Ai đó... ở đâu... lên tiếng đi...

Cứ như thế lần theo âm thanh, Hiểu Linh nhìn thấy hai người nam tử. Cả hai ăn mặc rất đơn giản nhưng lại không phải kiểu quê mùa như cô. Áo khoác bên ngoài nhìn giống áo tứ thân của nữ nhân, nhưng áo tứ thân vốn chỉ là khoác, áo này có một hàng cúc đính dọc trước ngực, viền mép áo cả hai tà áo đều được trang trí hoa văn trang nhã, ở eo thắt một cái đai nhỏ. Một người bộ dáng lo lắng, sợ hãi đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm người đã đáp lại họ, thỉnh thoảng đánh mắt nhìn vết thương của người kia. Nam tử còn lại ngồi trên một tảng đá nhỏ, dựa người vào thân cây, hai chân duỗi thẳng. Một chân ở phần mắt cá đã sưng đỏ đến đáng sợ. Người đó... thực đẹp. Hiểu Linh ngay trong đầu nảy ra từ đó. Là vẻ đẹp ôn nhu như ngọc, im lặng ngồi đó cũng khiến người khác cảm thấy thoải mái, nhẹ nhàng và ấm áp.

Hiểu Linh nhú mồm, nơi đây là rừng núi, làm sao lại có hai nam tử lạc trong này, hơn nữa nhìn trang phục không phải người ở thôn dã. Ban đầu cô tưởng ai đó đi núi bị ngã mà thôi. Nhưng cái này thì thực quá lạ kỳ rồi. Mỹ nam bị thương trong rừng. Đột nhiên làm cô nghĩ tới Tây Du Ký với câu kết luận chắc chắn của Tôn Ngộ không khi đó: Trong rừng mà có mỹ nhân và đồ ăn ngon thì chắc chắn chỉ có thể là yêu quái. Hiểu Linh bị ý nghĩ vô vắn của mình làm phì cười. Lúc nào rồi cô còn tưởng tượng được đến như vậy a. Chuyện cứu người quan trọng hơn, không rõ thương thế của người kia thế nào. Mong là chỉ chập chàn một chút, nếu là gãy chân thì thực phiền toái. Trời cũng đã gần tắt nắng rồi, phải nhanh lên. Hiểu Linh cất tiếng hỏi:

- Hai người bị thương sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Một Mỗi Nhân Duyên

Vừa nói, Hiểu Linh dần đi về phía bọn họ. Hai nam tử nhìn thấy cô ban đầu lộ ra vẻ mừng rỡ nhưng ngay sau đó là có chút đề phòng, thu liễm lại. Chuyện này cũng khó trách. Bản thân họ đang khó bảo toàn, người đến cũng chưa chắc là người tốt, nhờ đâu nhân cơ hội này bán họ đi thì không biết làm sao.

Khi lại gần hơn, Hiểu Linh nhận ra đây là một đôi chủ tớ vì trang phục cũng như cách cư xử của họ. Nam tử nhỏ tuổi hơn thường xuyên đánh mắt hỏi ý kiến của người đang ngồi kia. Hiểu Linh cũng không vội vã lại gần họ mà đứng cách xa họ chừng 5 mét. Từ đây cô vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng thái độ trên khuôn mặt họ. Nam tử bị thương khi thấy cô đến liền thu chân mình trở lại, dấu kín sau tà áo, đây hẳn là con nhà giàu đi. Nam tử bị thương nhìn Hiểu Linh một lát, mỉm cười rồi nói:

- Cô nương phiền ngài giúp chúng ta. Ta bị thương ở chân, đi lại có chút khó khăn mà trời lại đang về chiều muộn, chỉ sợ đêm nay không gặp cô nương, huynh đệ ta phải ở lại trên núi rồi.

Hiểu Linh bước gần thêm một chút. Mỗi lần cô nhích lại gần, nam tử nhỏ tuổi lại càng nôn nóng tiến gần hơn tới chủ của mình. Hiểu Linh đứng cách hai chủ tớ chừng 2 mét, cô nói:

- Công tử bị thương ở chân. Có thể cho ta xem một chút được không. Tuy ta không phải là đại phu, nhưng ít nhất cũng biết qua về chấn thương bên ngoài, ta muốn xem vết thương của công tử nghiêm trọng thế nào để biết cách giải quyết, xem có cần thiết phải nẹp cố định chân lại hay không.

Vị công tử kia ngập ngừng một chút rồi kéo nhẹ tà áo lên. Hiểu Linh vẫn đứng từ xa nhìn mà không có ý định lại gần. Dù sao cái thời đại này cũng coi trọng việc đụng chạm thân thể người khác phái. Cổ chân nam tử này sưng phù và bầm tím lợi hại. Có lẽ là do đã đau nhưng vẫn cố gắng đi. Hiểu Linh hỏi:

- Công tử cảm giác đau như thế nào? Là chỉ cần đụng nhẹ là đau, hay chỉ đi

chuyển mới đau? đau nhói khi ấn phía bên ngoài cổ chân, ngay dưới mắt cá ngoài? hay có cảm giác đau nhói đến miếng người ở phía ngoài cổ chân và có nghe âm thanh lẹ khi nhún vào?

Hai người nam tử ngẩn người nhìn Hiểu Linh. Cái này... cô thực sự không phải là đại phu sao? Không cần sờ nắn vết thương, chỉ đứng cách xa mà quan sát và lại có thể hỏi căn cứ như vậy. Nam tử hồi tưởng lại các triệu chứng đau của mình rồi chậm rãi đáp:

- Ban đầu chỉ đi chuyển mới đau. Nhưng ta cảm thấy có thể cố được nên vẫn đi tiếp. Nhưng đến giờ thì bên ngoài cổ chân đau nhói, chân cũng sưng to hơn vài phần, thực không có cách nào đi tiếp. Nhưng không đến mức đau nhói và có âm thanh lẹ như cô nương nói.

Hiểu Linh gật đầu:

- Ừm. Về cơ bản công tử chỉ bị bong gân và giãn dây chằng nhẹ, sau đó tiếp tục vận động, lại là đi đường núi nên vết thương nặng hơn. Cũng may chưa đến mức cuối cùng, như vậy sẽ ảnh hưởng tới xương khớp. Ta sẽ làm một cái cang để nâng công tử đi. Mong là sẽ đi chuyển được trong đường núi này.

Hai nam tử cúi đầu:

- Đa tạ cô nương giúp đỡ.

Hiểu Linh không nói gì, định xoay người đi chặt tre thì thoáng nhìn thấy đôi môi khô khốc của cả hai người. Là không được uống nước đi... Hiểu Linh đặt gói xuống, rút túi thức ăn và ống nước ra đưa tới trước mặt họ:

- Đây là đồ ăn và nước uống ta chuẩn bị cho buổi trưa nhưng không dùng hết.

Hai người ăn tạm một chút, lát lấy sức còn xuống núi... ờm... công tử có thể lấy một thanh com cho ta được chứ, và cả nước nữa. Từ trưa ta cũng không ăn uống thêm gì rồi.

Nam tử bị thương khi nhận được túi thức ăn và nước uống thì mừng rỡ hiện lên trong ánh mắt, nhưng thoáng chốc lại ngập ngừng. Nghe thấy nàng muốn một miếng com và miếng nước thì sững sờ, phớt lờ đi. Hắn lấy mỗi thứ một chút đưa nàng rồi không dám trực diện nhìn nàng ăn, chỉ len lén để ý một chút mà thôi.

Hiểu Linh từ tốn ăn com, bánh ngô và uống nước mỗi thứ một chút. Sau đó còn loay hoay nhìn và tìm kiếm vài sợi dây leo nhỏ xung quanh rồi mới trèo lên núi. Cô chặt một vài cây trúc già, nhỏ và rắn chắc làm đòn tay, chặt thêm một thân nứa, chẻ tư làm đòn ngang rồi dùng dây leo buộc qua loa một chút để thành cái cang.

Trong lúc này, nam tử bị thương nhích người qua một bên, bày mấy miếng com nắm, bánh ngô và muối vừng lên tảng đá. Hắn gọi:

- Tiểu Nhã, qua đây uống nước, ăn chút cho đỡ đói đi. Cả ngày nay hai chúng ta chưa ăn gì rồi.

Nói dứt lời, hắn đưa ống nước lên uống vài ngụm. Tiểu Nhã lo lắng:

- Công tử, đồ này ăn được thật sao? Ngài không sợ nữ nhân kia có ý đồ gì khác ư?

Nam tử mỉm cười:

- Có gì mà phải sợ. Đồ ăn này, nước này, nàng ấy đã ăn uống trước mặt chúng ta rồi. Nàng ấy biết chúng ta sợ đồ của nàng có vấn đề nên đã để ta tự chọn rồi đưa nàng. Nàng ăn xong cũng không rời đi ngay mà chờ thêm một lúc để cho chúng ta thấy nàng không có hạ thủ gì vào thức ăn cả. Đây là hảo ý của nàng ấy.

Nói tới đây, đột nhiên hắn cảm giác hai má nóng nóng. Một người nhà nhận, tế nhị và tỷ mỉ như vậy không ngờ lại là một người nông phu. Hắn thực may mắn gặp được nàng.

Tiểu Nhã do dự một hồi, thấy chủ tử đã nói như vậy cũng không nghĩ nhiều nữa. Quả thực một ngày không ăn hắn cũng không chết được nhưng không uống nước thì thực là một cực hình.

Hai người cũng không phân chủ tớ, cùng ngồi uống nước và ăn đồ ăn. Nam tử cầm miếng com nắm được cắt thành từng thanh khéo léo, nhẹ chằm vào muối vừng.

Khi này, hắn thấy nàng làm như vậy. Miếng com dẻo mà chắc, có mùi thơm của com và của khoai lang quện cùng mùi thơm của vừng rang. Vị ngọt của

com cùng vị mặn dịu của muối. Bánh ngô hơi rần, được trộn lẫn giữa bột ngô, muối và vừng rang giòn nát rồi nướng áp chảo cho hơi xém cạnh. Cắn một miếng bánh, hẳn có thể cảm nhận được hương thơm dịu dịu của vừng và ngô, cả một chút hương khói nữa. Món ăn này nếu ăn nóng, chắc hẳn sẽ ngon hơn nhiều. Có lẽ do quá đói hoặc có lẽ do là lần đầu tiên được ăn món ăn dân dã này, Luru Minh hẳn thấy đây là món ăn ngon nhất mà hẳn từng biết. Luru Minh cũng không ngờ, sau này hai món ăn thôn quê này thường xuyên xuất hiện trên bàn ăn của hẳn với sự hoài niệm về ngày gặp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Xuống Núi

Khi Hiểu Linh mang cái cáng tạm chế trở lại, hai người nam tử cũng đã ăn uống xong. Nam tử bị thương nhìn thấy nàng, rồi nhìn lại số đồ ăn nàng để lại cho bọn hẳn đã không còn một mảnh, đột nhiên má đỏ hồng. Nàng... có chê hẳn ăn nhiều hay không? Hẳn chợt nhận ra mình còn chưa biết tên của nàng ấy, cũng chưa giới thiệu bản thân nữa, liệu nàng có nghĩ hẳn không hiểu lễ nghi, phép tắc hay không? Luru Minh thực sự nghĩ quá nhiều, hẳn không muốn để lại ấn tượng không tốt trong mắt nàng. Bản thân cũng không hiểu tại sao. Hẳn cố gắng đứng dậy, mỉm cười:

- Cô nương... ngài đã trở lại...

Hẳn chưa kịp nói thêm thì đã bị nàng cắt lời:

- Công tử đứng dậy làm gì. Chân của công tử không nên cử động nhiều.

Hẳn hai tay nắm nhẹ phía trước, cúi người xuống rồi từ từ đứng thẳng người lại:

- Ta chỉ muốn cảm ơn cô nương một cách trân trọng nhất, thể hiện sự cảm kích của chúng ta. Ta thực có lỗi khi đến giờ chưa hỏi danh tính của ngài. Cô nương có thể cho ta biết tên sao?

Hiểu Linh vốn định bèo nước gặp nhau, cô đưa hai người họ tới nhà Trần bá mẫu là xong nên cũng không có ý định hỏi tên hay câu chuyện của họ. Đó có thể là một mớ phiền phức nên cô không muốn dính vào. Nhưng người ta đã hỏi, không nhẽ cô mất lịch sự tới mức không nói. Hiểu Linh đáp:

- Ta họ Phạm, tên Hiểu Linh. Công tử có thể tùy ý gọi.

Luru Minh cúi đầu, đáp “ừ” một tiếng rồi chờ nàng hỏi lại tên mình. Nhưng mãi không thấy nàng lên tiếng, hẳn len lén nhìn thì phát hiện nàng đã qua sửa soạn lại chiếc gùi của mình. Trong đầu hẳn chợt nghĩ: tại sao nàng không hỏi tên hẳn đây? Hẳn nên hay không nên chủ động nói tên cho nàng. Rồi rầm một chút, Luru Minh cất tiếng:

- Phạm cô nương. Ta tên Luru Minh, còn Tiểu Nhã là tùy thị của ta. Chúng ta là từ thành Tây Đô muốn qua trấn Tây Giai tìm người. Không biết từ đây cách trấn còn xa không?

Hiểu Linh dừng việc thu dọn đồ lại. Thực ra cô chỉ định lảng tránh một chút việc hỏi tên 2 người này mà thôi. Nén tiếng thở dài trong lòng, cô đáp:

- Trấn Tây Giai cách đây khá xa, tới nay hẳn là hai người không thể tới đó được. Trước hết ta đưa công tử qua chỗ đại phu trước. Ngày mai nếu cảm thấy khá hơn có thể thuê xe chở hai người đi.

Lúc này Tiểu Nhã cũng không còn sợ cô nhiều như trước, hơn nữa được ăn uống no đủ cũng có tinh thần hơn. Hẳn đang xem xét cái cáng Hiểu Linh vừa làm. Nhìn thấy vậy cô hỏi:

- Người đã khỏe hơn chút nào chưa. Lát nữa cho sút bụng một chút, chúng ta sẽ khiêng công tử nhà người xuống núi. Người đi phía trước, để ta đi phía sau.

Nói rồi cô quay qua nói với Luru Minh:

- Lát nữa công tử ngồi trên cáng, đưa lưng về phía ta, nhưng vậy chỗ Tiểu Nhã công tử cũng nhẹ hơn một chút. Cáng ta chỉ làm ngắn cho dễ di chuyển, nên phiền công tử thả chân xuống dưới vậy.

Luru Minh mỉm cười:

- Mọi sự đều nghe theo Phạm cô nương an bài.

Luru Minh được Tiểu Nhã dìu ngồi lên cáng. Hiểu Linh đeo gùi của mình lên rồi cùng nâng cáng với Tiểu Nhã. Chiếc cáng cô làm độ rộng chỉ hơn người một chút, tay cầm dài để khi di chuyển không quá vướng. Chỗ ngồi chỉ chừng năm mươi phân. Cô không làm cáng dài vì di chuyển rất bất tiện trên núi, hơn nữa người bệnh cũng không phải bất tỉnh nhân sự. Cứ đi được một quãng, cô lại cho nghỉ một chút. Đường xuống núi dốc, lại khó đi, nếu không giữ sức cho Tiểu Nhã, hẳn sẽ không thể khiêng được. Dù sao sức nam nữ vẫn là khác biệt.

Lúc này trời đã xẩm tối, lại vội vàng đi, không ai hay biết khuôn mặt của Lưu Minh đã đỏ bừng từ lúc nào. Hắn cách nàng thật gần, thỉnh thoảng xóc này, lưng hắn còn chạm vào người nàng ấy. Hai tay Hiểu Linh chỉ là nâng cánh, nhưng dường như là đang giang ra ôm hắn vào lòng. Hắn cảm nhận được thân thể nóng hổi của nàng, mùi mồ hôi, hơi thở của nàng. Thậm chí cả nhịp tim vững vàng trong lồng ngực nàng hắn cũng có thể nghe rõ. Hơi thở nàng sạch sẽ mùi bạc hà cứ lần lượt xung quanh chóp mũi hắn. Đây chỉ là khiêng cánh, nếu như... nếu như nàng công hắn thì...

Nghĩ đến đây khuôn mặt Lưu Minh càng rực lửa. Trời ạ, hắn đang nghĩ cái gì vậy. Mọi thứ hắn học đã ném đi đâu hết rồi mà có thể lớn mật nghĩ tới để nàng công. Hắn thực muốn nói chuyện dọc đường cùng nàng, nhưng hắn cũng biết đi đường núi quá vất vả. Hiểu Linh đã phải khiêng hắn, lại còn công một gói đồ rất nặng trên lưng. Hắn không thể làm phiền nàng nữa, chỉ lặng lẽ cảm nhận nàng là được rồi.

***

Đi mất chừng hai tiếng, rốt cuộc cũng về đến cổng nhà cô. Thực sự Hiểu Linh không định đưa họ về đây mà muốn đưa thẳng tới chỗ Trần bá mẫu, nhưng tính từ núi xuống thì nhà cô gần hơn. Nên cô quyết định về nhà trước cất đồ, rồi dùng xe đẩy tay đẩy Lưu công tử qua đó là được.

Vừa về đến cách cổng nhà một quãng, Hiểu Linh đã thấy bóng nhỏ vụt chạy ra, hô lớn:

- Tỷ tỷ đã về. Mọi người ơi... tỷ tỷ đã về.

Tiểu Hàn nhận ra còn những người khác, nhưng hắn chắc chắn trong đó có tỷ tỷ hắn vì nhà hắn tách biệt với các nhà, sẽ không ai đi đường này về ngoại trừ tỷ tỷ.

Thấy Tiểu Hàn chạy lại, Lưu Minh nói muốn đứng xuống nên Hiểu Linh cũng không quản nhiều mà đặt cánh xuống. Tiểu Nhã diu công tử từ nhà hắn đứng qua một bên. Theo sau bóng dáng nhỏ nhắn đó xuất hiện thêm ba người nam tử nữa. Hiểu Linh xoa đầu Tiểu Hàn:

- Ta đã về.

Lập Hạ là người tiếp theo chào đón cô:

- Tỷ tỷ đã về.

- Hiểu Linh, người đã về.

Tiếp theo là Lưu thị tuy không nhìn thấy gì cũng hướng ra phía cửa nói. Lúc này, Tiểu Đông mới áp úng nói:

- Thê chủ. Ngài đã về.

Hiểu Linh đáp:

- Ta về rồi, nhạc phụ, Tiểu Đông, Lập Hạ. Còn đây là 2 người ta gặp trên núi. Lưu công tử bị chặc chân, ta đang định đưa người sang chỗ Trần bá mẫu.

Lưu Minh nghe tiếng “thê chủ” của Tiểu Đông mà tim như lạc đi một nhịp. Nàng... đã có gia thất rồi sao. Hắn liếc mắt nhìn, đáng giá người nam tử nhỏ bé kia. Mà không biết lúc này Tiểu Đông cũng đang nhìn và đánh giá hắn. Tuy trời tối, nhưng hắn vẫn thấy. Nam tử kia quả thực là vô cùng xinh đẹp. Đáng điệu kia, chỉ sợ ít nhất cũng là con nhà khá giả.

Lập Hạ nghe tỷ nói sẽ đưa người qua nhà Trần bá mẫu, nghĩ một chút liền nói:

- Tỷ tỷ. Chỉ sợ là không được. Hồi chiều Trần bá mẫu sang khám lại cho Lưu thúc rồi nói phải đi qua thôn Nguyễn gia khám bệnh, tối nay hắn là không về được.

Hiểu Linh nhú mày:

- Thực ra vết thương công tử này không đáng ngại, không cần khám ngay. Ta đưa qua đó, ít nhất còn có y quán cho họ nghỉ lại. Nhà ta đâu còn chỗ nào.

Lập Hạ đáp:

- Tỷ... tỷ thực cái gì cũng quên mất rồi. Nhà Trần bá mẫu cũng không có y quán. Bên đó ngoài Trần bá phụ thì toàn nữ tử. Chi bằng cứ để hai người họ ở nhà chúng ta một đêm.

Hiểu Linh ngáp ngừng, nói:

- Thôi chuyện này để sau. Mọi người vào nhà đã. Dù sao bá mẫu cũng không có nhà, chúng ta ăn cơm xong rồi tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bữa Cơm Nhà Có Khách

Hiếu Linh nói với mọi người rồi quay sang Luru Minh:

- Hai người tạm thời ăn tối ở nhà ta đã, rồi có sang bên y quán hay không thì tính tiếp. Dù sao đi đường núi cả một quãng đường cũng mệt mỏi rồi.

Luru Minh cúi đầu, nhẹ nói:

- Lại làm phiền Phạm cô nương rồi.

Hiếu Linh định đi vào nhà, đột nhiên cảm thấy tay áo có chút nhú lại, quay lại nhìn thì ra là Tiểu Đông. Không rõ hắn có ý gì, nhưng nàng cũng đánh mắt qua nhìn Lập Hạ, nói:

- Lập Hạ, đệ đưa Luru công tử và Tiểu Nhã vào nhà chính, rót nước mời họ. Ta có chút chuyện muốn phân phó Tiểu Đông.

- Hào tỷ tỷ...

Nói rồi, Lập Hạ đi tới cạnh Luru Minh vừa dịu vừa dẫn hắn. Luru thị cùng Tiểu Hàn cũng vào theo. Lúc này chỉ còn có hai người, Hiếu Linh mới hỏi:

- Tiểu Đông, là có chuyện gì sao?

Tiểu Đông lo lắng nhìn hấn:

- Thê chủ. Hôm nay có khách, nhưng thức ăn mặn trong nhà thực không có gì, chỉ toàn đồ nấu lại mà thôi. Tối nay có: phá lẩu, tép rim, canh bầu và rau cải luộc. Lương thực thì có cơm khoai và bánh ngô mà thôi. Giờ đã muộn nên chẳng thể mua được thịt cá nữa. Ta phải làm sao đây? Hay... ta đi mua thêm mấy quả trứng gà đãi khách vậy.

Hiếu Linh nhú mày nghĩ nghĩ một chút rồi lắc đầu đáp:

- Không cần thiết phải như vậy. Người làm thêm vài cái bánh ngô, bắc một nồi cháo khoai và tép rim nấu chung, để phòng tối mọi người ăn thêm. Còn thức ăn thì cắt lấy quả bí xào là được. Bọn hấn cũng không tính là khách, chỉ là người mà ta cứu về thôi. Không cần phải thết đãi làm gì.

Tiểu Đông lo lắng nhưng vẫn gật đầu, đáp:

- Ân. Ta nghe theo ngài.

Nói rồi, Hiếu Linh cất bước vào trong nhà, cô muốn cất những đồ hôm nay cô lấy được. Thật tiếc khi không thể hỏi ngay Luru thị xem ông có biết về nắm sò và sắn hay không vì dù sao ông cũng không thấy gì về buổi tối. Để gọn mọi thứ xong rồi đi tắm rửa một chút, khi trở lại, cơm nước cũng đã sẵn sàng. Mọi người đang chờ cô lên ăn. Hiếu Linh chợt nhận ra chỗ ngồi có chút chật. Tính ra có tới 7 người ngồi quanh chiếc bàn trong khi chỉ có 2 chiếc ghế dài mà thôi. Lúc này Tiểu Đông áp ứng:

- Thê... thê chủ... hay... hay để ta ăn dưới bếp được rồi.

Lập Hạ cũng nói:

- Tỷ tỷ... đệ và Đông ca ngồi dưới bếp ăn cho rộng rãi. Mọi người ăn cơm đi thôi ạ.

Hiếu Linh khoát tay:

- Không cần phải như thế. Tiểu Hàn, ta, Tiểu Đông và nhạc phụ ngồi bên này. Đệ và Luru công tử cùng Tiểu Nhã ngồi bên đó là được. Tiểu Hàn qua đây.

Tiểu Hàn vâng một tiếng rồi chạy lại chỗ Hiếu Linh. Cô ngồi vào chỗ rồi nhắc bóng Tiểu Hàn lên, thay vì để bên cạnh như mọi khi, cô đặt hấn vào lòng. Tiểu Hàn ngơ ngác ngẩng đầu nhìn nàng:

- Tỷ tỷ... ngồi như vậy cũng được sao?

Hiếu Linh đáp:

- Ta thấy đâu có sao.

Rồi nàng quay sang nói với Tiểu Đông:

- Để nhạc phụ ngồi giữa ta và người, người vừa có thể để ý gấp thức ăn cho người vừa xới đồ ăn luôn. Lập Hạ cũng ngồi đối diện Tiểu Đông đi. Còn hai vị cũng ngồi đi thôi.

Cả nhà nghe theo phân phó của Hiểu Linh lần lượt ngồi xuống. Trong khi Tiểu Đông chia bánh ngô ra cho mọi người thì Hiểu Linh bắt đầu chia phá lấu vào các bát. Thực ra cách ăn này hơi giống kiểu phương tây khi mỗi người đều có xuất của mình. Nhưng khi còn túng thiếu thì đây là cách tốt nhất để đảm bảo khẩu phần của mỗi người. Lần lượt từ Tiểu Hàn, Lập Hạ rồi Tiểu Đông mời cả nhà ăn cơm.

Cuối cùng là tới Hiểu Linh mời lại rồi nói:

- Cả nhà ăn cơm đi.

Lúc này tất cả thành viên mới bắt đầu đụng đũa. Luru thị tuy là người lớn tuổi nhất, nhưng chỉ tính coi như khách. Hiểu Linh tôn trọng sẽ mời com một tiếng, nhưng chính thức phát động để mọi người ăn com thì vẫn là nàng.

Tiểu Hàn ung dung ngồi trong lòng tỷ tỷ ăn com. Hắn cảm thấy thực thích thú. Tỷ tỷ từ hôm qua bỗng nhiên ít cười, ít nói, cũng không trêu đùa hắn. Nhưng hành động của nàng vẫn quan tâm hắn, làm hắn biết tỷ tỷ vẫn yêu thương hắn. Hắn ngày xưa còn chưa bao giờ được ngồi trong lòng tỷ tỷ như vậy đâu. Dù lát nữa kiểu gì cũng bị nhị ca cảm râm là không được để tỷ tỷ ôm hắn như vậy nữa, nhưng hắn mặc kệ. Hơn nữa, đây là do không có chỗ ăn com nha, cũng không phải do hắn muốn.

Luru Minh thấy hơi ngạc nhiên khi Hiểu Linh kêu cả nhà cùng ngồi ăn com. Xưa nay quan niệm nam nữ hữu biệt như đã ăn sâu vào đầu óc hắn. Khi ăn com cùng khách, hắn chỉ có thể ngồi cùng nam nhân trong nhà. Việc trực tiếp ngồi ăn com trước mặt một nữ nhân không phải người nhà như thế này, hắn chưa từng làm qua.

Nhìn mâm com phần lớn toàn rau chỉ có tôm nhỏ rím và một món không rõ thứ gì là đồ mặn, hắn không biết nên vui hay buồn. Vui vì hắn xưa nay thiên về ăn rau và trái cây, đồ mặn ăn rất ít, bữa com như vậy lại hợp ý hắn. Buồn vì hắn cũng nhìn ra được: nhà nàng không dư dả. Luru Minh nhìn mọi người chằm bánh ngô vào món ăn được chia kia thì cũng làm theo. Hương thơm này, mùi vị này, hắn thực chưa bao giờ ăn. Gắp một miếng cho vào miệng, chậm rãi nhai, Luru Minh biết cái này không phải là thịt nhưng cũng không rõ là thứ gì, hắn rất muốn biết, nhưng xưa nay nguyên tắc thực không nói làm hắn phải nhin lại hiếu kỳ của mình.

Hiểu Linh vừa bẻ chiếc bánh ngô vừa hỏi:

- Hôm nay hai người thu hoạch được nhiều không?

Tiểu Đông đang định chấm ăn, nghe Hiểu Linh hỏi thì buông bánh xuống và đáp:

- Thê chủ, hôm nay chúng ta thu được một gùi rươi mặng, nhưng loại cũng không đồng nhất: có mặng nửa và mặng tre, ta vẫn để ở sau nhà.

Hiểu Linh nhìn thấy động tác của Tiểu Đông, chờ hắn nói xong thì tiếp lời:

- Tiểu Đông, ngươi không cần đang ăn lại bỏ xuống để nói chuyện với ta đâu. Chỉ cần không phải trong lúc miệng đang có thức ăn mà nói chuyện là được. mặng nửa có phải là loại mặng nhỏ, rỗng ruột và có nhiều đốt phải không.

- Thê chủ, chính là loại đó. Nhưng thê chủ... khi nói chuyện với ngài mà không dừng các việc khác lại thì chẳng phải là không tôn trọng ngài sao?

Tiểu Đông giọng nhỏ dần hỏi. Hiểu Linh cũng không muốn giải thích nhiều. Cách hành xử cô nói chỉ có thể áp dụng với những người bình đẳng, có nói ra e rằng chỉ làm mọi người sợ hãi. Cô đáp:

- Ta cảm thấy như vậy không có gì là không tôn trọng ta cả. Lại nói tới mặng. Mặng nửa đó để ta làm thử mặng chua đi, một phần mặng tre xấu ngươi lọc ra, ta muối mặng ớt. Số còn lại chờ hai ngày nữa chợ phiên trên trấn mặng đi bán là được.

Tiểu Đông gật đầu:

- Vâng. Lát nữa ta sẽ phân loại cho ngài.

- Ừm. Không phải gấp. Ngày mai làm cũng được. Số mặng tươi để bán ngươi xem bảo quản sao cho tươi là được.

Bữa com cứ như vậy tiếp diễn với câu nói chuyện qua lại về những gì đã làm trong ngày, kế hoạch cho ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Mỗi Người Một Tâm Tư

Dọn dẹp xong xuôi, Hiểu Linh cùng Lập Hạ đi một chuyến sang nhà Trần bá mẫu.

Nhà Trần Bạch Trật là một ngôi nhà xây đá, lợp mái ngói. Đây cũng được coi là nhà khá giả trong thôn. Nhà xây theo kiểu chữ U như nhà Hiếu Linh. Nhưng lớn hơn rất nhiều và gian nhà phụ thì chia thành hai phòng riêng cho Bán Hạ và Quế Chi. Cánh cổng đóng bằng tre chỉ khép hờ. Hiếu Linh từ ngoài gọi lớn:

- Trần bá mẫu có nhà không ạ?

Chỉ vài giây sau đã có người ra mở cửa, là một tiểu cô nương. Nàng ấy nhìn thấy người thì sững sờ trong giây lát, Hiếu Linh cũng không biết làm sao đành nói:

- Xin chào. Ta đến tìm Trần bá mẫu.

Lập Hạ nhỏ giọng nhắc:

- Đại tỷ, đây là Quế Chi tỷ.

Lúc này người được giới thiệu là Quế Chi mới hoàn hồn nói:

- Hiếu Linh người không nhận ra ta? Không lẽ mẫu thân nói người bị mất trí nhớ là thật.

Hiếu Linh nhướn mày:

- Không lẽ người nghi ngờ mẫu thân người nói dối.

Quế Chi a một tiếng rồi cũng không biết trả lời thế nào. Nói phải thì không đúng, nói không thì chẳng khác nào đánh miệng mình. Hiếu Linh cười trong lòng, cũng không để cô nương người ta khó xử lâu lắm, hỏi:

- Ta muốn tìm Trần bá mẫu đi xem bệnh. Bà ấy có nhà không?

Quế Chi thấy Hiếu Linh cũng không cố ý làm khó mình thì cười cười đáp:

- Mẫu thân ta đi khám bệnh từ sáng. Sợ là không về hôm nay. Nhà người ai lại bị bệnh nữa sao?

Hiếu Linh đang định trả lời thì nghe tiếng dép loẹt quẹt hướng ra cổng cùng tiếng nói của một nam nhân:

- Là ai đến mà không mời người ta vào nhà vậy. Ta dạy con như thế đấy à Quế Chi.

Quế Chi quay đầu đáp:

- Là Hiếu Linh đến tìm mẫu thân khám bệnh, con cũng định đưa nàng vào nhà bây giờ đây.

Nói rồi, nàng quay qua nói với Hiếu Linh:

- Vào nhà đã rồi nói tiếp.

Hiếu Linh và Lập Hạ theo sau Quế Chi vào nhà. Ở hè nhà, nương ánh trăng, nàng nhìn rõ có một nam tử và một nữ tử tầm tuổi nàng đang ngồi uống nước. Nam tử thấy nàng vào, liền đứng dậy cười từ ái, vẫy tay:

- Hiếu Linh đến đấy à. Khi này ta nghe Quế Chi kêu con sang chơi, nên vào pha chút trà hoa cúc và cam thảo cho con. Lại đây ngồi với ta nào.

Hiếu Linh đánh mắt nhìn Lập Hạ ý tứ hỏi người nào đây. Lập Hạ nhỏ giọng nhắc:

- Đây là Trần bá phụ và Bán Hạ tỷ. Bán Hạ tỷ là con lớn, Quế Chi tỷ là con thứ.

Hiếu Linh gật đầu:

- Trần bá phụ, ngài khỏe. Ta qua tìm Trần bá mẫu xem bệnh.

Trần Lý thị cười cười kéo tay Hiếu Linh ngồi xuống cạnh ông. Hôm trước nghe Bạch Trật nói đứa bé này ngã đụng đầu, mất trí nhớ nên thay đổi khá nhiều, ông còn chưa tin. Mấy hôm nay cũng bận rộn cò lúa mà chưa qua xem thế nào được. Trước đây ông cùng Lý Hiền cũng coi như khuê mật. Hai gia đình qua lại rất tốt.

Chi tiếc Phạm Văn cùng Lý Hiền qua đời sớm. Đứa trẻ này cũng không rõ vì sao thay đổi, càng ngày càng xa lạ với gia đình ông. Có lần còn nói thẳng với Bạch Trật không cần xen vào chuyện nhà nàng nữa. Bây giờ đứa bé này chỉ lễ phép, im lặng đứng đó, nhưng ông cũng cảm thấy khí chất của nàng ấy thay đổi rồi. Mong là mọi thứ sẽ tốt đẹp.

- Con uống nước đi đã. Trần bá mẫu con hôm nay đi khám bệnh ở thôn xa, sợ là tối sẽ không về, con là đến nhờ khám cho Lưu Đức sao?

Hiếu Linh ngăn người một lát rồi mới nhớ ra: Lưu Đức hẳn là tên của nhạc phụ. Hôm trước cô cho Lập Hạ sang thỉnh Trần bá mẫu để khám cho ngài ấy

nên Trần bá phụ nghĩ vậy. Hiểu Linh đáp:

- Dạ, không phải. Hôm nay ta lên núi, gặp phải hai nam tử. Một người bị chặt chân khá nặng. Ta định đưa họ sang đây cho Trần bá mẫu khám luôn. Nhưng do họ đi lại không tiện, mà cả nhà nói bên này không tiện lưu lại bệnh nhân là nam tử nên ta không đưa họ sang nữa. đành sang thỉnh bá mẫu đi một chuyến vậy.

Trần bá phụ cười nói:

- Cái này thì đúng rồi. Con xem. Nhà chỉ có mình ta là nam tử, lại có 2 cái nữ tử chưa thành hôn. Để bệnh nhân là nam tử ở đây thực không tiện, cũng không tốt cho thanh danh bọn họ. Nếu chỉ là chặt chân, con đưa Bán Hạ qua xem một chút. Hắn cũng theo bá mẫu con học y cũng vài năm. Mấy bệnh nặng chưa hẳn làm gì được, nhưng bó thuốc chặt chân hẳn là được.

Hiểu Linh nghe vậy, bất giác quay qua nhìn Bán Hạ, đánh giá nàng ấy. Bán Hạ tuổi cũng sắp xỉ tuổi Hiểu Linh nhưng chưa cưới phu thê. Nàng ta trầm ổn, ít nói, mang phong phạm của người trưởng nữ trong nhà. Thấy ánh nhìn của Hiểu Linh,

Bán Hạ gật đầu:

- Xử lý chặt chân, ta còn là làm được.

Hiểu Linh đáp:

- Vậy thì tốt rồi. Đáng tiếc nhà Bá mẫu không có nam đệ tử. Nếu như vậy khám bệnh cho nam tử cũng tiện hơn rồi.

Trần Lý thị nghe tới giật mình. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Hiểu Linh đã nói tới vấn đề mà ông nghĩ bấy lâu. Thực sự có là nam nhân mới biết, khi đại phu là nữ nhân, có rất nhiều điều không tiện nói, không tiện hỏi. Nên đôi khi bệnh tật mãi không chữa được. Ông cũng nghĩ tới chuyện cho nam nhân học y, nhưng đáng tiếc là ông không sinh được con trai. Mà có, Bạch Trật chưa chắc đã đồng ý vì con trai rồi cũng gả ra ngoài. Ông cười nói:

- Ta lại không có con trai, nhà ai lại nguyện ý cho con trai nhà mình đi học y thuật chứ.

Hiểu Linh chẳng cần suy nghĩ nhiều, đáp:

- Ta nghĩ điều đó cũng chưa chắc. Học y cũng là một cái nghề, không phải ai cũng có thiên phú học được, muốn cũng chưa chắc được. Nếu Trần bá mẫu thực muốn thu nam đệ tử có thể nói ra ngoài, chỉ sợ cánh cổng nhà bá mẫu sẽ bị người ta đập nát thôi. Hoặc giả không tìm được người như ý, Bá mẫu có thể mua người, nhận nuôi. Cái này không phải là chuyện khó.

Trần Lý thị lâm vào trầm tư một hồi, chợt nói:

- Nếu như Bá mẫu người muốn nhận Lập Hạ. Tiểu Hân làm đệ tử. Người nguyện ý sao?

Hiểu Linh sững sốt, làm sao lại nói đến nàng luôn rồi. Nhưng này chẳng phải rất tốt sao. Nàng cười:

- Nếu Bá mẫu nguyện ý thu nhận, đệ đệ nhà ta lại không phản đối. Ta quyết không ngăn trở. Bá phụ, cũng đã muộn, ta đưa Bán Hạ qua xem bệnh một chút. Còn chậm trễ nữa sợ quá tối, chẩn bệnh không được chính xác.

Trần Lý thị cười cười:

- Tốt. Ba đưa con đi cẩn thận.

***

Sau khi bó thuốc cho Lưu Minh và tiễn Bán Hạ về, Hiểu Linh phân phó mọi người đi ngủ sớm. Giường của Lưu thị nhường lại cho Lưu Minh và Tiểu Nhã, còn ông thì nằm cùng Lập Hạ và Tiểu Hân.

Tiểu Nhã đặt lưng xuống là ngủ mất. Dù sao hắn cũng chỉ là một tiểu hài tử, lại đã quá mệt mỏi và sợ hãi ngày hôm nay. Đến lúc có được ăn no thì hắn là phải ngủ say rồi. Còn Lưu Minh mãi không ngủ được. Chân hắn vẫn âm ỉ đau, tuy rằng đã đỡ hơn rất nhiều buổi chiều. Đại phu cũng nói chân hắn tốt nhất không nên di chuyển nhiều trong vài ngày tới. Một mặt, hắn rất muốn nhanh chóng tìm được đường ca, nhưng mặt khác lại cũng muốn được lưu lại nhà nàng một chút để biết hơn về cuộc sống của Hiểu Linh. Suy nghĩ này làm chính Lưu Minh cũng phải giật mình. Tại sao hắn lại muốn biết về cuộc sống của một nữ tử chứ? Có lẽ do nàng là ân nhân của hắn đi.

Tiểu Đông nằm sát vào tường, im lặng nghe tiếng trở mình của thê chủ. Thê chủ hắn mấy ngày qua thay đổi thật nhiều. Nhưng dù thay đổi thế nào vẫn đối xử tốt với bọn hắn. Ban sáng, khi nàng nói muốn mang thức ăn vào rừng, hắn thực sự đã rất sợ, sợ nàng sẽ không trở lại nữa. Hôm nay hắn nán nã ở bìa rừng thật lâu để mong được nhìn thấy nàng. Hắn rõ ràng biết, nàng sẽ không trở lại nhưng vẫn không kim lòng được ở lại thêm một chút. Vì một khi về nhà rồi, công việc quản thân, hắn không thể chốc lát chạy lại đây được nữa. Trời càng về muộn, hắn càng lo lắng. Tới khi thấy bóng dáng ấy, Tiểu Đông mới có thể thở phào: nàng đã trở lại.

Hiểu Linh nằm im lặng suy nghĩ. Cô không muốn phiền đến người bên cạnh. Ngày mai cô phải thử một chút nắm và sắn mì. Có lẽ nên hỏi trước nhạc phụ và Trần bá mẫu xem có biết hai loại này không.

Với nắm sò, cô không mấy lo sợ. Vì nếu thực không phải là loại nắm đó, thì nắm có màu trắng thường là loại không độc hoặc ít độc. Cô biết cách thử của người hay đi rừng phải tìm kiếm thức ăn qua những thước phim, nên hẳn dùng cách đó không sai. Nhưng sắn mì lại khác.

Sắn có thể độc chết người vì nó chứa axit xianhidric. Với sắn càng lâu năm thì lượng độc tích lũy càng lớn. Khi mới phát hiện ra, cô chỉ vui mừng khi gặp được những củ sắn lớn như vậy mà quên không nghĩ tới vấn đề này. Bình thường, sắn chỉ cần cạo sạch vỏ, cắt bỏ đầu rồi ngâm vào nước gạo chừng nửa ngày là có thể luộc được. Có lẽ lần này cô thử ngâm 2, 3 ngày xem sao. Đây thực sự là một loại cây lương thực vô cùng tốt, nếu có thể, cô sẽ trồng xen lên trên ngọn núi của cô. Như vậy vừa tiết kiệm đất, vừa thêm được một phần không nhỏ lương thực.

Hạ quyết tâm tự mình thử độc, Hiểu Linh cũng không nghĩ nhiều nữa mà nhắm mắt ngủ. Mai cô còn phải trồng mớ gừng, nghệ đào được, làm măng ớt và thử làm măng chua nữa. Lại còn phải đi hỏi về nắm sò, cạo sắn. Khá là nhiều việc đây...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Một Buổi Sáng

Lưu Minh nhẹ nhàng mở cánh cửa sổ ngay giường hắn nằm nhìn ra ngoài sân. Có lẽ do khó ngủ hoặc cũng do vết thương đau khiến hắn tỉnh từ rất sớm. Trời còn chưa sáng hẳn. Một cơn gió như có như không thổi qua khe cửa mang theo hơi sương bay vào phòng.

Trên nhà trên có một tiếng chi rất nhẹ, cánh cửa từ từ mở ra. Hiểu Linh nhẹ nhàng bước ra ngoài hít thở, vươn vai. Ngay sau đó một chút Tiểu Đông cũng đi ra. Lưu Minh quay lại nhìn trong phòng đã thấy Lập Hạ cũng đã ngồi dậy. Hắn không ngờ Phạm gia dậy sớm như vậy. Lập Hạ nhìn thấy hắn đã ngồi dậy tựa vào giường thì ngạc nhiên hỏi:

- Lưu công tử dậy sớm vậy sao? Công tử ngủ thêm chút đi, trời còn sớm lắm.

Lưu Minh mỉm cười nhẹ:

- Là vết thương đau nên ta tỉnh giấc sớm. Lập Hạ đệ không phải lo. Hơn nữa, hôm qua ta nói chỉ cần gọi ta Minh ca được rồi, không cái gì mà Lưu công tử, nghe thực xa cách.

Lập Hạ hơi lưỡng lự. Lưu công tử hắn mới gặp lần đầu, nhưng tính cách huynh ấy hắn thực thích. Có điều, tỷ tỷ vẫn xưng hô như vậy, hắn gọi khác liệu có sao không? Thôi thì cứ theo tỷ đi, Lập Hạ nói:

- Nhưng đại tỷ vẫn gọi công tử như vậy, ta nghĩ ta nên làm theo tỷ ấy thì hơn.

Lưu Minh phì cười, nói:

- Lập Hạ đệ, đệ quên mất đại tỷ đệ là nữ tử sao. Việc nàng ấy gọi ta như vậy là do lễ tiết nên thế. Chúng ta không phải thân thích, nữ tử làm sao có thể gọi thẳng tên của nam tử ra, Tiểu Nhã lại khác vì hắn là tùy thị của ta. Nếu đại tỷ đệ cũng gọi hắn là Nhã công tử hay đại loại vậy thì sẽ thành không tôn trọng ta khi xếp ta ngang hàng cùng tùy thị. Còn ta với đệ đều là thân nam tử, hơn nữa ta thực lòng muốn kết giao bằng hữu với đệ, gọi tên nhau cũng là điều hiển nhiên mà.

Lập Hạ rói rầm:

- Cái này...

Sự rói rầm của Lập Hạ làm Lưu Minh nhầm tưởng rằng cậu ấy không muốn kết giao bằng hữu cùng hắn. Tâm hắn trùng xuống một nhịp, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Thôi vậy. Nếu đệ không muốn... ta cũng không ép.

Nhận ra Lưu Minh buồn, Lập Hạ hấp tấp đáp:

- Minh ca, không phải ta không muốn làm bằng hữu của huynh. Chỉ là... chỉ là ta không biết tỷ ta có cho phép hay không thôi.

- Đệ kết giao bằng hữu còn cần được đại tỷ đệ cho phép sao?

Lưu Minh không hiểu hỏi lại. Lập Hạ định giải thích rằng trước kia tỷ tỷ hắn cấm hắn không được giao lưu với người ngoài nhưng nghĩ một chút lại thôi. Chẳng phải hôm vừa rồi, tỷ còn kêu hắn muốn đi chơi đâu thì cứ đi sao.

Đột nhiên tiếng nói của Tiểu Hàn kéo lại sự chú ý của Lập Hạ không biết đang nghĩ tới phương nào:

- Nhị ca, huynh dậy rồi... sao không gọi đệ.

Tiểu Hàn vừa lau bầu vừa dụi mắt rồi nhanh nhẹn leo xuống giường. Lập Hạ đi lại khoác thêm chiếc áo cho Tiểu Hàn. Đã sang xuân nhưng trời còn lạnh về sáng sớm. Lập Hạ nói:

- Đệ ngủ thêm chút nữa cũng được mà. Hôm nay đại tỷ sẽ không lên trần trên bán rau, không cần phải dậy sớm hái rau cùng ta. Ta chỉ quét dọn một chút rồi tưới rau là được.

Tiểu Hàn lắc đầu:

- Không cần. Đệ có thể giúp huynh được một chút. Cái kháng nước đó rất nặng, mình huynh sẽ rất mệt.

Lưu Minh nghe cuộc nói chuyện giữa hai huynh đệ bọn họ thì biết một chút về việc hàng ngày. Trong gia đình nhà nông, chuyện nam tử phải làm việc là điều hiển nhiên, nhưng ngay cả đứa bé như Tiểu Hàn cũng có ý thức giúp đỡ gia đình như vậy quả thực lần đầu Lưu Minh hẳn mới biết.

Lập Hạ quay lại nhìn Lưu Minh, nói:

- Minh ca, chúng ta ra ngoài rửa mặt trước, lát sẽ để Tiểu Nhã ca bưng nước vào cho huynh.

Lưu Minh cười nhẹ:

- Hào. Các đệ cứ ra trước đi. Mà... đệ có thể kiếm dùm ta một cây gậy chống không? Ta muốn ra ngoài cửa ngồi một chút. Ở trong phòng lâu cũng bí.

Lập Hạ gật đầu:

- Ân. Đệ sẽ lấy cho huynh.

* *

Hiệu Linh dậy từ rất sớm. Cô đã cố không làm Tiểu Đông tỉnh giấc. Nhưng khi cô vừa ra ngoài một lát đã thấy hắn đi ra, cô quay lại hỏi:

- Còn sớm lắm. Ngươi ngủ thêm một lát nữa.

Tiểu Đông cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Thê chủ đã dậy... ta làm sao còn ngủ tiếp được. Đáng lý ta phải dậy trước chuẩn bị nước cho ngài mới đúng.

Hiệu Linh vờn vai, đáp:

- Không cần phải như vậy. Ta tự mình làm được. Ngươi làm gì làm đi, ta đi gánh nước đã. Cũng còn chừng một chum nước mà thôi.

Hiệu Linh đi vào lấy thùng và gánh, trở ra đã thấy Tiểu Hàn và Lập Hạ đi ra. Hiệu Linh hỏi:

- Sao cả hai không ngủ thêm lát nữa. Còn sớm lắm.

Lập Hạ mỉm cười:

- Đệ quen giấc rồi, cũng không gọi là sớm. Buổi sáng tưới rau mới tốt nhất nên đệ luôn tưới rau vào buổi sáng.

Hiệu Linh nghe vậy cũng đủ biết, Lập Hạ sẽ lấy ở kháng nước thừa tưới rau. Cô liền đi tới cái kháng đặt ở gần chum, bưng ra ngoài vườn rau rồi mới đi gánh nước. Cái kháng này rất nặng, nếu để huynh đệ bọn họ bưng thì không biết sẽ mệt mỏi đến mức nào.

Gánh chừng 7 gánh thì đầy cả 2 chum. Cô trở lại cất đồ thì đã thấy Lưu thị cùng Lưu Minh và Tiểu Nhã ngồi ngoài bậc cửa. Lập Hạ thì cùng Tiểu Đông dọn đồ ăn sáng lên nhà. Không rõ Lưu thị nói chuyện gì, chỉ thấy Lưu Minh mỉm cười suốt và ghé tai lắng nghe.

Tiểu Hàn vừa từ trong bếp ra, thấy Hiệu Linh liền tíu tít chạy đến:

- Tỷ tỷ đã xong việc rồi? Hôm nay ăn sáng với cháo khoai, măng tươi xào và rau cải cúc luộc nha. Hôm nay nhị ca và ta tưới rau cũng xong thật sớm. Hôm nay ta thay nhị ca quyết sân nha.

Tiểu Hàn nín tay Hiệu Linh, ánh mắt lấp lánh nhìn cô y hệt một chú cún ngoan đang chờ lời khen ngợi. Cô xưa nay không hề yêu thích trẻ con, cô không ghét chúng, nhưng cũng không thân cận. Nhưng có lẽ Tiểu Hàn là em trai cô nên khác đi? Hiệu Linh mỉm cười nhẹ, đưa tay xoa đầu Tiểu Hàn:

- Đệ giỏi lắm. Thực ngoan. Nhưng cũng không cần làm điều gì quá sức đấy. Đệ cũng để ý cả Lập Hạ và Tiểu Đông, đừng để bọn họ làm điều gì quá sức, cần thì phải gọi ta, biết không.

Tiểu Hàn gật đầu như mổ thóc:

- Ân. Đệ đã biết. Đệ sẽ không làm quá sức, cũng sẽ trông chừng nhị ca và Đông ca.

Hiếu Linh gạt đầu rồi nhìn sang phía nhà phụ nói:

- Mọi người vào ăn sáng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Muối Mặn

Hiếu Linh cầm củ sắn mì cùng mớ nấm từ nhà trên đi xuống nhà dưới tìm Luru thị để hỏi, thì thấy cả mấy nam tử đều đang cầm nam hồng trên tay. Luru Minh rất hào phóng chỉ thêm cho bọn họ các kỹ thuật thêu mà bọn họ chưa từng biết. Phải nói rằng ở nơi này, thêu là một nghề đem lại nguồn thu không nhỏ cho các gia đình nông thôn. Kỹ thuật thêu càng cầu kỳ, bức thêu đó càng đáng giá. Vì thế mà kỹ thuật thêu luôn được giấu kín, chỉ cha truyền con nối mà thôi. Nên khi có người hảo tâm dạy bọn hắn kỹ thuật thêu mới thì người đó chính là tuyệt nhất trong mắt họ lúc này.

Hiếu Linh cũng không muốn làm phiền, chuyện hỏi cũng không gấp gì. Cô lên nhà cầm thêm mấy củ sắn rồi ra chõ nước lột vỏ. Cô cắt bỏ hai đầu khá nhiều, vì phần độc tố nằm ở phần này là rất lớn. Cầm một con dao nhỏ tỳ vào phần vỏ sắn, cô xoay tròn củ sắn để đường cắt thành một đường xoắn ốc. Sau đó chỉ cần dùng mũi dao lách nhẹ một chút để bóc phần vỏ đen và lụa ra là có thể kéo đến hết củ sắn. Khi chưa lột vỏ, cô còn có chút nghi ngờ liệu có phải đúng là sắn mì mà cô nghĩ. Nhưng bây giờ thì không cần hỏi ai, cô cũng có thể khẳng định chắc chắn là nó. Hiếu Linh cắt thành từng khúc dài chừng 5 cm rồi thả vào nước ngâm.

Sau khi gọt sắn, cô đi trồng mấy cây gia vị hôm qua đào được trong núi. Hôm trước lên chợ, cô nhìn thấy phần lớn các loại gia vị ở đất nước cô có. Riêng cô không thấy gừng, nghệ và gừng ở đâu bán. Chắc có lẽ mấy thứ gia vị này còn chưa được biết đến.

Nói đến cũng may, dân sinh ở đây ăn nước mắm và các loại mắm ướp từ cá, tôm như quê hương cô. Chứ nếu thức ăn như phương Tây thì chắc cô không sống nổi. Trước đây, khi đi làm, cô vẫn mãi không quên được những món ăn dân dã ở quê nhà nên không ít lần nhờ mẹ gửi lên. Ngay cả mắm tôm cũng cảm thấy ở nhà ngon hơn mà hành hạ em trai bắt nó mạng lên bằng được. Nghĩ đến đây, Hiếu Linh không khỏi mỉm cười. Cho dù em cô lần nào bị nhờ vả xen ép buộc của mẹ và chị cũng cảm rằm, cần nhẫn, nhưng chưa bao giờ cậu không mang lên dùm cô. Có đôi lần còn nhắc cô: em sắp ra có việc đấy, chị muốn ăn gì không thì gọi cho mẹ. Bây giờ, cô không còn được nghe hân cảm rằm nữa rồi.

Lặng đi một chút, cô trở lại công việc của mình. Mấy thứ gia vị như gừng, gừng, nghệ cũng không cần chỗ tốt gì lắm, chỉ cần cao ráo một chút để tránh bị ủng ngập nên cô trồng chúng vào sọt bờ rào.

Việc trồng cũng không tốn nhiều thời gian. Cô trở vào nhà vẫn thấy mấy nam tử ngồi thêu thùa, may vá. Bọn họ nói chuyện rất vui vẻ như thể thân quen từ lâu vậy. Hiếu Linh rửa sạch tay chân, ngồi uống một ly trà xanh trước khi xử lý mớ măng kia. Tính ra thì ông trời bắt cô xuyên tới nơi này nhưng cũng hậu đãi cô không ít thứ. Cây trà xanh này vốn từ khi nhà cô chuyển tới đây đã có. Khi xây nhà, Phạm Vân cũng không chặt đi chỉ vì coi như lấy chút trang trí cho cổng. Buổi sáng hôm chuẩn bị đi chợ, Hiếu Linh mới tình cờ nhìn ra. Trà xanh là loại đồ uống cô vô cùng yêu thích nên không thể bỏ qua lá trà từ một cây trà già như vậy được.

Hiếu Linh nhanh chóng nhìn thấy mớ măng đã được phân loại trong bếp. Cô sẽ thử nghiệm muối chua trước. Cô không rõ tại sao trước đây khi muối chua, mẹ cô dặn đi dặn lại khi lột vỏ măng không được phép để tay ướt nước.

**

Tiểu Đông mãi mê với kỹ thuật thêu mới mà Luru công tử dạy cho nên không để ý tới xung quanh, chỉ chăm chú thêu và thêu. Đến khi cảm giác mất quá mồi, hần ngẩng đầu nhìn lại thì thấy Hiếu Linh đang ngồi lột vỏ măng từ lúc nào. Tiểu Đông luống cuống bỏ lại đồ thêu vào rổ, tiến lại gần nàng, hấp tấp nói:

- Thê chủ... việc này cứ để ta được rồi.

Hiếu Linh cũng không nghĩ gì, vẫn cúi đầu lột măng, đáp:

- Cái này có là gì, ta làm được. Người cứ thêu khăn đi.

Khuôn mặt Tiểu Đông chợt tái mét. Thê chủ tức giận sao. Rõ ràng thê chủ hôm qua đã nói, nàng hôm nay sẽ làm măng ớt gì đó. Vậy mà hần còn không lột vỏ măng chuẩn bị trước, lại ở đó mãi mê thêu thùa. Thê chủ... sẽ không đánh mắng hần chứ. Tiểu Đông rùng mình, đứng ở đó run rẩy, cũng không dám lại gần Hiếu Linh, giọng đứt quãng nói nhỏ:

- Thê... thê... chủ... là... là... ta sai rồi. Ngài... ngài đừng... tức giận.

Nghe thấy điều bất thường trong giọng nói của Tiểu Đông, Hiếu Linh ngừng tay, nhìn lên, đã thấy đôi mắt hoảng sợ, ngấn nước đang nhìn hần. Đây là cô lại dọa hần sợ đi. Hiếu Linh thả đồ trên tay xuống, đứng dậy, tiến về phía hần.

Tiểu Đông càng run rẩy lợi hại, cố thu người lại khi thấy nàng bước lại gần. Nàng đây.. đây là... sẽ làm gì hân đây. Hân cắn môi, cúi đầu nhận mệnh. Bất ngờ, có một bàn tay xoa đầu hân, giọng thê chủ ngay phía trên đỉnh đầu:

- Không phải sợ. Ta không hề tức giận.

Hiệu Linh không biết làm cách nào để trấn an Tiểu Đông, đành dùng cách xoa đầu như một đứa trẻ để khiến hân an tâm.

Tiểu Đông ngẩng đầu, lấp bắp:

- Thê... thê chủ...

Hiệu Linh giữ hai vai Tiểu Đông lại, nhìn sâu vào mắt hân:

- Nhìn kỹ xem. Ta không hề tức giận. Là ta thấy người thực yêu thích thê thừa, lại không phải lúc nào cũng có cơ hội học được kỹ thuật mới nên mới để người và cả Lập Hạ được làm điều mình thích. Chút việc nhỏ này, ta có thể làm được.

Tiểu Đông bình tĩnh lại, nhìn thê chủ rồi lại nhìn đồng mạng nàng đang làm dở. Hân ngược mắt nhìn Hiệu Linh:

- Vậy ta có thể giúp thê chủ làm mạng không?

Hiệu Linh hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của hân:

- Người không thêu nữa sao?

Tiểu Đông lắc lắc đầu, đáp:

- Ta không thêu nữa, thêu lâu như vậy bắt đầu thấy mỏi mắt rồi.

Hiệu Linh gật đầu:

- Vậy rửa tay sạch, lau khô rồi qua giúp ta lột vỏ măng và tòi đi.

Tiểu Đông nhu thuận vâng một tiếng rồi đi rửa tay. Lúc này đột nhiên cả Lập Hạ và Tiểu Hân đều sà đến cạnh Hiệu Linh:

- Tỳ. Ta có thể giúp được không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ý Tưởng Làm Giàu

Bỗng nhiên mọi người đều muốn làm cùng Hiệu Linh nên cô đành phân phó mọi người một việc. Cô nhờ Lưu thị rửa sạch, lau khô mấy cái hũ để muối chua măng và một cái liễn để muối măng ớt. Lập Hạ được phân công cùng Tiểu Hân bóc vỏ tỏi và măng, rút cuộc kéo cả Lưu Minh và Tiểu Nhã cũng ngồi cùng, vừa làm vừa nói chuyện rôm rả. Hiệu Linh hướng dẫn Tiểu Đông thái măng rồi cũng ngồi cắt ớt, loại bỏ bớt hạt.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong, Hiệu Linh muối măng ớt trước. Cô xếp lần lượt một lớp măng lại xen kẽ một ít ớt và tỏi đập dập cho tới hết. Cô hòa nước cùng muối trắng, chút dấm và đường sao cho cảm thấy hơi mặn một chút rồi rưới ngập chỗ măng ớt, đậy kín rồi đặt vào chạn bếp. Cô chưa từng nắm rõ tỷ lệ nước, đường, muối, dấm trong khi làm măng ớt và cũng chưa từng gặp tình trạng nổi váng như mọi người thỉnh thoảng vẫn bị. Nên nếu có ai đó thấy măng ớt cô muối ngon mà hỏi công thức thì cô cũng đành chịu.

Tiếp theo là muối măng chua. Món này thực sự cô chỉ mới nghe mẹ hướng dẫn mà chưa từng làm bao giờ. Có 2 cách muối: dùng nước và không dùng nước. Vì không biết cách nào sẽ thành công nên Hiệu Linh làm cả hai.

Một phần măng được cô trộn với muối ăn một cách ước chừng. Cô trộn đều rồi cho vào một cái hũ rồi dùng giấy dầu, vải thưa bịt kín lại. Mẹ cô nói muối cách này có thể ăn cả năm. Nhưng không rõ cô làm có thành công hay không.

Phần măng nửa nguyên cây còn lại cô xếp vào 1 cái hũ rồi đổ nước đun sôi để nguội pha một chút muối vào cho đến khi ngập rồi đậy nắp lại.

0

Làm xong mọi thứ thì trời cũng đã chuyển trưa. Tiểu Đông cùng Lập Hạ lại vào bếp chuẩn bị cơm cho cả nhà. Hiệu Linh lúc này mới lấy nắm ra để hỏi Lưu thị.

Lưu thị cùng Lập Hạ ngồi bên ngoài cửa nhặt lại rau cải cúc vừa hái trong vườn. Rau khi hái bao giờ cũng được hái già một chút để cây có thể nảy mầm mới, vì thế cần nhặt lại.

Hiếu Linh ngồi xuống bên cạnh Hiếu Linh, đưa ra mớ nấm hỏi:

- Nhạc phụ, hôm qua ta lên núi gặp loại nấm này. Nó khá giống loại trước đây mẫu thân ta từng đem về, nhưng khi đó ta còn nhỏ nên không chắc lắm. Ngài có biết loại này không?

Lưu thị hơi ngạc nhiên khi Hiếu Linh nói chuyện với ông. Thực sự mấy ngày ở đây, Hiếu Linh đối xử với ông và Tiểu Đông rất tốt, nhưng cũng cực hiếm nói chuyện cùng ông. Thậm chí, khi thấy ông ngồi cùng Tiểu Đông, nàng ấy sẽ lấy có lảnh mặt đi để cha con ông nói chuyện thoải mái hơn. Tâm ý này của Hiếu Linh, ông ghi nhận.

Lưu thị nhìn tới mớ nấm trên tay Hiếu Linh. Loại này ông có nhận thức. Ông gật đầu đáp:

- Loại này ta có nhận thức. Trước đây, ta thỉnh thoảng cùng thê chủ lên núi hái nấm này đem bán. Loại này kể ra bán được giá khá lắm, có điều thường rất ít có. Mà mùa này cũng chưa đến mùa của nó mà.

Hiếu Linh thờ phào, thật may là Lưu thị biết luôn loại này, nàng không phải tốn công hỏi người khác hay đưa thân ra thí nghiệm.

- Mùa ẩm ướt này là mùa của nấm rồi, chắc do cây già nên đã hơi cần. Nhưng nhạc phụ nói loại nấm này bán rất được giá sao?

- Đúng vậy. Loại này nếu đem bán sẽ rất được giá vì nó là nấm rừng lại ăn ngon miệng, không quá ngái. Mỗi lần chúng ta đi bán rất nhanh sẽ hết. Mà bán được tới giá hai đồng một cân.

Lưu thị gật đầu khẳng định. Trước đây ông thường theo thê chủ lên núi kiếm chút lâm thổ sản để đem trấn bán. Đây là loại nấm được ưa chuộng nhưng tiếc là không nhiều.

Hiếu Linh mỉm cười. Giá cao như vậy sao. Vậy thì nàng còn chần chừ gì nữa mà không trồng thử đây. Cách trồng Hiếu Linh vẫn còn nhớ như in trong đầu, chỉ là chưa từng làm thử, không rõ hiệu quả sẽ ra sao. Hơn nữa, nấm lại là loại ăn quanh năm, cô không sợ phải theo mùa gì đó, có gì không làm. Rốt cuộc cũng nhìn ra hướng để kiếm tiền cho gia đình rồi.

Có điều cô cần xem xét một chút điều kiện trồng. Nơi này không có túi bóng, liệu cô có thể thay thế bằng túi vải hay không, túi vải đó cần chất liệu vải gì. Là loại dày, bí, ít thấm nước hay dùng vải xô là được. Dùng vải cũng sẽ không tiện cho việc quan sát sự phát triển của túi nấm, liệu có thể có cách nào khác không. Còn địa điểm ươm giống và nơi treo nấm nữa. Tuy yêu cầu không quá khó nhưng cũng cần phải chuẩn bị một chút. Bình thường kỹ thuật trồng nấm kia sẽ có sẵn giống nấm. Nhưng đây cô chỉ có thể lấy những gốc nấm từ trong tự nhiên để làm, không rõ có được hay không đây.

Hiếu Linh lâm vào trầm tư suy nghĩ. Hướng đi này cô đã quyết rồi. Chắc chắn cô phải thử cho tới khi được mới thôi. Đầu tiên là phải chuẩn bị nguyên liệu trước. Ngày mai lên trấn, cô phải nhìn xem loại vải nào thích hợp làm bọc nấm. Có lẽ nên lấy mỗi loại một ít để thử. Ừ. Còn phải mua vôi tôi nữa. Công đoạn ngâm tạo nguyên liệu vô cùng quan trọng.

Bất giác Hiếu Linh dùng cành cây nhỏ vạch ra kế hoạch trên nền sân. Bao nhiêu ý nghĩ, kế hoạch, phương án xuất hiện, cân nhắc rồi ghi nhớ lại. Cô chìm trong thế giới suy tư của chính mình.

Tiểu Đông bận rộn nấu nướng, bày biện mọi thứ lên bàn rồi giật mình nhận ra thê chủ vẫn ngồi im lặng nơi bậc hè. Nàng ngồi đó, hàng mày nhíu lại vì suy nghĩ, chốc chốc lại ghi xuống nền sân đất những ký hiệu kỳ quái. Xung quanh nàng mọi thứ như tĩnh lặng, không có gì có thể làm phiền tới nàng ấy lúc này. Nhưng hần cảm thấy, thê chủ hẳn lúc này đặc biệt tốt xem. Hần không tự chủ được mà nhìn nàng nhiều hơn, lâu hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Bước Đi Đầu Tiên

Tiểu Đông cứ ngây ngẩn nhìn Hiếu Linh như vậy một lúc lâu, cho tới khi tiếng riu rít của Tiểu Hân kéo hẳn về thực tại:

- Tỷ tỷ, Đông ca, chúng ta vào ăn cơm thôi. Mọi người đang chờ.

- ủa.. Đông ca. Sao huynh đứng đây?

Tiểu Đông lúng túng. Hần làm sao có thể nhìn thê chủ tới ngây người như vậy. Hần ấp úng đáp:

- Không... không có... là ... là ta mới đi rửa tay vào. Lại cảm thấy hình như quên gì đó nên đứng lại nghĩ một chút.

Tiểu Hân gật gù:

- Ra vậy nha...

Vừa lúc đó Hiểu Linh cũng tiến lại. Cô đã lên được kế hoạch ổn ổn rồi. Mai lại tốn một khoản mua vài thứ.

-0-

Mọi người ngồi vào bàn như tối hôm qua. Có điều, không khí bàn ăn vui vẻ hơn hẳn bởi vì bây giờ không ai còn mới lạ Lư Minh nữa. Lập Hạ chia một phần phá lẩu của mình cho Lư Minh:

- Minh ca, hôm qua ta thấy huynh ăn món này rất ngon miệng. Đây là món tỷ tỷ ta làm đó. Hết bữa nay cũng không còn nữa rồi. Huynh ăn nhiều một chút.

Lư Minh bối rối đón nhận, ngạc nhiên khi Lập Hạ nói món này do Hiểu Linh làm. Chẳng phải nữ tử xa phòng bếp sao? Hắn nhìn Hiểu Linh:

- Thực là Phạm cô nương làm sao? Món này thực rất ngon, không biết được làm từ gì vậy, ta chưa từng ăn qua?

Hiểu Linh điềm nhiên xé một góc bánh ngô, đáp:

- Ta chỉ sơ chế một chút, còn lại là do Tiểu Đông nấu. Món này được làm từ nội tạng của lợn. Nên người như Lư công tử chưa từng ăn qua là chuyện bình thường.

Tiểu Hân vui vẻ ngồi trong lòng Hiểu Linh nói xen vào:

- Đầu chỉ món phá lẩu, cháo cá của tỷ tỷ cũng ngon tuyệt. Đệ còn chưa từng được ăn món cháo nào ngon như vậy đâu.

Lư Minh càng nghe càng ngạc nhiên, không ngờ nàng còn có một tay nghề nấu bếp như vậy. Liệu có điều gì nàng không biết hay không? Hắn vô tình nhìn nàng nhiều hơn.

Trong lúc này, Hiểu Linh đang mãi suy nghĩ chuyện của Lư Minh. Sáng nay dường như cô quên mất việc phải đưa hắn lên trấn mà cứ mãi miết với công việc của mình. Nhưng nếu bây giờ nói chiều nay gửi xe cho hắn đi thì có phải hơi thất lễ không. Hắn vừa dạy cho Tiểu Đông và Lập Hạ kỹ thuật khâu mới mà cô làm vậy thì có vẻ không hợp lý lắm. Cô hỏi:

- Lư công tử, vết thương của công tử sao rồi? Có cảm thấy khá hơn? Nếu công tử muốn, buổi chiều thường có xe bò đi vào trấn đón thôn dân về, ta có thể đưa ngài tới đó. Nếu không, ngày mai ta lên trấn bán đồ, công tử có thể đi cùng ta.

Lư Minh cúi đầu ngẫm nghĩ 1 lát, rồi đáp:

- Nếu không phiền Phạm cô nương và gia đình. Ta muốn đi cùng mọi người vào ngày mai. Chiều nay cho dù có xe nhưng ta cũng không thông thạo đường đi lối lại ở trấn, phải phiền mọi người rồi.

Hiểu Linh lúc này mới nhớ ra Lư Minh cũng không phải nơi này. Nếu chỉ đưa hắn đi nhờ xe lên trấn, hắn cùng Tiểu Nhã cũng không biết lúc nào mới tìm được người cần tìm với vết thương ở chân như vậy. Hiểu Linh đáp:

- Là ta suy nghĩ không chu toàn rồi. Nếu công tử ngày mai cảm thấy có thể đi được, ta sẽ đưa công tử lên trấn. Bằng không, công tử có thể cho ta biết danh tính người muốn tìm, ta sẽ chuyển lời tới họ.

Lời nói của Hiểu Linh làm Lư Minh có chút do dự. Tuy hắn biết đường ca ở trấn Tây Giai nhưng ở đâu thì thực không rõ ràng. Chân hắn đi lại không tiện, sẽ thành phiền bọn họ thôi. Hắn đáp:

- Thực sự ta chỉ biết đường ca ta ở trấn Tây Giai, là chủ của một tiệm ăn tên Phúc Lạc lâu cũng không dễ gặp được. Vết thương của ta đi lại cũng không tiện. Nên ngày mai phiền Phạm cô nương đưa Tiểu Nhã đi cùng. Đệ ấy biết mặt đường ca ta.

Hiểu Linh gật đầu:

- Như vậy cũng được. Sáng mai công tử ở nhà chờ tin của chúng ta vậy.

Bữa cơm cứ như vậy tiếp diễn với những câu chuyện không đầu không cuối.

-0-

Buổi chiều, Hiểu Linh phân phó mọi người dọn sạch chiếc chuồng gà sau nhà đi để cô sửa chữa lại làm nơi treo các giò nấm sau này. Mẫu thân trước đây của cô khá cẩn thận khi tự đắp hẳn một gian nhỏ để đặt lồng gà bên trong nuôi nấng. Nhưng từ ngày không có gà, nó đã trở thành nơi để chứa những đồ vật linh tinh khác.

Hiểu Linh đi xuống sông đào ít đất sét để trát tường. Hồi bé, khi cần đất sét để làm các môn thủ công, mẹ cô thường hay lấy cho cô. Hồi đó, không có loại đất sét đủ màu, chỉ có loại đỏ, một màu xám xịt, nhưng cô vẫn luôn yêu thích không buông tay.

Hiếu Linh mang đất về, cắt nhỏ rom rồi trộn cùng cho tới khi tạo thành một hỗn hợp sền sệt. Cô chuẩn bị xong thì mọi người cũng thu dọn đầu vào đấy.

Lập Hạ thấy tỷ tỷ sai dọn dẹp chuồng gà, lại còn sửa sang lại thì vui vẻ, ngập ngừng hỏi:

- Tỷ tỷ. Tỷ định sửa lại chuồng gà để nuôi gà sao?

Hiếu Linh đáp:

- Gà sẽ nuôi. Bất quá, ta sửa chuồng gà là có mục đích khác. Ta định trông thử nắm xem thế nào.

Vừa nói, cô vừa nhanh tay dùng chiếc bay chát hỗn hợp đất sét và rom lên vách tường hết lớp này tới lớp khác từ dưới lên trên.

Nghe Hiếu Linh nói vậy như đem đến cho Lập Hạ sự kinh hi:

- Tỷ tỷ. thực sự sẽ nuôi gà sao?

Âm thanh mừng rỡ không kìm nén được của Lập Hạ làm Hiếu Linh không thể không xoay người nhìn hấn một chút. Từ ánh mắt, nụ cười tới cả gương mặt Lập Hạ bùng lên sự vui vẻ, hạnh phúc không hề che dấu. Hiếu Linh có chút ngẩn người nhìn tiểu đệ. Lập Hạ mà cô biết là một đứa trẻ nhu thuận, hiểu chuyện và có phần cam chịu, cảm xúc cũng ít khi bộc lộ ra ngoài. Còn bây giờ, để ấy dường như mới “sống”. Bất giác, cô mỉm cười:

- Ân. Ngày mai, tiền bán đồ ngoài để mua một vài thứ ta cần còn lại sẽ mua gà về nuôi. Hi vọng mua được chừng mười con gì đó.

Lập Hạ không biết tâm trạng giờ như thế nào. Hấn những tưởng tỷ tỷ cho phép nuôi gà cũng chỉ dăm ba con gì đó, hấn đã thực vui vẻ. Nhưng tỷ tỷ còn nói dùng toàn bộ tiền mua gà hết, còn chừng chục con. Hấn thực không tin vào tai mình, ngẩn ngơ nhìn tỷ tỷ, hỏi lại:

- Tỷ, là thực sao?

Hiếu Linh nhìn gương mặt thất thần của Lập Hạ mà phì cười. Hấn vui vẻ đến mức đó sao? Vừa lúc công việc cũng xong, cô đứng dậy, vắn vắn cái eo một chút cho đỡ mỏi rồi tiến gần tới Lập Hạ, đưa đôi tay còn đầy bùn đất bẹo má hấn, cười cười:

- Đương nhiên là thật.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Lương Thực Mới

Bữa cơm tối hôm đó xuất hiện thêm một món ăn mới: sắn mì luộc. Vốn định ngâm 2,3 ngày mới sử dụng để luộc, nhưng cô lại lấy 1 chút ra luộc luôn vào tối nay. Đĩa sắn mì từng khối, từng khối trắng bóc, nứt kẽ, bỏ toí, thoảng mùi thơm nhẹ nhẹ. Mọi người trong nhà còn vô cùng ngạc nhiên không hiểu loại lương thực gì, hướng mắt về Hiếu Linh chờ nàng giải thích. Dù sao, món ăn này cũng là một tay nàng chuẩn bị. Hiếu Linh cũng chưa nói gì, chọn một miếng sắn nhỏ, bẻ ra, chấm cùng nước đường đặc rồi thử một miếng. Cho dù cô đã chắc chắn mình không thể nhận sai, nhưng cô cứ tự mình thử trước một chút. Miếng sắn vừa bỏ vào miệng, cô không nhận được gát đầu. Chính là hương vị này, không hề sai: thơm, bùi, nhai kỹ có vị ngọt và một chút đắng nhẹ.

Hiếu Linh tự tay gấp vào mỗi bát một khúc sắn mì, nói:

- Đây gọi là sắn mì. Hôm qua ta gặp trên núi nhà ta. Nhưng cũng không chắc lắm vì trí nhớ ta khá mơ hồ về loại này. Mọi người ăn thử một chút. Mỗi người tôi đã ăn hai khúc thôi nhé, riêng Tiểu Đông và Lập Hạ thì ăn một khúc thôi. Thứ này không tốt với trẻ nhỏ lắm.

Mọi người nghe nói vậy cũng cảm lên, chậm rãi ăn thử. Lưu thị là người nhận xét đầu tiên:

- Thứ này quả nhiên là lương thực tốt. Ăn như khoai lang nhưng lại thơm hơn. Có điều dường như có chút vị đắng.

Hiếu Linh gật đầu:

- Đúng vậy. Loại củ này hơi đắng một chút. Sản lượng của loại cây này cũng rất cao. Lượng ta nấu ngày hôm nay chỉ chừng 1 cây sắn mà thôi.

Lập Hạ gật mình, ngạc nhiên thốt lên không giấu được sự kinh hi:

- Sản lượng thực cao như vậy sao? Vậy... trên núi nhà chúng ta còn sao tỷ? Như vậy thì lương thực sắp tới không còn phải lo rồi.

Hiếu Linh quay lại nhìn Lập Hạ:

- Lương thực nhà ta hiện không đủ sao?

Lập Hạ bối rối quay qua nhìn Tiểu Đông. Trước đây tỷ tỷ hấn chán ghét nhất là nói đến chuyện lương thực và tiền bạc trong nhà, vậy mà hấn lại vô tình nhắc đến như vậy.

Tiểu Đông quan sát thái độ của Hiểu Linh một chút, thấy nàng không có vẻ gì là tức giận thì chậm rãi đáp:

- Thê chủ, chính là vậy. Lượng lương thực trong nhà không đủ đến tháng 6 thu hoạch, cùng lắm chỉ ăn được tới đầu tháng 5 mà thôi. Thời điểm đó cũng là thời gian sắp thu hoạch, các nhà trữ lương thực cũng không còn nhiều, sợ là phải mua với giá cao.

Hiểu Linh gật đầu tỏ vẻ đã biết, đáp:

- Vậy thì không cần lo lắng nữa. Trên núi nhà ta loại sắn mỳ này còn rất nhiều. thu hoạch chắc cũng được chừng ba bốn trăm cân. Chúng ta chế biến để lưu giữ, ăn dần là được.

Tiểu Đông khuôn mặt rạng rỡ, nói:

- Ba, bốn trăm cân lương thực sao? Vậy thì chúng ta thực không cần lo lắng gì nữa rồi. Thê chủ, loại cây này có dễ trồng hay không? Chúng ta nên báo cho thôn trưởng phát triển nó. Có thêm sắn mỳ này, dân thôn ta sẽ không còn lo đói mùa giáp hạt nữa rồi.

Hiểu Linh hơi giật mình vì suy nghĩ nhân rộng giống cây này của Tiểu Đông. Mới chỉ nhắc đến vậy mà hấn đã nghĩ ngay tới phát triển rộng rãi, quả nhiên là có con mắt nhìn xa a. Nhưng cô lại không muốn mở rộng loại cây này một cách nhanh chóng như vậy, cô đáp:

- Loại cây này còn mọc hoang được thì ta nghĩ trồng hấn không khó. Nhưng việc nhân rộng nó thì chưa thể được. Vì thực chất trong loại củ này có 1 loại độc tố mà nếu không cẩn thận xử lý khi nấu ăn sẽ có thể bị ngộ độc, thậm chí dẫn đến tử vong.

Hiểu Linh hơi dừng một chút quan sát sắc mặt của mọi người. Thấy họ có chút đại đi, nhưng vẫn rất bình tĩnh mà không hề phản ứng mạnh khiến cô hài lòng. Họ tin tưởng cô.

Cô tiếp tục nói:

- Đương nhiên đồ ăn ta làm đã được trừ độc, nhưng nếu mọi người ăn xong, cảm thấy có hiện tượng chóng mặt, đau bụng, buồn nôn thì báo ngay cho ta. Rõ chứ.

Cả nhà gật đầu rồi lại tiếp tục bữa ăn. Hiểu Linh cũng ăn hết miếng sắn của mình rồi ăn cơm và bánh ngô. Không khí đột nhiên yên lặng trong vài phút thì Tiểu Đông hỏi:

- Thê chủ... vậy khi nào chúng ta đi thu hoạch số sắn kia?

- Sáng mai chúng ta đi chợ rồi, vì thế để ngày kia đi. Hôm đó để Lập Hạ và Tiểu Hàn ở nhà, ba người trưởng thành chúng ta đi thôi. Tiểu Đông cũng chuẩn bị đồ ăn qua trưa luôn.

Tiểu Đông gật đầu, vâng nhẹ một tiếng. Nhưng đến Lập Hạ lại muốn nói:

- Tỷ tỷ... để ta đi cùng mọi người đi. Ta có thể phụ được việc, sẽ nhanh hơn một chút.

Hiểu Linh lắc đầu:

- Đệ ở nhà đi. Đường núi đi rất khó khăn, củ sắn mỳ cũng nặng. Đệ sẽ rất vất vả. Tiểu Hàn còn nhỏ quá, đệ ở nhà trông chừng đệ ấy, và nấu cơm tối chờ mọi người là được. Mà ngày mai ta còn mua gà về, đệ phải ở nhà cho chúng ăn uống chứ.

Lập Hạ ngáp ngừng rồi gật đầu:

- Ân. Ta nghe tỷ tỷ.

-0-

Tiểu Đông đẩy nhẹ cửa đi vào nhà phụ. Ở đó mọi người đang tụ tập nói chuyện một lát trước khi ngủ nên cũng không thấp đèn gì mà chỉ nương chút ánh trăng ngoài cửa sổ. Ban sáng, Hiểu Linh đã nghiêm túc nói không cho phép mọi người thêu thùa, may vá ban đêm nên bọn họ đành gác lại những bản thêu ban sáng chưa làm xong.

Lập Hạ nhìn thấy Tiểu Đông thì mỉm cười, vẫy tay:

- Đông ca ca qua bên này ngồi.

- Mọi người đang nói chuyện gì vui vẻ quá vậy?

Tiểu Đông cười cười đi vào bên cạnh Lập Hạ. Tiểu Hàn cười rạng rỡ nói:

- Bọn đệ đang nói tới chuyện nuôi gà a. Tới chục con gà lận, sẽ phải kiếm thức ăn cho chúng, trông chừng chúng không cho phá vườn. Rồi tới khi chúng lớn lên lại lo đi nhặt trứng gà. Thiệt nhiều, thiệt nhiều trứng gà. Rồi trứng đó chúng ta lại bán, lại ấp thành gà con... ôi.. nhà ta thiệt nhiều gà nha.

Nhìn dáng vẻ hạnh phúc của Tiểu Hàn, lại thêm giọng nói nài thanh nãi khí của nhóc làm mọi người không khỏi vui vẻ cười rộ lên.

Lưu Minh mỉm cười, nói:

- Nhìn mọi người hạnh phúc như vậy. Ta thực sự muốn sống cuộc sống điền viên này quá. Mọi người đầm ấm bên nhau, cùng trồng rau, nuôi gà. Cuộc sống bình bình đạm đạm nhưng tràn ngập tiếng cười và tình yêu thương.

Lưu thị cười đáp:

- Lưu công tử chê cười rồi. Cuộc sống hôm nay, lo ngày mai như chúng ta không thi vị hóa được như công tử nói đâu a.

Lưu Minh giả vờ giận dỗi:

- Lưu thúc... ngại lại thế nữa rồi. Gọi con Tiểu Minh là được. Có gì cứ Lưu công tử, Lưu công tử hoài hoài.

Lưu thị cười cười:

- Ân... chỉ là quen miệng. Tiểu Minh đừng giận. Tiểu Minh, gia cảnh nhà ngươi thế nào?

Lưu Minh cúi đầu ngẫm nghĩ một chút rồi lựa chọn trả lời:

- Lưu gia con ở thành Tây Đô là một phú thương. Con sinh ra đã sống cuộc sống không lo cơm áo, chỉ cần lo học tam tòng tứ đức, nam giới, nam hồng và cảm kỳ thi họa chờ đến ngày lập gia đình là được. Nhưng con lại vốn là con của một phu thị không được sủng nhen... nên khi sắp xếp việc hôn... hôn nhân, Đại phu thân ép con lấy một nữ tử từ nhà phú thương khác rất giàu có nhưng lại có bệnh hoạn quần thân mà ai ai cũng biết. Phu thân con không muốn con phải khổ sở cả đời nên đã lớn mật sắp xếp cho con chạy đi, nương tựa đường ca ở trấn Tây Giai. Nhưng không ngờ trên đường đi, người đánh xe trộm tiền bạc của con còn tính bán con và Tiểu Nhã. Con và Tiểu Nhã thoát được rồi lại tiếp tục hành trình. Sau đó thì gặp Phạm cô nương...

Câu chuyện của Lưu Minh khiến mọi người chìm trong im lặng. Người thì thổn thức cho một nam tử tốt như vậy lại sớm nữa bị hủy đi. Người thì cảm thán hành động liều lĩnh của phu thân Lưu Minh dám vì hạnh phúc của con trai mình mà chống đối lại chính phu và thê chủ.

Tiểu Hàn nửa hiểu nửa không, thấy không khí đột nhiên trùng xuống thì thấy không đúng. Hắn nhẹ cảm lấy bàn tay Lưu Minh, nói:

- Minh ca không phải buồn. Huynh và Tiểu Nhã ca có thể ở đây với bọn đệ nha. Tỷ tỷ chắc chắn sẽ đồng ý thôi.

Lưu Minh nhìn Tiểu Hàn lo lắng cho hắn mà ấm lòng, mỉm cười:

- Ân. Ta không buồn. Đệ không cần lo lắng.

Lưu thị cũng nói:

- Thôi. Không sao. Mọi chuyện cũng sẽ qua thôi. Thuyền đến cầu ắt sẽ thẳng. Ngày mai hi vọng sẽ nhận được tin tức tốt. Cả nhà cũng chuẩn bị đi ngủ thôi.

Cả phòng ân một tiếng rồi sửa soạn lại giường chiếu. Lập Hạ lấy từ trong tủ quần áo ra một bọc nhỏ đưa cho Tiểu Đông:

- Đông ca, đây là số đồ thuê ta làm được. Huynh cầm đi bán đi, góp thêm chút tiền mua gà trở về. Nếu... nếu tỷ tỷ ta thực sự mua gà, huynh hãy lấy ra. Còn.. còn nếu không... thì huynh giữ lại để lo ngày sau.

Tiểu Đông mỉm cười:

- Hào. Ta nghe đệ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bán Măng

Sáng hôm sau, Hiểu Linh, Tiểu Đông và Tiểu Nhã lên đường. Trước khi đi, Hiểu Linh phân phó đôi cho Tiểu Nhã một thân quần áo cũ hời nhỏ của cô, chốc tóc đuôi sam cho cậu và bôi đen làn da một chút.

Ngày hôm qua từ phòng nhánh trở về, Tiểu Đông rất thức thời kể cho Hiểu Linh về chuyện của Lưu Minh. Vì thế hôm nay Tiểu Nhã mới có một thân giả dạng như vậy. Dù sao cậu mới chỉ 13 tuổi, trông vẫn khó nhận ra là nam hay nữ.

Mang theo măng và rau lên trấn, Hiểu Linh hướng tới một nhà hàng có tên Phúc Lạc lâu. Đây là sản nghiệp của đường ca Lưu Minh tên Trần Văn Surong. Nếu theo những gì Lưu Minh kể, Trần Văn Surong hẳn phải gọi là nam trung hào kiệt. Thê chủ gặp nạn sớm đi, hẳn một tay quản lý sản nghiệp, một tay chăm lo cho gia đình, nuôi nấng con cái. Hiểu Linh coi như đi bán nông sản cho tửu lâu, ít nhất cũng không khiến người khác hoài nghi.

Đi tới trước Phúc Lạc lâu, Hiểu Linh liền nhìn xem cửa hàng là bán đồ ăn thể loại nào rồi mới định đi cửa sau bán đồ. Phúc Lạc Lâu buổi sáng nhưng cũng mở cửa buôn bán đồ ăn sáng, nhưng ngoài bánh bao, cháo thịt, bún nước các loại, thì cũng không phong phú lắm.

Dân chúng ở đây thói quen thường ăn sáng tại nhà cho tiết kiệm. Hơn nữa, gia đình có nam nhân mà để nữ nhân trong nhà ra ngoài ăn sáng cũng không phải dạng hay ho gì. Nên người ăn uống bên ngoài vào ban sáng phần lớn là người đi làm xa nhà hay ở trọ gì đó mà thôi.

Mang cả măng và rau tươi đi vào cửa hàng, Hiểu Linh liền bắt chuyện với một tiểu nhị:

- Cô nương hào. Ta muốn bán chút nông sản cùng măng tươi, không biết Phúc Lạc lâu có mua?

Tiểu nhị khẽ nhún mày nhìn số đồ Hiểu Linh mang theo, nhưng vẫn rất lịch sự đáp:

- Chỗ chúng ta thông thường nông sản là đặt hàng mang tới, sợ mà sẽ không cần mấy thứ này. Nhưng số măng tươi kia thì không phải lúc nào cũng có. Để ta hỏi chương quầy giúp các người.

Hiểu Linh mỉm cười:

- Vậy thì thật cảm ơn cô nương.

Nói rồi, Hiểu Linh và Tiểu Đông, Tiểu Nhã cùng vị tiểu nhị cô nương kia đi về phía hậu viện. Chờ trong phút chốc, một nữ nhân mặc một bộ áo tứ thân màu lam trầm, tóc vấn gọn gàng đi vào. Nữ nhân này dáng người vừa vặn, làn da có chút đen nhưng đôi mắt kia đặc biệt sáng và lạnh lẽ, vừa nhìn đã biết là một người thương nhân khéo đưa đẩy.

Hiểu Linh đứng dậy, mỉm cười chào hỏi:

- Vị này hẳn là chương quầy đi. Ta tên Phạm Hiểu Linh, là người Trần gia thôn. Ta có chút đồ nông sản và măng muốn bán cho Phúc Lạc lâu. Không biết quý lâu có nhu cầu?

Vị chương quầy nhìn sâu vào mắt Hiểu Linh trong chốc lát rồi mỉm cười đáp:

- Ta tên Lê Ngọc Lan. Là chương quầy của Phúc Lạc lâu. Phạm cô nương muốn bán măng tươi như thế nào?

Ngọc Lan vừa nói chuyện vừa đánh giá thái độ của Hiểu Linh. Nàng có chút hơi ngạc nhiên khi thấy một người xuất thân nông phụ như nàng ta lại không hề có chút yếu thế nào khi gặp bản thân. Thường những người nông phụ tới bán đồ cho nàng, nếu không là ánh mắt hèn mọn, xu nịnh nhìn thì cũng là có phần khiếp đảm hoặc ngại thẹn hèn. Cô nương này lại không hề có chút bối rối, khí chất toát ra cũng không giống một nông phụ thô kệch có thể có được. Hiểu Linh đưa tay chỉ về số măng và rau củ mình mang theo đáp:

- Ta được biết quý lâu đã có người đưa rau thường xuyên đến. Nhưng thiết nghĩ, một chút rau này của ta nếu bán kèm măng tươi cho ngài cũng không đến mức quá khó khăn đi. Lê chương quầy. Măng ta muốn 3 hào rưỡi một cân. Số rau này toàn bộ bán 1 hào một cân. Nếu ngài vừa ý, ngay lập tức thành giao. Còn nếu không, Lê chương quầy cứ trả giá. Mặt khác, ta còn có chuyện muốn nhờ ngài.

Lê chương quầy cúi xuống xem xét rau củ. Nhìn thấy tất cả đều rất tươi, hẳn là mới hái sáng nay. Rau cũng được làm sạch đất, bó lại thơm mát. Lê chương quầy phi thường hài lòng về số rau này. Cùng lắm là ngày mai giảm lượng mua đi một chút là được. Nhưng nghe thấy Hiểu Linh là còn chuyện muốn nhờ, đôi mắt có chút nhướn lên:

- Nghe Phạm cô nương đưa ra giá có vẻ mềm hơn trên thị trường, là do có việc muốn nhờ sao? Bỏ lâu chỉ mua đồ, chắc không giúp gì được cô nương rồi.

Hiểu Linh nhìn thẳng vào Lê chương quầy, không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói:

- Việc bán giá mềm hơn giá thị trường là do ta bán là bán sỉ mà không phải bán lẻ. Đương nhiên nên giảm giá cho người mua vì tiết kiệm thời gian cho ta. Còn việc muốn nhờ đó chính là nhờ ngài truyền lời đến Hà gia chủ Trần Văn Surong, ta có một bằng hữu họ Lưu ở thành Tây Đô muốn gặp.

Nghe tới họ Lưu, Lê chương quầy có chút giật mình nhớ tới chủ tử căn dặn hẳn. Cách đây mấy ngày, gia chủ luôn nhắc nhở hẳn, có người tên Lưu Minh tới tìm thì phải báo riêng cho hẳn ngay lập tức. Vì thế, Lê chương quầy nói:

- Ra ngài là bằng hữu của gia chủ. Là ta không có mắt, thật thất lễ. Mời Phạm cô nương theo ta tới gia trạch Hà gia luôn. Giờ này hẳn gia chủ vẫn ở nhà.

Hiếu Linh đáp:

- Vẫn là ta nên ở đây chờ gia chủ ngài thôi, Lê chương quây. Việc gia chủ đến xem xét sản nghiệp là một điều rất bình thường.

Lê chương quây kinh ngạc nhìn Hiếu Linh, đây thực sự là một nông phụ không biết chữ sao?

- Hào. Ta đi mời gia chủ. Phạm cô nương chờ ở đây vậy. Còn số đồ này đã định giá tốt lắm. Ta cho người cân lại rồi thanh toán cho cô nương. Thứ cho ta công việc trong người, không thể đón tiếp chu đáo.

Hiếu Linh đáp:

- Vô phương. Lê chương quây bận rộn. Ta chờ ở đây là được.

Lê Ngọc Lan xoay người rời đi sau khi phân phó người chuyên giúp việc nhà bếp tới cân đồ cho Hiếu Linh. Bản thân nàng thì đi nhanh tới báo cho gia chủ.

Hiếu Linh cùng người giúp việc cân lại măng và rau. Tiểu Đông và Tiểu Nhã tiếp tục làm đầu gỗ bên cạnh. Hiếu Linh phân phó bọn họ từ ở nhà phải làm như vậy, để tránh bị người ngoài chú ý. Số măng mang theo cũng được mười lăm cân, rau củ được chừng 7 cân. Tổng ra lần này đi chợ, cô bán được gần 6 đồng. Quả nhiên, hàng lâm sản luôn luôn đắt giá.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Trần Văn Sương

Trong khi chờ đợi Hà gia chủ tới, Hiếu Linh quyết định đi ra phía cửa hàng tìm hiểu một chút văn hóa ẩm thực nơi này. Phúc Lạc lâu là một nhà hàng thuộc loại trung bình của trấn Tây Giai. Nhờ đó các món ăn ở đây có thể phần nào lọt tai được đồ ăn được mọi tầng lớp dân cư ưa thích.

Tiến ra cửa hàng chính, phần lớn bàn ăn đã trống. Nhà hàng này có 2 tầng: tầng 1 bán hàng cho tầng lớp dân cư phổ biến ở trấn Tây Giai, tầng 2 bao gồm mấy nhà gian đề dành cho người giàu có. Hiếu Linh cũng chỉ nhìn ở phía dưới một chút mà không có ý định đi lên lầu 2 xem xét.

Điều khiến cô hài lòng nhất ở quán đó chính là sự sạch sẽ và thái độ nhanh nhẹn, có lẽ của tiểu nhị khi tiếp đón, dọn đồ ăn và khi dọn bàn ăn. Trên bàn ăn cũng không có gì nhiều ngoài một ống đũa và mấy cái chén nhỏ.

Ở gần cửa quán, có một cái biển rất to. Mới nhìn qua cô cũng đoán được đó là thực đơn của quán. Đáng tiếc, loại chữ này cô không hề nhận thức. Ài... cô là một kẻ mù chữ a.

Nhưng điều đó không khỏi làm Hiếu Linh tán thưởng Trần Văn Sương về khả năng nhìn nhận và kinh doanh của hắn. Đặt địa vị như cô là một người khách lạ lần đầu bước vào quán. Tâm lý sẽ là không biết ăn gì và giá cả không biết có đắt không. Khi vừa nhìn thấy tám biển có đề giá cũng gần như an tâm hơn. Người không biết chữ thì đành phải hỏi tiểu nhị vậy.

Nhìn thấy người tiểu nhị khi này đón tiếp cô đã rảnh tay, cô liền qua hỏi:

- Vị cô nương này, làm phiền cô một chút được không? Cô nương có thể cho ta biết danh sách món ăn kia viết những gì không?

Người tiểu nhị nở một nụ cười chuyên nghiệp trả lời:

- Rất sẵn lòng thưa quý khách. Trên bảng kia có 3 phần chính: phần cao nhất và nổi bật nhất là để thể hiện món ăn mới của tiệm. Khi nào có món ăn mới ra mắt, tên của nó sẽ được đề lên biển và ngày sẽ ra mắt món ăn đó. Phần thứ 2 là phần món ăn sáng. Phúc lạc lâu có phục vụ những món ăn sáng gồm: bún, cháo, bánh bao chạy mặn, bánh rán, bánh trung nhỏ, bánh gối... Còn phần còn lại là thể hiện món ăn bữa chính gồm: cơm, canh tùy bữa, thịt xào rau các loại, các món gà, lợn, cá. Đó là các món nếu gọi sẽ rất nhanh có được. Còn lại nếu quý khách muốn gọi các món khác, sẽ phải chờ đợi lâu hơn một chút.

Hiếu Linh hơi nhướn mày. Cách nói chuyện này, cách phân món ăn này làm cô có chút liên tưởng tới hiện đại. Không lẽ Trần Văn Sương là một người xuyên việt như cô?

- Ô. Cách giới thiệu món ăn và cả cách sắp xếp món ăn như vậy ta nghe thực mới lạ. Cái này là do chương quây phân phó xuống cho các vị sao?

Vị tiểu nhị cười cười:

- Đây là bài tập huấn đầu tiên khi chúng ta được nhận vào làm việc ở đây phải thuộc. Ta cũng không rõ là do ai đặt ra nữa, quý khách thông cảm.

Hiếu Linh cười cười:

- Đa tạ.

Hiếu Linh quay trở về phòng chờ phía sau. Tiểu Đông và Tiểu Nhã có phần bất an khi cô đi mất, vừa nhìn thấy cô thì không khỏi thờ phào một tiếng. Hiếu Linh cười cười, đi tới chỗ họ, ngồi xuống chờ đợi.

Rất nhanh, cô liền nghe thấy tiếng bước chân nhỏ vun, vội vã hướng về phía này. Ngược nhìn ra cửa, một nam nhân với mái tóc được vấn cao, bộ trang phục màu xanh thiên thanh nền nã bước vào. Gương mặt không giấu được vẻ mặt vui mừng xen lẫn chút lo lắng. Nhưng khi vừa đi vào, đảo mắt một chút, không thấy bóng dáng người hấn muốn tìm kiếm, ánh mắt Trần Văn Sương liền thu liễm lại.

Hiếu Linh cũng không có thói quen quan sát ai quá lâu. Cô đánh mắt sang hỏi Tiểu Nhã. Hấn gật đầu xác nhận với cô đó chính là người cần tìm. Hiếu Linh đứng dậy, hơi nghiêng người chào hỏi:

- Đây chính là Hà gia chủ đi. Hấn hạnh được gặp mặt. Tại hạ tên Phạm Hiếu Linh. Là có người gửi lời nhờ ta để tìm Hà gia chủ.

Trần Văn Sương làm động tác mời ngồi, cử chỉ tao nhã, lịch sự, đáp:

- Xin chào Phạm cô nương. Không biết ta có thể giúp được gì cho cô nương đây.

Hiếu Linh nhếch miệng, mỉm cười:

- Ta muốn nhờ ngài xem xét dùm ta người này một chút mà thôi. Vừa nói, Hiếu Linh vừa đẩy Tiểu Nhã đi ra một chút:

- Để cho Hà gia chủ nhìn một chút đi.

Tiểu Nhã nhẹ giọng đáp:

- Dạ, tỷ tỷ.

Vừa nhìn thấy Tiểu Nhã, ánh mắt Trần Văn Sương dịu xuống. Đứa trẻ này hấn biết. Đó là tùy thị luôn luôn đi theo Minh nhi, vô cùng trung thành, cũng là người mà thúc phụ nói sẽ đi cùng đệ ấy. Vậy chắc chắn người nữ nhân kia không phải đến để thăm dò hấn rồi. Văn Sương mỉm cười, xoa đầu Tiểu Nhã:

- Hào hài tử. Đại ca ngươi vẫn khỏe chứ?

Tiểu Nhã là một đứa trẻ thông minh, vừa nghe đã lập tức hiểu Văn Sương tính nói ai:

- Tạ Hà gia chủ. Đại ca ta hôm trước đi đường, bị chặc chân, hiện không có phương tiện đến bái phỏng ngài.

Văn Sương ánh mắt có chút lo lắng:

- Là vậy sao? Vết thương có nặng lắm hay không? Đợt này nhà ta có chút bận tiếp khách từ thành vào, nên cũng không có phương tiện tới thăm đại ca ngươi được. Một lát, cho ta gửi chút thuốc men thay lời thăm hỏi tới đại ca ngươi.

Tiểu Nhã ánh mắt có chút dại đi, quay qua nhìn Hiếu Linh:

- Cái này.

Tình hình này vốn Hiếu Linh đã dự liệu trước. Một công tử gia nhà phú thương bỏ trốn, tất nhiên sẽ bị bí mật truy lùng đưa về. Nơi này hấn cũng có người của Lưu gia trong thành cài đến theo dõi. Hoặc cũng khó tránh những người vì chút lợi lộc mà hé lộ đi ra tin tức. Hiếu Linh mỉm cười:

- Chuyện thăm hỏi thì để sau cũng không vấn đề. Dù sao, cứ 3 ngày một lần ta sẽ lên trấn bán rau củ. Khi đó sẽ tiện thông tri cho Hà gia chủ. Khi nào ngài rảnh, có thể đón huynh muội bọn họ qua ở mấy ngày chơi. Còn lại ở chỗ ta cũng vô phương.

Ánh mắt Văn Sương lộ ra cảm kích. Minh nhi gặp được người tốt, lại thông minh như vậy giúp đỡ, quả nhiên là có ông trời phù hộ. Người nông phụ này, tuyệt đối không bình thường như vậy. Hấn thực tò mò về người này. Hấn rút hà bao bên người ra, đặt lên bàn đẩy về phía Hiếu Linh:

- Phạm cô nương. Đây coi như tiền đặt cọc mua nông sản của Phúc Lạc lâu cho cô nương. Toàn bộ rau củ của nhà cô nương, bốn tiệm thu mua hết. Nông sản của cô trồng, ta thực sự rất vừa lòng. Trong đó có 50 lượng, là tiền ta đưa để thăm hỏi đại ca của đứa nhỏ này. Mong cô nương cảm hộ.

Hiếu Linh khuôn mặt vẫn giữ ý cười, đồ hà bao ra xem số tiền trong đó. Cô đẩy riêng 50 lượng sang một bên. Số còn lại phải tới cả trăm lượng. Cô chỉ nhặt lấy một thôi chừng 10 lượng, rồi đồ toàn bộ lại vào hà bao, đẩy về phía Văn Sương.

- Số 50 lượng kia, khi trở về ta sẽ đưa lại cho huynh ấy. Còn ta chỉ lấy 10 lượng đặt cọc là quá nhiều rồi. Đáng lý ra, ta nên biết xấu hổ mà không nhận đặt cọc, bởi số rau củ chúng ta đưa cho quý lâu quá nhỏ bé, không biết đến bao giờ mới trừ hết số tiền này. Nhưng bản thân ta đang có một kế hoạch cần có tiền vốn. Nên đành mặt dày lấy 10 lượng bạc. Số còn lại, ta gửi lại Hà gia chủ. Còn lại, ta cam đoan có bất cứ đồ thực phẩm nào, sẽ đưa đến Phúc Lạc lâu đầu tiên. Trời đã muộn, chúng ta còn có chút việc, đành cáo từ Hà gia chủ trước vậy.

Văn Sương thâm than trong lòng. Người này không đơn giản a. Không kiêu ngạo, không siểm nịnh, không thấy tiền mà tham. Người này sớm muộn sẽ

nổi phong vân. Hấn đứng dậy tiễn khách:

- Phạm cô nương còn bận việc, ta cũng không tiện giữ. Cô nương đi thông thả.

- Đa tạ Hà gia chủ đã tiếp đón.

Hiếu Linh khẽ cúi người chào rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Mua Vải

Hiếu Linh, Tiểu Đông, và Tiểu Nhã rời khỏi Phúc Lạc lâu, tiến thẳng tới quầy vải.

Cửa hàng này ngay cạnh cửa hàng đồ thuê lần trước Tiểu Đông bán đồ. Vừa đi vào, bà chủ quán đã rất niềm nở:

- Khách quan muốn mua gì ạ?

Hiếu Linh nhìn quanh một chút, rồi hỏi:

- Bà chủ, ta muốn chọn loại mỏng, thấm nước tốt đủ may một chiếc áo hoặc quần đi. Và một loại vải dày, bí, ít thấm nước, loại đó chừng 5 thước. Còn có...

Hiếu Linh nhìn quanh một chút, cũng không biết chọn gì tiếp, đành quay sang Tiểu Đông:

- Người chọn thêm vải, may cho bản thân, nhạc phụ, Tiểu Hân, Lập Hạ, mỗi người một bộ quần áo mới đi. Quần áo của mọi người trong nhà cũng cũ lắm rồi.

Tiểu Đông lấp bắp:

- Thê... thê chủ... như... như vậy... sẽ rất tốn kém. Nam nhân chúng ta cũng không cần ra ngoài làm gì. Chỉ... chỉ cần thê chủ trang phục tươm tất là được rồi.

Hiếu Linh phẩy tay, quay sang nói với bà chủ quán:

- Bà chủ. Bà có loại vải nào chịu bền một chút, nhưng thấm mồ hôi và thoáng mát hay không?

Bà chủ quán tươi cười:

- Khách quan, đương nhiên là có a.

Vừa nói, bà chủ đơn đã cầm một xấp vải bông sáng màu đưa lên:

- Đây là vải bông được dệt đầu năm nay, bông mới thu hoạch đảm bảo mềm mịn và thấm hút tốt nha. Đường vải cũng dày dặn, vừa vặn hợp ý của khách quan. Giá cả có hơi cao một chút một đồng một thước dài, khổ ngang là một thước 6. Nhưng nếu khách quan mua nhiều, bản tiệm liền giảm cho ngài còn tám hào rưỡi một thước. Khách quan thấy sao?

Hiếu Linh sờ qua lớp vải. So với vải dệt hiện đại đương nhiên là kém xa, nhưng so với những quần áo trong nhà hiện nay thì thực sự đã là rất tốt rồi. Hiếu Linh đưa qua cho Tiểu Đông:

- Người xem loại vải này như thế nào?

Tiểu Đông sờ cây vải, ánh mắt có chút sáng lên, nhưng ngay sau đó là tiếc nuối và do dự. Hiếu Linh nhìn vậy không hiểu, hỏi:

- Là vải không đủ tốt sao?

Tiểu Đông cúi đầu, lắc nhẹ:

- Thê chủ. Không phải. Chất vải rất tốt. Chỉ là... chỉ là nếu để may quần áo, thực sự quá đắt. Đây... vẫn là thôi đi.

Hiếu Linh mỉm cười nhẹ, quay qua nhìn mấy xấp vải cùng loại lựa màu rồi nói với chủ quán:

- Bà chủ, lấy cho ta đủ để may một bộ quần áo các màu: xanh lam, cam nhạt, vàng tươi và xanh lam thẫm. Tính xem dùm ta luôn hết bao nhiêu, cảm ơn.

Tiểu Đông không thể ngờ, ngược nhìn Hiểu Linh:

- Thê... thê chủ... ngài... ngài thực mua nhiều như vậy. Ta... ta...

Không để Tiểu Đông nói tiếp, Hiểu Linh ngắt lời:

- Số vải kia. Màu lam thẫm may cho nhạc phụ, xanh lam may cho Lập Hạ, vàng tươi may cho Tiểu Hân còn màu cam nhạt thì may cho chính ngươi một bộ đi. Ta thấy quần áo mọi người đã lâu không có đồ mới rồi.

Tiểu Đông vừa cảm động, vừa quần bách vì thê chủ một lúc mua nhiều vải may quần áo như vậy cho bọn hắn mà không hề nhắc đến may đồ cho bản thân. Hắn ngáp ngừng để nghị:

- Thê chủ... hay... hay để màu cam nhạt may cho ngài một bộ đi. Ta... ta không cần.

- Ngươi không thích màu đó sao? Hay để ta đổi? Còn không cần may cho ta. Trong tủ ta còn mấy bộ còn mới. Không cần thiết. Nếu ngươi không thích màu đó, để ta kêu chủ quán đổi luôn.

Hiểu Linh vừa nói vừa dậm bước đi vào trong thông báo cho chủ quán. Tiểu Đông hốt hoảng giữ lại tay nàng:

- Thê... thê chủ. Không phải. Ta rất thích màu đó. Chỉ là... chỉ là ta nghĩ may cho thê chủ mà thôi. Không hề có ý khác.

Hiểu Linh nghe vậy cũng thôi, thuận tay vỗ vỗ nhẹ lên đầu Tiểu Đông trấn an hắn. Chờ chủ quán đi ra. Vừa lúc thấy Tiểu Nhã ngo trái, ngo phải liền hỏi:

- Quên không hỏi Tiểu Nhã. Ngươi và công tử nhà ngươi muốn mua về may thêm đồ hay không? Ở đây chỉ có đồ bình dân, nếu cần, ta dẫn ngươi qua chỗ khác mua.

Tiểu Nhã lắc đầu:

- Đa tạ Phạm cô nương quan tâm. Nhưng ta phải về hỏi lại công tử đã, không thể tự tiện mua được.

Hiểu Linh gật đầu. Trong chốc lát, bà chủ quán đã đi ra với bọc vải trên tay. Tiểu Đông biết ý đón lấy số vải đó, kiểm tra lại một chút xem có đúng loại không. Bà chủ cười cười, nói:

- Tổng của quý khách vải để may 4 bộ quần áo. Vải chỉ hết 8 thước tám vải.

Của quý khách hết 7 đồng bốn hào và 8 xu. Cộng thêm hai loại vải kia, giá sáu hào rưỡi một mét là hết ba đồng chín hào và sáu xu. Tổng cộng của quý khách hết mười một đồng bốn hào và 4 xu. Ta lấy chẵn mười một đồng bốn hào.

Hiểu Linh lấy tiền trả cho chủ quán. Chợt nhìn đến một góc bông liền quay sang hỏi Tiểu Đông:

- Nhà ta còn chút bông nào không?

- Thê chủ cần bông? Nhà chỉ còn chừng vài lạng mà thôi. Không biết có đủ cho ngài không?

Tiểu Đông đáp lại. Hiểu Linh nghĩ nghĩ, đáp:

- Ta chỉ cần lượng bông đủ để may một cái gối là được rồi. Nhà đủ không?

Tiểu Đông hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Ngài muốn làm gối bằng bông. Vậy thì hẳn là đủ. Ta về sẽ làm cho ngài.

Hiểu Linh cười cười, cũng không nói gì, cáo biệt chủ quán vải đi qua cửa hàng thuê để Tiểu Đông bán chút đồ. Cô vẫn là đứng ngoài chờ như lần trước. Với số tiền 10 lượng Trần Văn Sương đưa, cô có thừa đủ tiền tài để làm điều mình thích. Cứ một trăm đồng ở đây sẽ đổi được một lượng bạc. Tính tính cô có một nghìn đồng. Nếu là với người giàu có, số đó chẳng là gì. Nhưng với người nghèo như cô. Thực sự là ngủ mơ cũng phải cười tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Mua Gà

Tiếp theo, Hiểu Linh và hai huynh đệ đi mua thêm đồ cho nhà. Vốn với số tiền ít ỏi bán đồ hôm nay, ngoài mua vật dụng cô cần, chắc cũng chỉ đủ mua vài con gà.

Nhưng giờ có chút tiền trong tay, Hiểu Linh không bỏ được cho cả nhà một bữa ăn ngon. Cô mua thêm hai mươi cân gạo, ba cân ba chỉ về tính làm thịt áp chảo một phần, phần còn lại kho tàu ăn dần và mua thêm chút xương về ninh ăn.

Xách theo số thức ăn và gửi lại bao gạo ở cửa hàng, Hiểu Linh cùng Tiểu Đông và Tiểu Nhã tiếp tục đi mua hàng. Lần này là phải mua gà rồi. Có mấy hàng bán gà, nhưng gà con họ bán đều là gà mới mấy ngày tuổi. Hiểu Linh quay sang hỏi Tiểu Đông:

- Ở đây chỉ bán gà nhỏ như vậy sao? Không có gà lớn hơn một chút?

Tiểu Đông mỉm cười:

- Ân. Thê chủ. Gà con bán luôn nhỏ như vậy. Vì chỉ ở thời điểm này, gà mới chưa dễ nhận biết con trống, con mái. Nếu lớn hơn một chút, người mua sẽ chỉ chọn con trống để mua về nuôi lấy trứng, con mái sẽ khó bán hoặc không bán được a.

Hiểu Linh lại hỏi lại:

- Vậy gà này bán thì thế nào? Nếu mua gà to hẳn thì như thế nào?

Tiểu Đông đáp:

- Gà con thì trung bình 3 hào một con. Còn nếu gà to hẳn, khó có thể mua được gà trống, gà mái thì bán theo giá gà thịt, một đồng tám một cân. Thê chủ, chúng ta chỉ có thể mua gà con thôi. Như vậy may ra còn có gà trống để đẻ trứng.

Hiểu Linh nhẩm nhẩm tính toán. Một con chừng 3 hào. Cô thực sự muốn mua hết số gà bán ở đây, nuôi một lần cho bồ. Nhưng là như vậy sẽ khiến người khác chú ý vì đột nhiên cô có nhiều tiền như vậy, đặc biệt là nhóm hồ bằng cầu hữu của thân thể này kiểu gì cũng mò đến phiền toái. Hơn nữa, gà khác đàn chỉ sợ sẽ đánh nhau.

Hiểu Linh quan sát các đàn gà một hồi lâu, đến mức các nhà bắt đầu có chút khó chịu thì rốt cuộc cũng sà xuống một hàng. Người bán hàng là một nam tử nhỏ gầy. Đàn gà hẳn bán chừng ba mươi con, khá là khỏe mạnh. Hơn nữa, hẳn là người không tỏ thái độ khó chịu khi cô ngó nghiêng hết nhà này tới nhà khác. Hiểu Linh bắt một chú gà lên xem xét, hỏi:

- Số gà này là nhà người nuôi ấp, hay thu mua ở thôn về. Được bao nhiêu ngày tuổi rồi.

Người nam tử nhỏ giọng trả lời:

- Gà là do năm con gà nhà ta ấp đi ra. Vị khách này cứ yên tâm chọn mua. Lứa gà này cũng đã 10 ngày tuổi, đã có thể ăn tốt được rồi.

Hắn vừa nói, vừa thả một nhúm ngô xay vỡ vào lồng, lũ gà cũng háng hái mổ ăn. Xem ra chúng đều rất tốt. Có điều, không hiểu sao, tới giờ vẫn không có người khác hỏi mua gà của hắn. Hiểu Linh hỏi:

- Ta thấy gà nhà người khá tốt. Vì có gì mà này giờ không thấy người bán được con nào?

Nam tử kia nhìn quanh một chút, cúi đầu đáp:

- Là do giá cả ta đưa ra mắc hơn những hàng khác. Gà con thường chỉ bán 3 hào một con. Nhưng gà nhà ta đã 10 ngày tuổi, lại khỏe mạnh như vậy, ta tưởng bán giá bốn hào một con. Ta nghĩ... nghĩ... chỉ cần các nàng ấy bán xong. Gà của ta cũng sẽ bán được thôi. Ta không ngại đợi.

Hiểu Linh cười cười, không bình luận gì về chuyện này thêm. Tiền gà đắt hơn hẳn một hào một con. Nếu là nhà nghèo, họ hẳn không muốn bỏ ra phí tổn như vậy để mua. Nhưng Hiểu Linh lại khác. Cho dù khi trước không đủ tiền, nàng cũng sẽ chọn đàn gà này mà không phải mấy đàn kia. Bởi vì, gà càng lớn thì sức sống càng cao. Hơn nữa, ở mấy ngày nhỏ nhất, chúng được gà bố ủ ấm, sẽ khỏe mạnh hơn và ít sinh bệnh hơn. Tỷ lệ sống sót của chúng sẽ cao hơn. Vậy có gì Hiểu Linh lại không mua.

- Ta mua tất chỗ này. Người có thể tặng ta chiếc lồng nhỏ kia để đem chúng đi chứ?

Nam tử kia ngạc nhiên:

- A... người... người muốn mua hết chỗ này sao? Vậy... vậy tốt quá. Mấy... mấy cái lồng nhỏ này ta tự đan, là để cho người mua có phương tiện xách gà về a... Nếu... nếu người thích, toàn bộ tặng cho người.

Hiểu Linh đáp:

- Không cần. Ta chỉ cần một, hai cái để đựng hết số gà con này là được rồi. Người bỏ chúng vào lồng dùm ta.

Tiểu Đông thực là có chút đau lòng muốn ngăn cản. Nhưng thê chủ đã quyết, hấn cũng không dám phản đối gì. đành về để ý chăm sóc lũ gà này hơn a... đắt hơn những một hào một con.

Hiếu Linh đưa tiền cho nam tử kia rồi nhận lấy hai lồng gà nhỏ của mình. Mím cười nói:

- Đa tạ.

Người nam tử có chút đỏ mặt, luống cuống đáp:

- Không... không có gì. Cảm ơn người đã mua toàn bộ giúp ta.

Cả ba dôi đi. Trước khi về, Hiếu Linh mua thêm vài sổng và một chiếc cót thấp để quây gà. Thông thường ở đây, gà con sẽ được úp vào một cái lồng bu làm từ tre đan. Ban ngày thì xê dịch ra ngoài nắng để chúng sưởi ấm, ban đêm thì quây kín lại để tránh gió và tránh các con vật cắn gà.

Nhưng Hiếu Linh lại không muốn làm như vậy. Trước đây ở nhà cô thường nuôi gà ấp mô hình nhỏ từ vài chục đến một trăm con dùng hệ thống cót quây và sưởi ấm điện khi chúng còn nhỏ. Như vậy vừa đảm bảo gà an toàn, vừa có thể dễ dàng chăm sóc chúng hơn.

Ban đầu cô tính để chuồng gà làm nơi treo nắm, còn với mấy con gà thì nuôi tạm trong bếp cũng được. Nhưng giờ nghĩ lại thấy thực không ổn. Bếp nhà cô cũng bé, hơn nữa gà nuôi cũng không vệ sinh lắm, dễ lây nhiễm vi khuẩn đến thức ăn. Nên cô lại để gà ra chuồng nuôi. Còn nhà treo nắm thì từ ngày mai đi thu hoạch sắn, cô nhân tiện sẽ chặt tre về làm phen, dần dần dựng là được.

Nghĩ đến Lập Hạ sẽ không biết vui sướng đến mức nào khi thấy cô mang về 28 con gà con làm Hiếu Linh bất giác mím cười. Cô muốn cả gia đình được sống những ngày vui vui về về.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Phương Pháp Nuôi Gà Con Kỳ Lạ

Ba người Hiếu Linh chưa về đến cổng, đã thấy một bóng nhỏ chạy vụt ra hô lớn:

- Tỷ tỷ, tỷ phu đã về. Mọi người ơi, tỷ tỷ đã về.

Tiểu Hàn chạy lại ôm đùi Hiếu Linh cười vui sướng:

- Tỷ... tỷ đã về a... Tỷ đi đường mệt hay không mệt? Tỷ có khát hay không? Nhị ca có pha trà xanh, thứ tỷ rất thích nha.

Trong khi Tiểu Hàn lúi rúi không buông thì Lập Hạ và Lưu thị cũng từ nhà ngó ra,

Lưu Minh dựa ở cửa phòng ngóng chờ. Hiếu Linh cười cười, xoa đầu Tiểu Hàn:

- Chúng ta vào nhà rồi nói. Đệ rót cho ta một bát trà xanh, được chứ.

Tiểu Hàn buông tay, đáp:

- Hào... ta vào rót nước trước cho tỷ nga.

Hiếu Linh đặt vài đất giá và thịt vào trong gửi để cho Tiểu Đông gửi. Còn bản thân vác gạo và 2 chiếc lồng quần lá chuối che đi mấy con gà con. Tiểu Nhã ôm số vài còn lại và chiếc cót lùa.

Để đồ vừa xuống, Hiếu Linh việc đầu tiên là bố trí cho mấy chú gà trước. Cả ba người, vẫn chưa ai nói cho cả nhà biết đã mua những thứ gì. Cô muốn đem lại cho mọi người một sự kinh hi. Hiếu Linh quây chiếc cót vào trong chuồng gà. Sau đó, đổ một lớp dày cát khô lên trên rồi mới từ từ thả đám gà con vào. Lũ gà hoang mang tìm hiểu vùng đất mới của chúng.

Vừa lúc này, Tiểu Hàn đi ra với một bát nước chè xanh trên tay, nài thanh nãi khí nói:

- Tỷ tỷ... mau uống nước cho đỡ khát. Tỷ đang làm gì vậy a?

Hiếu Linh đón lấy bát nước còn âm ấm làm một hơi, rồi bế thốc Tiểu Hàn lên để cho hấn nhìn:

- Ta vừa thả gà... đệ xem.

Tiểu Hàn hoa cả mắt. Trời đất, một đàn gà nha. Con nào con nấy cứ như một cục bông di động cứ đi đi lại lại làm hấn không thể nào đếm được.

- Một... hai... ba... Sáu... bảy... ây nha... hình như con đó đếm rồi a... thực nhiều quá...

Tiểu Hàn ánh mắt long lanh nhìn Hiểu Linh:

- Tỷ tỷ.. rớt cuộc là có bao nhiêu con... ta thấy thực nhiều lắm.. đếm không được. Chúng chạy lung tung hết cả.

Hiểu Linh quát nhẹ chiếc mũi Tiểu Hàn, sùng nịch nói:

- Đệ không đếm được, kêu nhị ca của đệ ra đếm cùng là được rồi. Ta nói ra, thì đâu còn gì là thú vị nữa.

Tiểu Hàn mắt sáng long lanh, tụt xuống khỏi người Hiểu Linh, đáp ân một tiếng rồi chạy vụt vào nhà la lớn:

- Nhị ca... nhị ca... nhị ca đâu rồi? gà... gà con thật nhiều nha... nhị ca giúp giúp ta đếm đếm a...

Hiểu Linh nhìn theo bóng dáng mắt hút của Tiểu Hàn chạy vào nhà rồi xoay người đi tìm một chiếc vại cỡ nhỏ bị dỏ ở cuối vườn. Nơi này không có nguồn điện sưởi ấm cho gà con. Nên cô đành làm theo cách nguyên thủy nhất: bỏ than củi cháy vào sưởi ấm cho chúng, phía trên phải để thoáng để gà không bị ngột thở. Nhưng trước hết, cô chưa biết mức nhiệt nào là thích hợp. Nên lần đầu tiên, cô dùng tro than của rơm, thân ngô cháy kèm một ít thân củi nhỏ đi. Đốt xong, chờ cho chiếc vại nguội đi một chút, cô đặt nó vào chính giữa cót quây. Lúc này, vừa đúng Tiểu Hàn lúi lúi kéo kéo Lập Hạ từ trong bếp đi ra. Lập Hạ cười cười:

- Tiểu Hàn, đệ từ từ nào. Ta đang bận trong bếp một chút. Đại tỷ thả gà vào chuồng rồi, chúng đâu có thể chạy mất đâu. Đệ vội làm cái gì a.

Tiểu Hàn lắc đầu, tay vẫn giữ chặt Lập Hạ kéo đi.

- Không được, đệ muốn ngay bây giờ. Tỷ tỷ mua về thật nhiều gà... đệ không thể đếm được. Nhị ca phải giúp đệ a.

Lập Hạ lắc đầu, cười nhận mệnh:

- Hào... sau đó đệ phải thả ta đi a. Đồng ca nấu ăn, ta phải phụ huynh ấy một chút.

Hiểu Linh đứng ở cạnh chuồng gà nhìn hai huynh đệ đi tới. Cô thật mong chờ nhìn vẻ mặt của Lập Hạ khi nhìn thấy số gà cô mua.

Và cô không khỏi hài lòng khi nhìn thấy: ánh mắt như đại đi, không tin vào mắt mình, hết nhìn cô lại quay sang nhìn đàn gà, rồi thận trọng đếm đi đếm lại từng con một của Lập Hạ, giọng run run:

- Hai mươi tám con gà... Cái này... cái này là thực sao tỷ?

Hiểu Linh cười cười:

- Đương nhiên là thật a...

Khuôn mặt Lập Hạ phút chốc rạng rỡ, cười sáng lạn:

- Đây... đây thực quá tốt rồi... tỷ tỷ... thực quá tốt rồi a... ta... ta...

Lập Hạ phấn khích đứng đó, nhìn cô, tay vân vê gấu áo. Giây phút này, đột nhiên là Hiểu Linh muốn ôm hân một cái. Cô giang tay ra, nói:

- Ôm ta một cái nào.

Lập Hạ bối rối trong phút chốc. Nhìn đến đôi mắt hiền lành, chứa đựng sự sùng nịch của đại tỷ dành cho hân. Đột nhiên, hân cảm thấy ỷ khuất vô cùng, cảm thấy muốn làm nũng đại tỷ như hồi còn nhỏ. Hân lao vào vòng tay đang giang rộng đó, ôm chặt, nức nở:

- Tỷ tỷ.. thực tốt.. thực tốt quá.

Hiểu Linh lại muốn đầu đầu Lập Hạ:

- Ý đệ là gà con tốt hay tỷ tỷ tốt a...

Lập Hạ nức nở:

- Đương... đương nhiên là... là tỷ tỷ tốt.

Hiểu Linh cười cười, vỗ vỗ lưng Lập Hạ:

- Hào hảo... không khóc.. những con gà này còn phải dựa vào đệ chăm sóc a.

Lúc này, không rõ từ bao giờ, Tiểu Đông cũng đã tới gần, bắt chước Hiểu Linh vỗ vỗ lưng Lập Hạ, khuôn mặt vô cùng biểu cảm

- Nhị ca ngoan ngoan... không khóc.. không khóc...

Nhìn Tiểu Đông, Hiểu Linh bật cười lớn. Lập Hạ cũng phải phì cười mà gạt đi nước mắt. Ấy nha... sao cô lại có một tiểu đệ đáng yêu như vậy đây.

Hiểu Linh một lần nữa quan sát lũ gà. Thấy chúng phân bố đều xung quanh cái vại thì khá yên tâm vì nhiệt độ vừa đủ. Cô đi kiểm mấy thân tre đóng thành một cái máng ăn và một cái máng uống cho lũ gà.

Trong lúc đó, Lập Hạ đã rất nhanh nhẹn đi lấy chút củong rau bầm nhỏ và chất lấy nước vo gạo đặc trộn cùng nhau để cho lũ gà ăn.

Hiểu Linh lấy tỏi nghiền nát rồi hòa vào nước làm nước uống cho lũ gà, cũng dặn Tiểu Đông và Lập Hạ sau này không để đồ ăn nước cho chúng, để chúng phải uống nước tỏi.

Tiểu Đông không hiểu hỏi:

- Thê chủ. Nước tỏi rất cay, lũ gà liệu có uống hay không? Với cả cái vại đựng tro than ở trong đó có tác dụng gì vậy.

Hiểu Linh đáp:

- Không có nước, buộc chúng phải uống thôi. Tỏi có tác dụng chống bệnh tốt, cho lũ gà uống để phòng bệnh cho chúng. Ngươi không thấy, những người cảm cúm, ăn tỏi sẽ nhanh khỏi hơn sao. Còn cái vại kia là để sưởi ấm cho lũ gà. Bình thường gà sẽ có gà bố ủ ấm, nhưng chúng không có. Nên ta để vào sưởi cho chúng. Mọi người chú ý một chút, nếu thấy lũ gà co cụm lại gần cái vại là độ ấm không đủ, phải tăng thêm lượng than. Còn nếu chúng tản tránh xa thì là quá nóng.

Tiểu Đông nhìn Hiểu Linh ánh mắt thán phục:

- Thê chủ, cách này thực sự quá tốt. Gà con rất dễ bị bệnh, bị rét mà chết. bằng cách này, gà nhà ta chắc chắn sẽ sống tốt. Nhưng thê chủ, từ đâu mà ngài biết được cách này a.

Hiểu Linh nhún vai, đáp:

- Là do quan sát mà ra cả thôi. Ngươi vào nấu cơm đi. Sớ thịt và xương kia để ta xử lý. Trời cũng trưa lắm rồi. Nhanh một chút.

Tiểu Đông gật đầu:

- Ân.. thê chủ. Sẽ xong ngay thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chuẩn Bị Nguyên Liệu

Hiểu Linh đi vào sơ chế xương trước, chặt nhỏ rồi đưa vào cho Tiểu Đông, dặn hấn xào qua rồi cho nước vào ninh, đặt phía sau bếp chậm rãi ninh đến chiều cũng được.

Sớ thịt ba chỉ, cô chia làm 3 phần. Một phần cô sẽ làm thịt áp chảo ăn sáng nay nên đem luộc qua. Hai phần còn lại, cô đem thái vuông cỡ nửa bao diêm một, ướp cùng với hành khô, nước mắm, đường, muối và tiêu để qua một bên cho ngấm.

Được một lát, miếng thịt luộc cũng chín tới. Hiểu Linh đem ra nhúng nước lạnh một chút, rồi dùng một que nứa nhỏ vót nhọn đầu ra sức châm vào miếng thịt nhiều lần.

Tiểu Đông vừa nấu cơm, vừa thỉnh thoảng liếc nhìn Hiểu Linh. Thê chủ hẳn biết rất nhiều thứ mà hấn không biết, thậm chí ngay cả nấu cơm, nàng cũng biết những món hấn chưa từng thấy bao giờ. Không rõ thê chủ hấn là học ở đâu đây.

Hiểu Linh vẫn tiếp tục châm miếng thịt cho tới khi cảm thấy thịt đường như đã mềm hơn thì dừng lại. Cô trộn một hỗn hợp gồm chút muối ăn, đường và húng lủi – thứ gia vị lần trước nấu phá lẩu cô đã dùng- rồi xoa đều lên thịt. Sau đó, cô quay sang thắng một ít kẹo đắng, đổ vào sớ thịt đang ướp để nấu kho tàu kia. Xong xuôi đâu đó cô quay qua dặn Tiểu Đông:

- Món này để ăn trưa nay. Lát nữa ngươi nấu xong đồ ăn thì đặt chảo lên, cho một chút mỡ trắng lòng chảo thôi, đun nóng già rồi thả vào rán. Coi chừng bị bắn mỡ đấy. Rán tới khi thấy vàng mặt là được. Rồi cỡ thịt kia, ta cũng đã ướp rồi. Bắc lên xào qua cho săn miếng thịt rồi đổ nước xâm xấp đun là xong.

Hiểu Linh xưa nay luôn tôn thờ chủ nghĩa ăn ngon. Nhưng nếu chỉ cần nếm ướp đồ ăn, rồi để người khác nấu thì cô sẽ không bao giờ đứng trong bếp.

Con người đôi khi cũng thật mâu thuẫn.

Cô đi lên nhà uống ly trà xanh trước khi tiếp tục làm việc tiếp theo. Cái thói quen này thực khó bỏ a.. Cô tự cười chính mình. Hiểu Linh ra chỗ đồ đạc linh tinh, chọn ra một cái vại đã bị vỡ mất một mảng phía trên ra định để tôi vùi vào trong đó. Nông dân thường có thói quen giữ lại những đồ đã không còn dùng nữa để khi cần có thể tận dụng được. Dù sao đất vườn rộng rãi, thừa ra một chỗ để đồ linh tinh cũng chẳng đáng là bao.

Cô đổ đầy nước vào trong cái vại rồi thận trọng thả từng cục vôi vào rồi né ra xa. Bông vôi tôi còn kinh khủng hơn bông nước nóng nhiều lắm. Cô cần cẩn thận một chút. Thành thạo thấy nước cạn vì bốc hơi, cô lại đổ thêm vào cho tới khi không thấy hiện tượng sôi nữa thì đổ đầy tràn nước lên phía trên. Số vôi tôi này, đến chiều muộn là có thể dùng ngâm rom rạ được rồi.

Hiểu Linh chọn vài thân nửa chắc, đóng một cái giá kê rom. Sau khi rom ngâm nước vôi khoảng 20 phút sẽ được để lên chiếc giá này cho róc bớt nước, đặt một chiếc cốc ở giữa để thoát hơi rồi dùng phần lớn số vải dầy, bí nước kia thay thế cho nylon ở hiện đại phủ lên ủ rom. Rom sẽ được ủ trong 6 ngày, cứ 3 ngày kiểm tra độ ẩm một lần. Sau đó có thể cấy giống nấm vào.

Như vậy cô có chừng sáu ngày để nhóm nam tử may giúp cô túi vải đựng nấm. Thời gian tiếp theo là để urom sợi, tốn chừng một tháng, thừa thời gian để cô dựng một cái phòng treo nấm mà không phải nhờ đến ai. Rồi còn thu hoạch sấm, phơi sấm, làm cỏ lúa.

Hiểu Linh âm thầm sắp xếp kế hoạch cho bản thân. Cô từng nghĩ giống các nhân sĩ xuyên không khác, dùng các món ăn để cải thiện tình trạng tiền bạc trong nhà. Nhưng giờ đã có tiền trong tay, cô cứ từ từ mà thực hiện kế hoạch của mình là được.

Cô vào nhà lấy mấy gốc nấm già còn lẫn cả gỗ mục ra tiếp tục phơi khô, tán nhỏ một chút. Không rõ thứ này có thể thay thế giống nấm ở hiện đại hay không. Không có con người trồng, nấm vẫn sinh trưởng, lan rộng được thì chắc không phải lo lắng quá nhiều. Chỗ gốc nấm này, Hiểu Linh ước chừng chỉ làm được mười bịch là nhiều. Đành phải trông chờ vào ngày mai lên núi tìm thêm vậy. Nếu không nữa, phải đợi đến lúc các bịch nấm đầu tiên này già cỗi, lại dùng chúng làm mầm giống một lần nữa.

Hiểu Linh đi ra vườn xem xét một chút, lại tới chỗ chuồng gà xem lũ gà ra sao. Nếu nói trồng lúa ngô, cô không có kinh nghiệm là bao thì riêng nuôi gà, cô luôn cực kỳ tin. Chẳng gì trước đây ở nhà, việc cho gà, ngan ăn đều một tay cô làm hết. Khi trở lại nhà chính, mọi người đã chuẩn bị com nước lên bàn ăn. Hiểu Linh cười cười đi vào, lấy từ trong gùi ra mấy tấm vải. Từ lúc về đến giờ, chưa có lệnh của cô, Tiểu Đông cũng chưa dám đem số vải này ra ngoài, chỉ sợ cô cảm về lại có ý định khác. Trước tiên cô cảm tấm vải lam thẫm tới trước mặt Lưu thị:

- Nhạc phụ. Hôm nay ta đi chợ, liền gặp được mảnh vải này chất liệu khá tốt nên mua hiểu kính ngài. Ngài may thêm bộ quần áo thay đổi. Mùa hè cũng sắp tới rồi. Hi vọng ngài thích màu này.

Lưu thị ngạc nhiên nhìn cô, nói:

- Đây... cảm ơn con nhớ tới ta. Nhưng là tấm vải này để lại may cho mấy đứa nhỏ đi. Ta lớn tuổi rồi, không cần đồ mới làm cái gì. Vẫn là may cho tụi nhỏ đi.

Hiểu Linh đặt tấm vải vào tay Lưu thị, đáp:

- Cái này nhạc phụ yên tâm. Ta còn mua cả cho Tiểu Đông, Lập Hạ, Tiểu Hàn mỗi người một màu rồi. Lại chỉ phiền ngài cùng Tiểu Đông may cho bọn hần thôi. Ngài cảm đi cho ta vui. Trước tới giờ, ta cũng chưa hiểu kính ngài được thứ gì.

Lưu thị vuốt nhẹ tấm vải, mỉm cười nhìn Hiểu Linh:

- Cảm ơn con. Chỉ cần con đối xử tốt với Tiểu Đông đã là phần hiếu kính nhất đối với ta rồi.

Hiểu Linh cười cười không đáp, lại rút thêm tấm màu lam và màu vàng ra đưa cho hai tiểu đệ. Tiểu Hàn mừng rỡ ôm tấm vải cười miết, nhảy chân sáo tung tăng, hét khoe với Lưu thị, lại khoe với tiểu Nhã, Lưu Minh. Còn Lập Hạ chỉ lặng ôm lấy tấm vải, nhìn Hiểu Linh đầy cảm kích. Cô cười cười vỗ vỗ nhẹ lên đầu Lập Hạ:

- Đệ đưa cho Tiểu Đông may hộ cho. Tiện thể đợt này may nhiều quần áo, cũng cũng hần học luôn.

Lập Hạ cúi đầu:

- Ân... đệ đã biết. Cảm ơn tỷ tỷ. Ta thực thích tấm vải này.

Mọi người đều vui vẻ nhận quà của mình. Hiểu Linh cũng không nói ra giá trị của nó làm gì, nhưng không có nghĩa là Tiểu Đông sẽ không nói. Mọi người khi nghe giá của nó liền như hút vào luồng khí lạnh. Thật đắt a. Trong lòng ai cũng vừa sốt vừa cảm động vì Hiểu Linh có thể bỏ ra chừng đó tiền mua cho bọn hần, mà bản thân lại không cần.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chuyện Sinh Hoạt Phí

Vào bữa cơm, mọi người ai cũng vui vẻ. Hiểu Linh nói từ giờ rau củ không cần lo không bán được, đã có người thầu mua trọn, hơn nữa còn có tiền đặt cọc lại. Nông dân a... lo mất mùa là một nỗi, được mùa mà không bán được cũng đáng sợ như vậy. Lập Hạ chỉ mỉm cười nhưng khuôn mặt không giấu được sự phấn chấn. Giờ rau củ trong vườn hẳn càng phải chăm tốt hơn để nhanh nhanh có bán, lũ gà kia cũng phải để ý nhiều hơn nữa. Tỷ tỷ hẳn đã dùng toàn bộ tiền đặt cọc để mua gà rồi. Hẳn phải chăm sóc thật cẩn thận mới được.

Bữa ăn hôm nay cũng thực sự phong phú, thịnh soạn như cơm tết trong nhà: Toàn bộ ăn cơm gạo trắng, hai đĩa thịt áp chảo lớn, canh cải cúc nấu thịt băm, rau cải xào và bí xanh luộc. Từ khi xuyên qua đến nay, đây cũng là bữa cơm đầu tiên có thịt, Hiểu Linh không khỏi cảm thấy khả năng chịu đựng của bản thân. Cô trước đây, mỗi ngày không có thịt cá thì khẳng định không ăn uống, bây giờ lại ăn “thanh đạm” được lâu như vậy quả là kỳ tích.

Hiểu Linh đưa đĩa gấp thịt cho mỗi người nói:

- Mọi người ăn thử món Tiểu Đông làm xem sao. Chắc chưa ai được ăn món này a.

Hiểu Linh cười cười. Tiểu Đông thì cúi đầu ngượng ngùng:

- Thê chủ... tất cả quy trình món ăn, nêm nếm đều là ngài làm. Ta chỉ làm khâu cuối cùng, đâu có thể nói là ta làm được.

Hiểu Linh không nói gì, gấp một miếng thịt áp chảo, chấm vào bát ớt cay của mình, đưa lên miệng nhắm nháp, gật đầu. Quả nhiên vẫn là món ăn yêu thích của cô: thịt áp chảo. Miếng thịt vàng xém cạnh nhưng bên trong vẫn đủ mềm mại vì trước khi áp chảo đã được luộc chín, chỉ cần áp cho vàng mặt là được. Vị ngọt của thịt và chút đường, mùi thơm của húng lìu kèm theo vị cay của ớt hòa quyện cùng nhau, ăn không hay cùng cơm trắng đều tuyệt hảo.

Mọi người thấy Hiểu Linh đã ăn cũng lần lượt nếm thử miếng thịt trong bát. Ánh mắt tựa hồ sáng lên không ít vì ngon, đặc biệt là Luru Minh. Ánh mắt hẳn có phần ngạc nhiên, có phần thưởng thức. Hẳn còn chưa được ăn món ăn như vậy bao giờ đâu. Nhưng tựa hồ mùi vị này có gì đó hơi giống món phá lẩu hẳn từng ăn. Luru Minh hỏi:

- Phạm cô nương, món này có phải hay không có gia vị gần giống món phá lẩu hôm trước?

Luru Minh vút luôn cái quy tắc: thực bất ngôn của mình đi. Hắn nhận thấy, trên mâm cơm là lúc nói chuyện vui vẻ nhất, đầm ấm nhất mà một gia đình nên có. Hắn hỏi nàng về quy tắc này. Hiểu Linh cười nói với hắn: thực bất ngôn theo ta ám chỉ khi có đồ ăn trong miệng thì không được nói. Vì như thế trông rất khiêm nhã, lại cũng khiến nói năng không rõ ràng và không cẩn thận có thể gây hóc hay bắn thức ăn vào người khác. Còn bữa cơm, là thời gian mọi người ngồi lại với nhau, là thời điểm tốt nhất để trò chuyện, có sao không làm. Luru Minh hẳn càng ngẫm càng thấy lời nàng rất đúng. Hắn không ngờ, Hiểu Linh lại có lý giải độc đáo như vậy.

Hiểu Linh nghe Luru Minh hỏi cũng đáp:

- Đúng là như vậy. Trong thịt áp chảo, có gia vị chính là húng lìu, một hỗn hợp gia vị cũng được bỏ vào phá lẩu. Luru công tử ăn uống rất tinh tường.

Luru Minh cúi đầu ngại ngùng khi nhận được lời khen của nàng. Hiểu Linh lúc này cũng nói luôn tình hình ở Phúc Lạc lâu cho Luru Minh. Nói hắn và Tiểu Nhã cứ yên tâm ở lại đây cho tới khi bên kia yên lặng rồi chuyển qua là được.

Khi mới về tới, tiểu Nhã cũng đã nói qua tình hình với Luru Minh. Nhưng việc Hiểu Linh phải nói lại rõ ràng thì lại là chuyện của cô. Cô đặt lên bàn 50 lượng đầy về phía Luru Minh, nói:

- Luru công tử, đây là số tiền Hà gia chủ nhờ ta đưa cho công tử. Ngươi cầm lấy đi.

Luru Minh lắc đầu, đẩy trở lại cho Hiểu Linh:

- Phạm cô nương, Số tiền này coi như ta đưa ngài tiền sinh hoạt phí, tiền thuốc men mấy hôm nay với cả cảm tạ cô nương đã đưa tay cứu giúp huynh đệ ta. Chúng ta lại còn phải làm phiền nhà cô nương không biết đến bao giờ nữa. Cô nương cầm toàn bộ dùm ta. Được.

Hiểu Linh từ số bạc đó lấy ra một mẫu nhỏ nhất, nói:

- Nếu công tử muốn trả cho chúng ta sinh hoạt phí và tiền thuốc men, thì chỉ bao nhiêu đây đủ cho công tử ở lại nhà chúng ta cả một năm rồi. Số còn lại, ngài nên cầm lấy. Là thân nam tử, xa gia đình, lại không có người để nương tựa, tiền tài là vật không thể thiếu được. Năm mươi lượng, số tiền đó nông dân chúng ta có kiếm cả đời cũng không ra được. Ta không thể trơ chèn đến mức độ lấy của công tử. Còn về phần trả ơn vì ta cứu công tử thì việc nhờ ngài mà chúng ta không còn phải lo đến chuyện tiêu thụ nông sản và có một khoản để trang trải đã là sự trả ơn tốt nhất rồi.

Luru Minh vẫn kiên trì:

- Phạm cô nương, chỗ ngài lấy không đến một lượng bạc. Làm sao đủ tiền sinh hoạt phí của chúng ta. Ta thấy số tiền đó không đủ một tháng, chứ đừng nói chỉ một năm như cô nương nói. Còn việc đường ca quyết định thu mua toàn bộ rau củ là do rau củ nhà cô nương trồng đủ tốt mới khiến huynh ấy quyết định như vậy, có liên quan gì tới ta đâu.

Hiểu Linh đáp:

- Đồ ăn trong nhà toàn là của nhà trồng được, mấy hôm nay chỗ tôm cá nhỏ kia cũng là ta đánh lên, nội tạng lợn thì càng không phải nói, rẻ càng thêm rẻ. Chỗ ngủ của công tử cũng là ngủ cùng gian ghép với người nhà ta. Tính ra sinh hoạt phí chẳng đáng bao nhiêu. Tiền thuốc bó cũng chỉ toàn loại bình dân, không hết một đồng tiền. Ta lấy như vậy đã là quá nhiều rồi.

Tiểu Đông cũng góp lời vào:

- Minh đệ. Ý thế chủ cũng là ý của nhà ta. Đệ còn dạy cho huynh đệ bọn ta nghề thêu của đệ mà không nói tới chút công lao nào. Chúng ta làm sao có thể cảm thêm tiền của đệ được chứ.

Lưu Minh mỉm cười:

- Mọi người lại sai nữa rồi. Của nhà trồng được, của nhà bắt được không phải cũng phải bỏ công bỏ sức ra sao. Chúng ta đến đây, ăn không ngồi rồi, lại chiếm cứ chỗ ngủ của mọi người, xen vào cuộc sống thường nhật, khiến đại gia phải để tâm chiếu cố đến chúng ta, chút này đó là không đủ.

Hiệu Linh ngẫm nghĩ một hồi, nhận thêm tiền, cô không thể nhận nữa. nhưng vẫn có cách để bọn họ bớt áy náy hơn khi ở nhà cô. Cô nói:

- Thôi như vậy đi. Tiền ta sẽ không lấy thêm nữa. Nhưng công việc hàng ngày trong nhà phiên Lưu công tử và tiểu Nhã chú ý một hai. Sắp tới nông vụ người nhà ta sẽ bận rộn, chỉ sợ cơm nước không chu toàn được. Nhờ hai người đánh đề ý chuyện nhà vậy.

Lưu thị ngạc nhiên thốt lên:

- A... như vậy cũng được sao? Như vậy thì đâu còn sự hiếu khách nữa. không được... ta nghĩ không được đâu. Hơn nữa tiểu Minh còn đi lại bất tiện, Tiểu Nhã phải chú ý chăm sóc hần nữa....

Cả nhà cũng kinh ngạc nhìn Hiệu Linh khi cô nói vậy. Nhưng Lưu Minh lại vui mừng đáp ứng:

- Được như vậy thì còn gì đáng mừng hơn nữa. Phạm cô nương, chúng ta sẽ để ý tốt mọi chuyện. Tuy việc đồng áng, huynh đệ ta không thể giúp. Nhưng việc nhà thì hần làm sẽ làm tốt thôi. Lưu thúc phụ ta có thể làm những việc không phải đi lại nhiều là được mà. Ngại yên tâm.

Tiểu Đông, Lập Hạ, Lưu thị quay sang nhìn nhau: cái này... không tốt đi. Tiểu Nhã thì nhìn chính mình chủ tử: chủ tử hần biết nấu ăn... nhưng là có nấu được không và cả việc nhà nữa... Thôi thôi, những chuyện này hần cũng không lạ gì. Cũng chỉ là một căn nhà nhỏ thôi. Hần còn làm được. Nhưng là, tại sao chủ tử lại cao hứng như vậy.

Hiệu Linh nhìn thái độ của mọi người mà thầm cười trong lòng. Ai lại có thể nghĩ được cô sẽ nói vậy chứ. Nhưng làm việc cũng là một cách giúp Lưu Minh và tiểu Nhã không nghĩ lung tung, vẩn vơ quá nhiều.

- Thôi cứ quyết như vậy đi. Tiểu Đông và Lập Hạ chú ý giúp đỡ hai người họ là được. Mọi người ăn cơm đi thôi.

Toàn bộ tiền hôm nay có được, Hiệu Linh chỉ giữ lại một lượng bạc phía sau Lưu Minh đưa, còn lại giao hết cho Tiểu Đông. Cảm số tiền lớn như vậy trong tay không khỏi làm Tiểu Đông run rẩy. Từ bé đến giờ, hần còn chưa được cầm tới 100 đồng một lúc đâu. Giờ trong tay có giá trị cả nghìn đồng khiến hần không dám mơ tới. Đã vậy, thế chủ còn không một lời, toàn bộ đưa hần cất giữ. Đây, thực sự là tin tưởng hần hết sức đi. Thế chủ hần.. thay đổi... thực tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Sấn Mỹ

Mấy ngày nay rốt cuộc cũng bận không mở nổi mắt. Hai ngày đầu còn thuyết phục được Lập Hạ ở nhà chỉ giáo cho Lưu Minh cùng Tiểu Nhã việc nhà thì tới chiều ngày thứ ba, Hiệu Linh cũng đành để Lập Hạ cùng lên núi đào sấn mỹ. Nàng cũng không rõ, hần rốt cuộc lấy sự ương ngạnh ở đâu ra mà dám chống lại tỷ tỷ là nàng. Có lẽ xuất phát từ hần biết, nàng không muốn cho mình đi vì không muốn bản thân quá vất vả. Nhưng Lập Hạ không nhận được khi thấy tỷ tỷ, Đông ca và cả Lưu thúc phụ đều lên núi đào sấn vất vả cả ngày. Còn hần lại nhàn hạ ở nhà, việc nhà cũng chỉ là hướng dẫn cho Minh ca cùng Tiểu Nhã làm. Đến cả Tiểu Hần cũng không cần Lập Hạ để ý, bám đuôi hai người kia học nấu nướng, đôi khi còn chỉ điểm một hai thói quen của người trong nhà.

Rốt cuộc một tuần trôi qua, số sấn trên núi cũng đào xong mang về nhà. Hiệu Linh không cho cắt sát củ mà để dài một chút để tránh sấn bị chảy máu. Thân sấn cũng được thu về toàn bộ. Một phần thân sẽ được chọn ra làm giống cho vụ kế, phần còn lại phơi làm củi đốt.

Hiệu Linh cũng phân phó Tiểu Đông hái ít ngọn sấn non về muối như muối rau cải làm món lá sấn muối chua. Món này nấu cá ăn rất đưa cơm.

Nhìn đồng sấn cả mấy tạ trong nhà không khỏi khiến ba nam nhân cười vui vẻ. Với số lương thực này, thực không cần phải lo gì nữa. Tiểu Đông cười, nhìn qua hỏi Hiệu Linh:

- Thê chủ, số sắn mỹ này phải bảo quản như thế nào. Có thể hay không để như khoai lang tươi hay phải phơi khô.

Hiệu Linh nhún vai đáp:

- Thứ này không thể để tươi lâu, sẽ bị giảm bột. Chúng ta sẽ phơi khô. Nhưng để cho người ăn nên sẽ rắc rối hơn một chút.

Lưu thị nghe không thể để tươi được lâu thì có chút sốt ruột, đáng lý ra bọn hắn nên vừa thu hoạch vừa chế biến luôn mới đúng. Số sắn đã để qua 6 ngày, không biết có tồn hại gì nhiều hay không nữa. Hắn hỏi:

- Vậy cần chế biến như thế nào. Chúng ta nên làm nhanh một chút, tránh để hỏng số sắn này đi.

Hiệu Linh mỉm cười:

- Nhạc phụ không cần quá lo lắng. Sáu ngày thì sắn tươi vẫn không sao. Trước tiên, chúng ta cần bóc hết vỏ sắn. Cái này ta sẽ hướng dẫn mọi người khi làm luôn. Sau đó ngâm nước chừng nửa ngày rồi rửa sạch lại, thái lát và phơi khô là được. Mấy hôm trước thời tiết mưa phùn, cũng không thích hợp phơi. Hôm nay vừa vặn nắng lên.

Tiểu Đông có chút suy nghĩ hỏi:

- Thê chủ. Nhà chúng ta không có đủ dụng cụ để ngâm chừng ấy sắn. Nên làm thế nào đây.

Hiệu Linh đáp:

- Ta đã nghĩ đến vấn đề này rồi. Ta định sẽ mua vài lưới đánh cá mắt nhỏ. Chia số sắn vào đó rồi thả xuống sông ngâm. Dùng dây thùng buộc cố định đầu vào một gốc cây gần đó. Chỉ là ngâm nửa ngày, chúng ta luân phiên gọt vỏ mẻ mới thì ngâm mẻ cũ, được mẻ cũ lên thì cắt lát và gọt vỏ tiếp. Chắc chừng hai ngày là xong rồi. Lấy hết mấy cái nong trong nhà ra phơi cho sạch sẽ, không đủ nữa, ta sẽ qua nhà Trần bá mẫu mượn thêm.

Tiểu Đông và Lập Hạ không khỏi nhìn thê chủ, tỷ tỷ mình với ánh mắt thần phục. Thì ra nàng đã tính toán đầu vào đầu ra mọi chuyện hết rồi. Bọn hắn cần gì phải lo lắng nữa. Tiểu Đông đáp:

- Nếu là thê chủ muốn mua lưới, ta sẽ đi ngay. Ở thôn chúng ta cũng có nhà Trần tam nương đan lưới bán. Chắc cũng không quá đắt.

Hiệu Linh gật đầu:

- Ân. Mua hai tấm là được rồi. nhớ mua loại mắt nhỏ nhất có thể. Ngâm sắn xong, ta có thể tận dụng làm cái vó, thỉnh thoảng cất chút tôm cá.

Tiểu Đông không chút chậm trễ đi mua lưới về, còn Lập Hạ và Lưu thị bắt đầu bóc vỏ sắn mỹ theo hướng dẫn của Hiệu Linh. Công việc này khá dễ dàng và cũng nhanh nên Hiệu Linh cũng không cùng làm. Cô bỏ ra sau nhà xem xét gà và số nguyên liệu rom ủ. Tính toán thời gian thì hôm nay, cô có thể đóng túi và rắc giống nấm rom được rồi.

Hiệu Linh nhìn đám gà con trong quây cọt. Mới mấy ngày mà trông chúng đã khác hẳn lúc mua về. Lớp lông tơ như cục bông phần lớn đã rút đi, bắt đầu có lông cánh và nhìn rõ được trống mái. Nhìn thoáng qua khay thức ăn và nước uống vẫn còn mới chứng tỏ Lưu Minh và Tiểu Nhã rất tuân thủ lời cô nói. Thức ăn của gà cũng sẽ thay ngày một. Không để thức ăn thừa lâu trong chuồng.

Mấy ngày giao việc nhà cho Lưu Minh và Tiểu Nhã, Hiệu Linh cũng không hỏi đến, nhưng vẫn luôn chú ý. Lưu Minh hẳn thực sự xắn tay áo lên làm mà không phải sai xử Tiểu Nhã làm hết việc nhà. Một đại công tử nuôi dưỡng trong khuê phòng như hắn cũng thật không dễ dàng. Hiệu Linh âm thầm gật đầu hài lòng, một nam tử tốt như vậy, nếu cô giúp được gì cho hắn thì sẽ hết sức đi làm.

Vừa nghĩ cô vừa đi tới đồng rom ủ, kiểm tra một lần nữa độ ẩm của nó. Thấy tất cả đều đạt yêu cầu, cô định đi vào bếp lấy dao và thớt ra băm rom.

Đi vào tới nhà, đã thấy Tiểu Đông trở về, trên tay cầm tấm lưới mới mua về. Thấy Hiệu Linh, Tiểu Đông đi lại đưa cho nàng:

- Thê chủ, lưới đây rồi. Phụ thân và tiểu Hạ cũng đã bóc được không ít sắn. ngài xem có nên đi ngâm luôn hay không?

Đào mắt nhìn đồng sắn gọt vỏ đã cao ngất, Hiệu Linh không khỏi cảm khái tinh thần chăm chỉ của họ, cô xếp sắn vào lưới rồi nói:

- Nhạc phụ, ngài để ý lượng gọt vừa đủ cho mẻ sau thôi. Sắn đã gọt thì bắt buộc phải ngâm nước tránh bị hỏng. Nên số này ta sẽ cho vào một lưới, số còn lại, ngài cần chừng một chút.

Lưu thị gật đầu:

- Ân. Ta sẽ để ý.

Hiệu Linh xếp chừng ba chục cân sắn vào trong lưới rồi xâu dây thùng buộc chặt, vác bịch sắn ra một đoạn sông vắng người, lại có cây cối che khuất thả xuống. Cô cũng không muốn gặp phải những ánh mắt hiếu kỳ của thôn dân.

Hiệu Linh đang băn khoăn, không biết nếu sắn này bán cho Phúc Lạc lâu làm một món ăn chơi liệu có được không. Các món ăn liên quan đến sắn thực sự cô không biết nhiều lắm ngoài sắn luộc, sắn xào, chè sắn, bánh sắn nướng, xôi sắn. Suy nghĩ một chút, có lẽ để lên được bàn tiệc chỉ có chè sắn, xôi

sản và bánh sản nướng đi. Nếu cô bán sản lần công thức làm mấy món đó, cô sẽ thu được bao nhiêu đây. Hay cô nên làm một quầy hàng di động nhỏ nhỏ như ở quê nhà cô, đẩy một chút lên trấn trên bán mấy món đó. Hiểu Linh ngẫm nghĩ. Cô khá lười, nên phần nhiều nghiêng về phương án thứ nhất. Nhưng thực sự phương án làm một xe đẩy nhỏ đi bán những thứ đó cũng làm cô ngứa ngáy muốn thử. Mấy món ăn dân dã này nếu bán thành ăn vặt, có lẽ thực sự đắt khách. Hơn nữa, giao sản cho người khác, cô lại lo bọn họ không sơ chế kỹ, không may xảy ra ngộ độc chết người thì cô lại là người gián tiếp gây tội, có khi còn bị liên lụy vào đó. Thôi được, chọn phương án thứ hai đi, dù sao sắp tới cô cũng vẫn rảnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chuyện Lễ Giáo

Để phương án kinh doanh tiếp theo trong đầu, cô còn phải xử lý cho xong mớ nguyên liệu trồng nấm sò trước. Việc làm bánh, nấu chè, cô còn phải thử nghiệm rồi chỉ cho Lập Hạ, Tiểu Đông làm, rồi còn phải thiết kế, đóng xe. Không phải cứ nghĩ là ngay lập tức thực hiện được.

Về đến nhà, Hiểu Linh đã nhìn thấy Tiểu Đông và Lưu Minh dành việc vào bếp:

- Tiểu Minh... mấy hôm nay chúng ta quá bận phải để để vào bếp. Ta thực sự rất áy náy. Hôm nay mọi người đều ở nhà, thì để ta nấu cơm, để nghỉ đi.

Lưu Minh cười cười:

- Đông ca, hôm trước Phạm cô nương đã nói chúng ta có thể giúp đỡ việc nhà a. Mấy hôm nay mọi người cũng đủ mệt mỏi, nên nghỉ ngơi thêm. Chuyện nấu ăn, ta cùng tiểu Nhã làm chút là xong rồi. không phiền lụy.

Tiểu Đông lại định nói thì Hiểu Linh ngắt lời bọn họ:

- Tiểu Đông. Hôm trước ta đưa người may mấy chiếc túi đã xong chưa, đưa ta, ta cần.

Tiểu Đông quay lại, đối diện với Hiểu Linh:

- Thê chủ. Ta đã may xong. Không biết có hợp ý ngài không. Để ta đi lấy.

Hiểu Linh gật đầu:

- Ừm. Lấy dùm ta ít bông vải hôm trước ta nói luôn nhé.

Tiểu Đông gật đầu rồi nhanh chân chạy vào phòng lấy đồ đưa Hiểu Linh.

- Thê chủ. Ta có thể giúp gì cho ngài không?

Tiểu Đông thật sự rất tò mò không biết thê chủ định làm gì với số túi và số bông này. Có lẽ liên quan đến số rom ngài ấy ủ mấy hôm nay. Nhưng hẳn lại không dám hỏi trực tiếp, sợ thê chủ mắng hằn lăm chuyện, dài tay muốn quản cả việc của nàng. Hắn gần như nín thở chờ câu trả lời của thê chủ: nàng sẽ đồng ý chứ?

Hiểu Linh nghe Tiểu Đông hỏi thì gật đầu, nói:

- Cũng được. Người phụ giúp ta một chút cho nhanh kịp giờ cơm.

Nói rồi, cô xoay người đi lấy dao và thớt băm cho gà đi ra băm rom. Tiểu Đông liền đi theo nàng. Hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ im lặng nhìn theo nàng để làm theo.

Hiểu Linh cho nguyên liệu vào túi đã chuẩn bị, dùng tay dầm nhẹ rồi điều chỉnh lớp nguyên liệu đó dày 5 – 7 cm, sau đó rắc một lớp giống nấm xung quanh thành túi. Làm 3 lớp như vậy, lớp trên cùng rắc đều trên bề mặt trừ khoảng miệng nút bông, sau đó lấy một lượng bông bằng miệng chén uống nước làm nút rồi quấn băng dây thật chặt. Vừa làm cô vừa nói:

- Số giống nấm này, hai lớp dưới cùng, người chỉ cần rắc sát thành túi là được. Còn lớp trên thì rắc đều nhưng tránh miệng túi ra.

Tiểu Đông ân một tiếng nhỏ đáp lại lời của thê chủ rồi làm theo nàng.

Số giống nấm Hiểu Linh chuẩn bị rót cuộc cũng dùng được mười lăm bịch. Trong số này có mười bịch cô dùng vải dày, ít thấm nước để làm, số còn lại dùng vải mỏng và nhanh thấm nước làm túi. Xong đầu đấy, cô xếp chúng vào góc tối của bếp, nơi cô đã dọn gọn từ hôm trước rồi dọn dẹp một chút.

Lưu thị tính tính. Từ hôm ông ốm được Hiểu Linh đưa sang đây cũng đã hai tuần trôi qua. Đã đến lúc ông nên về thôi. Dù Hiểu Linh không nói gì ông, nhưng xưa nay ông biết: có mấy nữ nhân thích nhạc phụ, nhạc mẫu ở nhà mình đâu.

Mấy hôm nay công việc cũng đỡ nhiều rồi. Tiểu Đông cũng không còn quá vất vả khi Hiểu Linh thay đổi, biết lo cho cuộc sống gia đình. Như vậy ông cũng yên tâm

Bữa cơm kết thúc, Lưu thị liền nói chuyện:

- Hiểu Linh, Tiểu Đông, ta nghĩ ta nên về bên kia thôi. Ta ở bên đây cũng khá lâu rồi. Công việc cũng không còn quá nhiều nữa. Nhà bên kia bỏ bê lâu như vậy, ta cũng không an tâm.

Tiểu Đông nghe Lưu thị nói muốn về, thực không đành lòng, đánh mắt nhìn Hiểu Linh một chút:

- Phụ thân... ngài muốn về thật ư? Ngài ở lại cùng ta thêm vài ngày nữa được không?

Lưu thị lắc đầu:

- Không được. Nửa tháng ta không về, không biết nhà bên kia đã thành thế nào rồi. Làm gì có nhà nào mà nhạc phụ đến ở nhà con dâu mãi không về đâu.

Hiểu Linh không nhanh không chậm rót một cốc trà xanh, vừa nghe Lưu thị và Tiểu Đông nói chuyện. Việc Lưu thị muốn về, cô cũng không ngạc nhiên, nhưng chỉ không nghĩ là sớm như vậy. Cuối cùng, không để Lưu thị nói thêm chuyện muốn về, Hiểu Linh ngắt lời:

- Nhạc phụ, người ở bên kia, hàng ngày ai đi gánh nước?

Lưu thị hơi bất ngờ khi Hiểu Linh hỏi vậy cũng đáp lại theo phản xạ:

- A... đương nhiên là ta đi gánh.

Hiểu Linh hỏi tiếp:

- Vậy khi buổi tối, ai giúp ngài các công việc khác?

Lưu thị, Tiểu Đông, Lập Hạ ngẩn người không hiểu ý đồ của Hiểu Linh là gì. Lưu thị đáp:

- Cái này... ta thường hạn chế ra ngoài khi trời chiều, ăn tối cũng sớm hơn một chút. Rồi thì nếu cần làm gì, ta cũng có thể lần sờ để đi. Dù sao nhà bên đó ta cũng quen thuộc rồi.

Hiểu Linh mỉm cười, tiếp tục:

- Vậy nhạc phụ ở bên này có gì không tốt sao? Hàng ngày việc nặng ta làm. Ngài cũng chiều cố được Tiểu Đông. Đến tối, mọi thứ có Tiểu Đông để ý, chăm sóc ngài. Ngài vừa an tâm nhìn Tiểu Đông sống, mà hẳn cũng an tâm và vui vẻ khi được chăm sóc ngài. Hay là chúng ta đã làm gì sai khiến ngài muốn về rồi.

Hiểu Linh vừa nói vừa nhìn chăm chú Lưu thị. Lưu thị cũng không biết phải trả lời thế nào. Dù sao chuyện nhà gái không thích bên ngoại ở lại nhà mình là điều xưa nay vẫn ngầm hiểu, đâu có ai nói thẳng ra đâu. Tiểu Đông nhìn phụ thân lúng túng, không đành lòng, muốn nói giúp phụ thân một chút thì bất gặp ánh mắt cảnh cáo của Hiểu Linh. Ánh mắt đó làm hắn thực sự sợ hãi. Thế chủ từ khi tỉnh lại còn chưa bao giờ nhìn hắn như vậy đâu. Hắn đành im lặng, cúi đầu.

Hành động của Tiểu Đông trong mắt Lưu thị lại thành sự khổ sở khi ông không muốn ở lại thêm cùng hắn nữa. Đang không biết làm sao để giải thích cho hợp lý thì Hiểu Linh một lần nữa lên tiếng:

- Nhạc phụ. Người muốn trở về bên kia lý do chính là lo ngại ta không thích hoặc thậm chí là khó chịu khi nhà ngoại lại ở nhà mình quá lâu, đúng hay không?..... Vậy thì ta nói ở đây rõ ràng một lần duy nhất cho cả nhà nghe: ta mong muốn nhạc phụ ở lại nhà ta đến khi ngài nhắm mắt xuôi tay. Ta cùng Tiểu Đông sẽ phụng dưỡng ngài. Lời này sẽ không bao giờ thay đổi.

Lời này của Hiểu Linh khiến cả nhà tròn mắt kinh ngạc, nhìn cô. Tiểu Đông lắp bắp:

- Thê... thê chủ... ngài... ngài....

Lưu thị không khỏi xúc động vì lời nói của Hiểu Linh. Không cần biết trong tâm nàng có thực nghĩ vậy, chỉ cần lời nói đi ngược lại lễ giáo này cũng đủ để hẳn cảm thấy thỏa mãn.

- Hiểu Linh.. cảm ơn lời nói của con. Nhưng chuyện này vốn không hợp lễ giáo. Ta vẫn là nên trở về nhà bên kia thôi.

Hiểu Linh hơi nhướn mày:

- Như thế nào mà nhạc phụ lại nói không hợp lễ giáo? Việc ngài ở lại nhà ta, ta phụng dưỡng ngài phạm phải lễ giáo nào rồi?

Mọi người mỗi người một vẻ nhìn Hiểu Linh. Lưu Minh lặng lẽ nhìn kỹ gương mặt từng người. Hiểu Linh nàng ấy dường như nói rất thật, không hề có ý gì khác. Lập Hạ, Tiểu Hàn hiểu kỳ, im lặng giong tai nghe. Bọn hắn cũng thực thích Lưu thúc ở đây, cũng không thấy chuyện này có gì không ổn. Tiểu Đông ánh mắt ngập nước nhìn Hiểu Linh. Thê chủ... nàng ấy... thực muốn phụ thân ở lại. Đây là điều hắn canh cánh trong lòng từ ngày gả cho Phạm gia. Nàng... cho phép thực sao.

Lưu thị ngẫm nghĩ kỹ, rốt cuộc vẫn không nghĩ được chuyện này phạm vào lễ giáo nào, nhưng ông chắc chắn mình không thể ở lại bên này được. Xưa nay chưa từng có chuyện này. Ông lắc đầu:

- Hiểu Linh. Ta nhất thời không nghĩ ra được. Nhưng xưa nay, chưa bao giờ có chuyện nhà ngoại ở lại nhà con dâu, lại còn là phụng dưỡng cả đời như con nói.

Hiểu Linh trầm nghĩ trong lòng: đây mới chỉ là chuyện phụng dưỡng nhạc phụ, mọi người đã phản ứng như vậy. Thì không hiểu khi cô nói muốn rước cả bát hương của nhạc mẫu và Nguyên tử sang thờ phụng sẽ nhận được thái độ gì đây. Chuyện này đành từ từ vậy. Nhưng việc giữ Lưu thị lại là chuyện đã định rồi.

- Nhạc phụ. Chuyện ngài chưa từng thấy, cũng không đồng nghĩa nó đi ngược lại lễ giáo. Chúng ta xưa nay luôn lấy chữ hiếu đứng đầu, tôn trọng yêu cầu. Ngài là nhạc phụ của ta, trưởng bối của ta. Hiện nay Nguyên gia còn mình ngài. Chúng ta làm sao có thể yên lòng để ngài bên kia được. Ngài ở bên này, ta và Tiểu Đông mới có thể phụng dưỡng ngài, thành toàn cho hiếu tâm của chúng ta. Đây là một việc hoàn toàn hợp lễ giáo đấy chứ. Chuyện này không cần bàn nữa. Nếu ngài còn cảm thấy có gì thiếu, cứ bảo Tiểu Đông về lấy, hoặc trực tiếp mua mới là được. Mọi người dọn dẹp đi thôi.

Nói xong, Hiểu Linh đứng dậy đi ra ngoài. Câu chuyện cứ kết thúc ở đó, nhưng để lại trong lòng mỗi nam tử một suy nghĩ riêng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bữa Cơm Với Sắn Mì

Qua hai ngày, sớ sắn mì cơ bản đã gọt vỏ và ngâm xong. Phần lớn, Hiểu Linh phân phó mọi người cắt thành lát dày chừng nửa phân để phơi khô. Nhà cô không đủ đồ phơi nên đành sang mượn nhà Trần bá mẫu. Bên đó hay phơi thảo dược nên cũng sẵn sàng nia.

Cô để lại chừng chục cân, kêu Tiểu Đông thử xay ra bột, lắng lại rồi phơi khô như sắn dây xem sao. Cô chỉ biết bột năng ở hiện đại làm từ sắn mì, nhưng làm như thế nào thì cô cũng không rõ. Vì thế nên muốn thử nghiệm một chút.

Ngoài ra, Hiểu Linh cũng giữ lại ít sắn tươi làm món ăn luôn. Dù sao đồ tươi vẫn hơn đồ khô. Bữa tối hôm nay cô dự tính làm bánh sắn nướng và chè sắn cho mọi người nếm thử.

0

Lưu Minh mấy hôm nay thực sự được sống những ngày vui vẻ nhất mà hắn từng có. Vết thương ở chân đã gần như khỏi hẳn nên không gây trở ngại gì nữa. Hắn lại có thể làm việc nhà giúp đỡ Phạm gia. Hắn giờ mới biết: thì ra khi được nấu ăn cho một gia đình, được nhìn mọi người ăn uống vui vẻ lại hạnh phúc đến thế. Hắn giờ mới biết cái cảm giác hân hoan khi nhìn thấy rau củ xanh non mơn mẫm mỗi khi được tưới mát, hay khi nhìn thấy lũ gà tranh nhau lúc được cho ăn. Hắn mong cuộc sống cứ như vậy kéo dài mãi.

Hắn hôm nay đang cúi húi nhặt lại rau cải chuẩn bị bữa chiều chợt thấy ánh sáng giảm hẳn. Ngước lên nhìn thì nhận ra là Hiểu Linh đi vào. Hơi lúng túng trong giây lát vì lúc này trong bếp chỉ có hắn và nàng:

- Phạm muội là tìm Tiểu Đông đi, đệ ấy vừa cùng Lưu thúc sang bên kia thu dọn lại một chút rồi. Còn Lập Hạ và Tiểu Nhã đang dọn cỏ và cho gà ăn.

Hiểu Linh gật đầu coi như đã biết, nói:

- Ta cũng không tìm họ. Ta là định thử nghiệm nấu món mới từ sắn mì thôi. Lưu huynh cứ làm việc của mình đi.

Lưu Minh ngăn người. Hiểu Linh nàng ấy vào bếp hắn đã nghe nói nhiều nhưng còn chưa thấy lần nào đâu. Lại còn là thử nấu món mới. Hắn thực tò mò. Vì thế, hắn cả gan đưa ra một yêu cầu không chút nào hợp với lễ giáo:

- Phạm muội. Ta có thể ở cạnh, giúp muội, xem muội nấu được hay không?

Nói ra lời, hắn lại có chút không yên lòng lên nhìn Hiểu Linh. Nàng sẽ chấp nhận chứ? Nàng có thấy hắn quá lỗ mãng, không có chút phong phạm nào của nam nhi hay không?

Hiểu Linh cũng không để ý khuôn mặt với bao nhiêu xúc cảm của Lưu Minh, đáp:

- Huỳnh cứ tự nhiên. Ta không để ý.

Lưu Minh nén tiếng thở phào, hỏi:

- Muội hôm nay định thử nghiệm nấu món gì sao?

Hiếu Linh bắc nồi lên, chờ lửa và lược sẵn mì. Vừa làm, cô vừa đáp:

- Ta làm thử bánh sắn và chè sắn. Bánh sắn thì định làm hai vị mặn và ngọt, vừa dùng để ăn thay lương thực, vừa có thể làm món điểm tâm. Còn chè sắn thì hẳn là món tráng miệng rồi.

Sau đó Hiếu Linh quay qua nạo dừa. Quả dừa này cô kêu Tiểu Đông mua ở chợ làng hồi sáng. Chợ trên trấn ba ngày mới mở một lần, nên những đồ dùng hàng ngày cần thiết như mắm, muối nếu không may có lỡ dùng hết chưa kịp mua hay nhà có khách đến chơi đột xuất thì dân làng cũng có chỗ để mua bán. Chợ làng cứ sáng sáng đều họp ở đình làng. Cả chợ chỉ có một cửa hàng bán thịt.

Nạo xong, Hiếu Linh thả luôn mỡ sợi dừa vào nước dừa ngâm. Lát nữa cô sẽ tận dụng luôn số nước dừa này nấu chè sắn và làm tan gia vị trộn vào bánh sắn. cô tiếp tục quay sang giã một ít gừng rang, dự tính lát thả vào chè và bánh sắn mặn.

Lưu Minh vừa chờ lửa đun nồi sắn, vừa nhặt tiếp rau khi này, thỉnh thoảng lại trộm nhìn Hiếu Linh một chút. Gương mặt hắn có chút nóng bỏng, tự mình mỉm cười lúc nào mà không hay. Nếu hắn có được một thê chủ như nàng thì đời này không mong gì hơn. Nhưng hắn cũng không nghĩ đến gửi gắm mình cho Hiếu Linh. Nàng ấy là người đã có gia thất. Hắn cũng không muốn làm người thứ ba giữa họ. Nếu được trở thành tri kỷ của nàng, hắn đã đủ hạnh phúc rồi.

Hiếu Linh chờ sắn chín thì bắc nồi xuống. Một phần sắn cô bỏ lõi rồi thả vào chiếc cối đá. Phần còn lại thì thái thành từng miếng nhỏ vừa ăn. Sau đó, tiếp tục thả mỡ sắn đã cắt miếng vào nồi rồi đổ phần lớn nước dừa và thêm nước tiếp tục đun. Cô cũng thả vào đó một chút gừng đã giã nhỏ. Chè sắn sẽ được cô nấu trước, để lát nữa nguội một chút là ăn vừa vặn.

Hiếu Linh quay sang Lưu Minh:

- Ta nấu xong nồi chè này, huynh cứ nấu com đi. Bánh sắn còn cần nhào, nặn hình một chút. Huynh nấu xong com chắc cũng vừa lúc ta nướng qua bánh.

Lưu Minh gật đầu:

- Ân. Ta đã biết.

Nói xong, cô quay lại với số sắn ở chiếc cối đá. Do dự một hồi không biết có nên cho cả gừng và dừa nạo vào giã cùng hay không, cuối cùng cô chỉ giã nhuyễn sắn.

Số sắn giã nhuyễn ban đầu được chia làm đôi. Một phần cô trộn với nước dừa pha đường làm bánh ngọt, phần còn lại thì trộn với nước dừa pha muối. Sau đó chúng lại được chia nhỏ ba phần: một phần trộn với dừa nạo, phần trộn với gừng rang, phần còn lại trộn với cả hai thứ đó. Ban đầu cô định để riêng từng loại mặn ngọt riêng, nhưng sau đó nghĩ lại: để mọi người ngẫu nhiên chọn có lẽ sẽ thú vị hơn. Cô còn muốn khi nào đó giã thịt thành giò trộn vào bánh nướng thử xem có vị như thế nào.

Hiếu Linh bôi chút mỡ vào lòng bàn tay để không bị dính khi lấy sắn trộn viên thành từng viên tròn rồi ấn dẹp xuống. Cứ thế lặp đi lặp lại khoảng bốn chục lần, cô có bốn mươi chiếc bánh sắn các vị sẵn sàng chờ nướng.

Khi trộn xong sắn cùng gia vị, trong lúc chờ cho gia vị ngấm vào sắn, cô đã kịp xử lý xong nồi chè. Nồi nấu chè rất nhanh sôi lại. Hiếu Linh từ từ cho thêm đường vào, khuấy đều. Thỉnh thoảng lại nếm một chút xem đã đủ ngọt chưa. Cô vốn không thích ăn ngọt cho lắm, nên chỉ để vị vừa phải. Sau đó lại đun thêm chừng mười phút để đường ngấm được vào sắn rồi bắc ra. Đáng lý còn phải có chút bột sắn hoặc bột năng để làm sánh chén chè. Nhưng bột sắn nhà cô lại không có, mà bột năng chỉ đang làm thử. Nhưng cũng may vì tính bột từ sắn mì cũng làm chè sánh không ít. Một lát nữa khi ăn, chè sẽ được múc vào chén rồi thả dừa nạo và gừng rang lên sau. Nên cô cứ để hờ vung một chút cho chè nguội.

Làm xong bánh thì trời cũng sẩm tối. Tiểu Đông và Lưu thị mang thêm chút đồ từ bên nhà kia về. Lập Hạ cùng Tiểu Nhã muốn phụ cô dọn com thì bị cô xua đi tắm rửa một chút. Trời đang xuân vẫn còn hơi lạnh nên mấy nam tử trong nhà cô đều bắt đi tắm sớm để tránh cảm ớn. Cô tắm cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Buôn Bán Nhỏ

Tinh thần sáng khoái bước lên nhà, mâm com đã dọn sẵn, mọi người đã vào vị trí chờ cô, Hiếu Linh mỉm cười nhẹ ngồi xuống. Mâm com có thêm một đĩa bánh chồng chồng cao ngất. Vỏ bánh màu vàng nhạt, xôm xốp. Có những chiếc nhìn rõ những sợi dừa nạo bao ngoài. Bánh vẫn còn nóng, tỏa hương thơm dịu dịu làm nao lòng người. Nhìn thấy thực chỉ muốn cắn thử một miếng xem chúng làm từ gì. Như mọi khi, Hiếu Linh chia đồ ăn mới cho cả nhà.

- Nào... mọi người thử món bánh sắn ta mới làm. Có hai vị mặn ngọt lẫn lộn. Mọi người hên xui nhé.

Cả nhà râm ran tiếng mời com rồi mọi người bắt đầu thử miếng bánh trong bát của mình.

Tiểu Hàn là người đầu tiên:

- Ô... của đệ là vị ngọt nha... có cả dừa và vừng. Thực ngon.

- Ừm. của đệ cũng ngọt... nhưng chỉ có dừa thì phải.

Lập Hạ tiếp tục, rồi đến Tiểu Đông:

- Của ta vị mặn với vừng. Rất thơm.

Hiếu Linh quay sang hỏi Luru thị:

- Của nhạc phụ là vị gì?

Luru thị chậm rãi đáp:

- À... là vị mặn với dừa. Có vẻ hơi đối nhau khi dừa thì ngọt mà lại để vị mặn.

Lại nhìn đến Luru Minh và Tiểu Nhã.

- Còn của huynh và Tiểu Nhã thì sao?

Luru Minh nhăm nháp, từ tốn nói:

- Của ta là vị ngọt với vừng. Vừa thơm lại vừa ngọt. Rất thú vị.

- Còn của đệ là vị mặn với cả vừng và dừa... đệ cảm thấy ăn ngon.

Tiểu Nhã trả lời sau chót. Hiếu Linh mỉm cười:

- Nga... có 6 vị hết thảy mà mọi người đều ném đủ rồi. Cũng thật may mắn rồi. Nhưng mọi người ăn để dành bụng nha... cuối bữa còn chút đồ ăn nữa. No rồi là không thể ăn đâu đấy.

Hiếu Linh cũng ăn chiếc bánh của mình, vị mặn với dừa. Quả nhiên như lời nhạc phụ nói, có vẻ không hợp lắm. Cô cũng ăn thêm một hai cái nữa rồi ăn com. Mọi người ăn com rất nhanh đã xong. Nghe lời Hiếu Linh, ai cũng ăn ít hơn thường ngày một chút.

Cô kêu Tiểu Đông dọn mâm xuống, rửa sạch mấy chiếc bát ăn com trước, đổ tránh qua nước sôi rồi múc chè lên. Mỗi bát chè cô rắc thêm ít vừng rang và dừa nạo lên trên. Bát chè trong trong, từng miếng sắn mềm mại màu trắng sữa. Phía trên rắc thêm vừng rang vàng và dừa nạo trắng. Vừa nhìn đã thấy bắt mắt, lại kèm theo mùi hương nhẹ nhẹ.

Hiếu Linh đẩy từng bát chè đến trước mặt mọi người. Nói:

- Đây là món chè sắn hôm nay ta thử làm. Mọi người ăn xem thế nào.

Mọi người chậm rãi múc từng thìa ăn. Vị ngọt của đường, sự mềm mại của miếng sắn, vị cay nhẹ của gừng. Hương thơm đặc trưng của sắn hòa quyện với hương gừng cùng vừng và dừa nạo khiến người ta không thể chỉ ăn một thìa rồi dừng lại.

Tiểu Đông nhìn Hiếu Linh đầy thần phục, nói:

- Thê chủ... hai món ăn hôm nay của ngài thực sự quá ngon. Ta không ngờ từ sắn mì có thể tạo ra món ăn ngon như vậy.

Luru Minh gật đầu đồng tình:

- Đúng như vậy. Hương vị vô cùng tinh tế, hòa hợp. Hai món ăn của Phạm muội thật khiến người ta muốn ăn đi ăn lại.

Hiếu Linh nhìn mọi người phản ứng thì biết kế hoạch bán hai món này đã thành công một nửa rồi. Cô nói:

- Mọi người nghĩ sao nếu chúng ta làm hai thứ này thành một xe bán rong để bán?

Tiểu Đông sùng sốt:

- Thê chủ muốn bán hai món này thật sao? Ta cảm thấy ý tưởng này rất tuyệt vời.

- Đúng vậy. Món ăn này là độc nhất. Không nói tới cách làm, nguyên liệu chỉ mình chúng ta có. Cho dù người khác có thay bằng khoai lang, sắn dây hay bất kỳ thứ củ nào khác cũng không cho ra được hương vị đó. Ta nghĩ đây là một hướng đi tốt khi nông nhân.

Hiếu Linh đáp. Lưu thị ngẫm nghĩ một hồi:

- Ta nghĩ có lẽ không cần làm xe bán rong làm gì. Chỉ cần làm rồi giữ ấm một chút là có thể bán được. Làm xe bán rong có phần phiền phức, lại phải đầu tư thêm một khoản không nhỏ. Trước hết cứ thử làm một ít để trong thúng giữ ấm bán ở chợ làng xem sao đã.

Hiếu Linh nghĩ lại rồi nhận thấy điều Lưu thị nói rất hợp lý. Dù sao cô cũng chưa biết mọi người bên ngoài phản ứng với món ăn này như thế nào. Nếu cứ thế miệt mài đi làm xe đẩy bán. Không may món ăn không được hưởng ứng, chẳng phải là công cốc sao.

- Nhạc phụ nói đúng. Là ta quá hấp tấp rồi. Chúng ta thử làm một chút bán ở chợ làng trước, coi như là bán chút quà ăn vặt cho người đi chợ. Giá cả thì chừng 3 xu một cái, chè thì chừng 5 xu một bát nhỏ. Chắc là không quá đắt chứ?

Vừa nói Hiếu Linh vừa đánh mất hơi ý kiến mọi người. Lưu thị còn có chút ngỡ ngàng vì không ngờ Hiếu Linh lại dễ dàng nghe theo ý kiến của ông như vậy, nên có chút giật mình khi bị hỏi:

- A... ta nghĩ không đắt. Đường không hề rẻ mà món này lại cần dùng. Lại còn có cả dừa và vừng nữa.

- Ân... hai món ăn này cũng dễ làm. Ta sẽ chỉ lại một lần nữa cho nhạc phụ và Tiểu Đông cách làm. Hai người phụ trách làm bán nhé.

Hiếu Linh gật gù nói. Cả nhà hào hứng đứng lên bàn bạc chuyện làm bánh. Thu dọn xong xuôi, Hiếu Linh cũng bắc bếp luộc thêm sắn để làm bánh. Chợ làng chắc chỉ có thể bán được bánh sắn, còn chè sắn thì cô tính chờ đến chợ trên trấn mang lên bán thử. Dân làng bỏ ra 5 xu để ăn một bát chè chắc sẽ rất ít.

Phút chốc sắn đã chín, Hiếu Linh đổ ra cối bắt đầu giã. Trời đã nhá nhem nên ngoài Lưu thị không nhìn thấy đường phải ngồi ở phòng thì mọi người đề tụ tập dưới bếp. Hiếu Linh giã sắn ở mép sân cùng Tiểu Đông nạo dừa. Lưu Minh cùng Tiểu Nhã thì rang vừng trong bếp. Ánh sáng không tốt nên Lưu Minh đành cầm đèn dầu soi cho Tiểu Nhã rang. Lập Hạ cùng Tiểu Hân giúp đỡ xung quanh.

Sắn giã nhuyễn không sai biệt lắm thì dừa và vừng cũng sẵn sàng. Hiếu Linh chia đôi chỗ sắn ra để nhào vị mặn và vị ngọt riêng biệt. Hiếu Linh với Tiểu Đông một tổ, Tiểu Nhã và Lưu Minh một tổ nặn hai loại bánh khác nhau. Tiểu Hân và Lập Hạ phụ trách rắc vừng và dừa nạo lên mặt bánh. Mọi người vừa làm vừa trò chuyện đến hào hứng. Đến khi mặt trăng treo đỉnh ngọn tre thì cũng làm lúc hơn sáu mươi chiếc bánh lớn chừng lòng bàn tay hoàn thành. Chỉ còn cần nướng bánh lên là xong. Việc này ngày mai chỉ cần dậy sớm, nướng qua rồi đặt bánh vào thúng ủ ấm là được.

Cả nhà xong việc cùng rửa chân tay đi ngủ sớm. Lòng háo hức chờ ngày mai bán bánh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chợ Quê

Trời còn tờ mờ sáng. Sương đêm lượn lờ đầy đất. Mọi vật vẫn im lìm ngủ say. Nhưng nhà Hiếu Linh mọi người đều đã lục đục thức dậy nướng bánh.

Chợ quê có một đặc điểm là họp rất sớm mà tan cũng rất sớm vì mọi người còn phải về nhà lo chuyện gia đình. Nên đôi khi bán đồ trên chợ xong, mấy nam tử mới về nhà lo đồ ăn sáng cho nữ nhân trong nhà.

Cũng may bánh sắn vốn là đã chín nên nướng lên chỉ để cho bánh nóng và thơm hơn. Việc nướng bánh do Hiếu Linh phụ trách, còn mấy nam nhân trong nhà thì lấy thêm rơm, vải thừa may thành một bộ nệm giữ nhiệt cho bánh.

Mọi thứ xong xuôi, Hiếu Linh đưa chân Lưu Thị và Tiểu Đông ra chợ rồi mới định quay về gánh nước. Dù sao hơn sáu mươi cái bánh với chiếc thúng cũng không phải vật gì nhẹ nhàng. Cô mang ra dùm họ một chút, tiện thể ngắm chợ quê chốc lát.

Khi ba người ra đến nơi, chợ đã lác đác có người bày hàng. Hiếu Linh chọn một chỗ ngay mái đình đặt thúng xuống, quay sang dặn dò:

- Tiểu Đông, giá cả hôm qua chúng ta cũng nói rồi. Nhưng nếu ai mua nhiều thì giảm cho họ một chút cũng được. Đừng quá cứng nhắc quá.

Tiểu Đông gật gù đầu:

- Ân. Thê chủ. Ta đã biết.

Hiếu Linh quay sang Lưu thị nói:

- Nhạc phụ, phiền toái người và Tiểu Đông bán hàng, ta chạy về nhà gánh chút nước.

Lưu thị mỉm cười:

- Không vấn đề, con cứ về làm việc của mình đi. Chúng ta bán hàng rất nhanh sẽ xong thôi.

Hiếu Linh gật đầu định đi, đột nhiên có người cất giọng nói:

- Ô... đây chẳng phải Lưu Đức. Lâu không thấy người ra chợ bán đồ. Ta còn đang ngóng mua vài cái rế người làm a.

Đó là một nam nhân trung niên, tuổi tác chừng ngang Lưu thị, mặc một chiếc áo nâu sòng cùng váy đen dài kín chân, trên tay cầm một rổ ổi găng đi bán.

Lưu thị mỉm cười gật đầu chào người kia, đáp:

- Hà Vân, thật là lâu không gặp. Ta bị bệnh một hồi, được con dâu đón qua nhà chăm sóc. Giờ khỏe hơn nên đi chợ bán vài cái bánh a. Nếu người cần rế, một hai hôm nữa ta đan xong lại mang sang nhà cho người.

Tiểu Đông đứng bên cạnh nói nhỏ cho Hiếu Linh:

- Đây là Nguyễn thúc, là đại phu lang của Trần thôn trưởng.

Vừa lúc đó, ánh mắt dò xét của Nguyễn thị quét đến người Hiếu Linh:

- Nga... thực sự là Hiếu Linh đón người đến Phạm gia chăm nom sao? Giờ người đã về nhà hay vẫn ở bên nhà nàng ta.?

Hiếu Linh hơi nghiêng người coi như chào hỏi, đáp:

- Nguyễn thúc hảo. Hiện nhạc phụ ở tại nhà ta. Nếu có thời gian rảnh, mời ngài tới nhà chơi cùng nhạc phụ coi như giải sầu. Ta còn việc gia đình, mạn phép về trước.

Nói rồi, Hiếu Linh gật đầu với Lưu thị và Tiểu Đông rồi quay đi.

Lúc này chợ đã khá đông người rồi. Nơi này là chợ tạm, nên cũng không có cái gì gọi là cửa hàng. Mọi người đều tiện chọn một chỗ rồi đặt hàng của mình ra để bán. Hàng bán đặt ở luôn trong thúng hoặc bày ra ngoài đất. Có nhà nào đáng hoàng hơn hoặc bán đồ ăn quà sáng thì có thêm chút lều nhỏ, căng vải buộc vào những cành cây. Một chiếc bàn lớn và ba phía là mấy cái ghế dài. Phía còn lại là của chủ nhân sắp hàng, bên trong là những nồi niêu, bát đĩa. Khách hàng ăn trực tiếp ngồi xung quanh gọi món là được.

Chợ làng nên đồ bán cũng không có nhiều lắm. Nhưng vẫn có hàng thịt, cá, tôm. Đâu đó có bày bán chút hàng rau hoặc chút quả trong vườn. Phần lớn rau củ mọi người đều lên chợ trần bán. Dân trong làng ai cũng trồng rau nên hiển nhiên hàng rau củ cũng không bán nhiều.

Rồi lại có vài hàng bán những đồ mây tre đan, đồ thủ công như nón, thúng, gáo dừa, quạt nan...

Hiếu Linh để ý thấy ở đây có khá nhiều đồ ăn sáng quen thuộc: bánh rán, bánh bao, bánh cuốn, bánh trưng nhỏ, bánh khoai... đa phần đều đủ cả. Những món quà quê luôn là niềm háo hức của những đứa trẻ khi chờ cha mẹ chúng đi chợ về.

Nghĩ đến khuôn mặt ngạc nhiên xen lẫn vui mừng của Tiểu Hàn và Lập Hạ khi cô đưa ra chút quà quê khiến Hiếu Linh không nghĩ nhiều mà xà vào hàng quán. Cô chọn một quán ăn khá sạch sẽ nhưng cũng không kém phần đông khách, chủ quán là một nam tử trung niên, nói:

- Ông chủ. Bán cho ta hai cái bánh rán.

Hiếu Linh vốn định mua cho Tiểu Hàn và Lập Hạ, nhưng rồi đột nhiên trong đầu cô lóe lên hình ảnh của hai nam nhân nữa. Sao cô lại có thể chỉ mua cho hai đệ đệ của mình mà lại bỏ qua Lưu Minh và Tiểu Nhã đây. Dù sao, họ cũng ở nhà cô một thời gian. Vì thế sửa lời:

- Cho ta năm cái bánh rán đi. Bốn cái bọc đường, một cái không đường. Tiện thể làm cho ta... ồm... hai mươi cái bánh cuốn nữa.

Mọi người trong quán quay ra nhìn cô, ánh mắt có chút dò xét. Hiếu Linh nhú mày cười khổ trong lòng. Đây là chợ quê a... toàn người làng với nhau cả. Hẳn những người này quá quen thuộc thân thể này đi.

Từ ngày cô xuyên qua, ngoại trừ tiếp xúc với Lưu thị thì cùng chỉ có một nhà Trần bá mẫu. Những người làng khác còn chưa biết cô thay đổi đâu. Hiếu Linh cố nặn ra nụ cười:

- Cái kia... là ta bị bệnh một hồi, đem mọi thứ đều quên hết. Các vị... nếu có gì thất lễ thì xin tha thứ cho ta. Còn có... ta có mang theo tiền. Ông chủ không phải lo lắng ta ăn nợ của ông đâu.

Chủ quán cười cười:

- Phạm cô nương. người ngồi đi. Bánh rán thì sẵn có, nhưng bánh cuốn thì phải chờ một lát.

Hiếu Linh xưa nay đi ăn bánh cuốn ở nhà cũng biết. Hàng này đông như vậy, lại chỉ bán có bánh cuốn, bánh rán và nem. Trong khi bánh rán và nem thì

luôn sẵn sàng, chỉ có bánh cuốn là phải chờ đợi. Nên cô cũng không dị nghị gì, gật đầu ngồi xuống chờ.

Nhưng Hiểu Linh không biết, thái độ của mình khiến những người ngồi đây đều giật mình a. Bọn họ như đều cùng chung một suy nghĩ: người này thực quen hết đến mức thay đổi luôn tính, tính rồi sao? Trước đây nếu nghe một câu phải chờ thì hẳn đã nổi đóa lên, chèn ép đòi lấy trước. Bây giờ lại không hề suy nghĩ, trực tiếp ngồi xuống chờ. Thái độ còn đoan chính như vậy, có lẽ như vậy. Hình như không phải Hiểu Linh nổi tiếng ác phụ của Trần thị thôn này nữa.

CHƯƠNG 44: QUÁN BÁNH

Hiểu Linh coi như không để ý tới những ánh mắt thỉnh thoảng liếc qua xem động thái của cô, mà chỉ tập trung nhìn hành động trên tay của chủ quán.

Nói đến bánh cuốn, cũng là một trong những món quà quê mà cô rất ưa thích. Lần nào về nhà, không phải là kéo em cô đi ăn cháo lươn thì cũng là lượn ra hàng bánh cuốn ngoài chợ. Cũng không rõ là do nhớ quê hay hương vị nơi quê nhà đặc biệt khác mà cô chỉ yêu thích ăn bánh cuốn ở nhà. Cho dù nơi cô làm việc là chốn phồn hoa đô hội, không thiếu thứ gì. Nhưng món bánh ấy, chỉ khi về quê cô mới thấy là ngon nhất.

Chủ quán nhanh nhẹn lấy một muống nhỏ bột, xoa đều lên mặt vải căng trên nồi rồi đập nắp lại. Sau chừng nửa phút đồng hồ, cái vung một lần nữa được mở ra. Chỉ với một ống tre vuốt tròn bằng chút mỡ, chủ quán đã dễ dàng lấy lớp bánh mỏng dính kia lên, đặt xuống nền chiếc chõng nhỏ, đoạn tiếp tục tráng thêm một lớp bột vào nồi, chuẩn bị cho một vòng quay mới. Hắn nhanh tay xúc chút nhân bánh cho vào rồi nhanh tay cuốn lại. Nhân bánh gồm hai phần: một phần nhân trong có thịt, chút hành, mộc nhĩ băm nhỏ xào chín. Phần nhân ngoài là hành củ băm nhỏ, xao vàng.

Hiểu Linh gật đầu. Cách làm bánh cuốn này thực giống ở quê nhà của cô. Có lẽ hương vị cũng không khác nhiều đi. Làm cô muốn ném thử ngay lập tức tại đây, liền nói:

- Bằng không, ông chủ chỉ gói về cho ta mười sáu cái thôi, còn cho ta ăn tại đây bốn cái cũng được.

Chợt một tiếng xì khinh bỉ phát ra ngay bên cạnh khiến Hiểu Linh không thể không quay đầu nhìn sang. Người đó là một nam tử còn khá trẻ, mặc một chiếc áo cánh màu hồng kèm theo váy màu đỏ mận, đang dùng ánh mắt chán ghét về phía mình.

- Đây. Ta đã nói là làm sao thay đổi được cả tính tình chứ. Xem xem.

Tay chủ quán cũng có chút khựng lại, giọng có phần khó xử nói:

- Nhưng là còn ba người nữa chưa lấy bánh. Người còn phải chờ a.

Không cần nói nhiều, Hiểu Linh cũng đã biết vấn đề là gì. Cô coi như chưa có gì xảy ra, gật đầu nói:

- Ta cũng chưa nói phải ăn ngay lập tức. Ý của ta là bao giờ tới phiên ta, chỉ cần gói về cho ta mười sáu cái, còn lại bốn cái ta ăn tại đây là được. Ta cũng chưa có ý định tranh trước của ai cái gì.

Nam chủ quán có chút đỏ mặt. Cũng không thể trách hắn hiểu sai. Bản chất của con người đâu có thể nói dối là dối được.

Đổi lại nam tử kia hừ lạnh một tiếng rồi quay đi. Hiểu Linh cũng không so đo với bọn họ. Đòi trước cũng như đòi này, cô luôn sống theo phương châm: sống cho mình và người thân, không quan người khác nghĩ gì về cô, chỉ cần cuộc sống của cô và người cô để ý vui vẻ, hạnh phúc là được rồi.

Đột nhiên có một giọng nói vang lên:

- Nga... là Hiểu Linh. Con đi chợ sáng sao? Tính mua bánh về?

Giọng nói tràn đầy quan tâm này là của Trần bá phụ đi. Hiểu Linh đứng dậy, quay lại đối diện với ông, cúi người chào:

- Bá phụ đi chợ. Ta tính mua chút quà về cho hai tiểu đệ ở nhà. Ngài đi mua bán gì sao?

Lý thị cười hiền, nhìn cô:

- Ân. Ta là đi mua chút mắm. Nhà vừa vặn hết. Mấy hôm rồi con cũng không qua nhà. Thê chủ cứ nhắc suốt.

Hiểu Linh cười nhẹ, đáp:

- Ta thực là bận rộn không rời được. Khi rảnh, nhất định sẽ sang nhà làm phiền hai người.

Nói đến đây, Hiểu Linh mới nhớ ra bản thân mình làm ra bánh mới còn chưa mời hai người bọn họ ném thử đâu. Dù sao họ cũng là những người thực lòng đối tốt với cô. Trong lòng dâng lên áy náy. Bằng không, trưa nay cô lại làm một chút mang sang, cả chè sắn nữa. Cũng không thể lấy chỗ Tiểu Đông đang bán hàng được, như vậy có vẻ không đủ trân trọng. Âm thầm hạ quyết tâm, Hiểu Linh hỏi:

- Bá phụ ăn sáng chưa? Hay ngồi cùng ta ăn luôn. Xem ra cũng đến lượt của ta rồi.

Đột nhiên bị vỗ nhẹ vào đầu, Hiểu Linh ngẩn người nhìn Lý thị. Ông cười mắng:

- Cái đĩa nhỏ này. Một nam tử như ta sao có thể ngồi đây ăn bánh trong khi thê chủ còn chờ ở nhà chứ. Con cứ ăn đi thôi. Ta đi trước.

Hiếu Linh cười cười:

- Ân. Bà phụ đi thông thả.

Chia tay Trần Lý thị, Hiếu Linh ngồi lại quán ăn. Vừa lúc chủ quán đưa lên bốn chiếc bánh cuốn vừa làm xong. Hiếu Linh tự động rót chút nước mắm, thêm quất và ớt vào rồi gấp một đĩa ăn thử.

Cô như lặng đi. Vỏ bánh mỏng, dai lại mềm vừa tới. Bột thơm mà không bị chua. Nhân bánh có thịt dai dai, kèm theo mùi thơm của hành phi vàng. Tất cả hòa quyện cùng vị mặn vừa phải và vị cay của ớt. Hương vị này... giống như đức ở quê nhà cô. Còn những tương sẽ không bao giờ gặp được hương vị đó. Còn những tương cô sẽ chỉ có thể tự mình nấu ra những món ăn để hoài niệm về quê nhà. Rốt cuộc, cũng có một món ăn người khác làm mà cô có thể gửi gắm. Cô từ tốn thưởng thức hết chỗ bánh kia. Tâm trạng cũng dần ổn định hơn.

Chủ quán cũng đã gói xong bánh cho cô. Hiếu Linh đưa tay đón lấy, hỏi:

- Bánh thực sự rất ngon. Của ta hết bao nhiêu?

Nam tử cười cười, đáp:

- Của người bốn cái bánh rán đường là hai hào, bánh rán không đường là bốn xu, hai mươi cái bánh cuốn là một hào. Tổng hết ba hào tư a.

Hiếu Linh móc tiền đưa chủ quán rồi tiêu sái rời đi. Vừa về đến cổng, cô đã thấy bóng dáng có người chạy ra đón mình:

- Tỷ tỷ... người đã về nga.. bánh có bán được hay không? Phải chăng đắt hàng quá nên tỷ phải ở lại phụ nga?

Hiếu Linh cười cười, xoa đầu Tiểu Hàn.

- Không có. Ta về trễ là mua chút quà cho mọi người. Nhìn xem.

Cô đưa số bánh gói trong lá dong ra cho Tiểu Hàn:

- Đưa vào cho mọi người ăn đi. Chút này ăn lót dạ trước, chờ Tiểu Đông và Lư thúc về lại ăn sáng đầy đủ. Ta mua đủ cho cả nhà đấy. Đệ gọi cả Lư huynh và Tiểu Nhã luôn nhé.

Tiểu Hàn sững sốt, không ngờ tỷ tỷ còn mua bánh về. Một tay cầm gói hai gói bánh được bọc cẩn thận bằng lá dong, một tay cầm tay cô kéo vào nhà, nói:

- Tỷ tỷ... vào ăn cùng chúng ta a. Nếu không có tỷ, khẳng định sẽ không ai ngồi ăn hết.

- Ân... được rồi. Đệ không cần kéo ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Măng Chua

Hiếu Linh mỉm cười đi cùng Tiểu Hàn lên nhà chính. Nhưng rốt cuộc mấy người ở

nhà lại không bỏ được hai người đang bán hàng ngoài kia mà quyết tâm chờ Lư thị và Tiểu Đông về ăn.

Cô cũng cười cười không nói gì rồi đi gánh nước. Sắp tới cô muốn đào một cái giếng. Nhà cô gần sông nên chắc cũng dễ tìm mạch nước. Cô không ngại việc gánh nước này, nhưng cũng không thể đảm bảo cô lúc nào cũng khỏe mạnh hoặc có ở nhà để làm cho họ được. Hơn nữa, nước giếng đông ấm hạ mát, tốt hơn nhiều so với nước lạnh bỏ trong chum.

Ài... lại còn chuyện phải dựng phòng treo nấm nữa. Cô còn tính toán phải dựng thêm một phòng nhỏ để lương thực trong đó. Toàn bộ phần bên trái nhà chính để hết lương thực thì quá khoe khoang rồi. Nhất là lại có sấn mỷ, thứ mà cô không muốn ai thấy được. Nếu đã dựng phòng, cô nhất quyết dựng thành 2 phòng luôn đi. Buổi trưa mang chút bánh sang cho Trần bá mẫu, tiện hỏi người về nhân công thuê, giá cả ra sao luôn.

Kết thúc gánh nước cuối cùng về nhà cũng là khi Hiếu Linh thấy Lư thị và Tiểu Đông trở về. Hoi ngạc nhiên, cô hỏi:

- Đã trở lại rồi sao?

Đột nhiên, Tiểu Đông cười rộ lên khiến cô nhìn hấn ngây ngẩn. Cô còn chưa thấy hấn cười như vậy đâu. Thật có chút... đẹp mắt. Khụ... có gì đó khiến cô cảm thấy bối rối nghiêng mặt qua, không nhìn hấn.

- Thê chủ. Bánh bán hết nhanh kinh ngạc. Ta và phụ thân phân chia gói bánh và thu tiền mà còn có lúc không kịp a.

Tiểu Đông cười rạng rỡ. Hấn thật không ngờ, món bánh đơn giản của thê chủ lại được mọi người hoan nghênh đến vậy. Nếu như thứ bán hôm nay là cháo cá, phá lấu hay thậm chí là thịt áp chảo thì có lẽ hấn và phụ thân sẽ không có thời gian mà thờ dốc luôn rồi. Với món bánh này, nhà hấn mỗi ngày cũng có tới 1,2 đồng thu vào, thật không ít.

Hiệu Linh mỉm cười:

- Bán hết là tốt rồi. Hai người vào nhà đi thôi. Đồ ăn sáng Lập Hạ cũng đã chuẩn bị xong hết rồi.

Lưu thị gật gật đầu, cùng Tiểu Đông đi qua rửa tay chân rồi mới lên nhà. Mọi người lại ngồi đầy đủ vào bàn ăn. Mấy cái bánh rán Hiệu Linh mang về được Lập Hạ cắt thành bốn phần. Bánh cuốn cũng được xếp hết ra đĩa. Thêm một nồi cháo khoai và đĩa cải luộc và nước mắm dầm trứng gà. Đó là bữa ăn sáng của cả nhà.

Giờ trong nhà có điều kiện hơn, nên Hiệu Linh cũng yêu cầu mấy nam tử bỏ thêm đồ ăn mặn cho mọi người. Dần dà Lưu thị, Tiểu Đông, Lập Hạ cũng không còn cảm thấy uổng phí khi nấu ăn thêm nhiều như vậy.

Đồ ăn chỉ có bánh cuốn và bánh rán là mới lạ nên Hiệu Linh gấp vào mỗi bát một ít, nói:

- Mọi người ăn thử đi. Ta qua chợ thấy món bánh cuốn và bánh rán hàng này làm ngon nên mua thử một chút.

Hiệu Linh chỉ gấp vào bát mình một miếng bánh rán không đường. Cô chấm vào nước mắm ớt vốn chuẩn bị cho bánh cuốn rồi cắn một miếng. Ừm. vỏ bánh rất giòn, không quá mỡ, vẫn còn độ ẩm, nhân đậu cũng mềm vừa vặn. Thường thức xong miếng bánh, đang định lấy bát míc chút cháo ăn, Hiệu Linh bất giác thấy tay run run của tiểu đệ đang gấp một chiếc bánh cuốn thả vào bát mình.

- Tỷ tỷ... người cũng ăn thử bánh cuốn a. Đệ đã ăn qua... đảm bảo ngon. Tuy là không bằng bánh sản tỷ làm.

Tiểu Hân vừa nói vừa cười rạng rỡ hướng Hiệu Linh. Cô lại ngẩn người lần nữa. Hình như Hiệu Linh nhận ra, bản thân không có chút khả năng miễn dịch nào với những nụ cười rạng rỡ của họ. Cô nhẹ xoa đầu Tiểu Hân một chút rồi ăn chiếc bánh trong bát mình.

Lưu thị buông bát xuống, nói:

- Hiệu Linh à. Lát nữa ta ra ngoài lấy ít tre nứa về đan rế. Trước đây ta đều làm mấy thứ này, người trong làng và mấy làng bên đều rất thích mua.

- Nhạc phụ thường lấy ở đâu, ta đi theo giúp ngài chặt mang về.

Hiệu Linh phản xạ đáp lại. Rồi có gì đó lóe lên trong đầu cô.

- Ai nha... quên mất. măng chua. Lần trước chúng ta muối măng, hấn là đã ăn được rồi.

Hiệu Linh la lên, rồi lật đặt để Tiểu Hân ngồi sang một bên, đi xuống bếp xem xét số măng muối và cả măng ớt kia nữa.

Hộp mở một cái hũ đựng măng muối chua ra. Một mùi hương quen thuộc xông lên. Cô thực không biết miêu tả nó như thế nào. Đối với một số người mùi măng muối thật hấp dẫn, nhưng số khác lại thấy nó quá khó chịu.

Nhìn từng miếng măng đã mềm đi nhiều, nước măng trong, không có chút vẩn nào làm cô âm thầm gật đầu, có vẻ việc muối măng thành công rồi. Hiệu Linh bằm một mảnh nhỏ măng đưa lên miệng ăn thử. Khóe miệng cong lên một góc thể hiện rõ tâm tình cao hứng của chủ nhân nó lúc này. Không sai. Chính là vị như vậy.

Lúc này Hiệu Linh cũng sờ đến liên măng ớt. Cô cầm thẳng cả liên lên nhà. Mọi người khi cô chọt đi xuống bếp liền cũng nhau dừng đùa chờ cô. Hiệu Linh tâm trạng vui vẻ, trên mâm cơm liền mở giấy dầu bịt liên măng ra. Một mùi thơm của măng, ớt tỏi vô cùng kích thích vị giác bay ra làm mọi người trong nhà không khỏi bất giác nuốt nước miếng. Tiểu Hân nhanh nhẩu nhất:

- Tỷ tỷ... món măng ớt này lại có thể thơm như vậy sao? Đệ có thể ăn sao?

Hiệu Linh nhướn mày cười, lắc đầu:

- Đáng tiếc... món này đệ không ăn được.

Khuôn mặt của Tiểu Hân phút chốc ỉu xiu:

- Đệ thực không ăn được sao?

Hiệu Linh khoát nhẹ mũi hấn, đáp:

- Món này rất cay. Đệ từ trước giờ đều không ăn được cay, sẽ không ăn được.

Tiểu Hàn lâu bầu hạ quyết tâm:

- Đệ nhất định sẽ học ăn cay. Lần này nhị ca có nói gì cũng không ngăn cản được đệ.

Câu nói của Tiểu Hàn làm cả nhà bật cười vui vẻ. Hiểu Linh cho một chút măng ớt vào bát nước mắm, lại rót chút nước ngâm vào khiến bát nước mắm cũng trở nên sinh động không ít.

Lưu thị là người đầu tiên chấm thử:

- A.. cảm giác chua chua, cay cay lại thơm như vậy. Quả nhiên là một loại nước chấm tốt a.

Hiểu Linh hí hóp mắt thưởng thức món nước chấm yêu thích của mình, gật gù đầu:

- Đương nhiên là tốt. Thứ này nếu dùng để chan thêm vào bún phở các loại thì cực ngon. Ta đang tính ngày mai lên trấn bán đồ cho Phúc Lạc lâu, tiện chào bán thứ này và măng chua luôn. A... nói đến măng chua. Lát ta đi cùng nhạc phụ đón tre, rồi tát chút cá về nấu canh măng cá. Cho mọi người nếm thử món ăn mới. Tiện thể thu chút tép nhỏ về cho đàn gà nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tỷ Đệ Cùng Vào Bếp.

Nói là làm, buổi trưa hôm ấy, sau khi vác tre về cho Lưu thị, Hiểu Linh đi tát cá, theo nàng còn có cái đuôi nhỏ Tiểu Hàn. Chiến tích cô thu được cũng không nhỏ, chừng ba cân cá các loại. Xách cá trở về giao cho Tiểu Đông làm thịt, Hiểu Linh lấy mấy cây măng chua rửa sạch, xé nhỏ thành sợi rồi bắc bếp lên luộc qua hai lần để loại đi độc tố trong măng. Sau đó, cô đi tìm Lưu thị, lúc này đang vớt nan làm rế. Hiểu Linh muốn làm vài cái hom để đặt ống bắt lươn. Hôm nay lúc bắt cá, cô để ý thấy có lươn ở đây, nhưng không thể tay không bắt nó được. Đan vài cái hom, làm ống trúm bắt lươn là cách đơn giản nhất mà cô biết. Nhìn đến lươn, cô lại thêm món cháo lươn rồi a.

Tiểu Hàn bung rở cá đã làm xong vào bếp, đặt xuống rồi ngồi cạnh Hiểu Linh, tò mò hỏi:

- Tỷ tỷ, tỷ lại làm món mới sao? Món này làm như thế nào a?

Hiểu Linh đẩy thêm rom vào bếp cho lửa cháy to hơn, vừa nói:

- Ân. Ta định làm cá nấu măng chua. Món này cũng đơn giản thôi. Với măng chua thì phải nhớ lấy ra, rửa sạch, xé nhỏ thành sợi rồi luộc đi luộc lại chừng hai lần. Nếu thích, có thể lấy ra để ăn chấm với mắm tôm chanh ớt cũng rất tuyệt rồi. Nhưng để nấu canh thì cần phi hành lên và xào qua một chút. Nêm gia vị rồi đặt cá, thêm nước vào đun cho tới khi cá ngấm gia vị là được. Thả chút rau thơm vào là xong rồi.

Tiểu Hàn chăm chú lắng nghe Hiểu Linh nói, cảm thấy món ăn này cũng rất đơn giản, cậu thực muốn động tay làm thử một chút, liền nói:

- Tỷ tỷ... ta... ta có thể... thử làm món này hay không? Ta thấy nó thực đơn giản.

Hiểu Linh hơi ngạc nhiên khi Tiểu Hàn đưa ra đề nghị như vậy:

- Nga... đệ thích nấu ăn sao?

Tiểu Hàn túm tay Hiểu Linh lắc lắc:

- Tỷ dạy ta có được hay không? Những món tỷ làm thực sự rất đặc biệt. Ta muốn được ăn nhiều nhiều. Nhưng mà nhị ca nói, tỷ là nữ nhân, cũng không thể thường xuyên vào bếp như thế, rất không hợp quy củ. Nên là ta nghĩ, ta nên học một chút, cả nhị ca cũng vậy. Như thế, khi cả nhà muốn ăn gì đó, tỷ cũng không phải tự thân vào bếp nữa.

Hiểu Linh cười thầm trong lòng. Nhóc này là muốn ăn ngon, nhưng lại sợ nàng không thể nấu cho hắn nên quyết đi đường vòng đây mà. Nhưng như vậy cũng rất tốt, không ý lại vào người khác. Mà nam nhân thời đại này, có một tay nấu ăn ngon là một lợi thế không nhỏ. Tuy rằng, sau này cô gả hai huynh đệ họ đi, cũng sẽ không để họ phải vất vả nấu nướng như vậy. Ách.. cô nghĩ hơi xa rồi.

- Hào. Vậy lát nữa đệ gọi cả Lập Hạ vào đây, ta chỉ món này cho cả hai đệ luôn. Tiểu Đông thì để lần khác đi, bếp quá nhỏ, không thể chứa nhiều người như vậy được.

Tiểu Hàn nghe được Hiểu Linh đồng ý, cười toét miệng, gật đầu lia lịa:

- Ân... đệ đi kêu nhị ca ngay. Tỷ tỷ nhớ chờ bọn đệ nga.

Nói xong, cũng không đợi Hiểu Linh phản hồi lại, Tiểu Hàn đã rất nhanh chạy ra ngoài í ới gọi Lập Hạ.

Lập Hạ cùng Tiểu Hàn lúi lúi kéo kéo đi vào bếp. Hắn không ngờ Tiểu Hàn nói tỷ tỷ sẽ dạy bọn hắn nấu ăn. Các món ăn tỷ tỷ làm rất ngon, hắn quả thật vô cùng muốn học nấu. Nhưng xưa nay vốn không bao giờ dám đưa ra ý kiến, mong muốn của mình, Lập Hạ chỉ cố gắng để ý một chút khi tỷ tỷ nấu ăn để làm theo mà thôi.

Hiểu Linh đứng tránh sang bên cạnh, để bếp lại cho huynh đệ bọn họ. Nàng chỉ nhắc nhở nên làm cái gì từng bước, từng bước.

Cánh tay nhỏ bé của Tiểu Hàn cố gắng đảo đều số mớ đang xào trên bếp. Lập Hạ phụ trách nêm nếm gia vị. Chờ cho mớ bắt đầu ra xông xập nước thì giúp Tiểu Hàn đặt cá vào.

- Đệ cho hai con cá vào đi. Một con để nhà ăn, một con lát ta đưa sang nhà Trần bá mẫu. Có món ăn mới, ta cũng muốn đưa sang cho họ nếm thử một chút.

Lập Hạ vâng nhỏ một tiếng rồi thả thêm một con cá vào nồi. Giờ chỉ cần đun nhỏ lửa là được.

Tiểu Hàn thì hứng trí bừng bừng. Đây là lần đầu tiên hắn được nấu ăn a. Quả nhiên là vô cùng thú vị. Nhìn thấy số cá còn chưa làm gì kia, hắn đột nhiên nghĩ đến món cháo cá mà tỷ tỷ từng làm. Đó là món cháo ngon nhất hắn từng ăn. Từ lần đó, tỷ tỷ cũng không nấu món này nữa. Tiểu Hàn quay qua nhìn Hiểu Linh, ánh mắt tràn đầy mong đợi, nói:

- Tỷ tỷ... còn nhiều cá như vậy. Tỷ có thể nấu cháo cá được không? Đã thật lâu, tỷ không nấu món đó rồi.

Hiểu Linh cười cười:

- Làm cháo cá có chút phức tạp, ta một người làm có chút lâu. Com trưa cũng sắp đến bữa rồi.

Nghe thấy ý tứ từ chối trong lời nói của Hiểu Linh, Tiểu Hàn cũng không nhắc thêm lần nữa. Ở cùng với tỷ tỷ thời gian này, hắn luôn rõ ràng. Tỷ tỷ một khi đã quyết định cái gì, sẽ không thay đổi quyết định của mình.

- Nhưng mà... nếu là chỉ cho hai đệ làm cùng thì hắn là kịp rồi.

Tiểu Hàn cùng Lập Hạ tròn mắt nhìn Hiểu Linh mong chờ, đồng thanh hỏi:

- A... tỷ nói thực?

- Thôi nào... Lập Hạ, đệ chọn 2 con cá to cho vào nồi, thả chút muối vào luộc đi, thời gian bóc thịt cá và nấu cháo là lâu nhất đấy. Còn Tiểu Hàn, đệ lấy chừng nửa bát gạo đi ra nhờ Tiểu Đông vo hộ cho, để chuẩn bị bắc lên nấu cháo trước, nếu thích thì có thể gọt một, hai củ khoai lang bỏ vào nấu cùng cũng được.

Lời nói của Hiểu Linh kéo hai huynh đệ đang ngạc nhiên lẳng lẳng nhìn nàng về thực tại, lập tức làm theo lời nàng phân phó.

Trong khi chờ cá luộc tới, Hiểu Linh lấy hành khô ra bóc. Món cháo cá càng nhiều hành phi ăn càng thơm. Lần này nấu nhiều như vậy nên Hiểu Linh lấy phải đến nửa lạng hành củ ra bóc. Cũng may, hành do nhà trồng được. Bóc xong hành, xắt miếng mỏng xong thì cá cũng vừa vụn được. Hiểu Linh bắc cá ra ngoài, rồi thả gạo vào nồi nước luộc cá bắc lên. Vừa làm cô vừa nói:

- Cá luộc chỉ cần chín tới liền bắc ra, để nguội rồi bóc lấy thịt. Nếu để chín quá, thịt cá sẽ bị nát. Cá gỡ ra xong, còn rất nhiều phần thịt nhỏ bám trên xương, nên chúng ta sẽ đem xương giã nát một lần, lọc lấy nước rồi cho vào cháo cá tiếp. Vừa tận dụng triệt để, lại làm cháo ngọt nước hơn.

Để cá nguội một chút, ba tỷ đệ bắt đầu bóc cá. Hiểu Linh cũng không để Tiểu Hàn bóc thịt ở phần khó. Cô lấy phần thịt chỗ xương sườn đưa Tiểu Hàn để hắn xé nhỏ ra một chút. Những phần còn lại, cô cùng Lập Hạ tỉ mỉ loại bỏ từng chút xương một. .

Xương cá sau khi bóc được Hiểu Linh cho vào chiếc cối đá để giã dập. Cô lấy nước nóng trên bếp cẩn thận lọc lấy nước thịt cá rồi cho vào nồi cháo đang sôi trên bếp. Sau đó tiếp tục đứng một bên chỉ cách cho Lập Hạ tạo hành và cá.

- Đệ chú ý một chút, tạo hành đừng tiếc mỡ. Nhiều mỡ món ăn mới ngon. Chờ mỡ nóng già thì thả hành vào, đảo đều, tới khi thấy hành xăn lại, hơi vàng thì vớt hành ra ngoài luôn. Nếu để lâu hơn khi vớt ra, hành sẽ cháy.

Lập Hạ vừa nhìn chảo mỡ trên bếp, vừa chăm chú lắng nghe Hiểu Linh nói. Cách nói chuyện, hướng dẫn của tỷ tỷ rất rõ ràng, tỉ mỉ. Vừa nghe cũng biết là người vô cùng am hiểu. Rốt cuộc, những thứ này tỷ tỷ học ở đâu.

Hành phi xao vàng vừa tới, Hiểu Linh thay Lập Hạ vớt ra, tránh cho hắn bị bỏng, rồi đổ thịt cá vào.

- Thịt cá đệ cho vào, để một lát, đừng đảo. Cho tới khi thịt cá xăn lại thì cho chút nước mắm vào, đảo nhẹ là được. Cẩn thận khi nêm cháo, đừng nêm vừa, vì còn nhân cháo nữa.

Cháo cá làm xong. Hiểu Linh múc một phần cháo, một phần canh chua rồi để gọi Tiểu Đông cùng huynh đệ bọn họ nấu ăn, bản thân thì sang nhà Trần bá

mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Một Cái Cốc Đầu

Hiếu Linh mang sang đến nơi vừa vận dụng Trần bá mẫu từ bên ngoài khám bệnh về. Thấy cô, Trần Bạch Trật vui vẻ, hỏi:

- Tiểu nha đầu có việc sao? Ngươi a... không có việc gì liền quên mất bà già như ta.

Giọng nói vui vẻ nhưng cũng pha chút ai oán, giận dỗi của Trần bá làm cô càng ngại, cười cười:

- Bá mẫu vừa đi khám bệnh về sao? Hôm nay nhà ta nấu chút món ăn mới, nên ta cố ý mang sang cho ngài nếm thử.

Trần Bạch Trật cười cười, hướng vào nhà trước, nói:

- Đi... vào nhà uống với ta ly trà đã rồi nói sau.

Hiếu Linh cảm hộp thức ăn đi theo sau. Vừa vào đến sân đã thấy Trần bá phụ đi ra:

- Là Hiếu Linh sao? Vào nhà đi con. Lát ở lại ăn cơm cùng bá mẫu của con luôn. Cũng đã lâu lắm rồi, con không sang nhà ta ăn cơm a.

Cô liền đưa luôn hộp thức ăn cho Lý thị, nói:

- Bá phụ. Nhà con nấu chút món ăn mới, mang sang cho bá mẫu, bá phụ và hai tỷ muội ăn thử. Cơm ở nhà cũng nấu gần xong rồi. Để khi khác, con qua sau.

Lý thị cầm hộp thức ăn nhưng vẫn nói:

- Không được. Có lý nào con sang đúng bữa cơm, ta còn để con về nhà ăn được. Cũng chỉ cơm canh rau dưa bình thường. Ở lại làm với bá mẫu con một ly rượu đã.

Hiếu Linh cười cười:

- Bá phụ. Người làm vậy, lần tới có món gì ngon, con lại không dám mang sang hiếu kính hai người rồi. Lần khác, người gọi sang ăn cơm, con nhất định sẽ sang. Còn lần này thì thôi.

Đúng lúc này, Trần bá mẫu cũng lên tiếng:

- Nha đầu này đã nói vậy thì để lần khác đi. Cũng không phải là không có dịp gì.

- Còn không nhanh vào nhà, không ăn cơm thì cũng vào uống với ta ly trà rồi hãy về chứ.

Trần Bạch Trật nói với Lý thị rồi quay sang nói Hiếu Linh. Cô cười với Lý thị một cái rồi đáp:

- Ân... bá mẫu. Ta vào ngay.

Hiếu Linh vào nhà đã thấy Trần bá mẫu rót hai ly trà hoa cúc ra. Trà hoa cúc là thức trà dân dã, dễ làm nhưng lại có tính chất hạ nhiệt, dưỡng thân tốt. Những nam tử trong nhà, mùa hoa cúc, rảnh rỗi sẽ đi hái một ít về xao cho nhà uống những khi có khách đến.

Cô ngồi xuống đối diện Trần bá mẫu. Bà nhìn theo từng động tác của cô, mỉm cười:

- Trong nhà tình hình ổn cả chứ. Nếu có gì cần ta giúp thì cứ ngại nói. Ta nghe Tiểu Hàn nói người mua gà về nuôi. Cái này cũng là điều tốt. Chú ý chăm sóc chúng một thời gian cũng có thu nhập.

Hiếu Linh gật đầu:

- Ân. Bá mẫu. ta biết. Ngài mấy hôm nay bận rộn sao? Còn phải đi xa khám bệnh?

Trần Bạch Trật uống một ngụm trà, đáp:

- Cũng không có gì. Đợt này đang mùa hái thuốc. Ta tranh thủ lên núi kiếm một chút thảo dược ít gặp làm bán cho mấy hiệu thuốc trên trấn. Cuộc sống

vẫn ổn định vậy thôi.

Hiệu Linh ngẫm nghĩ một chút, rồi nói mục đích của mình sang đây:

- Bá mẫu, ta định dựng hai gian nhà tranh dựng lương thực. Ta cảm thấy để lương thực trên nhà chính có chút không ổn, rất chọc người chú ý. Nên ta muốn sang hỏi bá mẫu về nhân công và phí tổn xem thế nào.

Vừa nói chưa hết lời, Hiệu Linh chợt nhận một cái cốc đầu đau điếng. Ôm đầu kinh ngạc nhìn về phía Trần bá mẫu đang nộ khí xung thiên, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Trần Bạch Trật thiếu điều gầm lên, nói:

- Nha đầu hoang phí này. Chỉ dựng hai gian nhà tranh mà người muốn tìm nhân công. Là coi bà già ta đây không còn dùng được có phải hay không? Chút việc đó mà cũng phải tốn đến tiền bạc.

Hiệu Linh ngơ ngác:

- Bá mẫu... ta...

- Người muốn dựng hai gian nhà tranh để lương thực, không sai. Nhưng không cần thuê người. Người, ta, hai đứa Bán Hạ, Quế Chi là đủ rồi. Về nhà, rảnh rỗi lúc nào thì đan phen đi. Mỗi tấm rộng chừng một mét, dài hai mét. Làm được chừng hai chục tấm thì kêu ta. Hai người đi đốn vài thân tre già làm khung nhà là được. Dựng cũng chỉ mất hai ngày là nhiều. Người để tiền đó mà lo cho gia đình đi.

Trần Bạch Trật hung hăng nhìn Hiệu Linh. Vừa nghĩ nha đầu này bắt đầu biết tiết kiệm, lo cho gia đình, vậy mà thoáng cái đã định chi một bút tiền như vậy rồi. Mua gà cũng tốn không ít. Giờ dựng nhà lại thuê này kia ít cũng phải tốn bảy tám đồng. Nàng chỉ cần nhờ một tiếng, bà sao có thể không giúp dựng chứ. Hay đây là không coi bà như trưởng bối đi. Càng nghĩ đến ý tưởng về sau khiến bà càng bức mà không nể hà cho nha đầu này một cái cốc.

Hiệu Linh nghe ra sự tức giận trong lời nói của Trần bá mẫu mà lòng lại áy náy khôn tả. Đây là người coi nàng như con cháu trong nhà mà nổi giận khi cô không định nhờ bà giúp, còn lo lắng cho cô tốn tiền bạc. Cô đành trưng ra khuôn mặt vô tội mà cực ít khi được dùng đến của mình, đáp:

- Bá mẫu, là ta sai rồi. Ta nghĩ không chu toàn. Chỉ định trộm lười một chút, thuê người cho nhanh. Cũng sợ bá mẫu bận rộn, làm ảnh hưởng đến người. Ta không hề có ý khác.

Trần Bạch Trật lừ mắt nhìn cô, hừ một tiếng rồi lại ngồi uống ngụm trà hoa cúc hạ hỏa.

Cô không thấy Trần bá mẫu có ý định giáo huấn mình tiếp thì cười cười, nói:

- Bá mẫu. Vậy sắp tới khi ta làm xong phen, phải nhờ bá mẫu vài ngày bận rộn rồi. Giờ ta xin phép về trước. Cũng tới giờ ăn trưa rồi.

Hiệu Linh đứng dậy chào, Trần Bạch Trật cũng buông ly trà xuống đứng lên tiễn nàng ra cổng.

Chỉ còn lại một mình trên đường đi, Hiệu Linh vừa đi vừa gặm nhấm nỗi xúc động khi nghe câu nói lúc tiễn cô về của Trần bá mẫu: Nha đầu, ta thật tình đối với con như đối với hai đứa Bán Hạ và Quế Chi. Bán Hạ bằng tuổi con nhưng vẫn còn ta và phụ thân nó chống đỡ phía trên. Còn con lại không còn ai để nhìn lên. Nên đừng bao giờ ngăn ngại khi cần ta và Trần gia giúp đỡ. Ta là gia đình của con.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Lên Trán

Hiệu Linh về đến nhà, mọi người đã quây quần chờ cô về ăn cơm. Đối với cô, bữa cơm quây quần mọi người chính là lúc của gia đình. Nơi nào có người đợi cô về, nơi đó là gia đình.

Bữa ăn ríu rít tiếng nói của Tiểu Hàn miêu tả quá trình nấu nướng ra sao. Thỉnh thoảng có thêm vài lời bổ sung không nhanh không chậm của Lập Hạ. Hai món ăn mới này đều là công lao của hai huynh đệ bọn họ. Cô chỉ phụ trách hướng dẫn và ném lại một chút.

Sang đến chiều, cả nhà quyết định làm bánh sắn sớm, để tiện nghỉ ngơi. Hiệu Linh dự định sáng mai lên trán nên kêu mọi người làm một ít bánh kích thước nhỏ, vị ngọt để làm quà cho Trần Văn Sương – Hà gia chủ. Cô đang đắn đo việc nên bán bánh sắn cho Phúc Lạc lâu làm đồ ăn sáng hay không. Bởi vì món bánh này bán không thể quá năm xu một cái, phí tổn làm bánh rồi đưa đi bán lại quá lớn.

Lần này lên trán, ngoài bán rau củ cho Phúc Lạc lâu, cô cũng muốn bán chút măng chua và măng ớt cho họ. Lần trước cô để ý thấy đồ ăn sáng của họ có bún các loại. Nếu có măng chua, có thể làm thêm món bún ngan. Mà măng ớt thì vô cùng thích hợp với các món ăn sáng có nước như vậy.

Sáng sớm. Đưa Lưu thị và Tiểu Đông đi chợ xong, Hiệu Linh cũng lên đường đi trán Tây Giai. Đến Phúc Lạc lâu, quán đã tấp nập người ăn sáng. Hiệu Linh nhìn lướt qua thì căn bản thấy họ phần lớn thuộc lớp trung lưu, có tiền dư dả. Còn những người làm khuôn vác, việc vặt bên bên sông thì không hề

có. Nghĩ nghĩ một chút, Hiểu Linh thấy bản thân cũng bị nóng đầu không nhẹ. Những phu khuôn vác với thu nhập nhiều khi không nổi ba, bốn hào một ngày thì làm sao dám vào quán ăn một bữa sáng hết hai hào rưỡi đây.

Cô vòng ra cửa sau, đi vào hậu viện để đưa đồ cho người phụ trách thu mua. Bọn họ từ lần mua bán đầu tiên đã đặt ra quy ước: nếu Hiểu Linh đưa đồ thông thường đến thì trực tiếp ghi sổ, tính tiền trả là được. Nhưng lần này, cô muốn gặp Hà gia chủ hoặc Lê chương quầy nên mới đi ra cửa trước nhấn tiểu nhị một tiếng.

Mọi thứ xong xuôi, cô vào gian phòng trước đây ngồi chờ. Trong đó đã có sẵn một chút điểm tâm và bình trà. Hiểu Linh cũng không cầu nệ, rót một ly trà ra nhấp nháp. Đuôi lông mày không dấu vết nhếch lên thể hiện tâm tình khoái trá của chủ nhân nó. Vị trà thanh mát mà không đắng, ngọt nhẹ lưu hương. Hiểu Linh không biết tên các loại trà, nhưng khẩu vị của cô lại vô cùng tốt.

_***_

Trần Văn Sương đang cùng Lê chương quầy xem xét sổ sách của tháng thì nghe tiểu nhị báo có Phạm cô nương muốn gặp liền đồng ý. Cũng đã một thời gian kể từ khi Minh nhi ở lại nhà Phạm cô nương rồi, mà hắn còn chưa xử lý xong đám người ở thành Tây Đô gửi xuống thám thính. Mấy lần Hiểu Linh tới đây bán hàng, hắn đều không ở. Hôm nay vừa vận nạng ấy muốn gặp, Văn Sương hắn cũng muốn hỏi thăm nạng về Minh nhi.

Từ bên hông cửa đi vào, có thể nhìn thấy một nữ nhân đang ngồi chờ bên trong. Nàng ta ngồi dáng vẻ có chút tùy ý, lười biếng. Tay nâng nhẹ tách trà uống một ngụm nhỏ, đôi mắt khép hờ hưởng thụ. Một loạt hành động của Hiểu Linh rơi vào mắt Trần Văn Sương. Hắn có chút hoảng hốt nhìn nàng, lòng hoài nghi nảy lên: đây là một nông phụ sao, những hành động, cử chỉ tao nhã tự nhiên như vậy làm sao có thể có được ở một người chân lấm tay bùn chứ.

Hắn đã cho người tìm hiểu về Phạm Hiểu Linh ngay khi nàng đưa Tiểu Nhã đến đây. Nàng ta dường như thay đổi hoàn toàn kể từ sau ngày rằm tháng giêng bị say rượu ngã trở về. Theo vị đại phu khám cho nàng, thì có vẻ như nàng bị mất trí nhớ. Nhưng cho dù mất trí nhớ thật, những động tác cử chỉ một cách vô thức cũng không thể thay đổi như vậy. Nàng như là một con người khác. Ánh mắt nhìn người bên trong có chút lóe lên một tia không rõ.

_***_

Hiểu Linh nhìn thấy Trần Văn Sương và Lê chương quầy tiến vào thì đứng dậy, hơi nghiêng người chào hỏi.

- Hà gia chủ, Lê chương quầy. Ta làm phiền hai người rồi.

Trần Văn Sương mỉm cười lịch sự:

- Không hề gì. Vừa lúc ta cũng xong việc với Lê chương quầy, cũng tính gặp cô nương một chút để hỏi chuyện về huynh muội bọn họ. Không biết bọn họ dạo này thế nào?

Hiểu Linh cười như không cười, đáp:

- Huynh muội bọn họ ổn. Chân của Tiểu Lưu đã khỏi hẳn. Giờ cũng rất vui vẻ. Hôm qua nhà ta làm chút bánh mới, nên cố ý mang cho Hà gia chủ và Lê chương quầy nếm thử.

Vừa nói, cô vừa đẩy gói bánh về phía Trần Văn Sương. Rồi tiếp:

- Ta cũng có làm một chút măng chua và măng ớt. Hà gia chủ và Lê chương quầy là người đi nhiều, biết rộng. Không biết đã từng thấy món này hay chưa?

Lê chương quầy nghe tới măng chua và măng ớt lập tức thấy hứng thú. Nàng từng vì gia chủ đi tới nhiều nơi thu mua đặc sản các vùng để phong phú thêm món ăn cho chuỗi cửa hàng Phúc Lạc lâu, nhưng còn chưa từng nghe thấy hai thứ này đâu.

- Măng chua sao? Ta chưa từng nghe bao giờ. Phạm cô nương có thể cho ta nhìn một chút.

Hiểu Linh từ tốn mở 1 hũ măng muối ra. Mùi măng chua đặc trưng lập tức tràn ra khắp phòng. Trần Văn Sương có chút nhũn mày:

- Mùi này... quá nặng.

Hiểu Linh gật đầu:

- Đúng vậy. Rất nặng nhưng cũng rất đặc trưng. Đây là hũ muối nguyên bản, ta chưa từng đụng đến. Khi muốn sử dụng, cần lấy ra rửa qua, xé nhỏ hoặc thái mỏng rồi luộc khoảng hai lần mới được.

Lê chương quầy nhướn mày:

- Còn phức tạp như vậy. Nhưng làm như vậy thì có lợi ích gì. Chúng ta có thể làm gì với món măng chua này của Phạm cô nương?

Hiểu Linh mỉm cười, hỏi:

- Quý lâu có bán bún đúng không? Lê chương quầy hãy lấy một vài thanh măng chua này giao cho nhà bếp. Bảo họ làm như ta hướng dẫn, xào qua một

chút với gia vị rồi cho lên bát bún cùng thịt ngan, vịt hoặc lợn. Hai người có thể thử một chút. Còn nếu có thời gian hơn, có thể xào măng với thịt vịt, om cho tới khi thịt nhừ.

Hiếu Linh vừa dứt lời, Lê Ngọc Lan liền cho người đi làm. Nàng ý vị thâm trường nhìn gia chủ rồi lại nhìn Phạm Hiếu Linh. Ngọc Lan khi mới vào đã bắt gặp ánh mắt tìm tòi người này của gia chủ. Mà nàng cũng rất có hứng thú với con người này, nên âm thầm muốn làm cho Phạm Hiếu Linh nói càng nhiều càng tốt. Từ đó, càng dễ nhìn ra, nàng ta rốt cuộc như thế nào

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Ta Cũng Không Phải Thương Nhân

Hai bát bún măng ngan rất nhanh được mang lên. Mùi thơm hòa quyện lan tỏa khắp phòng khiến Trần Văn Sương và Lê Ngọc Lan không khỏi ngạc nhiên. Hóa ra mùi măng chua thực sự hợp với bún ngan như vậy.

Hiếu Linh lúc này mới lấy ra hũ măng ớt cô mang theo, đặt lên bàn:

- Hai người nếu ai ăn được cay thì ăn thử kèm cùng món này đi. Đây chính là măng ớt mà ta nói đến.

Trần Văn Sương vốn ưa ăn thanh đạm, nên cũng không chú ý lắm. Nhưng Lê Ngọc Lan nàng là kẻ không cay không vui, chợt ngửi thấy mùi ớt cay nồng từ hũ măng ớt thì ánh mắt sáng rực.

Hiếu Linh ung dung thưởng trà chờ hai vị “khách quan” ăn xong bát bún của mình. Khi người làm dọn dẹp xong xuôi và dâng trà lên, cô mới nói:

- Hai vị cảm thấy măng chua và măng ớt thế nào?

Trần Văn Sương đáp:

- Phạm cô nương có thể cung cấp bao nhiêu? Măng ớt là đồ ăn kèm có thể ít một chút, nhưng măng chua thì Phúc Lạc lâu có lẽ cần một lượng lớn để cung ứng cho cả chuỗi cửa hàng. Măng chua lại chỉ mình cô nương có.

Hiếu Linh cười như không cười, lắc đầu đáp:

- Ta muốn bàn với hai vị vụ làm ăn này. Nhưng không phải theo cách ta cung- người cầu. Ta không có năng lực lớn như vậy. Ta muốn bán một lần dứt khoát phối phươg cho hai vị.

Lê chương quỳ nhìn Hiếu Linh, mỉm cười:

- Phạm cô nương tại sao không chọn con đường tự mình cung ứng, mà lại muốn dứt khoát bán cho chúng ta phối phươg? Nếu cô nương tự mình cung ứng, chẳng phải sẽ có ưu thế về mặt giá cả hơn sao?

Hiếu Linh không chút để ý tới cái nhìn tìm tòi của Lê chương quỳ với cô, tùy ý nghịch cái chén trên bàn một chút, đáp:

- Hai vị cũng biết, măng chỉ có thể thu mua mà không thể trồng. Để có một lượng lớn măng làm măng chua, dứt khoát phải có nhân lực, vật lực để chuyên chở. Ta là một nông dân, hai thứ đó đều không có. Nhưng Phúc Lạc lâu hẳn là có chuyên hàng cố định hoặc ít nhất phải có nhân thủ chuyên thu mua đồ lâm sản nơi thượng nguồn sông Mã Nhi. Nên chuyện gom măng tươi với các vị dễ dàng hơn nhiều. Cách làm măng muối lại đơn giản, sớm muộn gì cũng bị phát hiện ra mà thôi. Ta chỉ là muốn bán một lần, vật lấy hiếm vì quý. Phúc Lạc lâu cũng có thể hòa bạo một thời gian.

Trần Văn Sương và Lê chương quỳ thoáng nhìn nhau. Trần Văn Sương đáp:- Nga... ra là ý tứ như vậy. Nếu đã thế, Phạm cô nương ra một cái giá đi.

Hiếu Linh trong đầu đã định ra một cái giá. Nhưng vốn cô không rõ quy mô Phúc Lạc lâu như thế nào, doanh thu cũng như mức độ tiêu thụ dự kiến của họ ra sao. Nên cũng không chắc giá mình đưa ra có hợp lý hay không. Vì thế, cô nói:

- Ta cũng không phải thương nhân. Không biết nên đưa ra giá nào cho hợp lý. Lại là mời Hà gia chủ cùng Lê chương quỳ định giá. Ta tin là hai vị cũng không để ta bị thiệt.

Trần Văn Sương không ngờ nàng sẽ đá quả bóng về phía mình. Nếu như đề giá thấp, sợ rằng nàng sẽ cảm thấy hẫng không nể mặt, dù gì đường đệ cũng đang phải nhờ cậy nhà nàng. Nhưng là Phạm Hiếu Linh sẽ là con người như vậy sao? Mà đề giá quá cao lại không phải là phong thái của một thương nhân. Nhíu nhíu này suy nghĩ một chút, hẳn vẫn là lấy một cái giá thông thường mua món ăn của Phúc Lạc lâu đi.

- Vậy ta đưa giá 100 lượng mua lại phối phươg của Phạm cô nương đi. Nếu cô nương cảm thấy không ổn thỏa, có thể đi hỏi. Đây là giá thông thường

mua phối phương. Hơn nữa như cô nương nói cách làm măng chua cũng không quá khó, nên ta chỉ ấn giá cho các món ăn đơn giản. Bằng không, nếu cô nương chịu đưa ra một số món ăn từ măng chua như cách vị nấu măng ban này, bồn lâu sẽ tùy đó trả thù lao. À... nhắc đến vị nấu măng và bún măng. Hai món này thêm 100 lượng nữa. Vậy là 200 lượng.

Hiệu Linh có chút giật mình: 200 lượng. Vượt xa những gì cô nghĩ. Vốn nghĩ cho dù là Lưu Minh đang ở nhờ chỗ cô, nhưng thân là thương nhân sẽ chú ý lợi về mình nhiều nhất mà áp giá xuống thấp. Một trăm lượng một món ăn bằng thu nhập năm năm của một hộ nông dân rồi.

Cô vốn muốn hỏi bọn hán doanh thu trung bình tháng được bao nhiêu, lợi nhuận thuần như thế nào. Những món ăn này định giá ra sao, dự kiến bao nhiêu lâu sẽ thu hồi vốn, tỷ suất lợi nhuận như thế nào. Nhưng rốt cuộc Hiệu Linh cũng không hỏi. Một nông phụ như cô, làm sao có thể nói ra những từ ngữ mà chỉ sợ chính thương nhân bọn họ cũng không hiểu hết như vậy chứ.

Cô không nghĩ nhiều làm gì cho rồi rắm. Người không vì mình thì trời tru đất diệt. Máy năm lần lộn trường đời làm cô cũng không còn mấy cái gọi là lòng tốt. Chỉ đối với những người cô để trong tâm mà đối đãi thì cô mới nghĩ cho họ nhiều hơn cho bản thân mà thôi.

- Giá Hà gia chủ đưa ra ta đã vừa lòng. Số tiền này ta mong được nhận 100 lượng bạc gồm 20 lượng bạc vụn, 80 lượng thỏi nguyên và số còn lại quy đổi ra ngân phiếu. Như vậy được chứ. Còn nữa phải phiền gia chủ hoặc Lê chương quây ghi lại phối phương dùm ta,

- Phạm cô nương không phải nên tự mình ghi ra sao?

Trần Văn Sương có chút ngạc nhiên hỏi lại. Hiệu Linh mỉm cười yếu ớt đáp:

- Ta vốn không biết chữ.

Oành một tiếng như sét đánh ngang tai Trần Văn Sương và Lê chương quây. Những biết nàng xuất thân là nông dân, nhưng là có tra qua mẫu thân và phụ thân nàng cũng không phải người vùng này. Khi đến đây xây nhà cũng thuộc dạng dư dả một chút. Dù không đi học, nhưng hẳn Phạm Hiệu Linh cũng biết một ít chữ nghĩa. Đầu gối nàng lại...

Nhưng càng vì thế, Trần Văn Sương với Hiệu Linh nghi ngờ càng sâu, cũng càng hứng thú tìm hiểu. Thực giác mạch bảo hán, nàng ta còn nhiều điều chưa hiển lộ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Lại Món Cháo Mới

Hiệu Linh mang theo số tiền kia trở về. Trên đường, cô ghé qua mấy chỗ tối qua đặt trộm lươn xem có bắt được con nào hay không. Nhưng đáng tiếc, chẳng có một cái trộm nào có lươn cả, có lẽ do ống trộm cô làm không đúng. Thực ra thì Hiệu Linh cũng chưa làm qua đồ vật này bao giờ, chỉ nghe qua sách báo. Dù sao thì không phải cái gì vừa làm đã được ngay. Cô cần nghiên cứu thêm một chút.

Tiền kia, cô tính đưa cho Tiểu Đông giữ 20 lượng bạc vụn. Số còn lại cô sẽ cầm để làm việc của mình. Nhà nông với ba mươi lượng bạc có thể coi là dư dả lắm rồi. Nếu đưa cả 200 lượng cho Tiểu Đông, Hiệu Linh sợ hán sẽ không dám cầm.

Mấy ngày ở nhà, Hiệu Linh nhàn rỗi theo Lưu thị đan phen. Phen cô làm ra không đẹp nhưng được cái rắn chắc. Lưu thị cũng cười cười động viên cô. Hiệu Linh biết xưa nay mình vốn chẳng khéo léo gì. Ngoài một tay nấu ăn tốt, ngày trước cũng học qua chút thêu thùa, đan lát trong môn thủ công, chỉ đạt điểm thường thường. Nhưng rốt cuộc, cô vẫn là hứng thú hơn khi học sửa xe, nối mạch điện. Nhà có chút gì đó hư hỏng, cô cũng có thể sửa được mà không cần nhờ đến người khác. Đáng tiếc, những thứ đó ở nơi này của cô không có chỗ phát huy tác dụng.

Rốt cuộc đan đủ số lượng mà Trần bá mẫu yêu cầu. Hiệu Linh chiều hôm trước sang thỉnh người ngày mai tới giúp đỡ. Trần bá mẫu sáng khoái đáp ứng, nói ngày mai sớm sẽ cùng Bán Hạ, Quế Chi sang.

Hiệu Linh trở về từ nhà Trần bá mẫu cũng vui vẻ khi sau bao lần chế tạo rồi thử, cô đã thu bắt được mẻ lươn lần đầu tiên.

Lươn là một món ăn dân dã, nhưng lại rất giàu đạm và dinh dưỡng. Mà cháo lươn, lươn xào sả ớt, lươn om củ chuối lại là món khoái khẩu của Hiệu Linh. Những cũng không phải lúc nào cũng được ăn đến.

Cô cẩn thận mang số ống trộm có lươn về nhà, tránh ở chỗ không có người đổ hết ra đất. Hồi còn nhỏ, cô có đọc truyện về Bù Cầm Hồ cũng sợ bóng gió một thời gian. Nhưng mẹ cô cười nói, người bắt lươn làm sao không phân biệt được lươn hay rắn. Rắn nhất định sẽ có răng, hơn nữa khi bò sẽ có lúc ngẩng đầu lên, còn lươn thì không thể ngẩng đầu lên được. Thời đại này rắn còn không ít, cô sợ mình bắt được cả rắn lẫn lươn thì khổ.

Cẩn thận, vớt và nhặt lại những con bản thân chắc chắn là lươn, số còn lại thu hồi rồi thả đi. Hiệu Linh thả mớ lươn đó vào một cái nồi lớn rồi mang ra chồi nước.

Mấy nam tử thấy Hiệu Linh thần thần bí bí mang nồi ra chồi nước cũng tò mò không rõ cô có chủ ý gì. Hiệu Linh lại muốn mọi người nhìn rõ lươn nên

kêu đại gia lại gần. Tiểu Hàn nhỏ nhất không khỏi thót lên sợ hãi:

- Rắn.....

Những người khác cũng như hít phải một luồng hơi lạnh, e ngại lùi về sau một chút, ánh mắt khẩn thiết nhìn Hiểu Linh.

Hiểu Linh trước tiên đổ một ít muối xuống nồi làm lữ lưon lao xao một hồi, sau đó thả thêm tro bếp rồi tùy ý cho chúng cựa quậy. Lúc này cô mới nói:

- Mọi người yên tâm. Loài này không phải rắn, đây là lưon. Nhìn về cơ bản có chút giống rắn, nhưng là chúng không có vảy cũng không độc, còn là một loài có thịt ăn rất ngon và giàu dinh dưỡng. Chờ ta nấu cho cả nhà thưởng thức.

Nghe Hiểu Linh nói, cái đầu nhỏ của Tiểu Hàn lúc này mới lộ ra nhìn chăm chăm vào nồi lưon:

- Tỷ tỷ nói hẳn là đúng đi... nhưng là chúng thực đáng sợ. Ta vẫn là không thích chúng.

Hiểu Linh cười cười:

- Nhìn chúng như rắn nhưng thực ra còn vô hại hơn cả cá. Đệ bắt cá còn bị vây cá đánh đau tay. Nhưng là bắt lưon a... xác định tay không là không bắt được.

Chờ lữ lưon không còn quậy loạn, Hiểu Linh mới bắt ra, vuốt nhẹ cho sạch bớt tro rồi thả vào nước rửa lại. Trong nước có pha chút nước chanh để khử bớt mùi tanh của chúng. Rồi cô chia lưon thành hai cỡ lớn nhỏ khác nhau. Lưon to sẽ được luộc trước một chút rồi mới thả lưon nhỏ vào, để tránh tình trạng con to chưa chín tới mà con nhỏ đã bị nát.

Trong khi luộc lưon, Hiểu Linh quay sang phân phó mấy huynh đệ:

- Ngày mai ta mời Trần bá mẫu và tỷ muội Bán Hạ, Quê Chi sang dựng nhà kho. Nên mọi người xem thu thập lại chỗ phía sau nhà nhé. Cơm ngày mai phải phong phú một chút nên sáng mai chợ sớm, Tiểu Đông mua thêm một cân thịt ba chỉ, một nửa kho, một nửa luộc hoặc áp chảo. Mua thêm cho ta bốn cái bánh đa vùng nữa. Sô cháo lưon này ta sẽ nấu cho ngày mai ăn sáng. À... trong thôn có bán đậu phụ chứ, lâu rồi không ăn, Lập Hạ mua cho tỷ 3 thanh đậu nhé.

Mọi người gật gật đầu rồi phân ra đi làm những việc Hiểu Linh vừa nói, bữa tối do Lưu Minh đảm nhiệm. Giờ hẳn có thể một mình nấu ăn mà không cần ai giúp đỡ. Tiểu Hàn thì vừa sợ vừa tò mò bám theo Hiểu Linh. Hẳn không thể chống cự lại khi thấy tỷ tỷ làm món ăn mới.

Nồi luộc lưon hơi sủi tăm, Hiểu Linh liền bắc ra ngâm nhúng bếp lại cho Lưu Minh. Cô lấy một vốc hành ra ngồi bóc vỏ. Cứ cái đà ăn hành thế này, chắc nhà cô sớm phải mua mắt thôi.

Tiểu Hàn lẳng xẳng ngồi cùng Hiểu Linh bóc hành, ánh mắt chốc chốc lại đánh về phía nồi lưon, rốt cuộc không nhịn được tò mò hỏi:

- Tỷ tỷ, món này sẽ nấu như thế nào? Ban đầu rõ ràng ta thấy chúng rất trơn nhớt, nấu chúng không phải rất bẩn sao? Với cả, sao lại phải ngâm chúng một lúc sau khi luộc như vậy, khi luộc làm cháo cá, tỷ cũng không ngâm cả mà.

Hiểu Linh đáp:

- Ban này ta dùng chút muối và tro chính là để loại bỏ chất nhớt của lữ lưon này. Khi ta rửa lại cùng nước pha chút chanh, đệ có thể thấy được chúng không còn trơn tuột như ban đầu nữa.

Tiểu Hàn gật gù:

- A... ra đó là cách để loại bỏ trơn nhớt sao? Vậy chúng có áp dụng được với các loài khác không? Lần trước ta thấy họ bán một loại cá nhiều vảy những cũng rất trơn, vớt và lăm mới bắt được chúng.

Hiểu Linh gật gật đầu:

- Đều áp dụng được. Đệ nói đến chắc là cá trạch đi. Loài này cũng trơn tuột không kém lưon là mấy. Đệ bóc vỏ hành tiếp đi, ta đi róc thịt lưon.

Nói rồi, Hiểu Linh để lại số hành trong tay, quay sang vớt lưon ra ngoài. Lưon luộc coi như vừa tới, không bị nứt mà thịt cũng không còn dính xương. Trước đây, mỗi khi mẹ làm lưon, Hiểu Linh thường hứng thú bên cạnh hỏi han và tóc lưon cùng. Nên giờ công việc này cũng không thể làm khó được cô.

Tóc lưon hay róc lưon nói dễ thì dễ, khó thì khó. Ngay từ công đoạn làm sạch lưon, rất nhiều người không biết mà dùng tay bóp, kéo tuốt lưon. Việc này dễ làm cho lưon bị gãy xương, khi tóc thịt sẽ bị đứt đoạn. Cả công đoạn luộc cũng ảnh hưởng tới việc này. Lưon luộc còn sống, thịt dính vào xương cũng không tóc được, luộc quá chín, thịt bị nát thì tóc ra sợi lưon không được đẹp. Chỉ một chút đây thôi nhưng đòi hỏi công phu, kỹ thuật không nhỏ.

Hiểu Linh tay trái cầm phía đầu lưon, tay phải bóc phần bụng lưon từ chỗ mang lưon ra trước, loại bỏ phần ruột và giữ lại phần tiết. Sau đó, ngón tay cái và tay trở nhẹ tỷ vào hai bên lườn con lưon, tay trái kéo lực vừa đủ để khiến hai phần thịt này theo ngó tay tóc ra ngoài.

Tiểu Hàn chăm chú nhìn động tác của Hiểu Linh mà quên cả việc bóc hành. Tỷ tỷ hẳn làm thành thực như thế đã làm hàng trăm lần như vậy. Hẳn cảm

tương công việc này cũng rất dễ dàng liền bạo gan nói:

- Tỷ tỷ. Ta có thể làm thử sao?

Hiếu Linh cười cười, đưa hân một con to nhất:

- Đệ có thể thử, nhưng báo trước là nó không dễ đâu.

Tiểu Hân hăm hở nhận lấy. Nhưng rốt cuộc hân đành chịu thua. Con lợn dù bé xíu, vào tay tỷ hân vẫn có thể róc thành 3 sợi thịt đều đặn. Còn hân với con lợn to nhất cũng khiến nó bị đứt thành nhiều đoạn, xương thịt lẫn lộn. Tiểu Hân sợ bị mắng, không dám nhìn tỷ tỷ, lí nhí nói:

- Tỷ tỷ. Thực xin lỗi. Ta vô dụng. Chút việc đó mà cũng không làm xong.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Rốt Cuộc Cũng Có Nhà Kho

Hiếu Linh xử nốt con lợn nát bét của Tiểu Hân, tránh để mọi người khi ăn bị dính xương, nhẹ giọng nói:

- Đệ không vô dụng. Ngay từ đầu ta đã nói, tóc lợn không đơn giản như đệ nhìn thấy. Nó phải khổng chế lực tay vô cùng tốt mới được. Ta nghĩ ngay cả Tiểu Đông hay Lập Hạ cũng chưa chắc đã làm tốt được. Đệ còn nhớ các thao tác khi tào hành và cá trước đây ta chỉ cho đệ và Lập Hạ chứ. Lát chờ Lập Hạ về, đệ và đệ ấy tào lợn cho ta theo cách đó nhé.

Tiểu Hân cẩn thận nhìn lại Hiếu Linh, thực không thấy tỷ tỷ tức giận, lại còn giao thêm việc cho hân thì vui mừng gật đầu:

- Ân... lát nữa đệ cùng nhị ca sẽ tào lợn hộ tỷ.

Hiếu Linh cười cười, đem số xương lợn giã lọc lấy nước rồi đun sôi lại một lần. Cháo lợn cô định làm sẽ như ở nhà cô: một phần nhân gạo, ba phần nước, gạo chín nhừ mà không nát. Cháo lợn cho dù ăn nhiều nước như vậy nhưng rất giàu dinh dưỡng, cô cũng không lo cả nhà bị đói. Nên để hạt gạo không quá nở, sáng sớm mai cô nấu là được.

Một lát Lập Hạ mang đậu phụ về, Hiếu Linh phân phó đệ ấy cắt hai thanh thành hình khối chữ nhật vừa phải rồi rán ăn tối, còn một thanh cô cắt mỏng, rán vàng rồi sắt thành sợi để ngày mai cho vào cháo. Món cháo lợn gần như đã hoàn thành, chỉ thiếu mỗi bánh đa vùng mà thôi.

Sáng sớm, Tiểu Đông hôm nay cũng không đi bán bánh, hân chỉ theo phân phó của thê chủ đi mua thêm thức ăn. Ở chợ làng chỉ có duy nhất một hàng thịt nên hân muốn sớm một chút đi mua để chọn được miếng ngon.

Hiếu Linh dậy bắc nồi cháo lên bếp rồi đi gánh nước. Hôm nay nhà có việc nên ai cũng phấn khởi mà dậy sớm hơn thường lệ, dọn dẹp quét tước. Ban đầu, Hiếu Linh nghĩ một nồi cháo lợn chắc là đủ, nhưng rồi suy nghĩ một chút lại lược thêm ít khoai và sắn. Cô là sợ bị Trần bá mẩu mắng a. Cô cũng chuẩn bị thêm rau thơm, ớt và chanh để cho vào cháo.

Mặt trời còn chưa ló rạng, Trần bá mẩu và hai tỷ muội Bán Hạ, Quế Chi đã sang tới nơi. Vừa tới cổng, Trần Bạch Trật đã lớn tiếng:

- Hiếu Linh, tiểu nha đầu lười đã dậy chưa?

Hiếu Linh từ trong bếp ló đầu ra, ngạc nhiên lại mừng rỡ:

- Bá mẩu và hai vị tỷ muội đến rồi. Vừa lúc, ba người vào ăn sáng cùng chúng ta. Sớm như vậy, chắc chắn mọi người còn chưa ăn đi.

Nói rồi cô phân phó Lưu Minh, Lập Hạ chuẩn bị đồ ăn, bản thân thì đưa Trần bá mẩu và tỷ muội Bán Hạ lên nhà rót chén trà xanh đã sớm chuẩn bị.

Trần Bạch Trật uống một hơi, cảm thấy thức uống này có phần hơi lạ nhưng cũng vào miệng liền uống thêm một chút. Lưu thị lúc này bụng cháo và khoai sắn đã lược tốt để lên bàn. Hôm qua, Hiếu Linh cũng nói rõ việc phải chia mâm. Bốn nữ tử các cô ngồi một mâm, Lưu thị, Lý thị, Tiểu Đông, huynh đệ Lập Hạ cùng Lưu Minh và Tiểu Nhã ngồi một mâm ở ngoài hè nhà.

Trần Bạch Trật nhìn bát cháo đã mức sẵn một cách ngạc nhiên. Hình như bà còn chưa nhìn thấy món cháo như vậy đâu, rất thơm nhưng hình như có hơi loãng. Trước khi sang đây, bà đã nói phu lang mình chuẩn bị ít bánh ngô mang sang, rồi tiện ở đây giúp đỡ nhà Hiếu Linh luôn. Vì thế, khi nhìn thấy bát cháo có phần loãng, bà chỉ cảm thấy chút chua xót, thương tiểu nha đầu mà không hề thắc mắc một câu, bà nói:

- Một lát bá phụ nguoi mới sang được, ông ấy đang lo việc nhà một chút. Nguoi không phải lo bữa sáng cho chúng ta.

Hiếu Linh cười cười, tay bẻ một ít bánh đa vào bát cháo của Trần Bạch Trật, đáp:

- Bá mẩu. Đây là cháo lươn ta làm thử, người ăn xem thế nào. Lần trước ta cũng quên không hỏi qua ngài xem canh cá nấu măng chua và cháo cá ta làm ăn có được hay không?

Trần Bạch Trật nghe Hiểu Linh nói lại càng ngạc nhiên, là món cháo tiểu nha đầu nghĩ ra sao. Lần trước cháo cá và cá nấu chua kia mang qua, bà ăn khen ngon không dứt miệng. Không biết lần này sẽ thế nào.

- Vậy sao? Lần trước đồ ăn người mang sang thực sự rất ngon. Chỉ là trong nhà bận rộn, nếu không bá phụ người đã sang hỏi cách nấu rồi. Món cháo này phải ăn kèm bánh đa vùng sao? Rất lạ.

Hiểu Linh đặt bát cháo tới chỗ Trần Bạch Trật rồi cũng đưa hai bát kia tới cho Bán Hạ, Quế Chi.

- Vâng. Thực ra cháo cá lần trước cũng có thể nấu như thế này ăn cùng bánh đa vùng. Nhưng bá mẩu ăn thử, cháo cá và cháo lươn vị vẫn là khác nhau.

Bán Hạ thấy nàng đưa cháo đến cũng chỉ trầm mặc gật gật đầu, còn Quế Chi thì riu rít hỏi cô cháo này nấu như thế nào, cháo cá trước kia cô làm sao. Vừa ăn, Hiểu Linh vừa nhất nhất trả lời hết thảy các câu hỏi tựa như đối với đệ đệ hay hỏi của mình bình thường như vậy.

Ăn một bát cháo, mở hôi tủa ra đầy sảng khoái, Hiểu Linh cũng không còn sức ăn thêm khoai sắn gì, chỉ đưa chút sắn cho Trần bá mẩu và hai tỷ muội ăn thử. Khi này Trần bá phụ cũng đã sang mang theo đồ ăn sáng, nhưng chắc sẽ không dùng đến.

Xong xuôi đầu đầy, bốn nữ tử bắt đầu dựng phòng. Hiểu Linh vốn không có chút kinh nghiệm nào trong việc này nên hoàn toàn thành tay sai để Trần bá mẩu chỉ đạo.

Công việc cũng không đơn giản như Hiểu Linh từng nghĩ: từ chặt cây, làm khung, cột, kéo đến làm nền, dựng vách, lợp mái. Thảo nào mà Trần bá mẩu nói phải mất hai ngày mới làm xong hoàn chỉnh. Trong lúc dựng khung, Hiểu Linh cũng đưa ra một số yêu cầu của mình với hai gian nhà tranh này. Phần đề lương thực chỉ cần đảm bảo khô ráo, kín đáo. Còn phần cột dự tính để treo nắm phải sáng sủa một chút, kín gió và phải có nhiều thanh ngang để treo nắm lên.

Trần bá mẩu hỏi cô muốn làm như vậy để làm gì. Hiểu Linh chỉ cười nói đang thử làm một vài thứ. Gian nhà kia sẽ là nơi để cô thử nghiệm. Nghe vậy, bà liền làm mỗi gian một cửa ra vào riêng biệt với lý do: tránh để những thứ thất loạn bát tao của cô ảnh hưởng tới lương thực.

Rốt cuộc sau hai ngày vất vả, bị sai khiến và chịu không dưới năm cái cốc đầu từ phía Trần bá mẩu, hai gian nhà tranh đã làm xong, Hiểu Linh quyết định nấu một bữa thật thịnh soạn thết đãi mọi người. Món ăn cũng đã được cô lên xong: canh vịt nấu măng, thịt vịt áp chảo, sườn xào chua ngọt, canh rau muống nấu xương, rau cải xào chay và đu đủ nộm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Biến Chuyển

Nghe Hiểu Linh đọc danh sách món ăn, mọi người đều ngây người. Cái gì mà vịt nấu măng, vịt áp chảo lại còn sườn xào chua ngọt, canh rau muống nấu xương. Ngày thực đơn này rất nhiều thịt rồi, còn thịnh soạn hơn cả ngày tết nữa.

Tiểu Đông nghĩ nghĩ: mấy món ăn này nghe lạ mà quen. Như món vịt nấu măng cũng gần như xương nấu măng ngày tết hay làm nhưng thay vào đó là vịt và măng chua đi. Còn vịt áp chảo hẳn là giống thịt ba chỉ áp chảo lần trước. Canh rau muống nấu xương lần trước mua gà, thê chủ từng nấu rồi. Vậy chỉ còn sườn xào chua ngọt và đu đủ nộm hẳn chưa thấy qua mà thôi. Nghĩ tới đây, Tiểu Đông chợt nhận ra: từ ngày thê chủ tỉnh lại, hẳn đã học được rất nhiều món ăn mới từ ngài ấy rồi.

Hiểu Linh nhìn phản ứng của mọi người mà thầm cười trong lòng. Tiểu Hàn thì vui sướng ra mặt, vỗ tay hò reo vì thực nhiều thịt. Lập Hạ ánh mắt lo âu lo âu thể hiện tâm trạng vui vẻ của bản thân. Lưu thúc, Tiểu Đông, Lưu Minh thì khuôn mặt đầy rối rắm. Cô cũng không rõ là họ suy nghĩ cái gì. Chỉ có tiểu Nhã hơi ngoài dự kiến của cô, không hề thay đổi sắc mặt. Đứa trẻ này là được giáo dục trở thành một tùy thị tiêu chuẩn hay do bản thân hẳn cũng là một kẻ lạnh nhạt đây. Nhóc đó ở nhà cô thời gian qua nhưng cực kỳ kiệm lời, chỉ đề ý làm việc. Nhưng cô để ý thấy, mấy ngày nay hẳn đôi khi cười một mình, không biết là có chuyện vui gì đây.

Vì dự kiến mời khách com tối mai nên Hiểu Linh tính lên trần mua đồ để tránh ánh mắt tò mò của dân làng:

- Tiểu Đông, sáng mai cùng ta lên trấn bán thử bánh sắn đi. Tien thể mua sườn và vịt trên đó luôn. À, nhà có lạc chứ, món đu đủ nộm cần có lạc. Người cũng xem luôn nhà cần mua thêm mắm muối đường đảm gì không, cả mỡ nữa. Lần trước số mỡ kia cũng dùng gần xong thì phải.

Tiểu Đông gật nhẹ đầu:

- Ân... thê chủ. Ta sẽ đi xem xem cần mua thêm đồ gì. Lần này ngài định mua vịt và sườn khoảng bao nhiêu.

Hiếu Linh tính toán, đáp:

- Mua hai con vịt đi. Cổ cánh và xương sườn chặt ra nấu măng chua, còn phần thịt thì áp chảo. Sườn mua ba cân, phần xương cứng nấu canh còn sườn áp chảo. Cũng tiện cả đôi đường luôn.

0

Sáng sớm, Hiếu Linh gửi giỏ bánh trên lưng cùng Tiểu Đông lên trấn. Đây cũng là lần đầu tiên nhà cô mang bánh lên chợ trấn bán. Không biết có được hoan nghênh hay không. Hiện tại chợ làng bán không sai biệt lắm mỗi ngày được chừng 60 cái bánh, thu vào hai đồng mỗi ngày. Trừ đi chi phí đường, dừa, vừng và công sức bỏ ra, lợi nhuận thu được vào khoảng 8 hào. Đây là cách tính của Hiếu Linh. Còn Tiểu Đông hẳn thấy tiền tăng lên tới một đồng rưỡi một ngày thì không khỏi kích động.

Chọn một chỗ dưới bóng cây rồi đặt bánh xuống, Hiếu Linh nhường chỗ cho Tiểu Đông bán hàng. Nơi này việc nam nhân đi chợ, mua bán nhỏ cũng như quê nhà cô. Nữ nhân nơi này phải đi mua đồ ăn hay mắm muối trừ phi trong nhà không có nam nhân mà thôi. Nhưng với những cửa hàng lớn, thì hiển nhiên chủ nhân nơi đó là nữ tử.

Hiếu Linh không hiểu sao bản thân hôm nay có chút lười nhác, ngồi dựa lưng vào cái cây bên cạnh Tiểu Đông... ngấm hần bán hàng. Ánh mắt hần sáng ngời. Khuôn miệng nhỏ nhắn luôn mang ý cười, đôi môi mỏng màu hồng nhạt nhấp nháy không ngừng trả lời khách nhân. Chiếc mũi cao, thon gọn lấm tấm mồ hôi. Mái tóc dài không trang sức được búi gọn sau gáy mà từ góc nhìn của cô có thể thấy rõ cái cần cổ trắng mềm, tinh tế. Hiếu Linh ngây ngốc nhìn hần, bất giác nuốt nước miếng. Chợt nhận ra mình luống cuống, mãi ngấm hần tới mức đó làm Hiếu Linh tự phi nhô chính mình. Nàng quay sang nói với hần:

- Tiểu Đông, người cứ bán hàng đi, ta ra ngoài một chút.

Nói rồi, không chờ Tiểu Đông phản ứng lại, cô xoay người rời đi. Cô cần làm nguội cái đầu ngay lập tức. Sống hai mươi lăm năm trên đời, tuy chưa kết hôn, nhưng không có nghĩa cô không rõ phản ứng của cơ thể mình lúc này là cái gì. Không lẽ nơi này nữ nhân là dạng động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới sao.

Hiếu Linh đi dạo quanh chợ một chút. Ánh mắt cô đột nhiên bị thu hút vào một quầy hàng trang sức tự làm nho nhỏ. Quầy hàng do một cặp vợ chồng trẻ bán hàng. Trong đầu chợt lóe lên mái tóc không trang sức của Tiểu Đông, cô liền dừng chân quan sát một chút. Nơi đây bày bán khá nhiều thứ. Vòng cổ, vòng tay, khuyên tai được xâu từ những viên đá, gỗ đủ màu. Dây xích tay được bện từ những sợi dây lụa. Những con thú hoặc đồ vật hình tượng nhỏ làm mật dây. Và cả những chiếc trâm cài tóc bằng gỗ khắc, bạc hay gắn thêm ít dây kết đá. Khá nhiều thứ khiến Hiếu Linh nhìn không hết.

Ngồi xuống chọn lựa vài thứ ưng ý. Hiếu Linh muốn mua cho Tiểu Đông một cái trâm cài. Thời đại này, nam tử đã kết hôn sẽ phải búi tóc. Mà người ở nông thôn thì lấy đâu ra thời gian hay người giúp để búi những kiểu tóc phức tạp, phần lớn họ chỉ búi gọn ra sau. Nhà ai có điều kiện một chút thì cài thêm chiếc trâm hoặc những chiếc xọc tóc lên. Cô phân vân lựa chọn hồi lâu rồi quyết định lấy chiếc trâm gỗ khắc họa tiết chiếc lá rồng long. Nam tử bán hàng thấy cô chọn xong thì cười nói:

- Khách quan, người chọn thật tinh mắt. Chiếc trâm này là do thê chủ ta tốn một ngày mới khắc xong nó lại yêu thích mãi. Ngài còn muốn chọn thêm gì không? Đồ ta bán ở đây rất rẻ, ngài mua về làm quà cho các đệ muội đi.

Hiếu Linh ngẩn người một lúc. Cô từ khi quyết định mua, chỉ bận tâm liên tưởng Tiểu Đông đeo cái gì sẽ đẹp mắt, hần sẽ yêu thích cái gì mà quên hẳn đi hai đệ đệ của mình. Tự cười mỉa bản thân, Hiếu Linh chăm chú chọn lựa, lại mua thêm tám cái dây buộc tóc, tính đưa cho mấy nam tử chưa kết hôn ở nhà. Rồi chọn thêm chiếc vòng đầu trứ tà cho Tiểu Hân, một cái vòng hạt kết tròn cho nhạc phụ và một vòng tay kết từ dây lụa cho Lập Hạ. Hi vọng bọn họ sẽ yêu thích chúng.

Cầm số đồ đã gói tốt, Hiếu Linh trả cho người bán cũng chỉ hết bốn đồng rồi trở về chỗ Tiểu Đông bán hàng. Nhìn hần cười rạng rỡ, đôi mắt sáng ngời, đôi tay thoăn thoắt gói bánh, nhận tiền, bất giác làm cô mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Bữa Tiệc Thịnh Soạn

Tiểu Đông thấy thê chủ đã trở lại thì quay sang cười và nói với cô:

- Thê chủ, bánh của chúng ta rất được hoan nghênh. Có người còn hỏi ta có bán cố định ở đây không để họ thường xuyên quay lại, ta chỉ dám nói ngày họp chợ nếu có bánh, chúng ta nhất định sẽ ngồi ở đây.

Hiếu Linh gật đầu:

- Ủ. Nói như người rất tốt. Ta vốn không có ý định bán thường xuyên ở đây. Chỉ là gặp dịp thì bán thôi.

Tiểu Đông cảm thấy bán trên trấn tốt hơn nhiều so với ở nhà. Nhưng thê chủ nói không định làm vậy, hắn cũng không dám nói nhiều. Dù sao thì bán ở chợ làng, hàng ngày đều thu vào không ít, mà hắn lại có thể sớm về nhà lo chuyện gia đình, cũng tiện hơn mỗi lần lên trấn. Hắn gật gù đầu:

- Ân... ta đã biết. Bánh bán cũng chỉ chút nữa là xong rồi.

- Được.. cũng đang còn sớm. Bán xong chúng ta đi mua đồ về vẫn kịp.

0

Cả hai ra về với một giỏ đầy những thứ cần mua. Chỉ có 2 con vịt là Hiếu Linh phải xác tay về. Thời đại này chưa có dịch vụ làm lông sẵn a, chỉ đành vặt vịt sống về nhà. Hiếu Linh không ngại vụ làm lông vịt. Chỉ là cô chưa từng cắt tiết chúng, cho dù đã nhìn hàng chục lần ba mẹ cô làm vậy nên có chút không biết làm sao. Mà cô lại không thể đẩy việc này cho mấy nam tử a.

Đầu giờ chiều Trần bá phụ đi sang mang theo một chiếc rổ nhỏ che kín, thần thần bí bí kéo Tiểu Đông vào bếp. Ông nói:

- Tiểu Đông, ta biết Hiếu Linh mời nhà ta tối nay qua ăn cơm. Nhưng là chúng ta cũng không thể ăn không như vậy được. Nên thê chủ kêu ta mang chút thịt sang để con chuẩn bị thêm. Cái này con không cần nói với Hiếu Linh. Chỉ đến khi ăn thì bùng lên được rồi. Con bé cũng không thể ngay tại trước mặt chúng ta hỏi con được.

Tiểu Đông vừa cảm động vừa bối rối đẩy lại chiếc rổ vào lòng Lý thị, đáp:

- Bá phụ. Người không cần phải làm như vậy. Chúng ta đã chuẩn bị rất tốt rồi. Đảm bảo lát nữa ngài sẽ ngạc nhiên. Nếu ta nhận đồ của ngài, thê chủ sẽ mắng ta mất. Không được đâu. Ngài cầm lại đi.

Lý thị cương quyết đẩy cho Tiểu Đông:

- Cái này ta đã nói rồi. Chỉ cần con không nói, Hiếu Linh làm sao có thể biết. Con bé cũng sẽ không vào nhà bếp để kiểm tra đi. Mau chóng cầm lấy, lát nữa làm thêm một hai món cho mấy nữ tử bọn họ uống tận hứng.

Tiểu Đông lắc đầu quầy quậy:

- Thực sự ta không thể nhận được. Bá phụ, người cũng biết tính của thê chủ ta a. Ngài ấy không vừa lòng cái gì, chắc chắn sẽ không để ý tới bất kỳ ai mà bộc lộ ngay lập tức.

Tiểu Đông lấy tính cách trước đây của thê chủ mình để từ chối. Lý thị có chút chần chừ. Ông đã không ít lần thấy Hiếu Linh đánh Tiểu Đông ngay trước mặt mọi người vì không vừa lòng điều gì đó. Đây cũng là lý do tại sao ông mang thịt sang. Ông sợ Tiểu Đông không thể chuẩn bị bàn ăn như ý của Hiếu Linh mà bị đánh chửi. Tuy ông thấy đứa bé kia đã thay đổi, nhưng là ông vẫn sợ: giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Biết đâu...

Nghĩ đi nghĩ lại, Lý thị nói:

- Tiểu Đông, con cứ nhận lấy, nấu ăn đi. Nếu Hiếu Linh nói gì, cứ nói đây là món ăn ta làm từ nhà mang sang là được. Nàng có tức giận cũng sẽ không xả đến người.

Tiểu Đông cười khỏ, dắt Lý thị đi ra chòi nước. Khi này, ông vội vàng đi vào bếp nên không có để ý. Tiểu Đông chỉ vào hai con vịt dưới đất và số sườn đang được treo cao, nói:

- Bá phụ. Ta không lừa người. Hôm nay thê chủ cùng ta đi chợ mua những thứ này để làm tiệc. Hơn nữa, thê chủ còn nói muốn làm món sườn xào chua ngọt gì đó. Món đó chúng ta thực sự không biết nên nàng chắc chắn sẽ vào bếp. Lý thị sợ ngây người. Hiếu Linh muốn chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn đến mức nào mà chuẩn bị nhiều như vậy, hơn nữa lại còn là đích thân đi mua. Đứa bé này thực sự thay đổi rồi. Ông cũng mừng thay cho Phạm gia.

- Thôi được rồi. Ta không ép con nữa. Nhưng cũng không thể để Hiếu Linh vào bếp được. Con hỏi rõ nó cách làm món kia ra sao rồi chúng ta cùng làm thôi. Chứ để Hiếu Linh vào bếp, lão bà nhà ta không cần nhàn nhá đầu đó và cả mấy nam tử chúng ta một trận thì không phải là bà ấy rồi.

Tiểu Đông ngượng ngùng gật đầu.

Hiếu Linh cũng không định hôm nay vào bếp trước mặt mấy nữ tử Trần gia. Với tính cách Trần bá mẫu, không dạy dỗ cô một hồi vụ nữ nhân xa phòng bếp thì chắc chắn không phải tính cách của bà. Vì thế cô chỉ hướng dẫn một chút hai món sườn xào chua ngọt và nộm đu đủ cho Tiểu Đông và Lập Hạ. Bọn họ cũng rất có thiên phú trong nấu ăn nên nhanh chóng hiểu rõ cần làm gì.

0

Trời xâm xẩm tối, Trần bá mẫu và hai tỷ muội Bán Hạ, Quế Chi cũng sang mang theo một vò rượu nhỏ. Hiếu Linh ra tận cửa đón họ vào nhà.

- Bá mẫu đã đến rồi. Ngày hôm nay ngài phải đi đâu khám bệnh sao?

Vừa hỏi thăm, cô vừa rót cho Trần Bạch Trật một cốc trà xanh âm ẩm. Trần Bạch Trật cầm cốc uống một hơi rồi mới đáp:

- Ân... Hôm nay ta cùng Bán Hạ qua tận thôn Lương bên kia sông Mã khám bệnh. Bên đó thường có một đại phu ở, nhưng không hiểu sao lần này họ sang tận nơi thỉnh ta đến. Còn Quế Chi thì chạy lên núi một chuyến kiếm thảo dược. Mà cũng không biết có đi kiếm thảo dược thật không hay là cà đi chỗ nào rồi.

Vừa nói, bà vừa đánh mắt dò xét về phía nữ nhi của mình. Quế Chi như bị chạm vào vảy ngược, trề môi đáp:

- Mẫu thân, người chẳng phải thấy một đám đăng sâm còn tươi nguyên ở góc nhà sao? Vậy mà người còn nói ta chạy đi chơi được nữa...

Trần bá mẫu nhún vai:

- Ta cũng không có nói người chạy đi chơi. Người vội cái gì. Có tật giật mình a.

Quế Chi cứng họng, liền quay sang hỏi Hiểu Linh:

- Hiểu Linh tỷ, ngày hôm nay người cho chúng ta ăn gì a... lần trước ăn cháo lươn người nấu thực sự quá ngon. Hôm nay còn có sao?

Hiểu Linh cười cười, đáp:

- Cháo lươn hôm nay thì không có. Nhưng đảm bảo cho người ăn ngon.

Cô quay sang hỏi Trần bá mẫu:

- Bá mẫu, cơm cũng xong rồi. Ta kêu Tiểu Đông dọn lên luôn nhé.

Trần Bạch Trật gật đầu, ân một tiếng. Chỉ trong chốc lát, mâm cơm được bung lên. Rồi Hiểu Linh xém chút nữa bị ăn một cái cốc đầu, may mắn cô né được, cười cười nói:

- Bá mẫu.. ta biết người xót thay ta.. nhưng là ta muốn mời mọi người một bữa khiến ai cũng được tận hưởng. Người yên tâm là không phải hôm nào ta cũng phá sản như vậy. Bá mẫu, ta kính người một ly.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tại Sao?

Trần Bạch Trật cũng không làm gì hơn là nhận ly rượu của Hiểu Linh. Bà thật cao hứng cho Phạm gia khi rốt cuộc nha đầu này cũng trưởng thành rồi.

Uống cạn vài ly rượu, mấy nữ tử bắt đầu "lè nhè" mà thực chất chỉ có Trần bá mẫu nói nhiều nhất. Bà hết răn dạy mấy nha đầu, rồi quay sang than vãn vài điều nhỏ nhặt. Quế Chi từ lượng yếu nhất nên dứt khoát chỉ uống một ly rồi tập trung vào thức ăn. Đùa sao, thứ cay xè đó làm sao có thể so với những món ăn vô cùng hấp dẫn mà nàng chưa từng thấy bao giờ trên mâm chứ.

Bán Hạ thì ngay cả khi uống rượu vào vẫn như một cái hũ nút, tiết kiệm lời nói. Vậy mà cũng trở thành điểm để mẫu thân nàng công kích:

- Bán Hạ a... năm nay nhất định phải để phụ thân người tìm cho người một phu lang. Hiểu Linh cũng đã thành gia cả năm nay rồi. Còn người lần nào cũng nói: còn sớm, không vội. Nhưng là ta muốn có cháu bé a.

Hiểu Linh cười cười, sao mọi chuyện giờ bá mẫu lại cứ thích lấy cô ra làm tiêu chuẩn so sánh thế này. Bán Hạ mặt không biến sắc, dùng đũa đáp:

- Mẫu thân.. người kêu Hiểu Linh sinh cho người cũng được mà. Dù sao thì người cũng coi muội ấy là con gái của người rồi. Con ta hay con nàng cũng đâu có gì khác nhau.

Trần Bạch Trật trừng mắt nhìn đứa con trưởng đầu muối không ăn này một cái rồi quay sang Hiểu Linh:

- Hiểu Linh... rốt cuộc thì nha đầu người bao giờ cho ta được bế tôn từ đây hả? Thành thân cũng hơn năm rồi đấy. Hay có cần ta khám cho người một cái hay không?

Hiểu Linh nuốt sặc ly rượu vì câu hỏi của Trần Bá mẫu, chỉ đành cười trừ, đáp:

- Bá mẫu... con cái là duyên phận ông trời ban. Ta còn trẻ mà.

0

Mâm cơm ngoài hè của mấy nam tử cũng vui vẻ không kém. Trước nay, nếu không được sự cho phép của nữ tử, mấy nam tử bọn họ sẽ không được đường hoàng ngồi ăn như vậy. Mà chỉ có thể hầu hạ, chờ nữ nhân trong nhà ăn uống xong xuôi mới có thể ăn chút thừa còn lại dưới bếp. Nhiều gia đình sau khi nữ tử ăn xong cũng không còn lại gì cho nam tử bọn họ.

Tiểu Đông vui vẻ nói cho Trần bá phụ cách làm mấy món ăn này và đạo lý trong đó. Tuy khi nấu ăn, ông vẫn luôn bên cạnh giúp hẩn, nhưng là cũng không phải cái gì ông cũng nắm rõ, mà chỉ làm theo.

Lý thị ngạc nhiên lắng nghe, tắc lưỡi nói:

- Bình thường nấu ăn chỉ cần ngon miệng là được. Ta đâu nghĩ là lại cần nhiều đạo lý như vậy a.

Tiểu Hàn đắc ý cười, nói;

- Bá phụ, tỷ tỷ ta nói. Nấu ăn không chỉ đảm bảo ngon mà còn phải đảm bảo dinh dưỡng nữa. Nếu là nấu không đúng, còn có thể sinh ra độc tố trong món ăn a.

- Nga.. còn có chuyện này.

Tiểu Hàn làm bộ dáng tiểu đại nhân gật đầu xác nhận:

- Là thật nha. Khi tỷ tỷ nói ta còn chưa tin tưởng lắm đâu. Nhưng là Minh ca cũng kể ra một số chuyện về đồ ăn tương khác nên là không thể sai rồi.

Lý thị lúc này mới nhìn kỹ Lưu Minh lúc này đang ngượng ngùng cúi đầu ăn cơm. Đứa trẻ này thực không tệ, nhu thuận, hiểu chuyện. Khi này nấu cơm, ông thường để ý một chút. Rõ ràng là một công tử con nhà giàu nhưng hẩn vẫn có thể thành thực xuống bếp cùng mọi người, hoàn toàn hòa đồng với Tiểu Đông, Lập Hạ, Tiểu Hàn như thể đó là gia đình của hẩn. Rồi lại quay sang nhìn Tiểu Nhã bên cạnh. Đứa trẻ này rất trầm ổn, không đúng tuổi chút nào. Lại rất biết chăm sóc người khác. Hai chủ tử nhưng không khí lại hài hòa như huynh đệ. Ông càng nhìn càng thấy cả hai thực thuận mắt. nếu một trong hai làm con rể của ông thì quá tốt rồi.

Câu chuyện của mấy nam tử xoay quanh món ăn, thêu thùa rồi việc nhà. Cho đến khi nghe câu hỏi của Trần bá mẫu về con cái. Trần bá mẫu nói lớn khiến ai ai cũng nghe rõ ràng.

Tiểu Đông khuôn mặt đỏ bừng, cúi mặt vào bát cơm. Còn Lý thị và Lưu thị thì nhìn nhau cười cười. Lý thị cúi đầu, nói nhỏ vào tai Tiểu Đông:

- Liệu đã có tiểu bánh bao hay chưa?

Tiểu Đông lắc đầu quầy quậy. Làm sao hẩn có được khi mà lâu rồi thê chủ không cùng hẩn đây. Nghĩ đến đây, đột nhiên khuôn mặt Tiểu Đông từ đỏ ửng vì ngượng ngùng dần dần chuyển sang sắc trắng bệch vì lo sợ. Thê... thê chủ từ khi tỉnh lại đã gần hai tháng rồi còn chưa từng đụng tới hẩn lần nào. Trước đây cứ cách hai ba ngày, thê chủ lại giẫy vò hẩn một lần. Nhưng là... đã lâu như vậy....

Hẩn trộm nhìn thê chủ. Nàng... tại sao lại bình thản nói không vội đến vậy đây? Nàng... không muốn hẩn có con sao? Vì sao không đụng đến hẩn nữa?

Tiểu Đông chìm đắm trong tự hỏi đến khi bữa cơm kết thúc. Trần gia đều về hết. Hẩn như vô thức dọn dẹp, tắm gội rồi ngồi ngẩn người. Trong đầu hẩn lúc này vẫn mãi mê theo đuổi những câu hỏi mà không biết thê chủ trở về lúc nào.

0

Hiểu Linh cùng Quế Chi, Trần bá phụ đỡ Trần Bá mẫu và Bán Hạ về nhà rồi trở về nhà. Trăng lúc này đã lên đến đỉnh đầu, gió có chút lạnh phả vào mặt khiến cô tỉnh táo hơn một chút. Có lẽ do thân thể này hay uống rượu, hoặc do cô từu lượng cũng khá nên đến giờ cũng chỉ có chút mơ hồ. Hôm nay uống rượu mà cũng đã muộn nên cô không tính tắm, chỉ rửa qua mặt mũi chân tay một chút rồi vào nhà.

Cô vừa bước chân vào cửa, chợt bắt gặp bóng dáng nam tử xoa dài mái tóc ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người. Ánh trăng bàng bạc khiến làn da hẩn dường như càng trắng và mịn màng hơn. Mái tóc đen như dòng suối thả dài trước ngực có chút ẩm ướt khiến cho lớp áo mỏng mùa hè dán chặt vào cơ thể hẩn, cảm tưởng như có thể nhìn rõ lớp áo ngực quần bên trong. Hẩn nghĩ gì mà đến thất thần như vậy?

Hiểu Linh trở ra ngoài, lấy một chiếc khăn vải lớn vào. Cô đi vốn cũng không giữ ý nhẹ nhàng gì, đến gần Tiểu Đông mà hẩn vẫn không hề nhận ra. Phủ chiếc khăn lên đầu Tiểu Đông, nói:

- Lau khô tóc đi. Trời khuya sẽ dễ ốm. Cũng không để tóc ướt đi ngủ được, sẽ đau đầu.

Tiểu Đông giật mình luống cuống đứng dậy:

- Thê... thê chủ. Ngài đã về.

Hiểu Linh ừ một tiếng, ngồi vào mép giường rồi tính thay bộ đồ mát mẻ một chút để ngủ. Tiểu Đông lúng túng bên cạnh tính cầm quần áo cô thay ra để xuống chậu thì bị cô ngăn lại:

- Không cần giặt, cứ để đó. Ngươi lau khô tóc đi, làm gì mà ngăn người tới quên hết mọi thứ như vậy?

Tiểu Đông cúi đầu không nói, chậm rãi lau tóc, chốc chốc lại đánh mắt nhìn trộm Hiểu Linh.

Hiểu Linh thấy hắn không trả lời cũng không hỏi nhiều. Nam tử nơi này a... cũng như nữ tử nơi quê nhà cô, có nhiều chuyện không muốn người khác biết. Hiểu Linh tháo tung cái áo ngực để thoải mái một chút. Ở nơi này, nam nữ đều mặc áo ngực. Nói là áo ngực nhưng thực chất chỉ là một cái áo yếm được may dày dặn hơn nhiều. Nơi này nóng bức, cũng không thể mặc nhiều áo được. Nam tử mặc áo ngực để không bị lộ hồng anh khi mặc áo cánh. Mà nữ tử mặc cũng là để gọn gàng hơn khi hoạt động.

Tiểu Đông đỏ bừng mặt khi lén nhìn thê chủ đúng lúc ngài ấy cởi bỏ áo ngực để lộ ra đôi gò bồng đảo. Nàng... nàng tại sao có thể tự nhiên như vậy. Mọi... mọi khi thê chủ thay đồ đều là khi tắm. Hắn... hắn... Tiểu Đông rối tinh rối mù không biết phải làm sao. Lực tay có chút không kiểm soát được làm tự mình giặt tóc mình đến mức đau phải a lên một tiếng.

Hiểu Linh thấy tiếng kêu của Tiểu Đông thì quay lại, hỏi:

- Không sao chứ? Có việc gì vậy?

Tiểu Đông lắc đầu:

- Không... không có gì... thê... thê chủ. Ta... ta đi cắt khăn.

Nói rồi, hắn đi vội ra cửa. Mái tóc dài vô tình quất qua mặt Hiểu Linh. Một mùi thơm nhẹ nhàng của sả và lá bưởi quần quanh chớp mũi khiến cô ngẩn người. Chợt nhớ ra chiếc trâm sáng nay vừa mua, cô còn chưa đưa cho hắn đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tặng Quà

Tiểu Đông nhẹ nhàng đi vào, ngồi ghé vào mép giường cùng Hiểu Linh. Ánh trăng đặc biệt sáng xuyên qua cửa sổ. Bóng hai người ngồi song song đồ dài trên giường. Bên ngoài tiếng dế kêu có lẽ là âm thanh duy nhất lúc này. Hiểu Linh không biết mở lời như thế nào. Cô... còn chưa bao giờ tặng quà cho nam tử ngoại trừ em trai cô đâu. Hiểu Linh kéo nhẹ tay Tiểu Đông, mở tay hắn ra, nhanh như chớp nhét chiếc trâm cài vào rồi thả tay.

- Cái này... cho ngươi. Hôm nay nhìn thấy... cảm thấy đẹp nên mua.

Tiểu Đông giật mình khi thê chủ đột nhiên cầm lấy tay hắn. Rồi chưa đầy một giây sau, trên tay hắn có thêm một vật gì đó. Hắn ngẩng ngẩng nhìn thê chủ rồi từ từ chuyển tầm mắt đến vật trong tay. Đó là một cây trâm gỗ khắc hình chiếc lá rồng ruột. Thân trâm được vuốt nhẵn bóng, dường như còn được quét một lớp dầu bóng nữa. Đây là món quà đầu tiên thê chủ tặng hắn. Đây.. có nghĩa... thê chủ có để hắn trong lòng đúng hay không? Nhưng là tại sao không chạm vào hắn nữa? Nhưng là tại sao nàng cầm tay hắn rồi vội vàng buông ra ngay? Tại sao? Tiểu Đông lại chìm đắm trong những câu hỏi của bản thân.

Hiểu Linh đưa cây trâm cho Tiểu Đông xong, cũng ngại không dám nhìn phản ứng của hắn mà quay đi. Nhưng lâu như vậy, hắn vẫn không nói gì, là không thích sao? Cô quay lại nhìn, thì thấy hắn cúi đầu vờ về chiếc trâm trong tay mà tâm trí lại bay đi chỗ nào rồi. Hôm nay hắn thật lạ. Nhưng là... cô vốn không phải người hay dồn tâm trí đi suy đoán tâm sự người khác, lại vì mấy ly rượu khiến bản thân rất buồn ngủ nên Hiểu Linh cũng không muốn hỏi nhiều. Cô vươn tay xoa tóc hắn, mảy hơi nhịu lại:

- Lau tóc khô hẳn đi rồi ngủ. Ta ngủ trước.

Nói rồi, cô lẩn ra ngủ. Tiểu Đông giật mình vì hành động của Hiểu Linh. Khi quay lại nhìn đã thấy thê chủ nằm xuống ngủ rồi. Nhịp thở của nàng phả phả nặng nề, hẳn là do uống rượu. Mái tóc dài được gạt hết lên phía trên đầu giường để không nằm đè lên. Đôi mày có chút nhíu lại. Chiếc mũi cao, cương nghị. Đôi môi mỏng mím chặt. Có lẽ do uống rượu nên thê chủ ngủ không an ổn như mọi khi.

Tiểu Đông vô thức vươn tay phác họa đường nét trên khuôn mặt Hiểu Linh. Vẫn là gương mặt này, trước đây mang đến cho hắn bao sợ hãi, khuất nhục. Rồi nàng thay đổi, khiến hắn không ít lần ngẩng ngẩng ngắm nàng làm việc và nhìn trộm khi nàng ngủ.

Nhưng là từ khi thê chủ tỉnh lại, nàng đối với hắn và Lập Hạ, Tiểu Hàn vô cùng tốt như nhau. Ban đầu, Tiểu Đông cảm thấy vui khi nghĩ nàng rốt cuộc cũng chấp nhận hắn như người một nhà. Nhưng là bây giờ, hắn mới thực sự lo sợ. Thê chủ đối với hắn như là đệ đệ, nên nàng không chạm vào hắn nữa sao? Chung chần chừ gờ, nhưng là nàng ấy chưa từng lại một lần ôm hắn chứ đừng nói gì đến chuyện kia. Rốt cuộc hắn phải làm sao. Hắn tâm trong mối tơ vò, Tiểu Đông ngủ lúc nào không hay.

0

Hiểu Linh trở mình, lười biếng mở mắt thì trời đã sáng rõ rồi. Đầu hơi nặng nề, có lẽ do ngủ nhiều. Cô đứng dậy vận mình một chút rồi thay đổi bộ quần

áo bước ra ngoài. Chưa cần đẩy cửa ra, cô đã nghe thấy tiếng cười đùa ríu rít của Tiểu Hàn:

- Đông ca.. huynh thật xinh đẹp. Chiếc trâm này thực hợp với huynh a. Đến bao giờ đệ mới được búi tóc như huynh nha. Khi đó, đệ sẽ xin tỷ tỷ mua cho ta một cái trâm xinh đẹp như của huynh vậy.

Lập Hạ phì cười trêu ghẹo:

- Đệ muốn búi tóc thì tìm tiểu thê chủ dần được rồi a. Chỉ cần có thê chủ, là có thể búi tóc rồi.

Hiểu Linh đứng dựa cửa nhìn huynh đệ bọn họ cười đùa. Tiểu Hàn bĩu môi:

- Mới không cần. Đệ mới không cần có thê chủ cũng có thể búi tóc, dùng trâm nha. Minh ca, đệ nói đúng không?

Lưu Minh cười hiền:

- Nếu đệ thích trâm. Ta cũng có. Ta cho đệ một chiếc nhé. Nam tử chưa thành hôn vẫn có thể cài trâm, chỉ là không búi tóc thôi. Ta kêu Tiểu Nhã cài tóc cho đệ.

Nghe tới Lưu Minh cũng có trâm cài, ánh mắt Tiểu Hàn như sáng lên, nhưng là khi nghe hần muốn tặng mình một cái lại lập tức lắc đầu:

- Đệ không cần. Ca giữ lại đi. Trâm cài của ca chắc chắn là loại rất đắt tiền, nên giữ lại phòng thân thôi. Tỷ tỷ ta đã nói, nam tử rời nhà là phải có tiền trong tay nha. Ta chỉ muốn trâm cài như của Đông ca thôi.

Hiểu Linh mỉm cười. Các đệ đệ của cô đều là những đứa trẻ ngoan, nhu thuận, không hề tham lam những thứ không thuộc về mình. Còn cô... không biết từ lúc nào đã có những suy nghĩ khác đi về Tiểu Đông. Cô coi hần là gì đây? Hình như không đơn thuần là đệ đệ. Nhưng nếu cô khiến hần thuộc về mình, liệu cô có thể chịu đựng cái suy nghĩ hần theo cô chỉ vì cô vốn là thê chủ hần hay không. Nếu hần biết, cô vốn không phải...

Cúi đầu rồi rậm một hồi, Hiểu Linh bị tiếng cười của mọi người kéo lại. Ngược nhìn lên thì thấy Tiểu Hàn hai tay chống hông, dáng vẻ vô cùng hung dữ lại vì ngượng ngùng cùng tức giận mà gương mặt đỏ rực, quát:

- Không cho phép mọi người cười ta. Tỷ tỷ nói câu nào ý nghĩa ta đều nhớ. Tỷ tỷ ta vốn thông thái tuyệt vời như vậy. Ta học theo đâu có sai đâu.

Lập Hạ cũng không buông tha dáng bộ khả ái của tiểu đệ mình, giả bộ ôm ngực đau đớn, chọc thêm:

- Nga... đệ một câu tỷ tỷ ta... hai câu cũng tỷ tỷ ta nói... Hình như ta không phải đệ đệ của tỷ ấy nữa nha....

Tiểu Hàn tức đến dậm chân. Sao mọi người đều trêu hần vậy. Nếu có tỷ tỷ ở đây, tỷ ấy sẽ bảo vệ hần a... Vừa nghĩ hần vừa quay về phía nhà chính mong đợi. Ngay lập tức bắt gặp bóng dáng đang đứng dựa cửa nhìn ra. Tiểu Hàn chạy nhanh đến, hô lớn:

- Tỷ tỷ... người phải lấy lại công bằng cho đệ a... mọi người cứ trêu đệ miết.

Hiểu Linh cười cười xoa đầu Tiểu Hàn:

- Ai bảo tiểu đệ của ta đáng yêu đến vậy. Mọi người không ngừng được việc trêu đệ a.. Hôm qua đi chợ, ta cũng có quà cho đệ nha.

Tiểu Hàn ôm chân Hiểu Linh, ngược lên nhìn cô ánh mắt sáng rực:

- Tỷ... là thực? Nhưng là... còn nhị ca, Minh ca, Nhã ca và Lưu thúc nữa. Họ có quà không?

Hiểu Linh đeo vào tay Tiểu Hàn chiếc vòng dâu, gật đầu:

- Mọi người đều có. Đệ xem có yêu thích cái vòng này không?

Tiểu Hàn nhìn chiếc vòng trên tay không chớp mắt. Im lặng một hồi rồi nhỏ giọng hỏi:

- Tỷ tỷ... cái này có phải là vòng dâu trừ tà hay không? Ta từng thấy Tiểu Hạ Vi, con gái Trần trưởng thôn đeo một cái. Nàng ấy nói, cái vòng này rất quý giá a...

Hiểu Linh xoa đầu hần:

- Đúng là vòng dâu trừ tà... nhưng là không quý như đệ nói. Đệ cứ đeo thôi. Không cần lo.

Tiểu Hàn miết nhẹ chiếc vòng, gật gật đầu. Hiểu Linh đi đến chỗ mấy nam tử đang ngồi thêu thùa đưa nốt số đồ hôm qua cô mua. Chỉ chút quà nhỏ nhỏ, nhưng khiến ai cũng cảm thấy mình được quan tâm, ai cũng cười đến vui vẻ.

Tiểu Đông nhìn thấy trong tay ai cũng có quà, chợt thấy trong lòng có chút lên men. Hần biết nàng sẽ không chỉ tặng riêng hần mà. Với tính cách của nàng, ai cũng sẽ có một món quà, không riêng gì ai. Nhưng điều này cũng có nghĩa, trong lòng nàng hần cũng như mọi người mà thôi.

Chương 56: Thật Đúng Lúc

Sau khi nhà kho mới dựng lên, Hiểu Linh cũng rải vôi bột tẩy uế một hồi rồi chuyển lương thực vào. Biến gian trái nhà đột nhiên trống rỗng rất nhiều. Hiểu Linh nhất thời cũng không biết nên thêm cái gì vào đó. Không lẽ đặt một chiếc giường?

Tính toán ngày tháng, mấy túi nấm sò cũng đến ngày rạch bịch. Hiểu Linh cẩn trọng lấy từng bịch ra, bỏ đi phần bông vải phía trên rồi buộc chặt lại. Đáng tiếc túi sử dụng không phải nylon nên cô không thể nhìn sự phát triển của sợi nấm. Toàn bộ mười lăm bịch nấm được rạch và treo lên. Đây là thời điểm quyết định sự thành bại của thí nghiệm. Sau 4-6 ngày mà không có nấm mọc thì coi như thất bại.

Thời gian chờ đợi, cô bắt đầu đi giâm những hom sắn đã chọn để làm giống. Bình thường, chỉ cần trồng trực tiếp hom sắn vào nơi định trước là xong. Nhưng Hiểu Linh tính toán đem trồng sắn này lên núi, mà trên đó vốn không có điều kiện chăm sóc, chỉ có thể ơn trời. Nên cô mới quyết định ươm lên cây cứng cáp mới đem đi trồng.

Mấy ngày này mối quan hệ của Hiểu Linh và Tiểu Đông có chút vi diệu. Ban ngày mọi sự vẫn rất thoải mái. Nhưng tối đến, giữa cả hai dường như có một tấm màn vô hình dựng lên. Ngay cả nói năng, hành xử cũng có chút cứng nhắc, mất tự nhiên. Hiểu Linh mơ hồ cảm thấy Tiểu Đông muốn nói gì đó với cô, nhưng không dám. Bản thân cũng không có dũng khí hỏi thẳng, sợ rằng đó là vấn đề mình không thể giải thích được nên cứ như vậy im lặng.

Rốt cuộc, hi vọng cũng đến với Hiểu Linh. Sáng sớm ngày thứ 6, khi tới thăm sổ bịch nấm, cô đã thấy những chồi nấm đầu tiên xuất hiện. Dè dặt tâm trạng kích động của mình, Hiểu Linh cố gắng nhìn thật kỹ để xác định đây đúng là loại nấm cô trồng. Rồi cũng không kìm được hưng phấn cười lớn.

Đi ra khỏi phòng nấm, nụ cười rạng rỡ của Hiểu Linh khiến cho mấy nam tử trong nhà không khỏi ngỡ ngàng. Nụ cười hạnh phúc, thỏa mãn, sung sướng, phấn khích ấy của nàng, hình như còn chưa có ai nhìn thấy đâu.

- Ta rốt cuộc cũng làm được rồi. Rốt cuộc cũng trồng lên được nấm sò rồi.

Câu nói của Hiểu Linh như tiếng sét đánh giữa trời quang khiến mọi người đều sững người trong giây lát, rồi ngay lập tức bùng nổ:

- Thê chủ... là thực sao? Đã có cây nấm rồi.

- Tỷ tỷ... tỷ trồng được cả nấm sao. Là mấy cái bịch đó?

- Hiểu Linh... ôi.. đúng là ông trời ban phúc cho con mà.

Mấy nam tử mỗi người mỗi câu, rồi cùng nhau đi vào xem tận mắt mới được. Từng bịch đều xuất hiện gốc nấm. Mấy mũ nấm mới ra, nhỏ xíu, trắng mập xếp từng lớp. Mọi người không khỏi vừa xem vừa ồ à ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên có người trồng được nấm a. Cho dù là Lưu Minh sinh ra trong nhà giàu có, thì việc được ăn nấm đã rất khó, chứ đừng nói đến nhìn thấy nấm tươi lớn từng ngày như vậy.

Đi ra khỏi phòng trồng nấm, mọi người bàn luận rôm rả không thôi. Trong cái phòng nhỏ nhỏ đó là tiền a. Cảm giác hưng phấn nuôi kho báu lớn dần lên khiến Hiểu Linh không khỏi mỉm cười suốt ngày hôm đó. Việc chăm sóc, tưới nước cho chúng cũng do chính tay cô làm. Nếu tính từ ngày nấm này chồi, chỉ sau chừng chục ngày sẽ cho thu hoạch rồi. Đến lúc đó, hân Phúc Lạc lâu lại bị một phen oanh động.

Nhưng là đúng lúc này, một chiếc xe ngựa nhỏ đến thăm đã dừng lại trước cổng nhà Phạm gia.

0

Mọi chuyện về Lưu gia trong thành Tây Đô rốt cuộc cũng lắng xuống. Trần Văn Sương hân dùng mọi thủ đoạn cũng dẹp yên được mớ tôm tép đến thăm dò chỗ của Minh nhi. Hân vốn yên tâm khi đề đệ ấy ở nhà Hiểu Linh. Tiếp xúc một thời gian, Hiểu Linh cũng là một người hân tin tưởng được. Nhưng là dù có yên tâm bao nhiêu, thì việc đề đường đệ của mình tá túc lại một gia đình khác cũng không thể kéo dài mãi. Nên ngay khi mọi chuyện lắng xuống, Văn Sương hân muốn đích thân đi đón Minh nhi về, cũng là một cơ hội để tìm hiểu thêm về Hiểu Linh con người này.

Bước chân xuống khỏi xe ngựa, đập vào mắt hân là một ngôi nhà tranh vách đất hình chữ U với hàng rào bao quanh rất tượng trưng. Khi xe ngựa vừa đến, thì người trong nhà cũng đã chú ý hết rồi. Văn Sương cùng Lê chương quỳ vừa dừng chân chưa được bao lâu, Hiểu Linh cũng đã tiến đến chào hỏi:

- Ra là hai vị. Hoan nghênh đến nhà ta. Mời vào đi thôi.

Hiểu Linh giữ lễ tiết làm một động tác mời rồi nhường đường cho hai vị khách vào nhà, cũng phân phó Tiểu Đông lấy chút nước cho phu xe. Lập Hạ theo ánh mắt của tỷ tỷ chạy nhanh đi lấy mấy chiếc chén vẫn thường để trong tủ đựng ra tiếp khách rồi cũng rút xuống nhà dưới.

0

Lưu Minh lúc này tâm trạng thực rối bời. Hắn rất vui khi đường ca đến đây. Nhưng như vậy cũng có nghĩa hắn phải rời khỏi đây rồi. Thời gian ở đây cũng là lúc hắn hạnh phúc nhất từ trước đến nay. Tiểu Nhã im lặng một bên dọn dẹp đồ, Lưu Minh liếc nhìn mọi thứ thêm một chút rồi lên nhà trên.

Trần Văn Sương nhìn thấy đường đệ của mình thì nhanh chóng đứng dậy đi tới. Lưu Minh cười ngọt ngào, nhẹ giọng nói:

- Sương ca. Đã lâu không gặp.
- Minh nhi... đệ trông rất có tinh thần đấy.

Vân Sương mỉm cười nhìn kỹ Lưu Minh. Thực không tệ. Người đường đệ này của hắn vốn dịu dàng, hàm xúc, cử chỉ luôn khiêm nhường, có lễ nhưng chưa thấy lúc nào thực sự vui vẻ. Thời gian ở đây, tuy là nương nhờ tị nạn, nhưng cũng khiến hắn rạn rờ, khoáng đạt ra không ít. Vân Sương quay sang Hiểu Linh, khom mình tạ ơn:

- Đa tạ Phạm cô nương thời gian qua đã chiếu cố đường đệ của ta.

Hiểu Linh cười như không cười, đáp:

- Hà gia chủ nói quá lời. Lưu huynh ở nhà ta là thiệt thòi cho huynh ấy. Ta không thể chiếu cố huynh ấy như một đại công tử, còn mong huynh đệ hai người bỏ qua cho.

Lưu Minh mỉm cười:

- Phạm muội sao lại nói như vậy. Thời gian ở đây ta thực sự rất vui vẻ. Ta sẽ nhớ mọi người lắm. Thật tiếc ta không ở lại đây nữa, cũng không thể tận mắt nhìn đàn gà muội nuôi lớn lên và cả số năm kia nữa.

Hiểu Linh nhún vai, cười đáp:

- Nhà ta luôn luôn chào đón huynh. Còn số năm kia, bao giờ chúng lớn, ta sẽ đem một phần cho huynh.

Lê Ngọc Lan đứng bên cạnh làm cảnh này giờ, cũng âm thầm quan sát ngôi nhà một chút, chợt bắt được một chữ năm thì hứng thú dào dạt, chỉ hận không thể xen hỏi ngay:

- Năm? là thứ gì năm? Phạm cô nương không phải nói là trồng được năm đấy chứ?

Hiểu Linh trầm khâm phục khả năng nhạy bén của vị chương quỳ này, gật gật đầu đáp:

- Quả thực là như vậy. Ta thử nghiệm trồng năm sò, bước đầu đã có kết quả. Khoảng chừng vài ngày nữa sẽ thu hoạch được đợt năm đầu tiên. Khi đó ta dự định sẽ đưa tới Phúc Lạc lâu. Nhưng không ngờ hôm nay hai người lại đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Mối Làm Ăn Lớn

Một câu thừa nhận của Hiểu Linh như ngũ lôi oanh đỉnh. Nàng ta trồng được năm đấy. Thứ mà cho dù lên rừng cũng chưa chắc thu thập được. Hơn nữa do bảo quản tươi vô cùng khó, năm mà Phúc Lạc lâu thu mua được đến tay cũng là năm khô. Trần Văn Sương và Lê Ngọc Lan đưa mắt nhìn nhau, trong giây khắc quyết định phải giữ chặt mối làm ăn này.

Lê chương quỳ lên tiếng:

- Hiểu Linh muội nói thật sao? Chúng ta liệu có thể được mục kích sở thị số năm muội đang trồng hay không?

Hiểu Linh cười cười. Quả nhiên, số năm kia đã chạm đúng hứng thú của mấy vị thương nhân này rồi. Ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi từ Phạm cô nương sang Hiểu Linh muội. Nhưng là cô cũng không phản cảm với sự thay đổi này, dù sao nơi cô muốn hợp tác ban đầu chính là Phúc Lạc lâu. Năm sò nguyên liệu còn phải dựa vào bọn họ thu mua đây.

Cô gật đầu, đáp:

- Đương nhiên là có thể. Hai vị đi theo ta.

Vừa nói, cô vừa đưa hai người xuống nhà trồng năm của mình. Diện tích nhà trồng năm này có thể treo từ 150 đến 200 bịch năm. Nên giờ với số lượng ít ỏi cũng không tạo cảm giác khiến người ta phải choáng váng.

Trần Văn Sương và Lê chương quây ngay lập tức lại gần mấy mũ nấm vừa nhú ra. Ánh mắt tìm tòi, không che dấu được hứng thú dào dạt. Thực sự là nấm bào ngư. Hiểu Linh nâng ta thực sự trông được. Trần Văn Sương ánh mắt lập tức nhìn thẳng về phía Hiểu Linh, nói:

- Hiểu Linh muội. Muội có được thành tựu như vậy trong trồng trọt. Liệu có nên xem xét tới quá trình hợp tác giữa chúng ta mà ưu tiên cho Phúc Lạc lâu hay không. Ta biết chắc đây là kỹ thuật muội sẽ không truyền ra ngoài. Hơn nữa, sẽ dựa vào kỹ thuật này mà phát triển Phạm gia. Phúc lạc lâu cũng không thể độc quyền mua bán nấm bào ngư được. Nhưng ta hi vọng khi quy mô phát triển nấm bào ngư của muội chưa quá lớn, thì sẽ chỉ cung ứng hàng cho chúng ta. Hà gia cũng sẽ tạo mọi điều kiện cho muội phát triển kỹ thuật này.

Hiểu Linh mỉm cười, đáp:

- Nấm cũng xem rồi. Việc làm ăn, chúng ta cứ nên lên nhà chính uống nước nói chuyện cho cụ thể đi.

Nói rồi, cô tự mình bước lên nhà trên trước, hai vị khách cũng tùy chủ đi lên. Vừa lúc, cô đụng phải Tiểu Đông đi cho gà ăn xong, liền phân phó hẳn:

- Tiểu Đông. Hôm nay, hỏi xem Lưu huynh và tiểu Nhã muốn ăn gì, làm một bàn tiệc chia tay đi. Huynh ấy phải theo đường ca về trấn rồi. Với cả, làm thêm ba suất ăn. Ta mời khách.

Tiểu Đông cúi đầu ân một tiếng rồi rời đi. Hắn có chút luyến tiếc Lưu Minh, nên thực tâm đi hỏi tiểu Minh muốn ăn gì để chuẩn bị một chút.

Hiểu Linh lên nhà trên, ưu nhã rót mấy chén trà xanh ban này đang dùng dở, đẩy về phía đối diện.

- Hà gia chủ, ta vốn từ đầu cũng có ý định hợp tác với bốn lâu. Đúng như ngài nói, ta không muốn đưa kỹ thuật này ra ngoài. Nhưng là ta đảm bảo, hàng có sẽ cung ứng cho Phúc lạc lâu đầu tiên cho đến khi quý lâu không còn khả năng tiêu thụ nữa mới dừng lại.

Vân Sương ánh mắt ý cười. Nếu Hiểu Linh đã nói như vậy, việc hợp tác này có tám phần thành.

- Hiểu Linh muội. Việc hợp tác này là rất có tiềm năng. Thậm chí, ta còn ần ần cảm thấy được, sự hưng thịnh sau này của Hà gia và Phạm gia sẽ liên quan rất lớn tới mỗi làm ăn này. Vì thế, ta nghĩ chúng ta nên thay đổi cách xưng hô thân mật hơn một chút. Ta gọi muội một tiếng Hiểu Linh muội, muội cũng gọi ta Văn Sương huynh là được rồi. Nhưng để Phúc lạc lâu hưởng lợi như vậy ta cảm thấy cũng không quá ổn. Không biết chúng ta có thể giúp gì cho muội trong việc trồng nấm?

Hiểu Linh nhướn mày cười cười:

- Quả thật, ta muốn thác quý lâu giúp ta thu mua giống nấm. Chỉ cần khi người hái nấm chịu khó đào sâu lấy thêm phần thân cứng phía dưới của cây nấm là đủ rồi. Trần Văn Sương nâng chén trà lên, cười đáp:

- Ta coi như lấy trà thay rượu. Mong rằng hợp tác vui vẻ. Việc thu thập nguyên liệu cho muội, ta đảm bảo sẽ thực hiện sớm nhất có thể. Trở về, ta sẽ cho người soạn thảo khế ước. Việc làm ăn lớn như vậy, cho dù hai bên tin tưởng phẩm đức của nhau thì cũng nên có một sự ràng buộc nhất định.

- Ý ta cũng như vậy. Huynh đệ mình tính sổ. Cái gì liên quan đến tiền bạc cũng nên rõ ràng là tốt nhất.

Hiểu Linh tiếp lời. Cũng nâng chén trà lên cùng chén cùng Trần Văn Sương và Lê Ngọc Lan rồi uống cạn. Cô nói:

- Hôm nay hai vị đến đây là khách. Vì thế hãy để ta đãi hai vị một bữa cơm rau. Cũng coi như là tiệc chia tay với Lưu huynh.

Vừa lúc, Lưu Minh chuẩn bị xong đồ đạc, tính lên hỏi đường huynh khi nào khởi hành, nghe thấy vậy cảm động không thôi. Trần Văn Sương mỉm cười nhìn Hiểu Linh lại nhìn Minh nhi. Hắn để ý thái độ của Minh nhi đối với Hiểu Linh, rõ ràng để ý tâm hệ với cô nương này. Hơn nữa, khi này hắn có cơ hội nhìn qua phụ lang của Hiểu Linh, nhận thấy nam tử đó là một người mềm mại, chắc chắn có thể dung được Minh nhi. Với hắn, không quan trọng làm chính, làm thứ, không quan trọng giàu nghèo, đối với nam tử tốt nhất là được gả cho người nữ nhân trân trọng nam nhân của mình và sau đó là gả được cho nữ nhân mình yêu. Hiểu Linh là một người tốt, Minh nhi lại có ý với nàng thì hắn chắc chắn sẽ giúp đường đệ của mình một tay.

- Hiểu Linh muội, muội còn gọi Lưu huynh nghe xa lạ như vậy. Gọi Minh nhi là Minh huynh như cách muội gọi ta Văn Sương huynh là được mà. Nào, đều cũng không phải xa lạ gì.

Hiểu Linh cũng không dị nghị tại sao Văn Sương lại yêu cầu cô gọi vậy. Nhưng dù sao gọi cách nào cũng vậy cả nên cũng chiều theo:

- Minh huynh, ở lại thêm chút thời gian ăn bữa cơm với nhà ta rồi đầu giờ chiều ba người trở về trấn cũng không muộn. Huynh muốn ăn gì cứ nói cho Tiểu Đông đề hẩn lo liệu.

Lưu Minh nghe Hiểu Linh gọi tên mình thì ần ần vui sướng lại có chút ngượng ngùng, cúi đầu.

- Hiểu... Hiểu Linh. Ta là muốn ăn lại món phá lẩu ngày đầu tiên đến đây. Cái này... có thể không.

Hắn âm thầm mong muốn nàng sẽ đáp ứng hắn, sẽ chiều theo mong muốn của hắn dù chỉ một lần. Coi như là kỷ niệm về việc nàng sủng hắn đi.

Hiểu Linh bắt gặp ánh mắt tha thiết hi vọng, lại ngập ngừng lo lắng của Lưu Minh, đột nhiên trái tim như lạc đi một nhịp. Cô bối rối né đi ánh nhìn đáp:

- Món này không khó làm. Chỉ là muốn mua nội tạng lợn, sợ phải chạy lên trấn. . .

- Vậy thì vừa vặn, ta cũng đi xe ngựa tới. Để cho phu xe chở muối lên trấn một chuyến.

Cho dù biết bản thân làm như thế là lỗ mãng, nhưng Trần Vân Sương không ngăn được bản thân bật lên lời nói ngay lập tức để Hiểu Linh không có cơ hội từ chối. Hắn cũng muốn biết, món ăn gì mà khiến Minh nhi của hắn yêu cầu muốn ăn lại một lần.

Hiểu Linh cười cười, đáp:

- Cũng không cần đích thân ta lên trấn, để Tiểu Đông đi là được rồi. Khách nhân đến nhà, là chủ nhà như ta lại đi ra ngoài thì thực không hay.

Nhận được ý tứ chấp thuận của Hiểu Linh, Lưu Minh nở nụ cười vui vẻ, cảm thấy ngọt ngào như thấm vào tim.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ta Không Phải Cái Gì Cũng Bán

Bữa trưa được dọn lên với phá lẩu, thịt ba chỉ luộc, canh xương nấu rau muống và hai món rau nữa, kèm theo bình rượu nhỏ. Nhà tuy có khách, nhưng vị khách quý nhất lại là nam tử nên mọi người cũng không ngại ngừng gì lắm. Mâm cơm vẫn phải chia. Hiểu Linh cùng Vân Sương, Ngọc Lan, Lưu Minh và Tiểu Đông ngồi một bàn.

Hiểu Linh đạo đãi khách gấp món phá lẩu cho Vân Sương và Ngọc Lan. Rồi rót rượu ra mấy chiếc chén nhỏ. Cười nói:

- Đây là món phá lẩu mà mọi người chờ đợi. Nhà ta cũng không có cái quy định thực không nói gì đó. Nên mọi người cứ tự nhiên thôi.

Vân Sương cũng rất tò mò về món phá lẩu này. Phải biết rằng đường đệ của hắn ăn uống khẩu vị cũng rất cẩn thận. Không phải bất kỳ món gì cũng lưu lại được ấn tượng với đệ ấy. Gắp một miếng cho vào miệng, Vân Sương không khỏi ngạc nhiên về mùi vị của món ăn này. Nếu không phải biết từ đâu nó được chế biến từ nội tạng lợn, thứ mà ngoài gan, tim thì đều bị bỏ đi hết vì không có cách nào làm sạch được, thì hẳn hắn đã phải hỏi món này làm từ thứ gì rồi. Hương vị đậm đà, lại không phải của bất kỳ thứ gia vị nào mà Vân Sương hẳn từng biết, chỉ có chút cảm nhận được có mùi quế trong đó. Hắn không nhận được hỏi:

- Hiểu Linh muối, món này muối cho gia vị gì vậy. quả thực rất đặc biệt. Hơn nữa mùi vị cũng không thể lẫn vào đâu được.

Hiểu Linh mỉm cười:

- Hương vị đặc trưng một phần đó là do nội tạng đưa đến. Ta cũng có một loại gia vị thêm vào nên càng đặc trưng hơn.

Vân Sương và Lê chương quây nhìn nhau một cái rất nhanh rồi cười hỏi:

- Nha. Là gia vị kiểu gì vậy? Liệu có được coi là bí phương? Gia vị đó có thể áp dụng cho các món ăn khác sao?

Hiểu Linh tay rót ly rượu cho Ngọc Lan, cũng thông thả đáp:

- Bí phương thì không dám nói, nhưng cũng áp dụng được cho vài món ăn khác như thịt áp chảo... à... nói đến gia vị kia, có lẽ cũng rất hợp với nước phở của quý Lâu.

Biết được hai vị thượng gia này lại hứng thú với hứng lưu mình điều chế rồi. Nhưng là với phối phương cực đơn giản kia, Hiểu Linh không biết có nên bán công thức, hay đơn thuần tặng họ đổi lấy một mối giao tình. Đang suy nghĩ một chút thì Lê chương quây đã nói:

- Vậy chẳng hay Hiểu Linh muối có đồng ý bán cho chúng ta phối phương của thứ gia vị này, cũng như cách chế biến món phá lẩu này hay không? Ta nghĩ nó sẽ bán rất chạy nếu cung ứng cho bình dân tới ăn. Không giấu gì muối, Phúc lạc lâu bán hàng đều cho dân chúng tầm trung trở lên. Nếu có món ăn này, hẳn là dân chúng nghèo một chút cũng sẽ đến ăn. Giá mua phối phương như cũ.

Nói tới đây, Hiểu Linh dứt khoát tặng hứng lưu cho bọn họ đi. Dù sao thứ này điều chế vô cùng dễ, không hề phức tạp như thập tam hương. Nhưng cô không muốn đưa ra cách làm phá lẩu. Món ăn này giá rẻ, phù hợp với dân chúng nghèo, cô còn định làm bán một chút. Cô nghĩ món này cũng không hợp bán ở lâu. Hiểu Linh cười cười:

- Ta không phải thứ gì cũng bán. Phối phương của gia vị kia, ta tặng hai vị đi. Dù sao nó cũng đơn giản. Còn phá lẩu, nếu biết cách làm sạch nội tạng thì cũng không khó nấu. Tuy nhiên, ta nghĩ quý lâu không nên bán món ăn này.

Vân Sương giật mình nhìn Hiểu Linh. Người này quả nhiên không đơn giản, còn có thể tặng phối phương sao. Tại sao nàng nói món ăn phá lẩu kia không hợp buôn bán ở Phúc Lạc lâu đây.

- Tại sao muội nói món ăn này không hợp ở bốn lâu. Ta còn đang nghĩ nhờ nó để lôi kéo tầng lớp dân làm công ở bến tàu đến ăn đây. Một bát này với hai chiếc bánh ngô chừng 6,7 xu, hẳn là bán tốt.

Hiếu Linh cười cười, đáp:

- Ta chỉ muốn hỏi huynh một câu thôi: Nếu đi đến một nhà hàng, phía dưới ngồi đều là những người nghèo, ăn uống thô lỗ, ảm ỉ... liệu một người có thân phận như huynh còn muốn bước vào hay không?

Trong đầu Vân Sương và Ngọc Lan lập tức bật ra câu trả lời: không muốn. Ngay sau đó giật mình khi hiểu được dụng ý của Hiếu Linh. Vân Sương tự tay mình rót một ly rượu đưa lên kính Hiếu Linh:

- Hiếu Linh muội, chén này muội phải uống với ta. Đa tạ lời chỉ điểm của muội. Thiếu chút nữa ta vì một chút lợi ích trước mắt mà không biết đánh đổi thứ gì rồi.

Hiếu Linh nâng chén uống cạn, đáp:

- Nên là ta nói: không phải thứ gì ta cũng bán. Huynh cũng nên như vậy. Không phải thứ gì cũng muốn mua bán.

Vân Sương cười cười:

- Đạo lý này ta còn phải học hỏi nhiều.

Nói rồi, hẳn quay sang đường đệ tử này vẫn im lặng ngồi ăn, nói:

- Minh nhi, chẳng phải đệ nên kính Hiếu Linh và Phạm phu lang một chén để cảm ơn thời gian qua đã chiếu cố đệ sao?

Lưu Minh nghe thấy đường ca nói vậy, ngược mắt ngạc nhiên nhìn ý cười trong mắt huynh ấy, gương mặt bỗng chốc đỏ hồng, lúng túng rót thêm rượu vào mấy chiếc chén.

- Hiếu Linh muội, Tiểu Đông ca, ta kính hai người một ly. Cảm ơn hai người và đại gia thời gian qua đã chiếu cố ta và Tiểu Nhã. Thời gian ở đây ta thực sự rất vui vẻ.

Tiểu Đông lúng túng cầm ly rượu lên, cũng không biết làm sao nhìn sang Hiếu Linh. Cô cười cười, cầm ly rượu, đáp:

- Minh huynh quá câu nệ rồi. Thời gian huynh ở đây cũng giúp đỡ gia đình ta rất nhiều. Ta còn phải kính huynh một chén. Chúc huynh mọi sự như ý, bình an an.

- Đa tạ lời chúc của muội. Sau này nếu rảnh rỗi, mong muội cho phép Tiểu Đông, Lập Hạ, Tiểu Hàn đến thăm ta một chút.

Lưu Minh cười rộ, hai bên má hồng hồng không rõ do ngượng ngùng hay do rượu càng làm nổi bật làn da trắng nõn. Đôi mắt lung linh ngập nước. Vốn hẳn luôn đem lại cho người khác cảm thấy dịu dàng, trầm tĩnh. Nay lại khiến mọi người ngỡ ngàng vì sự hoạt bát, trẻ con của mình.

Bữa tiệc kết thúc, mọi người cũng chỉ hàn huyên đôi ba câu rồi Hiếu Linh tiễn khách về trấn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Khách Không Mời

Lưu Minh và Tiểu Nhã vừa đi, cả Phạm gia dường như có chút thần thờ. Hai người đó đã trở thành một phần của gia đình này.

Việc có một cái xe ngựa đậu ở trước cửa nhà từ sáng đến đầu giờ chiều mới đi chắc chắn sẽ khiến cho người trong thôn tò mò. Hiếu Linh cả buổi chiều vẫn đang suy nghĩ cách để chặn bớt sự phiền toái. Thì ngày tối hôm đó phiền toái đã đến cửa.

Bữa tối vừa dọn xong thì ngoài cửa có người gọi:

- Hiếu Linh muội có nhà không?

Cả nhà theo phương hướng cửa nhìn ra. Tiểu Đông đẩy nhanh tốc độ dọn dẹp bát đĩa, còn Lập Hạ lập tức hướng ra sân:

- Đệ đệ đi mở cửa.

Tiếng cửa kéo kẹt vừa mở ra, liền có một giọng nói ngả ngón vang lên:

- Ấy do...là Lập Hạ tiểu đệ đi... càng lớn càng xinh xắn ra rồi. Khiến tỷ tỷ ta cũng nhìn không chớp mắt luôn.

Hiệu Linh nhủ mảy. Hẳn là lũ hồ bằng cầu hữu của thân thể này đến thăm dò chiếc xe ngựa hồi sáng đây. Là mong la liếm được gì chẳng. Cô nhàn nhạt quay sang nhìn Tiểu Đông đang lo lắng để ý thái độ của cô, nói:

- Người dọn đồ xuống chòi nước rồi bảo hai tiểu đệ ở yên nhà dưới đi.

Tiểu Đông ân nhẹ một tiếng rồi bê mâm cơm xuống nhà. Hiệu Linh bước ra, khuôn miệng giữ một nụ cười nhàn nhạt:

- Là Trần Bình tỷ tỷ đến chơi sao. Mời vào, mời vào.

Trần Bình là con gái lớn của Trần Tam Nương, chất nữ của Trần Đại Nương

— trưởng thôn Trần thị này. Nàng ta theo giờ quen thuộc đến nhà Hiệu Linh tính kiếm một bữa cơm chùa. Trước đây, cứ giờ này là nhà Hiệu Linh ăn cơm. Trần Bình nàng ta mà đến thì kiểu gì cũng có chút đồ ăn ngon và rượu tiếp đãi.

Là trưởng nữ trong nhà, mẫu thân nàng ta rất nghiêm khắc nhưng cũng rất hi vọng, cho Trần Bình đi học nghề rồi làm gã sai vặt cho một cửa hàng gạo. Nhưng bản tính ham ăn, lười làm lại tham lam tính toán của Trần Bình khiến nàng ta bị chường quây đuổi vì dám đổi bán gạo đắt thành gạo rẻ, bán lấy chênh lệch. Khi trở về thôn, nàng ta vẫn mắt cao hơn người, rồi kết giao với nhóm Triệu Nhan, Lý Thâm ăn chơi. Phạm Hiệu Linh tính ra là con mồi của ba kẻ cáo già này khi thấy nhà cô chỉ có mình cô là nữ tử, gia đình khi chuyển đến cũng thuộc dạng có chút của cải. Ba bọn họ bảo tiền, đòi ăn đòi uống, lời ngon tiếng ngọt dụ bản thể này xỉ tiền ra. Thậm chí có lần còn đánh chủ ý lên hai tiểu đệ của Phạm gia.

Lần này, nghe cả thôn đồn đoán có một chiếc xe ngựa đậu ở cổng nhà Phạm gia từ sáng đến đầu giờ chiều mới đi. Trần Bình tò mò muốn tìm hiểu lai lịch của những người này. Phải biết rằng, khi Phạm gia chuyển đến đây cũng từng có một chiếc xe ngựa. Sau này vì Phạm Lý thị đổ bệnh mà Phạm Văn sẵn sàng bán đi để bốc thuốc cho hắn. Biết đâu, đây là họ hàng phương xa của Phạm gia đến tiếp tế. Nói như vậy, chẳng phải Phạm gia lại có tiền rồi sao.

Thất thần một chút khi nhìn thấy Lập Hạ trở nên mập mạp, xinh đẹp hơn thì Trần Bình càng chắc chắn ý niệm của mình. Chẳng phải dạo này Phạm Nguyễn thị thường xuyên đi bán bánh ở chợ làng sao. Nhưng không ai đoán được thứ bột dùng làm bánh là loại gì. Tiếc rằng, nàng ta đến buổi tối nên không đánh giá được sự thay đổi của Phạm gia.

Hiệu Linh nhìn ánh mắt đảo xoay mòng của Trần Bình thì tâm trầm xuống. Vẫn biết là kẻ này chẳng tốt đẹp gì, đang đánh bàn tính lên nhà cô đây mà. Nhưng tạm thời, Hiệu Linh vẫn chưa nghĩ ra cách để trả đũa lại. Cô cười cười rót nước trắng ra cái bát đầy về phía Trần Bình:

- Bình tỷ thông cảm, uống tạm bát nước trắng đi. Hồi trưa nhà ta có chút việc nên số trà còn lại trong nhà cũng đem ra hết rồi.

Hiệu Linh trực tiếp khơi vấn đề ra để nàng ta hỏi chuyện, cô lười lòng vòng đánh thái cực với mấy con người này. Nghe đến đây, Trần Bình đảo mắt một vòng, cầm bát nước uống. Hỏi:

- Ta hồi trưa có đi ngang đê, thấy gần nhà muội có đậu chiếc xe ngựa, nên rất hiếu kỳ. Muội thứ lỗi cho ta điều đó. Là thân thích phương xa đến chơi sao? Trước đây khi gia đình muội chuyển đến đây cũng là đi xe ngựa đấy.

Hiệu Linh hơi ngạc nhiên, Phạm gia trước đây có điều kiện như vậy cơ à. Có cả xe ngựa đấy. Nếu vậy chắc Trần bá mẫu biết rõ hơn. Có lẽ khi nào phải hỏi một chút mới được. Nhưng giờ phải đối phó với người ngồi đây đã. Hiệu Linh cười khổ:

- Nào có thân thích gì đâu, Bình tỷ. Là đòi nợ đến cửa. Lần trước ta ngã vỡ đầu, phải đi vay hơn 20 lượng bạc để mua thuốc kéo mạng trở về. Giờ bên họ cần người nên đến bảo ta làm việc cho họ. Nếu làm không công, không ngày nghỉ thì sau hai năm họ coi như trả hết nợ. Còn nếu không, cứ tính trừ dần phải 3,4 năm gì đó. Đợt đó vay họ cũng không nói cần trả gấp như vậy. Thật là... Ta hết cách.

Hiệu Linh nói xong, ngẩn người trầm tư như đang suy nghĩ lung lăm. Trần Bình nửa tin nửa ngờ nhìn kỹ phản ứng trên khuôn mặt của Hiệu Linh để tìm điều không đúng. Nhưng là... không có gì khác lạ cả. Chẳng lẽ, chuyện nàng ta nợ ngập cổ là đúng. Thế nhưng hiện tại thấy thần sắc của tiểu đệ nhà Phạm gia rất tốt nha. Rõ ràng là được ăn uống đầy đủ. Làm sao có thể là mang nợ đây. Cả chuyện mỗi ngày Phạm Nguyễn thị có thể kiếm đến vài đồng khiến cho mấy nam nhân đỏ mắt.

Ánh mắt Trần Bình nghi ngờ đánh về phía Tiểu Đông đang đứng đằng sau Hiệu Linh cúi đầu. Hiệu Linh ánh mắt ám trầm rất nhanh khôi phục, thờ dài một hơi, nói tiếp:

- Cũng may lần trước chúng ta lên núi đào được chút củ lạ, làm bánh bán cho dân làng cũng thu vào được một chút. Ít nhất trong nhà không đến nỗi quá khó khăn, vì thế nếu ta đi làm không công 2 năm vẫn còn có thể xoay sở được.

Câu chuyện đứt mạch ở đó. Hiệu Linh không nói gì thêm, âm thầm quan sát Trần Bình. Nàng ta nhủ mảy cứ như suy nghĩ gì ghê gớm lắm. Nhưng cô biết Trần Bình lúc này sẽ không khuyên cô bán hai tiểu đệ đi. Vì làm vậy, toàn bộ tiền chỉ đủ để trả nợ, bọn hắn còn không sơ mũi được chút gì đâu.

Trần Bình lắc lắc đầu:

- Thật tình là họa vô đơn chí a. Muội không chỉ mất trí, mà còn bị nợ một khoản lớn như vậy. Nhưng là tiền thuốc tốn đến 20 lượng sao. Liệu có bị lừa gạt rồi không?

Nói xong, ánh mắt nàng ta như có như không lướt qua Tiểu Đông. Hiểu Linh cười lạnh, quả nhiên là một con cáo. Còn không quên châm một mũi giữa cô và Tiểu Đông. Nhưng là con cáo này muốn lừa cô sao. Còn non lắm. Hiểu Linh thần nhiên đáp:

- Là mắt gần hết mới mua được ba miếng sâm cho ta ngâm 1 đêm. Cũng may vớt được mạng về.

Trần Bình trong lòng thầm than hồng bét. Mua nhân sâm thì cái giá đó cũng không phải không có. Giờ nàng ta phải tìm cách rút êm khỏi chuyện này mà không bị vay mượn gì mới tốt. Nàng ta thờ dài:

- Haizz... thôi ít ra muội còn khỏe mạnh. Tỷ tỷ ta đây mà chẳng thể giúp được gì. Tiền nong trong nhà đều phải giao cho phụ thân cả.

Hiểu Linh ánh mắt cảm kích nhìn Trần Bình:

- Có tấm lòng này của tỷ tỷ là ta cảm thấy rất tốt rồi. Chỉ là từ giờ không thể thường xuyên gặp các tỷ nữa, ta thật áy náy.

Thái độ Trần Bình như được trút bỏ gánh nặng, cười cười:

- Có sao đâu muội. Chúng ta cũng sẽ không trách muội. Tội rồi, ta cũng nên về.

Hiểu Linh cũng không giữ mà trực tiếp tiễn người ra cửa. Cô lười phải đối phó với những con ký sinh trùng này

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Đánh Người 1

Tiến bước Trần Bình, Hiểu Linh tiện chân đi xuống nhà ngang. Lưu thị cùng Tiểu Đông, Tiểu Hân đều ngồi quanh Lập Hạ. Nhìn Lập Hạ có vẻ không được tốt lắm, tinh thần có chút hoảng hốt.

Hiểu Linh nhú mày, bước vào. Vừa nhìn thấy cô, Tiểu Đông liền đứng dậy nhường chỗ:

- Thê chủ... Ngồi ngồi.

Lập Hạ ánh mắt có chút thất thần nhìn theo từng động tác của Hiểu Linh. Hắn là bị dọa sợ sao? Hiểu Linh lẳng lặng ngồi xuống đối diện với Lập Hạ, nhẹ nhàng cầm lấy đôi tay có chút run rẩy và lạnh của hắn. Bàn tay to lớn, ấm áp của cô bao trọn lấy đôi tay nhỏ bé của tiểu đệ mình:

- Lập Hạ. Đệ làm sao? Nói tỷ tỷ nghe được không?

Lập Hạ nhìn xuống đôi tay dần trở nên ấm áp của mình vẫn được tỷ tỷ nắm chặt không buông. Nghe giọng nói đều đều có chút không cảm xúc của tỷ tỷ nhưng lại ẩn ẩn trong đó sự quan tâm, nhẫn nại. Tâm trạng lo sợ hãi hùng ban nãy dần bình ổn hơn. Rồi từng giọt từng giọt nước mắt cứ thi nhau rơi xuống không một tiếng động, không thể ngừng lại được như vũ đê. Lập Hạ đứng dậy, bỏ nhào ôm chặt lấy Hiểu Linh, nức nở:

- Đệ... đệ sợ quá... nàng ta... nàng ta cầm... cầm tay đệ... còn sờ sờ môi đệ. Tỷ tỷ... đệ bị bắn... bị bắn rồi.

Hiểu Linh ban đầu có chút ngỡ ngàng vì hành động của Lập Hạ. Rồi khi nghe hắn nức nở, sự phẫn nộ cuộn cuộn dâng lên. Trần Bình... dám đụng đến đệ đệ cô. Là lâu không có người đánh tình hắn sao? Đụng tay chân với nam tử nhà lành, lại còn là người nhà cô.

Ánh mắt băng lãnh của Hiểu Linh vô tình để Tiểu Đông nhìn thấy. Hắn giật thót mình. Thê chủ là tức giận Lập Hạ sao? Đây, Lập Hạ phải làm sao?

- Thê... thê chủ. Lập Hạ cũng là không cẩn thận. Thê chủ. Ngài đừng tức giận.

Hiểu Linh lắc đầu, tay vỗ nhẹ lưng đệ đệ, đáp:

- Lập Hạ. đệ không hề bắn, cứ xem như là đệ vô tình bị một cái móng heo bắn thiu chạm vào đi. Mà không, móng heo làm sạch còn ăn được. Đệ cứ coi như không may bị bunn bắn lên mặt đi. Rửa mặt đi là sạch sẽ rồi. Có cơ hội, ta sẽ giúp đệ giáo huấn tên khốn kia. Được chứ. Không phải sợ. có ta ở đây rồi.

Lập Hạ vẫn nức nở, ôm chặt Hiểu Linh, sợ hãi. Cô nhẹ nhàng vuốt lưng Lập Hạ cho đến khi tiếng khóc chỉ còn thỉnh thoảng thút thít. Dần dần buông lỏng đôi tay, cô nói:

- Cũng muộn rồi, mọi người cũng chuẩn bị đi ngủ đi thôi.

Dù là một phản ứng rất nhỏ, nhưng Hiểu Linh vẫn nhận ra cơ thể Lập Hạ có chút cứng ngắc khi cô thả lỏng vòng tay. Hắn cúi đầu, tay mân mê góc áo

không nói gì. Nếu cô cứ mặc kệ Lập Hạ, chỉ sợ rằng đêm nay hẳn nếu không lặng lẽ khóc một đêm thì cũng sẽ nằm mơ thấy ác mộng mất. Cô quay sang nói với Lưu thị:

- Nhạc phụ, hôm nay ngài ngủ cùng Tiểu Đồng nhé.

Cả nhà kinh ngạc nhìn Hiểu Linh như không hiểu có phải chính cô vừa nói chuyện hay không. Cũng không giải thích gì thêm. Cô quay sang chuẩn bị giường chiếu và thả màn xuống rồi gọi Tiểu Hàn nằm trong, cô sẽ nằm ngoài. Lưu thị và Tiểu Đồng nhìn nhau một chút rồi cũng lên nhà trên.

Lập Hạ nho nhỏ rúc hẳn vào lòng Hiểu Linh, tay nắm chặt áo cô như thể sợ cô sẽ bỏ đi mất. Tiểu Hàn thấy nhị ca sợ hãi như vậy, cũng bắt chước Hiểu Linh vỗ nhẹ vào lưng hắn để trấn an.

Hiểu Linh nhẹ giọng nói:

- Ngủ đi. Có tỷ ở đây. Không ai dám làm gì đệ cả.

Cô ngâm nga một giai điệu êm dịu mà mình biết, cố gắng ru Lập Hạ vào giấc ngủ. Dù sao vẫn là một đứa trẻ, chẳng bao lâu hai huynh đệ bọn họ đã ngủ mất. Hiểu Linh thở dài. Thế giới này đối với nam tử quá khắc nghiệt, cô làm sao không lo lắng đây.

***

Sáng sớm hôm sau, mọi thứ dường như trở lại bình thường. Nhưng Hiểu Linh vẫn cẩn thận để Lập Hạ đi theo mình chăm gà, chăm nầm. Vừa làm, cô vừa lái nhai những điều cần chú ý cho Lập Hạ. Tiểu Hàn cũng leo đèo đi sau hai tỷ đệ hồi đồng tây khiến không khí giữa cả ba chưa bao giờ rơi vào im lặng.

Trời chuyển hè càng ngày càng nắng nóng. Chăm sóc chút vườn rau mà cũng khiến Hiểu Linh đổ mồ hôi hột. Mấy cái cây gừng nghệ giềng hoang cô mang về trồng rốt cuộc đã sống rồi. Nhưng để ăn được chắc cũng phải một thời gian nữa. Ngồi nhõm bỏ mớ cỏ cạnh dàn rau mùng tơi, trong đầu Hiểu Linh đột nhiên nghĩ tới món canh cua. Trời nóng này chỉ cần có thể và mấy quả cà muối là hạnh phúc nhất đời rồi. Nghĩ là làm, buổi chiều, cô xách cái giỏ và mấy thứ linh tinh rồi kéo hai huynh đệ Lập Hạ, Tiểu Hàn ra ruộng với mẩy danh đi xem lúa. Bởi vì cô không biết phải diễn tả thế nào về loài cua a.

0

Trưa nắng. Mấy tỷ đệ đội nón ra ruộng. Lúa đã bắt đầu ngả vàng, không lâu nữa hẳn là phải gặt rồi. Nói đến gặt lúa. Hai mẫu ruộng a... đối với hiện đại chỉ mất chừng buổi chiều với máy gặt đập liên hợp là đã có thể vác lúa về phơi rồi. Còn thời đại này không biết phải tốn bao nhiêu nhân lực đây. Mà tính ra năng suất chắc không bằng 5 sào ở hiện đại.

Nhìn cánh đồng làm Lập Hạ phấn chấn, cười nói:

- Tỷ tỷ. Tình hình này năm nay bội thu rồi. Hẳn là sẽ được đầm tạ lúa. Nhà ta có thể bán đi, thu vào không ít.

Hiểu Linh cười cười:

- Lúa năm nay nếu không phải cần thiết, ta sẽ không bán, để nhà ăn được rồi.

Lập Hạ dường như không tin vào tai mình, nhỏ giọng hỏi lại:

- Tỷ. Thực là tỷ vừa nói sẽ không bán lúa, để lại cho nhà ăn sao? Nhưng là sao có thể như thế.

Hiểu Linh xoa đầu Lập Hạ:

- Đệ không phải lo. Giờ xem còn cần làm gì không thì chúng ta đi bắt chút cá thôi.

Lập Hạ còn phân vân về chuyện đại tỷ nói chuyện. Làm sao có chuyện không bán lúa mà để ăn đây. Chắc tỷ chỉ nói cho hắn vui thôi. Làm sao hắn không nhận ra từ sáng đến giờ, tỷ tỷ vẫn luôn bên cạnh hắn. Cho dù không hề nói một lời động viên, quan tâm, nhưng Lập Hạ biết tỷ tỷ là lo lắng hắn không vui, nghĩ linh tinh. Với hắn vậy là quá đủ rồi. Nhìn bóng dáng tỷ tỷ lom khom tát nước, hững hờ bưng bưng chỉ đạo tiểu đệ đệ đứng yên trên bờ chưa được phép xuống làm Lập Hạ bất giác mỉm cười. Hắn xắn tay áo xuống giúp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đánh Người 2

Trời ngả chiều... mấy tý đệ đi về. Lần này, Hiểu Linh không chỉ thu được cá, lươn mà còn có thêm chừng hai ba chục con cua gì đó. Đương nhiên là cua không thể bắt dưới ruộng đầy nước. Trong lúc hai đệ đệ mải bắt cá, cô để ý ven đường ruộng và quả nhiên là có cua.

Ba tý đệ vui vui về về đi về. Tiểu Hàn vẫn tò mò về mấy con mà tý tỷ bắt. Bình thường hắn chưa bao giờ thấy ai bắt chúng ăn đâu. Cùng lắm cũng là tụi trẻ con bọn hắn lấy nướng ăn cho đỡ đói. Nhưng loài này cũng chẳng có thịt gì cả.

- Tỷ tỷ, tỷ bắt mấy con đó về làm gì vậy? Chúng ăn thế nào?

Hiểu Linh cười, trêu Tiểu Hàn:

- Sao đệ biết chúng là để ăn mà không phải là để làm việc khác đây?

Tiểu Hàn tròn mắt đáp:

- Nha... đương nhiên là do tỷ tỷ bắt thì hắn là ăn ngon. Ngay cả lươn trơn tuột vậy mà tỷ còn nấu thành cháo ngon mà. Nên chắc là loài này cũng vậy đi.

Hiểu Linh đáp:

- Ân. Loài này là cua đồng, ăn được. Tối về ta nấu canh cho cả nhà. Đảm bảo ăn ngon nha.

Tiểu Hàn háo hức:

- Ân. Khăng định là ngon.

Ba tý đệ riu rít trên con đường đê trở về nhà. Mặt trời đã sắp xuống núi làm những chiếc bóng đồ dài trên mặt đất. Nhưng thời tiết lại càng ngày càng oi bức.

Đột nhiên, một bóng người liêu xiêu đi ra từ một ngõ nhỏ xem chút nữa đâm sầm vào Lập Hạ nếu như Hiểu Linh không kịp kéo hắn lại. Chưa kịp trách cứ gì, một giọng lành nhẽ say xin cất lên:

- Tụi bay có mắt không trông à... không thấy đại gia ta đi đường hay sao mà còn dám cản trở. Một lũ nông dân suốt ngày cắm mặt vào đất, không khôn lên được...

Hiểu Linh nhướn mày nhìn người phía trước. Này chẳng phải là Trần Bình sao. Say đến mức không còn nhận ra ai luôn rồi. Cô còn chưa tìm người để giáo huấn thì lại tự đưa tới cửa như vậy. Liếc mắt nhìn mấy bụi tre gai rậm rạp ở dưới trườn đê, lần môi Hiểu Linh cong lên một cách quý dị.

Hiểu Linh kéo tay hai huynh đệ nhường đường cho con ma men loạn choạng đi tiếp. Trần Bình lúc này cũng chẳng nhận ra ai, tiếp tục đi và lải nhải chửi bới. Tiểu Hàn kéo tay cô:

- Tỷ tỷ, chúng ta về thôi.

Cô vẫn dõi mắt nhìn theo Trần Bình, rồi thỉnh thoảng để ý chút thái độ của Lập Hạ. Quả nhiên thấy đệ đệ cô vẫn run run cúi đầu, ánh mắt sợ hãi thỉnh thoảng ngó chừng kẻ đằng trước. Vì thế, chuyện cô vừa nghĩ sẽ làm đã định rồi. Mắt thấy Trần Bình đi tới gần mấy bụi tre. Hiểu Linh xoa đầu Lập Hạ và Tiểu Hàn rồi bước nhanh về phía trước. Cô đi rất nhanh nhưng vẫn để ý quan sát hai bên xem có còn dân làng nào hay không. Cũng may, cả con đường chỉ còn lại ba huynh đệ cô và nữ nhân kia. Hiểu Linh tiến lại gần, rất nhanh tung một cước đập Trần Bình lăn xuống bụi tre bên dưới trườn đê. Cô quay lại vậy vậy hai đệ đệ còn đứng như trời chồng ở cách đó một đoạn.

Hai huynh đệ bọn họ ngơ ngác nhìn tỷ tỷ của mình. Hành động đập người trôi chảy khi này là của tỷ tỷ bọn họ đi. Lập Hạ và Tiểu Hàn quay lại nhìn nhau vì dường như không tin vào mắt mình. Trước đây, khi tỷ tỷ đánh Đông ca và huynh đệ bọn họ cũng rất hung dữ. Nhưng thời gian trôi lại đây, tính cách tỷ ấy chuyển biến như thế chẳng có gì khiến tỷ tỷ có thể giận dữ mà động tay chân với người khác được vậy. Lập Hạ và Tiểu Hàn chằm chằm đi lại vừa ngó chừng tỷ tỷ.

Hiểu Linh nhẫn nại chờ hai huynh đệ chậm rì rì đi lại gần. Hắn là bọn họ còn sốc vì hành động vừa rồi của cô đi. Cô phân phó Tiểu Hàn đứng lại trên bờ đê trông chừng chiến lợi phẩm của ba tý đệ và cũng đề báo cho cô nếu như có dân làng xuất hiện rồi kéo tay Lập Hạ đi xuống bụi tre. Cô chặt 2 cái roi tre rồi đưa cho Lập Hạ một cái:

- Đây, cho đệ. Lát muốn làm gì thì làm.

Trần Bình nằm còng queo ở một góc bụi tre, rên rĩ. Hắn là khi này ngã xuống bị gai cào trúng đi. Hiểu Linh mắt lạnh nhìn kẻ hủ bại này rồi thỉnh thoảng nhìn quanh tít tắp, không nói không rằng. Sự phẫn nộ ngày hôm qua trút hết vào những roi này. Tên khốn khiếp này dám đụng tay chân với đệ đệ cô. Không giáo huấn cho hắn một bài học, cô không nuốt trôi được con tặc.

Nữ nhân ăn đau la oai oái, nhưng nàng ta không có sức lực để bỏ chạy. Cứ mơ mơ hồ hồ vì đau đớn mà co rúc thành một cục.

Hiểu Linh đánh một chập thì dừng lại, quay sang Lập Hạ, nhàn nhạt hỏi:

- Đệ có muốn quất nàng ta không?

Lập Hạ bị hành động từ nãy tới giờ của Hiểu Linh làm cho ngây ngốc. Nghe Hiểu Linh gọi thì theo phản ứng lác đầu :

- Đệ sợ. Đệ sẽ không. ...

Hiểu Linh cười cười. Ài... đệ đệ cô là đứa trẻ lương thiện a.

- Có ta ở đây, đệ không phải sợ.

Lập Hạ ngược nhìn tỷ tỷ mình. Ánh mắt tỷ ấy phẳng lặng như hồ. Giọng nói đều đều như vạn năm bất biến. Nhưng hắn có thể rõ ràng cảm nhận thấy sự phần nộ cùng rét lạnh khi tỷ vung những chiếc roi kia và cả sự ầm ập, đáng tin cậy khi nói chuyện với hắn. Nhưng là... hắn vẫn không dám đánh roi vào nữ nhân kia. Liệu tỷ tỷ hắn có chán ghét hắn không? Lập Hạ cúi đầu, nhỏ giọng hỏi:

- Tỷ tỷ. Ta không dám đánh nàng ta.... Tỷ... có chán ghét ta không?

Hiểu Linh xoa đầu hắn :

- Đệ đệ của ta thiện lương, ta sao có thể chán ghét đây. Nếu đệ không muốn thì chúng ta về thôi.

Lập Hạ nhẹ đáp ân rồi theo sau Hiểu Linh. Cô xoa đầu Tiểu Hàn nãy giờ đứng thấp thòm chờ hai tỷ đệ rồi cùng xách đồ về. Tiểu Hàn nhỏ giọng hỏi :

- Tỷ tỷ. Tại sao tỷ đá nàng ta xuống.

Hiểu Linh thần nhiên đáp :

- Có sao? Ta rõ ràng thấy Trần Bình say rượu, đi không vững tự ngã vào bụi tre mà.... À... mà đúng hơn là ba tỷ đệ đi bắt cá về cũng không gặp ai cả. Các đệ có thấy đúng không?

Lại thêm một lần nữa trong buổi chiều, hai huynh đệ bọn họ ngăn người vì hành động của đại tỷ. Nhưng mà... đại tỷ làm vậy hẳn là có lý do đi.

- Nga.... Bọn đệ đã biết. Cùng tỷ cũng không gặp ai cả.

Tiểu Hàn hàm hàm hồ hồ gật đầu đáp. Hiểu Linh cười :

- Ngoan.. về làm canh cua cho các đệ ăn. Còn muốn ăn gì nữa không?

Tiểu Hàn vỗ tay reo vang :

- Đệ muốn ăn cơm trắng với cá kho tiêu.

- Ân... sẽ bảo Tiểu Đông nấu toàn cơm trắng và làm cá chuối kho tiêu, còn Lập Hạ thì sao?

- Đệ ăn gì cũng được mà...

- Tỷ tỷ... nhị ca là thích ăn cá rán chấm mắm ớt nha... huynh ấy không thích ăn tép đâu. ...

- Đệ đừng có nói bừa... ta cái gì cũng ăn được....

- Nhưng rõ ràng là tỷ tỷ hỏi huynh thích ăn gì nha....

Ba tỷ đệ dung dăng dung dẻ đi về nhà với chủ đề bàn luận tối nay ăn gì trong ánh hoàng hôn đỏ rực. Dường như chuyện đánh người vừa rồi hoàn toàn không liên quan gì đến họ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Cơn Mưa Mùa Hạ

Bữa cơm tối hôm đó, Hiểu Linh được thỏa sức ăn canh cua như mình mong muốn. Mọi người ai cũng không ngờ loài vật toàn vỏ đó khi nấu canh lại ngon đến vậy. Lưu thị và Tiểu Đông trước đây khi đói kém cũng từng ăn cua, nhưng chỉ lựa chọn những con nhỏ rồi rang với chút muối ăn lót bụng mà thôi.

Hiểu Linh vừa ăn xong canh cua liền nghĩ ngay đến món riêu cua chua chua ngọt ngọt thì cảm lòng không được. Nhưng là nhà cô còn chưa có mẻ. Cô phải nuôi một chút mới được.

Tâm tình khoan khoái khiến Hiểu Linh dễ đi vào giấc ngủ hơn cho dù thời tiết oi nóng không chịu nổi. Đột nhiên, một thứ ánh sáng xé ngang bầu trời rồi ngay vài giây sau đó là tiếng sấm ầm vang làm cô giật mình tỉnh giấc. Mưa. Tinh thần vừa tỉnh, Hiểu Linh nghĩ đến đàn gà. Cô chưa che chắn gì cho tụi nó cả. Ngay lập tức cô bật dậy, rời giường.

- Thê chủ. Có việc gì sao?

Tiếng sấm cũng làm Tiểu Đông tỉnh giấc. Nhìn thấy thê chủ xuống giường, hần ngồi nhòm dậy hỏi. Hiểu Linh vừa sờ tìm chiếc nón vừa đáp:

- Không có gì. Ta đi ra che chắn cho lũ gà. Ngươi cứ ngủ đi.

Tiểu Đông cũng nhớ ra, lật đặt ngồi hần dậy, xỏ chân xuống giường.

- Để ta giúp ngài.

Hiểu Linh lắc đầu:

- Không cần, trời mưa tối, ngươi cứ ở trong nhà đi. Một mình ta ướt được rồi.

Nói rồi, cô bước vội ra ngoài.

Tiểu Đông chân chữ một hời, cũng không dám trái lời thê chủ mà ra ngoài. Nhưng trong khi thê chủ đang ở ngoài kia chịu mưa, một mình hần cũng không thể nằm xuống mà ngủ được. Hần ngồi dậy, thấp chiếc đèn dầu nhỏ lên rồi đi lấy sẵn khăn khô, quần áo cho thê chủ. Một lát chắc chắn ngài ấy sẽ cần dùng. “ẦM....” tiếng sấm vang lên làm Tiểu Đông run rẩy.

Hiểu Linh tranh thủ ánh sáng từ những tia chớp mang lại ra sức hoàn thiện phần che chắn cho lũ gà. Con mưa đầu mùa xối xả trút xuống làm cô ướt đầm toàn thân chỉ trong vài phút. Sau một hồi vật lộn, cảm thấy đã ổn rồi, cô đi nhanh vào nhà. “Ầm... ầm... ầm...” ba tiếng sấm lớn đồng loạt vang lên. Không biết hai huynh đệ Lập Hạ, Tiểu Hàn có sợ hãi hay không. Ý niệm vừa động, Hiểu Linh xoay người đi xuống nhà dưới trước. Vừa dừng ở cửa, cô đã nghe thấy tiếng gõ nhẹ nhẹ của Lưu thúc:

- Hai đứa không sợ, có thúc thúc ở đây. Không sợ... không sợ... ngủ ngoan nghe không...

Hiểu Linh mỉm cười, cũng may nhà dưới còn có Lưu thúc. Cô đẩy cửa lên nhà, ngay lập tức Tiểu Đông đi đến đưa cho cô chiếc khăn rồi cầm đi cái nón lá.:

- Thê chủ, người thay đồ đi. Ướt hết cả rồi. Ta lấy cho ngài ly rượu, uống cho ấm người rồi đi ngủ.

Cô gật gật đầu, lấy khăn lau qua mặt rồi lau người thay quần áo. Không biết cơ thể này như thế nào. Nhưng cô trước kia có một bệnh cũ: dễ bị nhiễm lạnh là rất dễ bị cảm. Những lúc đó chỉ cần làm ấm người và thêm cốc nước gừng nóng là ổn. Đêm đã muộn như vậy, cô uống tạm chút rượu chắc cũng được.

Tiểu Đông rót lưng nửa bát rượu đi đến vừa lúc Hiểu Linh đang lau người. Dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn dầu, nhưng hần có thể nhìn thấy rõ nửa người trên của thê chủ để trần, nàng đang rất nhanh lau đi những giọt nước mưa. Khuôn mặt hần bạo hồng. Rõ ràng, thân thể của thê chủ hần không phải chưa từng thấy, nhưng là tại sao cả người hần như bị hỏa thiêu, tim đập bình bịch không ngăn cản được. Tay cầm bát rượu run rẩy. Ánh mắt hần không dời đi được mặc dù tâm niệm gào thét: đừng nhìn nữa. Một cổ cảm xúc không tên dâng trào trong hần. Hiểu Linh thay xong quần áo thì thả mái tóc vừa búi gọn khi nãy để lau khô. Lúc này có chút nước ngấm vào. Cô nghiêng đầu lau tóc thì thấy Tiểu Đông đứng đó nhìn cô đắm đắm, nhưng là thần trí hình như lạc đến phương nào rồi.

- Tiểu Đông, ngươi mang rượu cho ta sao?

Tiểu Đông quần bách lúc này giật mình tỉnh lại trong mớ cảm xúc. Giọng hần chưa hết run rẩy:

- Thê... chủ... ngài... uống.

Cô ừ nhẹ một tiếng rồi cầm bát rượu uống một hơi. Rượu mạnh nhưng không khó uống. Cảm giác nóng rực từ miệng chảy xuống dạ dày làm Hiểu Linh có chút rung mình.

Tiểu Đông vẫn nhìn từng động tác của Hiểu Linh, không bỏ sót một chi tiết. Từ lúc nào, từng hành động của thê chủ lại khiến hần mê mẩn ngắm nhìn đến như vậy. Nhưng là, thê chủ luôn đối xử với hần như với hai tiểu đệ làm hần không biết phải làm sao. Nàng không cần hần có phải hay không?

Hiểu Linh sửa soạn xong thì lên giường ngủ. Vẫn thấy Tiểu Đông đứng đó thì gọi:

- Đi ngủ thôi.

Tiểu Đông ân một tiếng nhỏ đáp lại rồi cũng leo lên giường. Hiểu Linh uống bát rượu vào, tuy rằng người có ấm lên nhưng là cũng có chút khó chịu nên chưa ngủ ngay lại được. Mưa vẫn xối xả chưa dừng. Sau cơn mưa này hần là thời tiết dịu mát đi không ít. “Ầm... ầm... ầm...” sấm chớp đánh rung trời làm cô có chút giật mình. Chợt cảm nhận thấy người nằm bên có chút run rẩy:

- Tiểu Đông... người sợ?

Tiểu Đông run rẩy đáp:

- Thê... chủ... ta... có một chút... sợ...

- Nằm lùi qua đây đi... tránh xa cửa sổ một chút.

Vừa nói, Hiểu Linh vừa vương tay ôm lấy eo Tiểu Đông kéo lại gần mình. Tiểu Đông vừa mừng vừa sợ tiến vào lòng thê chủ. Nàng là muốn hấn sao. Hiểu Linh cũng không nghĩ nhiều, theo thói quen vỗ nhẹ lưng hấn để trấn an như làm với Lập Hạ. Người có chút mơ màng, chắc hấn rượu dần có tác dụng.

Tiểu Đông với hành động của Hiểu Linh có chút ám áp lại chưa sót. Thê chủ là muốn trấn an hấn, cũng không phải là muốn hấn. Nàng thực sự ghét bỏ hấn rồi sao. Hấn muốn hỏi rõ một lần, để nếu thực sự thê chủ ngay cả thân thể hấn cũng ghét bỏ rồi, hấn sẽ không trông mong gì nữa. Hấn sẽ giúp nàng nạp thị rồi im lặng làm người.

Một đôi tay ngập ngừng vòng qua eo, một thân thể nhỏ xinh tiến sát đến, một luồng hơi nhẹ nhàng ấm áp phun vào cổ làm Hiểu Linh có chút tỉnh táo lại:

- Thê chủ... người muốn ta. Được không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Muốn!

Tiểu Đông vui mặt vào lồng ngực Hiểu Linh. Hai khóa mềm mại của nàng không bị bất kỳ thứ gì bó buộc giờ phút này như mom tròn khuôn mặt hấn. Vòng tay ôm chặt thê chủ của hấn có chút run rẩy. Hấn lúc này thực sợ. Sợ nàng sẽ vô tình đẩy hấn ra, sẽ nói hấn là kẻ không có liêm sỉ, dâm đảng không kiềm chế được. Nhưng là, hấn lại càng sợ hơn cái cảm giác khi hấn càng ngày càng lún sâu mà không biết rốt cuộc lúc nào sẽ bị thê chủ ruồng bỏ.

Trước đây, cho dù Tiểu Đông biết thê chủ không yêu thích hấn nhưng là sẽ không ruồng bỏ hấn. Bởi vì khi đó ngài ấy yêu thích thân thể hấn. Hấn có thể làm thê chủ thỏa mãn. Cho dù sau mỗi lần đó Tiểu Đông đều không chịu nổi mà ngất đi và đau đớn vài ngày. Nhưng là khi đó hấn an tâm. Hấn không cần được thê chủ yêu thích. Hấn chỉ cần nàng không ruồng bỏ hấn. Hấn sẽ tích trữ tiền bạc. Một ngày nào đó, hấn sẽ có đứa trẻ của mình. Vậy là đủ rồi.

Nhưng bây giờ, trong tay hấn có tiền, thê chủ đối với hấn lại như đệ đệ. Nàng quá tốt, gia đình cũng sẽ càng ngày càng tốt lên. Hấn lại quá vô dụng. Thê chủ ngay cả việc kia cũng không cần đến hấn khiến Tiểu Đông hoảng sợ rồi.

Hiểu Linh sững sờ trước những hành động và lời nói lớn mật của Tiểu Đông. Đây là người mà nàng quen sao? Cho dù Tiểu Đông có chút quật cường, mạnh mẽ nhưng là một hành động thân mật với cô cũng chưa từng dám làm. Ôm thân thể mềm mại trong tay làm Hiểu Linh không nhận được nghĩ đến đôi môi hồng hồng nhật đáng yêu và chiếc cổ trắng ngần tinh tế. Bất giác, tay cô luồn vào áo Tiểu Đông vuốt ve nhẹ sống lưng hấn. Cảm xúc quá tuyệt vời.

Nhận thấy hành động của thê chủ làm Tiểu Đông mừng như điên nhưng cơ thể cũng bất giác căng thẳng, run rẩy. Hấn khẽ gọi:

- Thê... chủ...

Hiểu Linh vuốt ve bừa bãi lưng Tiểu Đông. Cảm giác tinh tế, mịn màng khiến đầu óc cô kêu gào: không đủ, ta muốn hơn thế. Thân thể bất giác nóng lên. Hơi thở nặng nề. Khuôn miệng khô khốc trong vô thức kiếm tìm nguồn nước. Cô cúi xuống tìm làn môi hấn, khẽ mút. Ngọt ngào, mềm mại còn hơn những gì cô tưởng tượng. Trần trọc nhẹ nhàng tỳ, vuốt, hút lấy cánh môi đang run rẩy kia khiến đầu óc Hiểu Linh bay bổng. Chưa đủ. Cánh tay đang vuốt ve tấm lưng trần mạnh siết một cái khiến cả cơ thể nhỏ bé kia áp sát vào cô, không một khe hở. Lực đạo trên lưng khiến khuôn miệng kia khẽ mở. Đôi môi không chút do dự áp sát, tỳ chặt lên, đẩy chiếc lưỡi vào khám phá.

Tiểu Đông bị Hiểu Linh hôn đến choáng váng. Nàng nhẹ nhàng hôn môi hấn, bàn tay sờ soạng, vuốt ve lưng hấn. Thê chủ hôn quá dịu dàng, một chút đau cũng không có khiến hấn mê muội. Đột nhiên, chiếc lưỡi của nàng đột kích miệng hấn làm Tiểu Đông có chút không biết phải làm sao. Lưỡi thê chủ lúc thì bá đạo cuốn lấy lưỡi hấn chơi đùa, lúc lại rút ra liếm môi hấn, có khi lại vỗ về vòm miệng hấn. Lưỡi hấn tê dại đi vì nàng. Đôi tay ôm thê chủ không tự giác mà luồn vào áo nàng, vuốt ve theo nhịp điệu của nụ hôn ngây ngất.

Hiểu Linh không dừng lại được. Cô muốn hơn thế, cô muốn tàn sát bừa bãi thân thể nhỏ bé kia, đem hấn ăn sạch sẽ. Khẽ lật mình, đem người kia áp dưới thân. Một tia chớp lóe lên trên bầu trời cũng đủ ánh sáng cho cô nhìn. Đôi mắt nóng rực cần quét. Đôi môi kia bị cô giầy vò sung đỏ càn mề người. Nam nhân hít thở khiến cả cơ thể dập dờn lay động. Cô nhẹ nhàng cỡi từng chiếc cúc áo của hấn. Một bàn tay đặt nhẹ lên tay cô run rẩy nhưng cũng không có cản trở:

- Thê chủ...

Cảm giác như đang dần mở một kho báu khiến máu nóng trong người cô dâng trào. Hiểu Linh cúi xuống mút lấy đôi môi Tiểu Đông. Nhớ đến vành tai

cũng là một nơi mẫn cảm. Hiểu Linh nở một nụ cười tà ác rồi di chuyển dần nụ hôn của mình. Cô liếm liếm vành tai hắn. Ngay lập tức, thân thể bên dưới như cứng lại, uốn cong lên. Hiểu Linh cắn nhẹ vành tai Tiểu Đông, mút vào, rồi đôi khi đưa lưỡi vào lỗ tai hắn cào quết. Cô thành công nghe thấy tiếng thờ đóc, rên rỉ của người đang bị cô dày vò. Nụ hôn dời đến chiếc cổ tinh tế. Thật thơm ngọt. Cô không nhịn được liếm láp nó một chút, khẽ cắn một chút. Thân thể bên dưới lại run rẩy. Cô khẽ cười. Thật nhạy cảm mà. Cái áo hoàn toàn bị ném qua một bên. Bàn tay càn rỡ sờ soạng khắp nơi. Những nụ hôn nhỏ vun kéo dài từ cần cổ xuống đến hông anh. Một bàn tay nhẹ niết hông anh bên trái cùng lúc với hông anh bên phải bị khuôn miệng nào đó hút vào.

Tiểu Đông run rẩy ườn người hòa đón từng động tác của Hiểu Linh. Cảm giác tê dại lan tràn toàn thân thể hắn. Hắn hoàn toàn u mê rồi. Từng đợt từng đợt sóng đánh úp hắn, khiến hắn không tự chủ được rên rỉ. Hai tay lung tung cố gắng cởi bỏ áo của thể chủ. Cả người hắn cong lên khi thể chủ mút hông anh của hắn. Cảm giác đau nhẹ mà nhiều hơn là khoái cảm run rẩy khiến Tiểu Đông há mồm thờ đóc. “Ông... “ tâm trí hắn bùng nổ khi nàng cắn đầu ty của hắn day nhẹ. Ngâm... mút... cắn... day... Hết bên này lại chuyển qua bên khác khiến hắn không còn cách nào khác ngoài nức nở cầu xin.

- Thê... Thê chủ... ân... đừng... đừng mà... ân... ta... ta... không chịu nổi... ân... a.....

Tiểu Đông thực vừa yêu vừa hận cái cảm giác này. Hắn muốn nói với nàng hắn đã sẵn sàng rồi. Nhưng lại cũng muốn nhận được nhiều hơn nữa. Từ trước đến nay, hắn còn chưa bao giờ cảm nhận được những thứ kỳ lạ như vậy đâu.

Hiểu Linh mê mẩn hôn lên từng thớ thịt của Tiểu Đông, dần dần kéo xuống bụng dưới của hắn. Hắn quá đẹp. Thân hình có chút gầy nhưng hoàn mỹ đến từng chi tiết. Chiếc cần cổ tinh tế, xương quai xanh lộ hoặc, đôi hông anh như bông hoa đào đang nở rộ và cả chiếc eo thon mà mềm dẻo vô cùng. Cô còn muốn xem bên dưới của hắn. Không biết sẽ là quang cảnh như thế nào đây. Chiếc quần vải từ từ bị kéo xuống.

Tiểu Đông có thể cảm nhận được động tác từ tốn của Hiểu Linh. Trong bóng đêm nhưng hắn dường như thấy đôi mắt nóng rực của thể chủ đang nhìn bên dưới hắn. Khiến hắn không khỏi kích động mà càng dựng thẳng hơn. Đến rồi, rốt cuộc thể chủ cũng muốn hắn rồi. Hắn cũng muốn nàng... thực sự muốn nàng hưng hăng làm hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Trái Cấm

Chiếc quần được cởi bỏ. Giữa đôi chân thon dài, mềm mại kia thực sự là một con quái vật. Tiểu Đông ngượng ngùng che đi tiểu đệ của mình lúc này đã sừng sững đứng lên, nhỏ giọng nói:

- Thê chủ... ta đã sẵn sàng rồi.

Hiểu Linh lúc này dục vọng gần như đã phủ kín đôi mắt. Quá trình thương thức cơ thể kia khiến cả người cô khô nóng không thôi, kêu gào được lấp đầy, được chơi đùa thỏa thích với nam nhân này.

“Àm... âm... âm...” từng đợt từng đợt sấm chớp nối tiếp nhau khiến cô giật mình. Lý trí phần nào quay trở lại. Cô đang làm cái quái gì thế này. Cho dù cô không coi Tiểu Đông là đệ đệ, muốn hắn là nam nhân của cô. Nhưng là, cô không thể nhân lúc hắn còn chưa biết sự thật mà chiếm lấy hắn như thế này. Hắn sẽ ra sao nếu biết cô vốn không phải là thể chủ của hắn. Cho dù biết Tiểu Đông sẽ không ưa thích gì bản thể, nhưng đừng coi thường những thứ nam nhân nơi này được giáo dục từ nhỏ. Trình tiết là thứ bị coi nặng hơn cả mạng sống của họ đấy. Trong đầu cô như có một cuộc đánh lộn: làm hay không làm.

Thấy Hiểu Linh đột nhiên dừng lại, nhìn hắn chằm chằm, Tiểu Đông hoảng sợ rồi. Thể chủ đây là làm sao. Tại sao nàng dừng lại. Tại sao lại nhìn hắn như vậy. Không lẽ nàng thực sự ghét bỏ hắn. Nhiệt tình lúc nãy chỉ là do rượu sao. Nghĩ đến đây, cả người Tiểu Đông như rơi vào hầm băng. Nước mắt không tự chủ được rơi xuống. Hết rồi, tất cả hết rồi. Hắn cúi đầu, co cụm người lại một góc, run rẩy khóc.

Hiểu Linh như bừng tỉnh từ suy nghĩ. Tự cười mỉa chính mình. Người ở đó mà đạo đức giả cái gì. Đã đến mức này thì dù làm hay không làm có gì khác nhau, đều sẽ gây thương tổn cho hắn. Nếu tiếp tục, ít nhất Tiểu Đông là người của người. Tâm trí đã định thì chẳng còn gì phải do dự nữa. Cô từ tốn trút bỏ quần áo còn lại trên người, kéo ôm lấy Tiểu Đông, phun vào lỗ tai hắn:

- Xin lỗi. Ta không nhịn được nữa...

Cô áp hắn dưới thân. Hai cơ thể trần trụi hoàn toàn ma sát với nhau khiến Hiểu Linh như bị điện giật. Cơ thể hắn mềm mại, man mát xoa dịu nhiệt độ hừng hực của cô.

Tiểu Đông ngờ ngác bị Hiểu Linh ôm vào lòng rồi vỡ òa trong hạnh phúc. Hắn gắt gao ôm lấy nàng. Đôi tay dùng hết khả năng cảm nhận thân thể của thể chủ. Đôi môi vụng về học theo nàng hôn lên những nơi hắn chạm tới được. Thể chủ đang ở bên trên hắn, nhiệt tình mà tham lam cắn mút cơ thể hắn. Thân thể nàng nóng rực như lửa khiến hắn không muốn buông ra. Hắn nhắm mắt cảm nhận nàng. Đôi tay thể chủ bừa bãi nắn bóp mông hắn. Tiểu đệ của hắn như có như không chạm vào u kính ẩm ướt của nàng làm hắn kích động không thôi.

Hiếu Linh lúc này thỏa thích nắn bóp bờ mông gợi cảm của Tiểu Đông. Có tình như có như không thỉnh thoảng chà sát tiểu muội của mình với tiểu đệ của hần. Cô tà ác muốn nhìn nam nhân dưới thân mình rên rỉ vì sung sướng, khao khát được ăn thịt mà lại ngượng ngùng không dám cầu xin. Cô nhẹ thổi vào tai hần:

- Tiểu Đông... huynh thật mê người...

Nói rồi, cô luồn lưỡi mình vào lỗ tai hần trên gheo, đồng thời nắm lấy tiểu đệ của hần mà xoa bóp.

Tiểu Đông bị tập kích bất ngờ khiến cả người cong lên, lớn tiếng hô:

- A... ần...

Ngay sau đó dùng tay bịt kín miệng của mình... sợ rằng người khác sẽ nghe được mất.

Hiếu Linh cười khê, thổi vào tai hần, mị hoặc nói:

- Không phải che... huynh thích thì cứ kêu lên. Ta muốn nghe... nhưng là nếu trời không mưa... sợ rằng người khác sẽ nghe thấy đấy...

Vừa nói, tốc độ ở tay cô càng gia tăng khiến Tiểu Đông không biết làm sao, chỉ có thể liều mạng bịt miệng chính mình để không lớn tiếng hét lên.

- Thê chủ... đừng... cầu xin ngài... ta không chịu được...

- Nha... không chịu được sao... nhưng ta thấy tiểu đệ của huynh càng thích hơn đấy...

Hiếu Linh tà ác cực điểm nói. Tiểu Đông chưa bao giờ trải qua mây mưa vừa mệt mỏi vừa sung sướng đến vậy. Trước giờ đều là hần cố gắng làm tiểu đệ mình đứng lên phục vụ thê chủ mà chẳng có cảm xúc bao nhiêu. Vậy mà lần này, hần chỉ muốn cầu xin thê chủ sớm làm hần. Hần chịu không nổi khoái cảm như vậy. Tiểu đệ của hần thực sự lớn hơn vài vòng rồi, cũng đã căng tức đến cực điểm, chỉ muốn được phóng thích. Nhưng cứ lần nào, hần tưởng rằng tiểu đệ ngay lập tức được giải phóng rồi thì thê chủ lại chuyển mình đi nơi khác.

Thấy phu lang của mình đáng thương hề hề mà không dám cầu xin, Hiếu Linh cũng không nỡ trêu chọc hần nữa. Mà đúng hơn, là cô cũng không nhận được nữa rồi. Cô cúi xuống hôn hần, giọng khàn khàn, nói:

- Chúng ta bắt đầu thôi...

Cô cầm thẳng tiểu đệ của Tiểu Đông đưa dần vào u kính của mình. Tuy biết nó là một tiểu quái vật khi vừa nhìn thấy, nhưng cô vẫn an tâm vì chắc chắn cơ thể này chịu được nó. Tầng tầng lớp lớp các thớ thịt trong âm đạo bị cự vật đẩy ra để tiến sâu vào. Đến lượt Hiếu Linh choáng váng vì cự vật này. Từng đợt từng đợt sóng đánh úp cô khi nó từ từ tiến vào. Âm đạo không nhận được co giật. Ước chừng tiểu đệ vào được một phần ba, cô trầm mình ngồi hần xuống khiến nó hưng hăng đi vào.

- Ần... Thật sướng...

- Ần... thê... chủ.

Cả hai không nhìn được đều ngâm ra tiếng. Cảm giác được bao bọc và siết chặt từng hồi khiến Tiểu Đông vừa đau đớn vừa khoái lạc. Hần không tự chủ được đóng đưa hông mình chậm chậm.

Hiếu Linh ngồi cưỡi ngựa trên thân thể hần. Tùy vào cảm giác của mình mà lúc nhanh lúc chậm cử động hông khiến cự vật đâm vào rút ra theo ý muốn. Cự vật vừa to vừa dài khiến cô yêu hận không ngớt. Khoái cảm từng đợt, từng đợt đánh úp cho tới khi cô phi nước đại rồi bùng nổ như pháo hoa. Lần đầu tiên trong đời cô biết thế nào là lên đỉnh.

Tiểu Đông thực không chịu nổi nữa. Hần như con thuyền lên đèn giữa sóng, bị từng đợt từng đợt tấn công của thê chủ tập kích mà không có khả năng phản kháng. Toàn thân thì chìm ngập trong những nụ hôn, những cái ôm của thê chủ. Phần thân thì bị đè nén, xoay tròn, vào vào ra ra bên trong thê chủ. Cảm giác dục tiên dục tử khiến cả cơ thể phiêu phiêu theo cảm giác. Bản thân không tự chủ được ngâm nga theo từ nhịp điệu của nàng. Rốt cuộc hần xụi lơ lúc nào cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Quyết Định

Tiếng chim riu rít sáng sớm đánh thức Tiểu Đông dậy. Hần nhú nhú mảy một chút rồi mở mắt ra. Ngay trước mắt hần là khuôn ngực của thê chủ khiến Tiểu Đông bạo hồng. Lại nhận thấy cả hai đều không có y phục, chỉ được đắp bằng một lớp chăn mỏng thì hần càng lúng túng rồi. Nhưng là thê chủ vẫn

còn ngủ, thân thể còn đề một phần lên người hần nữa. Nếu hần trở mình sẽ đánh thức nàng mất. Vì thế Tiểu Đông đành nằm im. Nghĩ đến chuyện tối qua khiến hần chỉ muốn biến mất vì xấu hổ. Rốt cuộc hần lấy ở đâu dũng khí làm chuyện như vậy? Cái này có gọi là hần quyến rũ thể chủ không? Nhưng là, thể chủ hôm qua thật. .... Tiểu Đông không biết dùng từ ngữ nào để nói về đêm hôm qua, quá kích thích cũng quá ngọt ngào. Thể chủ trân trọng, nâng niu hần và đem lại cho hần những cảm giác chưa từng biết về chuyện đó.

Người bên dưới thân tựa quây không ngừng làm Hiểu Linh tỉnh giấc. Cảm giác mềm mại bên người làm cô có chút muốn sờ soạng một lát. Nghĩ là làm, bàn tay to đùng với vài vết chai vuốt ve tấm lưng trần, đôi mắt vẫn nhắm nghiền với cái giọng ngái ngủ nói:

- Tỉnh rồi? ngủ thêm lát nữa đi.

Động tác của Hiểu Linh khiến Tiểu Đông cứng người, xấu hổ đẩy cô ra, nói:

- Không thể, thể chủ. Nền dậy rồi. Ta còn phải nấu ăn sáng nữa. Thể chủ có muốn ăn gì không?

Hiểu Linh lười nhác mở mắt, nhìn khuôn mặt đỏ rục của Tiểu Đông không biết giấu vào đâu đột nhiên cảm thấy ngọt vào tim. Nam nhân này là của cô. Cô đáp:

- Có..ta muốn ăn huyễn.

Tiểu Đông nghe được, ngờ ngác nhìn vào đôi mắt ần ần ý cười của thể chủ. Biết là mình bị chọc thì càng luống cuống đáp:

- Thể... thể chủ. Không được giỡn như vậy. Ta... ta dậy trước.

Nói rồi, hần nhanh chóng bò dậy, vợ vội quần áo mặc vào rồi chạy biến ra khỏi phòng.

Hiểu Linh cười khùng khục rồi cũng uể oải ngồi dậy. Tối qua hần bị cô giày vò lâu như vậy mà hôm nay vẫn còn sung sức thật. Hôm nay cô tính sẽ đi trồng sắn. Nhưng trận mưa ngày hôm qua lớn như vậy nên Hiểu Linh quyết định vài ngày nữa đi, cô sợ dễ sảy ra sạt lở vào lúc này.

Mở cánh cửa sổ hướng ra sân nhìn ra, cô có thể thấy bóng dáng Tiểu Đông lúi húi ngay cửa bếp, thấy được huynh đệ Lập Hạ cùng Lưu ba đi ra từ nhà nhỏ chuẩn bị làm công tác quét dọn chăm sóc sân vườn buổi sáng. Cô tới đây cũng hơn ba tháng, những người nam nhân này đem lại cho cô sự ấm áp của gia đình mà tưởng rằng không bao giờ cô còn nhận được khi bị đưa đến một nơi xa lạ. Cô nên làm gì tiếp theo để bảo vệ gia đình này đây. Cô luôn có một sự bất an về bản thể của thân thể này. Sợ một ngày nào đó, nàng ta thực sự trở lại. Cô có thể đến đây, thì nàng ta rất có thể cũng ủy thân vào nơi nào đó cùng thời đại này, cùng thời điểm này. Cô không cho phép thứ xác suất cực thấp ấy có thể là nguyên nhân phá vỡ những gì cô gây dựng.

Đặt giả thiết nàng ta xuyên vào thân thể một người phú quý. Thì hần mọi chuyện sẽ đơn giản vì nàng ta sẽ có những thứ khác để hưởng thụ. Nhưng nếu là xuyên vào một kẻ tầng lớp bình dân hay thậm chí là một tên ăn mày, thì việc nàng ta tìm về nơi này là chắc chắn. Ít nhất nơi này, nàng ta còn có gia sản.

Còn bản thân Hiểu Linh ở nơi này, chắc chắn cô sẽ khiến gia đình càng ngày càng khá giả, thậm chí muốn phát triển đến chọc trời cũng không hần là mơ tưởng. Nhưng sẽ không đến mức đó, cô không thích chọc người chú mục, nhất là trong cái thời đại quyền lực thuộc về hoàng gia này. Có điều, giàu có thì sẽ có kẻ ghen ghét, đố kỵ. Nếu bản thể kia trở về, náo một trận là tránh không được. Cô phải tìm cách để mọi thứ nghiêng về cô. Vì thế chỉ có thể làm cho gia đình này vừa giàu có, vừa danh vọng khiến người ta phải e sợ.

Đột nhiên nói đến gia đình này, hình như cô quên mất cảm xúc của những người nam nhân kia rồi. Sẽ ra sao nếu họ biết được thân thể của cô, sẽ ra sao khi kẻ kia quay về? Là hoảng sợ tránh xa; im lặng, chịu đựng, tiếp nhận cô hay rồi bỏ cô trở về bên kẻ kia đây? Hiểu Linh có thể che giấu cả đời thân phận của chính mình. Nhưng đó là khi cô quyết định bóp chết cảm xúc tin yêu vào người khác mà chỉ sống cho bản thân mình. Còn khi quyết định yêu thương, Hiểu Linh không muốn giấu mình và những người cô xem là quan trọng nhất có một vết nứt nào dù là nhỏ nhất. Hiện tại, cô đang rung động bởi họ nhưng cũng chưa lún sâu vào tình cảm gia đình này, vì thế nên dao sắc chặt đây. Hiểu Linh cô sẽ nói cho họ tất cả về thân thể của mình, để họ và chính cô cũng có lựa chọn. Chấp nhận hay không chấp nhận. Trước đó, cô sẽ làm vài thứ để một gia đình toàn nam tử này có thể sống tốt nếu cô ra đi.

Có thể những người khác biết sẽ nói cô là kẻ bi ối, rõ ràng đã chiếm đoạt người ta mà giờ còn nói cái gì là cho họ lựa chọn. Người khác không nói, nhưng Tiểu Đông có quyền lựa chọn sao? Nhưng cô không quan tâm nhiều. Với Tiểu Đông là cô sai. Cô sẽ chịu trách nhiệm với hần, đảm bảo hần một đời vô ưu. Đối với cô, lo lắng cho một người cả đời không đồng nghĩa với việc cô mở tâm mình cho người đó.

Hiện tại đang lúc nông nhàn, khi mớ nầm kia bắt đầu thu hoạch cũng không cần cô để ý nhiều. Hiểu Linh sẽ chỉ dẫn cho mấy huynh đệ bọn họ chăm sóc. Lúa thì hần tháng rưỡi, hai tháng nữa mới gặt. Cô muốn lên trấn để đi học chữ lúc này, thuận tiện tìm con đường phát triển tiếp theo. Cô không cầu phú khả địch quốc, nhưng nếu thuộc nhóm ba nhà giàu nhất thành Tây Đô hần là được. Mà tiền đề hết thầy phải thông qua biết chữ, cô mới có thể lý giải những hiểu biết của mình sau này.

Tiểu Đông vừa lúi húi dưới bếp, vừa thỉnh thoảng liếc nhìn lên nhà. Thể chủ vẫn chưa dậy sao? Hay do đêm mưa ngày hôm qua rồi cả việc làm sai trái của hần khiến nàng đồ bệnh rồi? Nghĩ đến đây khiến hần nhất thời luống cuống tay chân, không biết nên nấu cho xong ăn sáng rồi xem nàng hay ngay bây giờ lên nhà. Vừa đó đột nhiên thấy Hiểu Linh mở cửa đi ra làm hần có cảm giác thổ phào nhẹ nhõm. Thể chủ không sao là tốt rồi.

Hiểu Linh bắt gặp ánh mắt Tiểu Đông nhìn về phía mình thì mỉm cười, gật gật đầu. Tiểu Đông ngưng ngưng, cúi đầu nói:

- Thể chủ, ngài súc miệng rửa mặt đi. Đồ ăn sáng chút nữa là xong rồi.

- Ân. Ngươi vất vả rồi.

Lúc đi ngang qua hẻm để ra chòi nước, Hiểu Linh buông nhẹ một câu. Cũng may hôm qua mưa lớn một trận, nước trong chum còn đầy nên sáng nay cô không phải đi gánh. Nhà cô cần một cái giếng đi. Nếu cô đi vắng, bọn họ cũng đỡ vất vả, mà nước trong giếng đông ấm hạ mát vẫn là dùng tốt hơn so với nước sông.

Nghĩ là làm, ăn sáng xong, Hiểu Linh tha thân qua nhà Trần bá mẫu hỏi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Góp Ý

Tính ra nhà Trần bá mẫu ở đầu thôn mà nhà cô ở cuối thôn. Đường ra ruộng hay lên trấn cũng là từ cuối thôn mà ra nên rất ít khi Hiểu Linh đi qua đường làng vào ban ngày như vậy. Bản thể này vốn khiến mọi người trong thôn tránh xa, khi cô xuyên đến lại cũng không phải là người thích ngoại giao nên cũng không hay đi lại. Tiểu Đông nhà cô thì càng không cần nói, vốn đã bị coi là hung tính lại không được thể chủ coi trọng nên cũng không gia nhập được vào cái vòng luẩn quẩn của các nam nhân trẻ tuổi. Lưu ba là một quả phụ, cuộc sống cũng bó hẹp rất nhiều. Trong nhà cô, quan hệ rộng nhất có lẽ là hai đứa trẻ Lập Hạ và Tiểu Hàn. Đạo này cô cho phép hai đệ đệ ra ngoài tìm bạn chơi. Nhưng cả hai vẫn rất quy củ làm xong những việc nhà mà chúng có thể giúp được rồi mới ra ngoài một chút.

Hiểu Linh thơ thẩn thả bộ. Vừa đi vừa quan sát hai bên. Thôn này dân cư cũng không quá nghèo. Nhà cửa phần lớn là đắp đất nhưng rất sạch sẽ và mới, được sửa chữa thường xuyên. Mấy nữ nhân cô bắt gặp đều nhìn Hiểu Linh với ánh mắt có chút phòng bị. Hiểu Linh không biết mấy người này nên cũng chỉ có thể mỉm cười yếu ớt gật đầu chào họ rồi tiếp tục thả bước. Cô cũng có thể nghe rõ tiếng họ bàn luận về cô:

- Đây không phải là Hiểu Linh Phạm gia ở cuối làng sao? Ta có cảm giác gì đó không giống lắm.

- Là nàng. Lần trước ta còn thấy nàng ta đưa phu thị ra chợ làng. Món bánh của Phạm Nguyễn Thị ăn khá lạ miệng, ngon mà không biết làm từ thứ gì kia. Nghe đầu nàng ta mất trí rồi.

- Nga... mất trí mà cả tính cách cũng thay đổi luôn sao. Ta lần đầu thấy người mất trí đấy...

Câu chuyện nhỏ dần rồi mất hút theo tốp người. Hiểu Linh cũng chẳng để tâm lắm mà nhìn quanh tìm ngõ đi vào nhà Trần bá mẫu. Vừa tới cổng nhà, Hiểu Linh đã nghe tiếng nhón nháo bên trong. Tiếng nam nhân nói:

- Trần đại phu, làm ơn cứu nữ nhi của ta. Nàng bị ngã từ trên vách núi xuống.

Hiểu Linh trầm mặc đi vào nhà. Bên trong sân có một cặp nam nữ. Nữ nhân đang bế một đứa trẻ tầm năm sáu tuổi trên tay, còn nam nhân kia là người vừa nói chuyện. Đứa trẻ hôn mê bất tỉnh, chân trái sưng đỏ, đùi dẹt ở một hình thái kỳ dị. Có vẻ như chân trái gãy rồi.

Trần bá phụ và Bán Hạ từ trong nhà chạy ra. Bán Hạ nhìn thấy người bệnh thì nhanh chóng phân phó:

- Nhanh đưa vào nhà, đặt lên giường.

Nữ nhân thành thật bước vào nhà, đặt nhẹ nhàng đứa nhỏ xuống giường rồi nhanh chóng tránh qua một bên, diu người nam nhân đang rầm rức khóc kia. Bán Hạ lập tức tiến tới xem xét bệnh nhân. Trần bá phụ bận rộn chuẩn bị mấy đồ trong phòng khám rồi mới trở ra. Lúc này mới nhìn thấy Hiểu Linh đứng trong sân, liền mỉm cười đi đến:

- Con đến lâu chưa? Sao không kêu ta một tiếng.

Hai người ngồi xuống chiếc chõng đẽ ở sân, Trần bá phụ rót cho cô một chén trà xanh. Hiểu Linh cười cười đón lấy đáp:

- Bá phụ, con cũng vừa đến ngay sau hai phu thê kia, thấy ngài bận rộn cũng không vội.

Nói tới hai người kia, Lý thị nhìn vào trong phòng khám thờ dài một cái, đáp:

- Cũng tội cho gia đình Ngũ nương, mãi mới có được mụn con gái, chỉ sợ lại tàn phế cả đời rồi. Ngũ nương này với Phan thị cũng là số khổ. Nàng ta là con út của Trần Thái, phải đi lính mấy năm. Lúc trở về thì chột mất một mắt, mẫu thân cũng qua đời, bị đại tỷ phân gia với chỉ năm xào ruộng. Nàng ta thành thật, cũng giỏi săn bắn nhưng cũng không ai nguyện ý gả. Mãi mới mua được một phu lang là Phan thị. Nam nhân này cũng may là người tốt tính nhưng thân thể lại yếu ớt nên mãi mới được đưa trẻ Trần Giản này. Aizzz...

Hiểu Linh nghe câu chuyện mà trầm mặc. Thời đại này y thuật không thể so sánh với hiện đại, chỉ gãy xương cũng có thể tàn phế cả đời. Cuộc trò chuyện rơi vào im lặng. Đột nhiên, Lý thị vỗ trán:

- Xem ta này. Con đến mà lại nói chuyện không vui. Bá mẫu con sáng nay đi khám bệnh chưa về. Con tìm bà ấy có việc gì à?

Hiếu Linh cười cười:

- Bà phụ. Không có việc gì, con không sang làm phiền hai người được ạ?

Lý thị bữu môi đáp:

- Con ấy à... Nếu không có chuyện gì, sẽ sai Lập Hạ hay Tiểu Đông mang chút này nọ sang cho ta, có bao giờ con tự sang đây đâu. Đừng tưởng lão già này không hiểu tính con. Con là cũng sợ bị bá mẫu con kéo đi uống rượu thôi.

Cô nhấp một ngụm trà xanh, cười thành thật:

- Chẳng giấu gì bá phụ, con là muốn thỉnh giáo bá mẫu chuyện đào giếng nên mời ai. Con thấy nhà mình nên có một cái giếng để cho tiện. Nhà cũng có chút tiền, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Từ trong nhà vang lên một tiếng thét dài kéo theo sự chú ý của hai người. Trần bá phụ hấp tấp đứng dậy:

- Để ta đi vào giúp một chút.

Hiếu Linh cũng đứng dậy, theo sau:

- Con cũng muốn vào.

Hai người cùng tiến vào thì thấy Bán Hạ đang lau mồ hôi, quay sang nói với hai người kia:

- Con bé tỉnh rồi, chân cũng được chỉnh về vị trí cũ. Để nó ở lại đây một lát rồi thả dùng cáng khiêng về, nhất thiết không được xô dịch chân đứa nhỏ. Ta sẽ kê phương thuốc giúp nhanh liền xương. Nhưng nếu để xương cốt xô lệch thì tàn phế là khó tránh khỏi.

Hiếu Linh nhìn về phía đứa bé nằm trên giường. Mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc. Chân đã để về hình thái bình thường nhưng không được nẹp lại. Thế này chẳng trách xương dễ bị xô lệch.

Nữ nhân cao lớn kia từ đầu tới giờ vẫn giữ im lặng, lúc này gương mặt mới có chút giãn ra, cúi người vái tạ:

- Đa tạ Trần tiểu đại phu. Phiền ngài ghi đơn và bốc thuốc cho ta. Tiền thăm bệnh và tiền thuốc của Trần tiểu đại phu, ta sẽ không thiếu một đồng. Ta về làm chiếc cáng rồi sẽ trở lại ngay.

Nói xong, nàng ta quay sang phu lang của mình, phân phó:

- Tiểu Hằng, người ở lại xem chừng Giản nhi, ta đi rồi quay lại ngay.

- Ngủ thăm khách khí rồi.

Bán Hạ đáp lời. Hiếu Linh âm thầm gật đầu nhìn thái độ của Trần Ngũ Nương. Người này thành thật, đối xử với phu lang chu đáo, là một người nên kết giao.

Bán Hạ lúc này đi ra ngoài rửa tay, khi nẩy băng bó vết thương cho đứa nhỏ bị lấy dính máu. Hiếu Linh cũng theo ra ngoài. Rất tự nhiên, cô múc nước cho Bán Hạ. Bán Hạ cũng không nói gì, chậm chậm rửa sạch tay, với chiếc khăn bố lau khô. Xong xuôi, hai người sóng bước ra chiếc chõng giữa sân ngồi uống nước. Đột nhiên, Bán Hạ nói:

- Chân đứa trẻ kia không biết có giữ được không. Ta đã nắn xương về vị trí cũ, nhưng là nếu bị va đập, xô dịch lại rất dễ trật ra. Mà khi đó chỉ có phé đi thôi. Ta lại chẳng thể giúp gì thêm.

Hiếu Linh nhấp một ngụm trà, ánh mắt liếc nhìn Bán Hạ. Vốn nghĩ nàng ấy là một người lạnh lùng. Nhưng hóa ra là ngoài lạnh trong nóng. Đối với người khác thật tình quan tâm, và với y được thì chú tâm không ít. Hiếu Linh như vô tình đáp lại:

- Nếu lo lắng xương khớp bị xô dịch, Hạ tỷ tại sao không nẹp cố định chân đứa nhỏ đó lại. Ta nghĩ nếu dùng hai thanh tre lớn áp hai bên, lại quấn thêm nhiều lớp vải bên ngoài, cho dù có di chuyển một chút thì xương khớp cũng không xô dịch được.

Bán Hạ nghe Hiếu Linh nói thì ngẩn người nhìn lại. Trong đầu không khỏi nhắc đi nhắc lại câu nói vừa rồi của Hiếu Linh. Nẹp cố định sao? Tại sao nàng chưa từng nghĩ đến nhỉ. Một cái cây nếu muốn giữ cho không bị gãy đổ có thể nẹp chống mà. Chỉ cần cố định chỗ bị gãy xương là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tính Toán

Nghĩ là làm, Bán Hạ đứng dậy tìm ngay hai thanh tre thẳng dài. Dưới sự nhắc nhở của Hiểu Linh, hai thanh tre được vuốt cho tù cạnh, đánh sạch các mắt tre rồi mang vào phòng khám, không quên nói theo:

- Linh muội theo giúp ta.

Hiểu Linh cười cười, đứng đĩnh theo sau.

Phan thị dùng khăn lau mồ hôi cho nữ nhi mà lòng đau xót, ân hận. Nếu hấn chú ý một chút thì nữ nhi đã không xảy ra chuyện gì rồi. Đứa bé sắc mặt có chút tốt hơn, thiêm thiếp ngủ. Phan thị thấy người đi vào là đại phu thì liền đứng dậy nhường chỗ cho Bán Hạ.

Bán Hạ quan sát thần sắc đứa nhỏ một chút, lại kiểm tra nhiệt độ và mạch đập rồi mới yên tâm. Nàng nắn nhẹ vào chỗ xương bị gãy kiểm tra lại. Thấy mọi chuyện vẫn ổn mới gọi Hiểu Linh.

- Linh muội, qua đây. Muội nói xem nên nẹp thế nào.

Hiểu Linh lúc này mới quan sát kỹ vết thương. Cô chỉ biết một chút kiến thức y học thường thức, trong đó có cố định vết thương mà thôi. Vì thế, cô cũng không dám góp ý gì về cách đặt nẹp, chỉ cố gắng để bệnh nhân thoải mái nhất:

- Hạ tỷ, ta nghĩ nên nẹp dọc từ hai bên đùi xuống đến bàn chân luôn. Đằng nào thì thời gian này, đứa trẻ chỉ có thể nằm trên giường. Nhưng là thanh nẹp khá cứng. Ta nghĩ nên quấn nhiều lớp vải quanh thanh nẹp trước hoặc quấn xung quanh chân trước để tránh bị trầy xước thêm.

Bán Hạ gật đầu. Nàng chọn phương án bọc thanh tre trước vì không muốn xê dịch chân bệnh nhân nhiều. Hiểu Linh phụ nàng một tay bọc thanh nẹp lại, xong xuôi, cô phụ trách giữ nẹp cho Bán Hạ buộc cố định. Sau đó lại quấn nhiều lớp bên ngoài nữa. Vừa làm, Bán Hạ không dấu được sự kích động. Nếu sau này có người bị gãy xương đều làm như vậy thì sẽ không còn tàn phế nữa. Thực là quá tốt rồi. Nàng quay sang dặn dò Phan thị:

- Không được để vết thương bị nước, hai ngày một lần ta sẽ sang kiểm tra vết thương. Cũng không được tùy tiện tháo nẹp chân, ta cố định chân đứa bé lại để chỗ gãy xương nhanh lành nhất.

Dặn xong, Bán Hạ quay sang gật gật đầu với Hiểu Linh rồi cả hai ra ngoài.

- Cảm ơn muội đã cho ta một phương pháp tốt như vậy.

Hiểu Linh mỉm cười:

- Đâu có, ta chỉ vô tình nghĩ đến mà thôi, cũng là do tỷ tự mình cân nhắc làm hay không làm.

Bán Hạ nhìn Hiểu Linh mỉm cười, cũng không nói gì thêm về vấn đề này nữa. Nàng hỏi:

- Muội sang tìm mẫu thân có chuyện gì à? Ta có giúp được gì không? Mẫu thân hôm nay đưa Quế Chi đi khám bệnh và hái thuốc, chắc sẽ không về sớm.

Trần bá phụ không biết từ lúc nào cũng ra ngồi chõng cùng hai tỷ muội. Hiểu Linh thấy vậy, liền rót cho ông chén trà:

- Ta muốn sang hỏi bá mẫu về việc đào giếng. Xem có thể mời ai làm và chi phí khoảng bao nhiêu thì được.

Vừa nói cô vừa nhìn qua Trần bá phụ và Bán Hạ xem thái độ của hai người. Thì chỉ thấy bá phụ cười cười nhìn về phía Bán Hạ. Bán Hạ gật gật đầu:

- Cũng nên làm một cái, nhà muội toàn nam tử, muội đi vắng sẽ rất vất vả. May cho muội, Ngũ Nương thẩm chính là người vừa rồi là một tay đào giếng cự phách. Thẩm ấy dò mạch giếng rất chuẩn.

Đúng lúc ấy Trần Ngũ Nương trở lại với chiếc cang trong tay. Bán Hạ trông thấy liền gọi:

- Ngũ Nương thẩm, thẩm qua đây một chút.

Trần Ngũ Nương tuy nhìn thấy hai tỷ muội Bán Hạ, Hiểu Linh và Trần Lý thị ngồi ở sân, nhưng vốn định đi thẳng vào phòng khám để đưa nữ nhi về nên chỉ gật đầu chào, không ngờ lại bị gọi lại. Nàng ta ngạc nhiên trong chốc lát rồi lại nghĩ hẳn là Trần tiểu đại phu muốn dặn dò gì về nữ nhi nên dừng lại:

- Trần tiểu đại phu có gì cần dặn dò ta sao?

Trần bá phụ đứng dậy tránh qua một bên. Bán Hạ nhìn thẳng Trần Ngũ Nương đáp:

- Ngũ Nương thẩm khách khí rồi. Dù sao thẩm cũng ngang vai với mẫu thân ta. Một câu Trần tiểu đại phu khiến ta tổn thọ rồi. Ta cũng không có gì dặn dò, chỉ là có chuyện phiền thẩm một chút. Thẩm ngồi uống chén trà đã.

Trần Ngũ Nương ngồi xuống một góc chõng, đón lấy chén trà từ tay Hiểu Linh đưa, uống cạn. Hiểu Linh lúc này mới nhìn kỹ diện mạo người này. Ngũ

Nương khá cao, thân hình chắc nịch, gọn gàng. Gương mặt sắc nét, anh tuấn, bị một vết sẹo dài từ trán xuống qua mắt phải tới gò má hủy mắt. Người này chỉ khoảng 25-26 tuổi. Uống cạn chén trà, Trần Ngũ Nương đáp:

- Tuổi nhỏ tài cao. Một chữ Trần tiểu đại phu tiểu muội tử xứng đáng được nhận, cũng là thể hiện sự tôn trọng của ta với đại phu. Trần tiểu đại phu có việc gì cần Ngũ Nương ta đây giúp sức, ta tuyệt không nề hà.

Bán Hạ đánh mắt qua Hiểu Linh ý bảo nàng tự mình làm việc. Cô cười cười đáp:

- Ngũ nương thâm hảo. Là nhà ta có ý định đào một cái giếng, muốn thỉnh thâm giúp đỡ một tay. Chi phí bao nhiêu, thâm cho ta một mức giá.

Trần Ngũ Nương ngẩn người, không ngờ là một mối làm ăn a. Nhìn lại tiểu cô nương Phạm gia, bà thấy được người này không đơn giản. Tuy rằng đi lại trong Trần thôn này không thể không biết tiếng xấu của Phạm Hiểu Linh. Nhưng vì chẳng có gì va chạm nên Ngũ Nương cũng chưa bao giờ để ý nhiều đến những lời rảnh rỗi của mấy nam nhân ngồi lê đôi mách trong làng. Bà là người lăn lộn trong quán ngũ năm năm, nhìn thấy nhiều loại người nên cảm nhận về người khác tương đối chuẩn. Bà đáp:

- Việc đào giếng ta đúng là thành thạo. Còn giá cả thì chưa thể nói được mà còn phải tùy vào địa điểm đào giếng, vị trí mạch nước. Địa điểm càng khó dò mạch nước hay mạch nước càng sâu thì tiền càng cao. Tuy nhiên ở Trần thôn này ngay gần sông nên mạch nước thường không quá sâu. Chỉ phụ thuộc vào Phạm gia muốn đào giếng chỗ nào thôi. Bình thường thì chi phí mất khoảng 2-3 lượng bạc là công người đào, không kể đá vôi các loại xây thành giếng nữa.

Hiểu Linh im lặng lắng nghe, cân nhắc, đáp:

- Ngũ Nương thâm, nếu là ta muốn khoán trắng cho thâm thì thế nào. Thâm tự mua đá vôi xây thành giếng. Ta còn muốn sân giếng lát gỗ chống trơn kèm theo một cái nắp miệng giếng nữa. Thâm tính toán cho ta: nên mua nguyên vật liệu gì, chi phí vật liệu, nhân công như thế nào rồi báo cho ta một cái giá. Nếu cảm thấy ổn, ta khoán hết cho thâm làm. Thâm sẽ chủ động trong mọi chuyện và ta chỉ cần kết quả cuối cùng.

Thâm Ngũ Nương nhú mày nghĩ một lát mới đáp:

- Ta cần xem qua vị trí nhà và vị trí giếng định đào mới có thể tính toán giá cả được. Lát đưa Giản nhi về, ta sẽ qua xem, được chứ.

Hiểu Linh cười:

- Vậy thì tốt. Ta chờ thâm ở nhà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Trù Bị

Trần Ngũ Nương sang nhà Hiểu Linh, hai người thương thảo, rất nhanh đã định ra hai ngày nữa đào giếng và sau khoảng ba ngày là xong. Ngay mảnh đất nhà cô có mạch nước khá nông nên việc đào giếng sẽ không quá khó khăn. Thời gian lâu là do yêu cầu dùng gỗ lát sân giếng của Hiểu Linh.

Sân giếng sẽ được làm hai lớp: một lớp đá tảng bên dưới để khiến sân giếng bằng phẳng, sau đó là một lớp gỗ ván bạch đàn ở phía trên, hai lớp cách nhau chừng ba phân để nước không ngấm quá nhiều vào gỗ.

Hiểu Linh cũng nói rõ tiền công sẽ không bao com. Nhà cô toàn nam tử nên không muốn có nữ tử ăn com cùng. Trần Ngũ Nương cũng nói không muốn thuê người, mình bà và thỉnh thoảng đệ phu lang của bà sang trợ giúp bà.

Vì thế, quang cảnh mấy ngày nay bên nhà Hiểu Linh là có thêm hai người làm việc. Sẽ có đôi lúc Phan thị chạy về nhà nấu ăn hay trông chừng đứa nhỏ Trần Giản một cái. Phan thị người này còn rất trẻ, chắc cũng chỉ 15- 16 tuổi, tính tình yếu đuối, nhát gan. Tuy nói lấy Ngũ Nương thì bồi phận của Phan thị và Tiểu Đông không đúng. Nhưng hai người lại có vẻ nói chuyện rất hợp.

Hiểu Linh cũng không để ý lắm. Cô vẫn mang huynh đệ Lập Hạ đi chăm gà, chăm nầm. Cố gắng chỉ dạy cho họ mọi điều cần nắm. Lập Hạ là một đứa trẻ rất thông minh. Cô nói một, hẳn có thể suy ra ba mà hỏi lại khiến cô tự hào không ngớt. Cô muốn mua lại hai ngọn núi hiện tại cô đang trồng. Vốn mấy ngọn núi đó chỉ là được phân thêm để nông dân có thể kiếm chút thu nhập, vẫn thuộc sở hữu của quan phủ. Trên núi của cô giờ có đào, mận, mơ, vú sữa và sắp tới còn trồng tiếp sắn mỳ. Cô không muốn bị kẻ ghen tỵ đồ mắt nào đó cướp mất. Nhưng cô cũng không muốn người khác biết cô là chủ hai ngọn núi đó.

Còn về Tiểu Đông, cô nói với hắn rằng hắn căn cơ thiếu hụt, nên bồi dưỡng thêm một thời gian nữa thì có thai mới tốt. Điều này vừa có thể lý giải việc cô lâu nay không chạm vào hắn, cũng khiến hắn yên tâm mọi chuyện mà không hồ đồ cố gắng quyến rũ cô lần nữa.

Tiểu Đông vừa làm bếp vừa không ngăn được bản thân thỉnh thoảng truy tìm bóng dáng thê chủ xem nàng đang làm gì. Rồi ngay khi nhận ra mình lại có hành động đó thì cúi đầu đỏ mặt tự mắng bản thân.

Sau hôm đó, hấn mới biết thê chủ không đùng vào hấn là vì muốn điều dưỡng cho hấn tốt hơn. Nam nhân nào mà không biết, nếu phụ thân yếu ớt, đứa trẻ sinh ra cũng yếu ớt theo, thậm chí tính mạng hai cha con cũng nguy hiểm khi sinh nở. Vậy mà hấn không biết, còn suy nghĩ linh tinh rồi làm ra hành động lớn mật quấy rầy thê chủ. Hấn càng nghĩ càng thấy xấu hổ. Khuôn mặt mỗi lúc một đỏ dần.

0

Lập Hạ ngồi thêu chiếc khăn tay, chốc chốc lại ngẩn người. Không hiểu vì sao nhưng hấn luôn có chút bất an trong lòng. Buổi trưa ngủ dậy, hấn bắt đầu thêu chiếc khăn tay này, nhưng mãi vẫn chưa hoàn thành được một phần. Tâm trạng bồn chồn, dự đoán có gì đó sắp diễn ra. Nhưng khi ngồi nghĩ kỹ lại những gì xảy ra mấy hôm nay, hấn không phát hiện được chút manh mối nào. Nhưng là sự bất an trong lòng hấn cứ mãi luẩn quẩn khiến hấn làm gì cũng không chú tâm được. Lập Hạ bất giác ngẩn người.

Tiểu Hân vui vui vẻ vẻ trở về, chưa vào tới cửa phòng đã ồn ào:

- Nhị ca, huynh lại thêu đồ sao. Ta đã trở lại.

Lập Hạ nhìn thấy tiểu đệ đi vào thì buông đồ trên tay xuống, cười cười:

- Đệ đi đâu chơi từ trưa vậy? Mất dạng luôn từ khi ăn cơm tối giờ.

Tiểu Hân uống một cốc nước đầy, rồi rất tự nhiên mang cho Lập Hạ một cốc khác. Nhóc ngồi lên giường ngó nghiêng chiếc khăn tay nhị ca đang làm đó:

- Huynh thêu hỷ thước sao. Cái này là lần trước Minh ca chỉ đúng không?

- Ân. Cũng là mẫu Minh ca vẽ cho ta. Giờ ta mới làm. Đệ còn chưa trả lời ta đi đâu đâu. Lập Hạ cầm lại chiếc khăn tay tiếp tục thêu, hỏi. Tiểu Hân với tay vào giỏ đồ, lấy một con chỉ ra ngồi quần thành cuộn giúp nhị ca, đáp:

- Đệ sang nhà Trần bá mẫu chơi với bá phụ. Vừa thấy bá mẫu và bá phụ đang thái và phơi thuốc nên vào hỗ trợ. Bá mẫu còn kể cho đệ nghe rất nhiều về được lý của một số loại nha. Nghe rất thú vị.

Tiểu Hân thao thao bất tuyệt một hồi về được lý mấy thứ rau rau cỏ cỏ ngày thường hay gặp như tía tô, ngải cứu, hành, tỏi ; ngó sang thấy nhị ca ngẩn người thì chu môi mất hứng. Nhóc nói chuyện mà sao nhị ca có thể ngẩn người đây. Tiểu Hân vron người về phía trước, đưa tay hươ hươ trước mặt Lập Hạ:

- Nhị ca, nhị ca hồi thần. Huynh nghĩ gì mà ngẩn người thế.

Lập Hạ giật mình nhìn lại tiểu đệ, cười gượng:

- Đâu có gì đâu, ta cũng không nghĩ gì, chỉ là thêu lâu có chút mỏi mắt thôi.

Tiểu Hân bĩu môi:

- Rõ ràng là có chuyện gì đó. Nhị ca ngẩn người, tỷ tỷ nhiều lúc cũng nhìn mấy huynh đệ ngẩn người. Ta đâu phải trẻ con nữa đâu. Mọi người giấu ta làm cái gì.

Lập Hạ nghe tiểu đệ nói thì cẩn thận suy nghĩ một chút. Hấn phát hiện gần đây tỷ tỷ chỉ cho bọn hấn và căn dặn bọn hấn rất nhiều thứ. Còn nói cái gì mà: nếu ta không có ở đây các đệ còn làm được rồi nếu có thể ta sẽ làm cái này, cái kia, sau này các đệ phải biết tự suy ngẫm. còn rất nhiều những câu nói như thể tỷ tỷ sẽ không còn ở đây nữa. Đông. .... Dường như có một tiếng chuông vừa gõ tỉnh hấn khỏi cơn mê. Hóa ra đây chính là sự bất an mơ hồ khiến hấn bồn chồn mấy ngày nay. Tỷ tỷ rốt cuộc là làm sao vậy, tại sao lại nói những lời như giao phó với bọn hấn. Lập Hạ hốt hoảng buông đồ trên tay xuống, bước vội ra ngoài. Tiểu Hân thấy nhị ca đột nhiên hành động kỳ quái thì gọi với theo rồi cùng đi ra.

Lập Hạ đi ra sân tìm kiếm bóng dáng tỷ tỷ. Hấn không thấy người. Hấn sợ quá, đảo khắp nhà tìm mà không dám lên tiếng gọi. Không ở đâu thấy tỷ tỷ cả, Lập Hạ gấp đến độ phát khóc rồi, tại sao hấn có linh cảm tỷ tỷ sẽ bỏ lại bọn hấn mà đi chứ. Nếu tỷ tỷ biến mất, huynh đệ bọn hấn, gia đình này sẽ phải thế nào. Trước đây, tỷ ấy chẳng giúp gì được cho gia đình thậm chí còn phá thêm, Đông ca và hấn vẫn có thể lo liệu cả nhà không đói ăn. Nhưng là khi tỷ tỷ thay đổi rồi, gia đình này đã không thể thiếu tỷ được.

0

Hiểu Linh từ nhà Trần Ngũ Nương trở về sau khi thanh toán xong việc đào giếng. Vừa vào tới sân, một bóng dáng chạy nhào đến ôm chầm lấy cô. Sững người trong vài giây, cô nhận ra là Lập Hạ. Đứa bé này làm sao vậy? Bị ủy khuất gì chăng? Lập Hạ đứng vừa đến thắt lưng cô nên Hiểu Linh chẳng thể ôm lấy hấn. Vỗ nhẹ đầu hấn an ủi:

- Đệ làm sao vậy? Ủy khuất thế nào kể tỷ nghe xem.

Lập Hạ vẫn ôm cô nhưng lắc đầu rồi nghẹn ngào nói:

- Tỷ tỷ, tỷ sẽ luôn ở đây phải không? Tỷ sẽ không đi đâu hết đúng không.

Hiếu Linh sững người. Cô im lặng một chút đáp:

- Nếu cả nhà còn chấp nhận ta, ta đương nhiên sẽ ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Bán Nấm

Hiếu Linh tính toán giữ lại 200 lượng trước đây cho bản thân. Nếu thực sự Phạm gia không chứa được cô, cô sẽ rời lên trấn sinh sống, làm một quán đồ ăn nhỏ hoặc kinh doanh vật gì đó, hoặc là đi một nơi xa xôi du lịch, cảm thấy nơi nào tốt thì dừng chân. Cô không ở Phạm gia, thì Phạm gia cũng không nên quá giàu có để khiến người ta đổ mắt.

Sáng sớm, Hiếu Linh cẩn thận hái nấm đi xuống. Mười lăm bịch nấm cân lên được hơn 5 cân nấm. Nấm hái xuống cô cũng không dám để để lên nhau vì sợ dập nên trước đó đã nhờ Lưu ba làm một cái giỏ nhiều tầng để nấm.

Chuẩn bị xong đầu đầy, đeo giỏ lên lưng, Hiếu Linh nói:

- Lập Hạ hôm nay đi cùng ta đi.

Tâm trạng bất an lần trước của Lập Hạ cô vẫn để ý đến. Cô dự tính khi an bài xong chuyện mua bán nấm, cô sẽ nói rõ thân thế cho toàn gia biết. Lần này đưa Lập Hạ đi chơi coi như là một phần an ủi hẳn.

Lập Hạ nãy ngày nay luôn để ý tỷ tỷ, thấy cô không dặn dò những câu kia nữa, cũng không còn ngăn người nữa thì có chút yên tâm, vui vẻ theo tỷ tỷ lên trấn. Đây là lần đầu tiên hẳn được cùng tỷ tỷ đi chợ a. Nơi đầu tiên cô đến hiển nhiên là Phúc Lạc Lâu. Tiểu nhị vừa thấy Hiếu Linh đến đã nhiệt tình chào đón:

- Phạm cô nương đến rồi, cô nương vào ngồi một lát. Chường quầy căn dặn khi nào cô nương tới phải báo ngài ấy một tiếng.

Hiếu Linh mỉm cười:

- Làm phiền tiểu nhị tỷ rồi.

Nói rồi, cô cùng Lập Hạ vào phòng khách chờ. Trên bàn đã bày sẵn một ít đồ ăn điểm tâm và trà. Lập Hạ lo lắng ngồi lại ghế mà đại tỷ bảo. Ánh mắt đảo nhìn khắp căn nhà. Hiếu Linh đưa cho hẳn một miếng điểm tâm rồi tự mình cầm ly trà lên uống một ngụm:

- Đệ thích thì cứ ăn. Điểm tâm của Phúc Lạc Lâu khá ngon đấy. Một lát đệ muốn đi đâu không?

Cô nói vì phân tán tư tưởng của Lập Hạ một chút. Lập Hạ chậm rãi ăn miếng điểm tâm, nghĩ nghĩ:

- Đệ cũng không có nơi nào cần đi, nhưng là nếu có thể gặp Minh ca một chút thì tốt biết mấy. Huỳnh ấy rời nhà chúng ta cũng đến mười ngày rồi.

Hiếu Linh đáp:

- Nếu đã vậy ta sẽ dẫn đệ chơi chợ một lát. Còn việc gặp Lưu Minh thì ta không hứa được. Hẳn là nam tử khuê các nhà phú thương, giờ hẳn là ở Hà phủ, không tiện ra đường, mà chúng ta cũng không dám đến Hà phủ làm phiền được.

Lập Hạ ăn một tiếng rồi tiếp tục chăm chú vào miếng điểm tâm của mình. Chưa đầy thời gian một ly trà, Lê chương quầy đã chạy tới, vừa vào tới cửa, nàng ta đã tươi cười hỏi:

- Hiếu Linh muội lần này là mang nấm đến chăng? Ta tính ngày tính giờ thì hẳn là đúng rồi.

Hiếu Linh mỉm cười, đứng dậy đón:- Làm phiền Ngọc Lan tỷ vất vả một chuyến rồi. Đúng là lần này ta mang số nấm lứa thu hoạch đầu tiên đến cho quý lâu. Số nấm này mới hái xuống sáng nay nên vô cùng tươi mới.

Vừa nói, cô vừa dỡ tấm vải phủ giỏ lên cho Lê chương quầy xem. Ngọc Lan nhẹ nhàng nâng lên một chùm nấm xem xét. Chùm nấm cầm lên mát tay, thơm mềm mượt, trắng ngà, thoang thoang mùi hương đặc trưng của giống nấm này. Mũ nấm nở rộng nhưng vẫn còn lốm gợn thân. Ngọc Lan nhìn nấm âm thầm gật gù: là nấm chất lượng thượng hạng a, còn tươi mới như vậy, đáng tiếc số lượng không nhiều lắm. Buông số nấm trong tay xuống rồi sai người đi lấy cân, Lê chương quầy trở về bàn khách, cười cười:

- Số năm này quả nhiên là chất lượng thượng hạng. Đáng tiếc là hơi ít lại không để được quá lâu, chỉ đủ cho chúng ta làm vài đĩa. Sau lần này thì khoảng bao giờ sẽ có đợt thu hoạch thứ hai?

Hiếu Linh cười như không cười, đáp:

- Nếu như Ngọc Lan tỷ nói lần năm này là thượng hạng, phải chăng nên đưa thiệp quảng cáo đến những nhà giàu có trong trấn về món ăn đặc biệt ngày hôm nay. Như vậy, chẳng phải quý lâu sẽ nắm chắc việc bán được số năm này với hiệu quả tốt nhất sao. Còn để có đợt năm thứ hai, ta cũng không dám nói chắc, trong khoảng 10-15 ngày nữa.

Trong lòng Lê chương quây như có sóng lớn khi nghe Hiếu Linh nói biện pháp quảng bá nhưng ngoài mặt lại thoáng như tiếc hận, chất lưỡi nói:

- Thật đáng tiếc, lâu như vậy mới có một lứa mới. Ta thật sớm hi vọng phía trên kia có tin tức về giống năm cho muối a. Chỗ năm này bốn lâu trả muối năm đồng một cân. Nếu muối có thời gian. Chúng ta ngồi bàn kỹ hơn về giao kèo mua bán năm.

Hiếu Linh gật đầu:

- Lần này lên trấn thực sự ta muốn hoàn thành xong giao kèo này, sắp tới mùa vụ bận rộn sợ rằng chúng ta khó thoát thân, hơn nữa với số lượng năm càng ngày càng lớn, ta hi vọng bốn lâu sẽ cho người tới chờ về.

Lê chương quây cười sáng khoái:

- Vậy thì quá tốt rồi. Giờ ta đưa muối và Lập Hạ tiểu đệ đến Hà phủ. Việc ký kết này ảnh hưởng quảng đại, là cơ hội phát triển rất lớn của Phạm gia lần Hà gia nên cần do gia chủ chúng ta làm việc với muối. Ta sẽ cho tiểu nhị về báo cho nhà muối một tiếng. Hôm nay nếu ta để Hiếu Linh muối bụng rỗng trở về thì Ngọc Lan ta không tránh khỏi bị khiển trách rồi.

Hiếu Linh thầm than trong lòng nhưng trên mặt vẫn giữ nét tươi cười, Aizzz... hôm nay chỉ sợ là phải say một trận rồi:

- Vậy thì ta cung kính không bằng tuân mệnh. Mong là Ngọc Lan tỷ trên bàn ăn nhường ta mấy phần.

Câu chuyện vừa ngưng vài giây thì người làm trong nhà bếp báo lại số lượng năm cân được. Tính toán ra, Hiếu Linh thu được 28 đồng. Cái này tỷ lệ lãi cũng quá nghịch thiên rồi. Cô còn nhớ số vải cô bỏ tiền mua để làm túi chỉ có hơn 3 đồng, các nguyên vật liệu khác tính tính cũng chưa đến 10 đồng đâu. Vậy mà một lứa năm bán ra đã thừa đủ để trả chi phí rồi. Con đường làm giàu này cô chọn không sai.

Hiếu Linh, Lập Hạ và Lê chương quây ngồi xe ngựa đến Hà phủ. Lập Hạ vừa hưng phấn vì lần đầu được đi chiếc xe xa hoa như vậy nhưng cũng lo lắng khi cùng ngồi trong một không gian hẹp với nữ tử xa lạ. Theo bản năng, hắn cố gắng thu nhỏ mình nép vào bên cạnh đại tỷ. Cho đến khi bàn tay to lớn của tỷ ấy vỗ nhẹ nhẹ lên đầu hắn khiến Lập Hạ an tâm không ít.

Rất nhanh, xe ngựa dừng lại trước cửa chính của Hà phủ. Hiếu Linh bước ra ngoài, nhìn đại môn gồm một cổng lớn và hai cổng nách hình vòm bề thế với cửa là những tấm gỗ nguyên khối được chạm khắc tinh tế thì không khỏi cảm thán. Hà phủ mới chỉ là một phủ lớn ở Tây Giai trấn mà thôi đã đồ sộ như vậy thì không biết những ngôi nhà trong Tây Đô thành hay thậm chí trong kinh thành sẽ có dáng vẻ ra sao nữa.

Hiếu Linh cô rất yêu thích những kiến trúc cổ. Nên khi nhìn thấy Hà phủ ngoài cảm thán chút ít, cô còn rất hứng thú với cảnh trí bên trong. Còn sợ hãi, choáng ngợp ư, xin lỗi, những cảm xúc đó không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Hà Phủ

Ngọc Lan dẫn hai tỷ đệ Hiếu Linh đi qua cửa nách vào trong. Ngay phía sau cánh cửa chừng vài mét là tấm bình phong lớn, sau đó là một chiếc hồ vuông xanh mướt lá sen. Con đường dưới chân lát sỏi chia thành hai nhánh đi vòng qua chiếc hồ để tới một cấu trúc nhà gỗ hình chữ U bao lấy chiếc sân nhỏ. Phía sau ngôi nhà là mấy thân cây lớn đổ bóng khiến cả chiếc sân đều mát mẻ. Phía sau nữa thì không thể thấy được vì đã có một tường bao kín, chỉ để một cánh cổng để đi lại.

Hai tỷ đệ được đưa thẳng tới gian chính giữa ngôi chờ. Toàn bộ gian chính được làm từ gỗ, có ba gian hai chái. Ngay giữa là mấy bộ bàn ghế dùng để tiếp khách. Hai bên là tủ sách, tủ trưng bày đồ quý, một bộ bàn ghế làm việc bên trái và một cái sập gu bên phải. Căn nhà này để tiếp khách là chính nên cảm giác thanh lãnh, thiếu hơi người. Hai chái nhỏ hai bên là nơi để chủ nhân nghỉ tạm hoặc làm những công việc riêng tư nên thường đóng kín. Cách xây nhà này là đặc trưng của những nhà giàu ngày xưa ở quê cô. Hiếu Linh cũng từng biết hai ngôi nhà như vậy nên không quá ngạc nhiên.

Lê chương quây đưa hai tỷ đệ đến Hà phủ, tuy vừa đi vừa nói không ít thứ râu ria nhưng vẫn để ý quan sát. Đệ đệ Phạm gia tuy rất ngạc nhiên và tò mò về mọi thứ xung quanh, nhưng lại rất quy củ im lặng đi phía sau tỷ tỷ của mình. Ánh mắt cũng chỉ tập trung nhìn thẳng mà không liếc ngang liếc dọc. Nhìn qua là một đứa trẻ được dạy dỗ tốt. Còn Hiếu Linh càng khiến nàng kinh ngạc. Thái độ ung dung kia, ánh mắt nhìn bao quát mọi thứ đầy thường thức mà không có chút dị sắc, bóng lưng thẳng tắp, bước chân bình thản không loạn. Nữ nhân danh môn thế gia cũng chỉ đến thế là cùng.

Rất nhanh sau khi trà bánh được đưa lên, một đoàn người nhẹ nhàng đi vào mà dẫn đầu là gia chủ Hà gia, Trần Văn Sương, Hiểu Linh và Lập Hạ đứng dậy nghiêng người chào hỏi. Trần Văn Sương mỉm cười lễ độ, nói:

- Làm hai tý đệ chờ lâu. Ta có công việc trong nội viện, nghe hạ nhân báo lại cũng mất chút thời gian mới có thể tiếp hai người.

Hiểu Linh mỉm cười:

- Hà gia chủ là người bận rộn. Chúng ta cũng không có chờ lâu.

Một lượt trà nước mới lại được đưa lên. Trần Văn Sương nhiệt tình mời khách:

- Hai tý đệ ném thử điểm tâm này một chút, là bánh cốm trái mùa. Chỗ nông trang nhà ta đưa lên ít cốm nên ta cho người làm thử.

Hiểu Linh thuận theo cầm một cái bánh thưởng thức rồi uống ngụm trà. Cô vẫn để ý Lập Hạ không quá tự nhiên khi ngồi đây, lại nhớ tới đệ ấy muốn gặp Lưu Minh thì nói:

- Làm phiền Hà gia chủ. Lưu Minh huynh vẫn tốt chứ. Nếu được, ta muốn cầu gia chủ để tiểu đệ ta gặp Lưu huynh một chút. Đứa trẻ này từ khi huynh ấy đi vẫn thường nhắc tới.

Trần Văn Sương cười:

- Xem ta này, tại sao lại quên chuyện này chứ. Để ta cho người dẫn Lập Hạ tiểu đệ. Minh nhi cũng thường nhắc đến mọi người. Mà Hiểu Linh muội lại xưng hô xa cách với ta rồi. Gọi ta Văn Sương huynh là được. Một lát hai tý đệ phải ở lại ăn cơm cùng chúng ta đó.

Lập Hạ thấy Hiểu Linh nhắc đến chuyện xin cho hắn gặp Minh ca thì rất hưng phấn nhưng lại có phần sợ hãi. Ngôi nhà lớn như vậy chắc chắn có rất nhiều quy củ. Hắn xuất thân nông thôn, nhờ đâu đắc tội người khác, nhờ đâu làm xấu mặt tý tỷ thì phải làm sao. Đột nhiên, hắn lại thấy tý tỷ vỗ đầu hắn:

- Không phải sợ. Đi chơi đi. Chỉ cần đệ lễ phép, đúng mực. Không cần phải cố gắng bắt chước bất cứ ai, là chính mình là được.

Lập Hạ vâng nhẹ một tiếng, liếc nhìn tý tỷ lạnh nhạt đứng đó mà vững tâm không ít. Hắn cúi chào Hà gia chủ rồi đi theo người hầu vào nội viện. Ủ... tuy tý tỷ nói hắn không phải bắt chước ai, nhưng hắn vẫn muốn giống tý tỷ một chút. Bóng lưng thẳng tắp, mắt nhìn thẳng, bước chân nhẹ nhàng không nhanh không chậm đi sau người dẫn đường rồi khỏi.

Nhìn theo bóng Lập Hạ biến mất khỏi tầm mắt, lúc này ba người mới bắt đầu bàn bạc cụ thể về giao kèo mua bán năm. Về cơ bản, Hiểu Linh muốn sau này Hà gia là người độc quyền phân phối năm cho cô. Phạm gia chỉ chịu trách nhiệm sản xuất năm và phơi năm. Việc này tuy rằng khiến Phạm gia có chút bó tay bó chân nhưng Hiểu Linh không quan tâm lắm. Cô không yêu thích giao tế. Việc cung cấp độc quyền cho Hà gia sẽ giúp cô giảm thiểu bớt những việc lắt léo chốn thương trường. Hơn nữa, nếu cô không ở, Phạm gia vẫn có thể đứng vững dựa vào Tiểu Đông, Lập Hạ. Chỉ cần họ nắm giữ phương pháp làm phơi năm không lộ ra ngoài, thì con đường làm ăn này chỉ có thể là Phạm gia độc tôn.

Trần Văn Sương lúc này chính thức nghiêm túc đánh giá con người Hiểu Linh. Một bản giao kèo với những quy tắc thương giới vô cùng chặt chẽ sau gần hai canh giờ thảo luận được xác lập. Con người này cực kỳ hiểu rõ thương trường, ánh mắt đặc biệt nhìn xa trông rộng. Nếu Phạm Hiểu Linh thực sự bước chân vào thương trường, chắc chắn sẽ nổi một hồi phong ba. Nhưng nàng ta lại phảng phất có tư thái của một văn nhân ẩn sĩ, không tranh với đời. Hiểu Linh này có quá nhiều điều bí ẩn.

0

Lập Hạ theo người hầu đi lòng vòng một hồi thì đến một sân tương tự như phòng lúc đầu được dẫn vào nhưng nhỏ hơn. Vừa tới sân, một tiểu thị đi lại, phúc thân hỏi:

- Luân thúc khỏe. Người đến có việc gì cần phân phó ạ.

Người dẫn đường cho Lập Hạ có vẻ thân phận không thấp trong đám người làm, gật gật đầu:

- Ta được lệnh của gia chủ đưa Phạm công tử đến thăm đường công tử. Người vào báo một tiếng.

Tiểu thị phúc thân lặn lội rồi rất nhanh rời đi.

Lưu Minh đang thêu đồ trong phòng, nghe thấy có Phạm công tử đến thăm thì ngay lập tức phân phó người làm chuẩn bị trà bánh lên rồi vội vã ra ngoài đón.

- Lập Hạ. Thực sự là đệ, ta còn tưởng mình nghe nhầm đâu. Đến, vào nhà rồi nói chuyện.

Lưu Minh dẫn Lập Hạ vào hẻm khuê phòng ngồi. Tiểu viện ở Hà gia phần lớn đều xây theo cấu trúc chữ U năm gian. Ba gian nhà chính và hai gian phụ song song nhau. Ba gian chính lại được ngăn cách thành thư phòng, nơi tiếp khách và khuê phòng. Hai gian nhà phụ thì một gian là nơi có phòng bếp nhỏ, chuẩn bị trà nước, gian còn lại là tịnh phòng.

Lưu Minh đưa vào tay Lập Hạ chút trái cây, cười vui vẻ:

- Thật tốt khi đệ đến thăm ta. Đệ ăn thử đi, đây là đào đầu mùa, đường ca vừa đưa sang cho ta hôm qua. Mọi người trong nhà vẫn khỏe chứ. Thời tiết mấy hôm nay nắng nóng, mọi người làm việc cần cẩn thận một chút. Ta mấy hôm vừa về được vài mẩu thêu, đệ cầm về thử một chút.

Lập Hạ mỉm cười nhìn Luru Minh, đáp:

- Cả nhà vẫn khỏe. Huỳnh khỏe chứ?

Luru Minh nhìn nụ cười nhẹ nhàng của Lập Hạ. Cả nhà vẫn khỏe... như thể hẳn chỉ là một thành viên xa nhà mà thôi. Như thể Phạm gia chính là nhà hẳn vậy. Một cảm giác ấm áp tràn ngập tim hân, lan tràn đến cả tứ chi bách hải. Nụ cười hẳn trở nên chân thật hơn bao giờ hết, chẳng còn chút cái gì gọi là chuẩn mực của nam tử phải có, nắm chặt lấy bàn tay của Lập Hạ, Luru Minh đáp:

- Ta vẫn khỏe.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Ăn Tiệc

Hiệu Linh day day trán ngả người trên chiếc ghế mây đang đưa một chút. Sau mấy tiếng thương thảo hợp đồng, mọi chuyện đã định xuống. Trần Văn Sương nhất quyết giữ cô lại dùng bữa. Nữ gia chủ của Hà gia không còn, nên cô muốn từ chối nhưng rốt cuộc cũng chịu thua. Còn một khoảng thời gian nữa mới dùng bữa nên cô được đưa tới một ngoại viện khác nghỉ tạm. Nơi này được trồng rất nhiều tre trúc lại có bày một bộ bàn ghế bên ngoài sân viện để ngắm cảnh nên Hiệu Linh tự mình an vị thích ý.

Một tiểu thị được phái theo hầu hạ cô mang đến chút trà và bánh đậu xanh rồi im lặng đứng một bên chờ cô phân phó. Hiệu Linh ngồi thẳng dậy, tự mình rót trà thưởng thức. Vừa thưởng thức trà, vừa thưởng thức bộ trà cụ tinh tế. Cả bộ trà cụ gồm bốn chiếc chén nhỏ xinh và một bình trà chỉ lớn hơn nắm tay một chút màu trắng thuần, trong như ngọc. Bộ trà cụ này giá trị không nhỏ lại được mang ra tiếp đãi cho thấy chủ nhà rất coi trọng vị khách là cô. Khỏe miệng Hiệu Linh bất giác cong lên thể hiện tâm trạng của bản thân. Không cần nói đến vụ làm ăn này mang đến cho Hà gia bao nhiêu cái lợi, chỉ tính đến những điều kiện chuyển giao rủi ro, thanh toán, giải quyết tranh chấp, quyền hạn của các bên được nêu rõ trong hợp đồng cũng đủ để cho bất kỳ ai đọc được phải đánh giá lại người làm ra nó rồi. Hiệu Linh cô bất chấp mọi thứ, lộ ra mũi nhọn của mình, làm ra bản hợp đồng này là để đảm bảo cho Phạm gia nếu không có cô chèo trống vẫn có thể dựa vào nó mà ấm no một đời. Đây là quân át chủ bài cô dành cho họ. Cũng đến lúc cô nên nói ra sự thật rồi.

Tự mình chìm đắm trong các cách nói làm sao để cho toàn gia nghe, Hiệu Linh bị gọi tỉnh bởi một giọng tùy thị:

- Phạm tiểu thư. Ngo thiện đã chuẩn bị xong, thỉnh mời tiểu thư theo tiện nô.

Hiệu Linh dần định thần, chậm rãi đứng dậy đi theo tùy thị vào nội viện. Vừa đi vừa không khỏi cảm thán cảnh sắc Hà Phủ. Cảnh phủ như chủ nhân của nó: xinh đẹp mà không phải diễm lệ, sạch sẽ trong sáng đem lại cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng. Cũng chính vì thấy Trần Văn Sương là người đáng kết giao, nên Hiệu Linh không ngại lộ mũi nhọn trước mặt hắn và cũng cầu hắn không cần để lộ bản hợp đồng kia ra bên ngoài. Người bằng hữu này, cô nhận.

Đi chừng một tuần trà rốt cuộc cũng tới nơi. Viện này lớn hơn khá nhiều, có lẽ là chính viện. Dù sao đây cũng là nội viện, hạn chế nữ khách đi vào, nên vừa đến cổng tò vò Hiệu Linh liền dừng lại, phân phó tùy thị đi cùng:

- Ngươi vào báo trước đi.

Tùy thị kia vốn định mở lời hướng vị khách dừng chân chốc lát để hắn vào bẩm báo thì đã nghe nàng ấy phân phó. Có chút ngạc nhiên khi nhìn trang dung người này rõ ràng là một nông phụ nhưng lại hiểu lễ nghĩa như vậy, hắn phúc phúc thân rồi nhanh chóng đi vào thông báo.

Không đầy vài phút, đích thân Trần Văn Sương ra đón Hiệu Linh đi vào. Vào đến nơi, đồ ăn đang được bày biện lên. Văn Sương đưa cô đến trước mặt một vị nam nhân trung niên, giới thiệu:

- Phụ thân, đây chính là Phạm tiểu thư, Phạm Hiệu Linh, tỷ tỷ của Phạm Lập Hạ công tử ngài đã gặp qua.

Hiệu Linh vừa nghe Văn Sương giới thiệu cô vừa cúi chào, đáp:

- Hà thái quân mạnh khỏe.

Hà Nguyễn thị nguyên là chính quân của mẫu thân Hà Gia Nghĩa. Là công công của Trần Văn Sương. Ban đầu, khi nghe hắn mời một vị khách là nữ nhân ngồi cùng ăn cơm, hơn nữa vị khách này theo ông tìm hiểu phong thanh thì chỉ là một nông phụ thì cô phản không hài lòng, bày sắc mặt cho Văn Sương xem. Nhưng khi nhìn đứa bé Lập Hạ kia, tuy lễ nghi không hề được dạy dỗ lại vô cùng trấn định lễ phép, hỏi dạ đáp vâng khiến ông không khỏi đánh giá lại. Giờ gặp được tỷ tỷ của Lập Hạ, phong độ ung dung quý nữ kia khiến Nguyễn thị không thể khinh thường. Ông mỉm cười:

- Phạm tiểu thư mạnh khỏe.

Trần Vân Sương giới thiệu nữ nhi và nhi tử của mình cho Hiểu Linh biết qua trước khi ngồi xuống bàn ăn. Hấn muốn nàng sẽ trở thành không chỉ là đối tác mà còn là bằng hữu của Hà gia. Hiện tại Ngọc nhi và Hiên nhi – hai nữ nhi của hấn còn quá nhỏ. Một thời gian nữa quan sát nhiều hơn tìm cơ hội, Vân Sương hấn muốn đưa hai đứa nhỏ của mình làm học trò của Hiểu Linh. Điều này đột nhiên xuất hiện và càng ngày càng vững chắc trong lòng hấn khi ngồi thương thảo cùng nàng ấy. Chính vì thế, Vân Sương gạt đi sự e ngại nam nữ hữu biệt cũng coi như không thấy sự không vui của phụ thân đại nhân mà dùng mọi cách giữ Hiểu Linh và Lập Hạ lại cùng ăn bữa cơm gia đình này.

Lập Hạ cùng Lưu Minh tiến vào sau cùng. Vừa nhìn thấy tỷ tỷ, Lập Hạ vui vẻ hô :

- Tỷ tỷ.

Ngay sau đó thì quay sang chào Hà thái quân và Hà gia chủ. Hiểu Linh nhếch miệng cười xoa đầu hấn. Gặp được Lưu Minh làm tinh thần đứa nhỏ vui vẻ không ít. Vậy cô cũng mừng.

Trần Vân Sương sắp xếp Hiểu Linh và Lập Hạ ngồi gần nhau và ngay bên tay trái hấn, bên phải hấn là phụ thân. Tiếp đến gần Lập Hạ là Lưu Minh rồi các nữ nhi, nhi tử của Hà gia đã có thể tự ăn uống. Tính ra, Hà gia có năm đứa nhỏ : ba nữ, hai nam. Trong đó, Ngọc nhi bảy tuổi và Hiên nhi ba tuổi là đích nữ, còn lại là một thứ nữ và hai thứ tử. Tuy là nói tự ăn uống, nhưng mấy đứa nhỏ vẫn được tùy thị hầu hạ cẩn thận.

Có lẽ sợ bọn cô không quen được hầu hạ, Vân Sương chỉ để tùy thị hầu cơm Hà thái quân, còn mấy người trẻ tuổi bọn hấn đều tự ăn uống. Bữa cơm nhà giàu quá ẩm đạm, quá khô khan. Mặc dù đồ ăn rất ngon nhưng cả không gian im ắng, thỉnh thoảng có một chút tiếng va chạm nhẹ của bát đĩa. Không khí này khiến món ăn có ngon cách mấy thì Hiểu Linh ăn cũng không vào, và cũng tạo cho Lập Hạ cảm giác lo lắng, không yên. Hiểu Linh cũng không đành nhìn Lập Hạ thấp thỏm mà không thưởng thức được những món ngon ở đây. Cô thỉnh thoảng sẽ chú ý hấn, gấp thức ăn cho hấn và nhỏ giọng nói : không phải sợ, có tỷ ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Dạo Chợ

Ăn trưa xong cũng tầm chính ngọ. Vốn Trần Vân Sương muốn giữ hai tỷ đệ ở lại nghỉ ngơi rồi chơi đến chiều hẵng về. Nhưng Hiểu Linh từ chối. Chợ trên trấn thường họp muộn tới 2,3 giờ chiều tức khoảng giờ Mùi là tan. Cô còn chưa đưa Lập Hạ đi chơi được chút nào. Sau lần này, chỉ sợ sẽ không còn lần khác nữa.

Lập Hạ đi sau cô, ánh mắt tò mò nhìn khắp nơi, nhưng cũng không dám ý kiến muốn xem chút gì. Hiểu Linh biết vậy nên dựa theo độ hứng thú của hấn mà kéo hấn tới những sạp hàng nhỏ. Hai tỷ đệ dừng chân trước một sạp bán đồ trang sức. Nam nhân nơi này cũng không tránh khỏi sự cám dỗ của cái đẹp a. Lập Hạ nhắc lên đặt xuống vài món đồ, nhỏ giọng cảm thán:

- Thực xinh đẹp..... Nếu Đông ca đeo sẽ rất đẹp... nếu Tiểu Hân đeo khẳng định là vô cùng khả ái... Cái này... cũng rất đẹp.

Hiểu Linh đứng cạnh, coi như không nghe thấy gì, nhưng vẫn chú tâm xem xem đệ đệ chọn những thứ gì. Cô rất hài lòng khi nhìn thấy Lập Hạ không chỉ xem cho mình, còn nhớ đến người thân trong nhà. Những đứa trẻ của Phạm gia được nuôi dạy rất tốt, chẳng hiểu tại sao lại mọc ung ra một bản thể như vậy. Hấn là cái này gọi là đua đòi bạn xấu, xã hội bôi đen người đi.

Người bán hàng thực sự vô cùng chuẩn mực. Hai tỷ đệ cô dùng chân ngắm nghía lâu như vậy cũng không hề phật lòng. Ban đầu còn có chút giới thiệu hết món này đến món khác, nhưng Hiểu Linh nghe đến phiền nên bảo nàng ta không cần nói nhiều.

Lập Hạ nhìn mãi mê một lúc cũng thấy đủ, lúc này mới chột dạ nhìn tỷ tỷ cùng người bán hàng. Hấn lựa loạn đồ của người khác, lại còn không tính mua thứ gì, hấn là sẽ khiến người bán hàng tức giận, cũng sẽ khiến tỷ tỷ khó chịu. Nghĩ đến đây, Lập Hạ sợ hãi, lùi lùi tới phía sau Hiểu Linh, nắm áo cô, nhỏ giọng:

- Tỷ tỷ.. ta sai rồi.

Hiểu Linh cười cười, lấy chút tiền trong tay ra, nói với người bán hàng:

- Bà chủ.. gói cho ta vài thứ này rồi tính dùm ta.

Hiểu Linh chỉ chỉ mấy món mà Lập Hạ nhìn qua nhìn lại nhiều nhất để bà chủ gói lại. Mấy món đồ cũng không đáng bao nhiêu, coi như là quà lần cuối cô tặng bọn họ đi. Nghĩ đến đây, lòng cô có chút nhói. Nhưng cô đã quyết thì dứt khoát không thay đổi.

Lập Hạ ngạc nhiên nhìn người bán hàng, lại quay sang nhìn Hiểu Linh :

- Tỷ tỷ... không cần mua nhiều như vậy. Một chút cho Đông ca, một chút cho Tiểu Hân là được rồi. Rất tốn kém...

Hiếu Linh xoa đầu hân :

- Chút này không có là gì. Máy thứ đó các đệ đeo hằng định đẹp mắt.

Tính tiền xong, cô đưa túi đồ cho Lập Hạ cầm. Hân cẩn thận nhìn nhìn một chút rồi ngẩng đầu nhìn Hiếu Linh, cười :

- Đệ chắc chắn Đông ca, Tiểu Hân đeo sẽ rất đẹp mắt.

- Cả đệ cũng rất xinh đẹp.

Hiếu Linh bồi thêm một câu phía sau khiến Lập Hạ ngượng ngùng đỏ mặt cúi đầu.

- Kế tiếp, đệ có muốn ăn vặt gì không : khoai tây, quẩy, bánh rán... hay chút đồ khô: hường dương, hạt bầu, hạt bí linh tinh gì đó. Hay là tối nay có muốn ăn thêm đồ gì hay không.

Hiếu Linh dặt tay Lập Hạ tiếp tục ngó nghiêng phố phường, vừa lải nhải vài câu. Cô xưa nay không phải là người thích nói chuyện. Khi đi làm, các chị trong phòng cũng cảm râm cô quá ít nói rồi. Nhưng cô chỉ đáp : người nói cần có người nghe, mọi người nói, em nghe được rồi. Nên sau này, nếu hứng thú đề tài nào đó, cô liền xen vào vài câu, còn nếu không thì cũng không ai thắc mắc lắm.

Tuy Lập Hạ lắc đầu quây quây không cần mua, nhưng rớt cuộc trên đường, Hiếu Linh cũng lượm lặt không ít đồ ăn vặt.

Lập Hạ nhìn tỷ tỷ mua đồ vì người nhà ăn chơi mà không hề nhú mảy thì thực sự rất cảm động. Hôm nay đi cùng tỷ tỷ, hân đã được ăn, được chơi rất thỏa thích rồi. Nghĩ đến đây, chợt nhớ ra ở nhà còn không được ăn ngon như hân hôm nay đâu. Thịt thì tỷ tỷ vẫn thỉnh thoảng mua cho cả nhà ăn, nhưng là gà thì lâu lắm rồi mọi người chưa được nếm qua. Hân không yêu cầu những thứ kia, tỷ tỷ còn mua. Vậy hân có nên thử cầu tỷ tỷ mua gà về ăn hay không ? Suy nghĩ một hồi, Lập Hạ ngập ngừng túm áo Hiếu Linh kéo lại :

- Tỷ tỷ... chúng ta có thể mua gà về ăn không ? Ngày hôm nay đệ được ăn rất ngon rồi. Nhưng là mọi người cũng lâu lắm không được ăn rồi.

Hiếu Linh cười, theo thói quen xoa đầu hân, đáp :

- Vậy tốt, chúng ta đi mua gà về ăn.

Nói rồi, hai tỷ đệ đi tới khu vực chuyên bán động vật ở chợ xem một chút. Trước đây, Hiếu Linh cô có một hứng thú dạo dạt đó là theo sau lưng mẹ đi chợ, xách đồ và hỏi đông hỏi tây. Hỏi làm sao chọn được gà ngon, hỏi làm sao phân biệt các loại cá, loại nào thì ngon.. vân vân... Mẹ cô là một người rất rành trong những vấn đề này, nên cho dù cô học được chút da lông thì khi đến chỗ làm cũng trở thành bác học.

Dừng chân ở chỗ bán gà, Hiếu Linh ngó qua một lượt rồi quyết định chọn ở người bán gà to nhất. Gà nơi này vốn ăn rau cỏ là chính nên đa phần không béo, cũng không to lắm, chỉ tầm 2 cân. Nhà cô ăn một con chắc đủ rồi. Hiếu Linh chọn một con rồi nhờ chủ trói lại.

Khi mới mua xong, ánh mắt Hiếu Linh bị thu hút bởi một cậu bé nhỏ nhỏ ngồi thu lu bán chó con, trong lòng còn ôm một con khác. Hiếu Linh là người không ưa trẻ con, nhưng đặc biệt yêu thích nuôi chó mèo. Cũng có thể từ bé, nhà cô luôn có nuôi chúng. Ừ. Nuôi một hai con chó giúp canh cửa cũng tốt, nghĩ đến đây, cô rào bước đi về phía đứa bé kia.

Đứa bé kia đột nhiên có người ngồi xuống đối diện thì có chút giật mình, cúi đầu, nhỏ giọng hỏi :

- Ngươi muốn mua chó con sao ? Đại phụ thân ta nói, bán 1 đồng một con.

Hiếu Linh nhìn nhìn mấy con chó nhỏ. Cả bọn có chút nhỏ gầy, nhưng khá có tinh thần, lại không sợ người lạ, mở to đôi mắt nhìn cô. Lũ nhóc này lông có chút xám, xem chừng khi thay lông sẽ là màu vàng. Hiếu Linh quay sang hỏi Lập Hạ đang ngồi xôm bên cạnh :

- Lập Hạ, đệ xem nên chọn con nào ? Ta muốn hai con về giữ nhà a.

- Tỷ... tỷ thực muốn nuôi chó sao ?

Lập Hạ ngạc nhiên hỏi. Hiếu Linh gật đầu :

- Ân. Ta còn muốn nuôi mèo. Mỗi thứ một đôi. Nhà đạo này hình như bắt đầu có chuột rồi. Đáng tiếc ta nhìn không thấy người bán.

Đứa trẻ kia nghe thanh âm của Lập Hạ liền ngẩng đầu, ánh mắt ngạc nhiên hỏi:

- Lập Hạ, là ngươi a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Chuyện Bát Quái

Lập Hạ nghe thấy thế liền nhìn đứa nhỏ đối diện, thốt lên :

- Là Gia Khang a...

Hiểu Linh nhìn sang Lập Hạ, hần liền hấp tấp giải thích :

- Tỳ... đây là Trần Gia Khang, con thứ hai của Trần thôn trưởng. Hần hơn ta một tuổi.

Hiểu Linh nhú nhú mày, thời đại nam tử dễ dàng bị bắt cóc thế này, sao có thể để một đứa trẻ 10 tuổi ra đường như vậy. Lập Hạ cũng lấy làm lạ tại sao Gia Khang lại ở đây. Trong mấy đồng bạn gần tuổi, Gia Khang là người tính cách dễ chịu nên Lập Hạ trước đây cũng hay tìm hần chơi. Sau này, hần phải phụ Đông ca việc nhà, nên cũng ít ra ngoài. Gần đây cũng không gặp Gia Khang bên ngoài, mà đến nhà thôn trưởng thì Lập Hạ có chút không muốn. Hần hỏi :

- Lâu lắm rồi không gặp ngươi, ngươi bận rộn sao ? Ngươi đi một mình hay đi với ai khác ? Tại sao lại ngồi một mình ở đây bán chó con a.

Đứa nhỏ kia gặp được người quen thì cũng bớt sợ hãi, đáp :

- Đại phụ thân kêu ta phụ giúp chuyện nhà, nên thực không rảnh lắm. Đôi lúc có chạy qua nhà đường ca ngồi một chút, cũng nghe đường ca nhắc tới ngươi nhưng không gặp lần nào. Đại phụ thân kêu ta đi bán chó con... ta.. đi đến một mình. Ngươi dạo này khỏe không ?

Hiểu Linh chăm chú nhìn mấy con chó nhỏ. Ở quê nhà cô, chó con, mèo con phần lớn là tặng nhau, người nhận đưa chút tiền cho chủ cũ của con chó gọi là mua vía may mắn. Thì cái thời đại mà người còn không đủ ăn này, mấy ai đi mua chó đâu. Cái này hình như có phần cố ý làm khó. Nhưng đó là chuyện nhà người ta, Hiểu Linh cô cũng không rảnh quan tâm. Cô cũng coi như không nghe thấy câu chuyện của hai đứa nhỏ :

- Ngươi rảnh rồi qua nhà ta chơi nhé.

- Tỳ tỳ ngươi cho phép hay không ? Ta sang khiến ngươi không làm được việc, liệu có bị mắng không ?

Gia Khang hạ thấp giọng hỏi, ánh mắt trông chừng nữ nhân đang mãi nghịch mấy con chó con. Lập Hạ cười cười, cũng nhỏ giọng đáp :

- Ngươi yên tâm. Tỳ tỳ ta bây giờ tốt lắm. Tỳ ấy sẽ vui khi bằng hữu của bọn ta đến chơi.

Gia Khang cười :

- Ân... vậy rảnh rồi, ta sẽ qua thăm thăm với ngươi.

Nói đến đây, Lập Hạ vẫn lo lắng Gia Khang một thân một mình ở trấn bán hàng, hần chạy lại chỗ tỳ tỳ nhỏ giọng :

- Tỳ tỳ... Gia Khang rất đáng thương. Chúng ta có thể giúp hần bán xong mấy chú chó con rồi cùng về được không ?

Hiểu Linh thấy đệ đệ lương thiện thì cảm thấy khá tốt. Nhưng nếu lương thiện mà để cho ai nhờ vả thứ gì đều hết mình đi làm, không suy nghĩ trước sau thì không thể được. Cô cười mà không cười, hỏi hần :

- Đệ nghĩ, nếu Gia Khang đứa nhỏ đó không gặp được chúng ta mua, thì sẽ thế nào ?

Lập Hạ không ngờ tỳ tỳ sẽ hỏi ngược lại hần như vậy. Nhưng tỳ ấy không có vẻ gì là tức giận cả. Hần nghĩ nghĩ một chút, đáp :

- Đệ nghĩ... hần là ... bán không được. Xưa nay cũng không có người đi bán chó mèo. Cũng chỉ tặng nhau mà thôi.

Hiểu Linh lại tiếp tục :

- Nhưng hần biết mang chó con lên trấn bán là một suy nghĩ không tồi. Trên trấn hần sẽ có người mua. Nhưng chợ cũng sắp tan, sẽ không có người ghé qua chơi nữa, nên hần là không bán tiếp được.

Xong cô quay sang hỏi Gia Khang :

- Ngươi đã bán được con nào chưa? Bây giờ có muốn về cùng chúng ta? Lần sau lên trấn, ít nhất là nên đi theo phụ thân ngươi, đi như vậy không an toàn. Nhớ kỹ chưa?

Gia Khang hàm hàm hồ hồ gật đầu :

- Ân.. ta đã biết... Hiểu Linh tỳ. Tỳ... còn muốn lấy chó con không ?

- Đương nhiên là ta muốn. Đáng tiếc, ở đây không có mèo. Ta còn muốn một đôi mèo.

Hiếu Linh đáp. Cô lấy hai đồng đưa cho Gia Khang rồi ôm hai con chó mình thích lên. Gia Khang thấy cô ôm tới hai chú chó thì ánh mắt vui vẻ, nhoeo miệng cười. Đột nhiên hắn cảm thấy đại tỷ nhà Lập Hạ cũng không có đáng sợ như người ta vẫn nói. Tỷ ấy có vẻ rất thích chó mèo. Hắn đánh mắt về phía chú chó khi nãy vẫn được hắn ôm trong lòng. . . Có lẽ, tỷ ấy sẽ sẵn lòng chăm sóc cho nó đi. . . ngay cả mèo tỷ ấy còn muốn một đôi. . . Vậy nuôi thêm một con chó hắn là không thành vấn đề. Hắn hít một hơi thật sâu, cố lấy hết dũng khí, ngẩng mặt nhìn Hiếu Linh, nói :

- Hiếu Linh tỷ. Ta biết có nhà có mèo con. Ta sẽ nói cho tỷ biết. Nhưng tỷ có thể giúp ta chăm sóc Bụi Bụi được hay không ? Nó rất đáng thương.

Hiếu Linh nhướn mày, hỏi lại :

- Bụi Bụi ?

Gia Khang nhanh chóng ôm lấy chú chó nhỏ, thận trọng, nâng niu đưa tới trước mặt Hiếu Linh, nói :

- Đây là Bụi Bụi. Nó rất đáng thương, khi sinh ra đã tật một chân. Đại phụ thân không cho ta nuôi nó, kêu nó tốn cơm gạo, lại không thể ra tiền. Nhưng là Bụi Bụi rất ngoan ngoãn, nó ăn cũng không nhiều. Hiếu Linh tỷ, tỷ có thể chăm sóc nó được không ? Đồ ăn của nó, ta sẽ mang sang. Tỷ cho nó một chỗ trú chân được không ? Ta sẽ chỉ cho tỷ nhà có mèo mà.

Giọng điệu đura nhỏ ban đầu là thương lượng, nhìn thấy thái độ Hiếu Linh không chút thay đổi thì dần trở thành cầu xin rồi. Hiếu Linh nhìn chú chó nhỏ một chút. Nó đặc biệt có tinh thần, đôi mắt cũng rất nhanh nhẹn thông minh, nhưng biểu hiện lại như vô cùng chờ mong cô chấp nhận nó, rất đáng thương. Haizz. . . Hiếu Linh cô lại mềm lòng. Cô luôn không chịu nổi sự đáng thương của lũ nhóc này. Nuôi thì nuôi đi. Cô vươn tay ôm lấy con chó nhỏ, đáp :

- Ta sẽ nuôi nó. Cũng không cần đệ đưa đồ ăn cho nó đâu. Nếu rảnh, đệ có thể sang chơi với Lập Hạ và bọn chúng.

Gia Khang mừng rỡ, cười, lớn giọng đáp :

- Ân. . . cảm ơn Hiếu Linh tỷ.

Hắn đã nói rồi mà. Một người yêu thích chó mèo, làm sao có thể là người xấu được chứ. Bụi Bụi có nhà rồi. Hiếu Linh thu xếp một chút cho ba chú chó nhỏ, đáp :

- Cũng nên về thôi.

Về đến nhà, mọi người đều ngạc nhiên khi Hiếu Linh đem về 1 con gà lớn và tới ba chú chó nhỏ. Khi nghe là chó do đứa trẻ Gia Khang kia đi bán, Lư thị không khỏi thở dài, nói :

- Đứa trẻ đó cũng tội. Vì sinh nó mà Hồ Hải Giang cả mười năm nay cũng không thấy hoài vọng lại nên có phần lạnh nhạt với nhi tử này. Hà Vân thì may mắn sau bao năm không sinh được, cuối cùng cũng có một nữ nhi. Nên hắn chường mất một nữ, một tử của Hải Giang sinh. Có điều trưởng nữ được Trần thôn trưởng coi trọng, nên Hà Vân kia cũng không dám quá phận nhiều. Nhưng đứa trẻ Gia Khang này, là con trai, lại không được mầu thân, phụ thân ruột đẻ ý nên lắm khi trở thành nơi trút bực tức.

Hiếu Linh ngồi bên cạnh vật lông gà coi như nghe toàn bộ những lời cảm ràm của Lư thị. Bất quá là sở thích của nam nhân a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Bữa Tối

Bữa tối dọn lên. Mọi người lục tục ngồi vào vị trí quen thuộc của mình. Hôm nay nhà có thêm đĩa thịt gà luộc to nhất đặt ở giữa. Hiếu Linh liền theo thông lệ gấp nắp phần đùi được chặt cho nấy nam nhân trong nhà, rồi nói :

- Mọi người dùng bữa thôi.

Cả nhà bắt đầu dùng bữa, Lập Hạ liền gấp miếng đùi gà chuyển sang bát Tiểu Hàn. Tiểu Hàn quay sang nhìn hắn khó hiểu :

- Nhị ca ??

- Đệ ăn đi. Hồi trưa ăn cơm ở Hà phủ, đồ ăn ngon ta được ăn rất nhiều rồi.

Lập Hạ cười cười nói. Tiểu Hàn nga một tiếng rồi tiếp tục xử lý miếng gà của mình. Cũng lâu lắm rồi nhà hắn không ăn thịt gà đâu. Từ lúc nhị ca về đã kể

cho hấn cùng Đông ca và Lưu thúc rất nhiều thứ mới lạ, tính xảo ở Hà Phủ và cả tình hình của Minh ca ca nữa. Hấn cũng rất yêu thích mấy chú cún con mà tỷ ty mang về. Nghe nhị ca nói : đó là mấy chú chó nhà Gia Khang ca ca. Nghĩ nghĩ, Tiểu Hân muốn đặt tên cho hai chú cún còn lại. Nhưng hấn cũng nên hỏi ý kiến tỷ ty một chút. Hấn hào hứng nhìn qua tỷ ty thì giật mình hoảng hốt khi thấy gương mặt âm trầm, do dự cùng cái nhũn mày rất chặt của tỷ ấy. Là có chuyện gì sao ? Tiểu Hân kéo nhẹ áo Hiểu Linh, nhẹ giọng hỏi:

- Tỷ tỷ ?

Hiểu Linh đang chìm đắm trong những ngôn ngữ sắp phải nói với mọi người, khi nhận thấy Tiểu Hân kéo áo mình thì có chút không kịp điều chỉnh lại tâm lý, lạnh nhạt đáp :

- Ân... có chuyện gì sao ?

Cách trả lời của tỷ ty khiến Tiểu Hân bối rối rồi. Bình thường, tỷ ấy nói chuyện cũng không mấy cảm xúc, nhưng hấn chưa từng thấy một giọng điệu lạnh băng như đang nói chuyện với người xa lạ như vậy bao giờ. Hấn không biết có nên tiếp tục nói hay không.

Lúc này, tiếng Tiểu Đông vang lên :

- Thê chủ. Số sẵn mỳ kia cây lên cũng khá tốt rồi, chúng ta khi nào thì lên núi trồng ? Lúa đợt này cũng ra bông, ta nghĩ nên chú ý hơn một chút, sợ là phải chăm ra bắt sâu bọ, châu chấu các loại, phòng trừ chúng lan thành dịch thì không được.

Hiểu Linh nhớ đến số cây cần trồng kia, ít nhất chắc phải mất một ngày làm trên núi rồi. Cô gật đầu, đáp :

- Ừm. Vậy ngày mai chúng ta bứng cây lên núi trồng đi. Nhanh cũng mất nguyên ngày rồi. Người chuẩn bị chút cơm nắm, đồ ăn khô và nước ngày mai cùng ta lên núi.

Lưu thị thấy Hiểu Linh không tính để mình cùng đi làm thì nói :

- Ta cũng lên núi phụ hai đứa. Thêm người thêm sức a. Ở nhà chỉ có đàn gà cần chú ý một chút. Lập Hạ cũng biết nấu ăn, sẽ lo liệu được thôi.

Hiểu Linh vốn không muốn Lưu thị vất vả. Trời nắng mưa hè lên núi cũng không dễ dàng. Nhưng nghĩ đến sau hôm nay, tất cả sẽ biết về thân thế của cô, sợ rằng nếu chỉ mình cô đơn độc với Tiểu Đông, hấn lại càng không thoải mái. Cô gật đầu.

- Vậy ngày mai nhạc phụ lên núi cùng chúng ta vậy.

- Lập Hạ và Tiểu Hân ở nhà đề ý nhà cửa, đừng để lũ gà vào vườn rau. Các đệ gọi bằng hữu đến chơi cho vui. Chú ý lũ cún con. Tụi nó mới dòi chó ba sợ là sẽ phiền phức một chút.

Trả lời Lưu ba xong, Hiểu Linh quay sang phân phó hai huynh đệ.

Tiểu Hân còn hơi e ngại ban nãy, thấy đại tỷ khôi phục lại như bình thường, lại có nhắc nhở bọn hấn về mấy chú cún con thì hứng trí bừng bừng gật đầu:

- Ân... bọn đệ sẽ ngoan, sẽ chiều cổ tốt lũ gà và mấy con chó nhỏ. Đại tỷ, chúng ta có nên đặt tên cho mấy con chó con hay không. Ta thấy nhà Trần thôn trưởng gọi con chó ba là Tiểu Hắc, nhưng là ta thấy cái tên đó chẳng đặc biệt chút nào.

Hiểu Linh nhìn Tiểu Hân hưng phấn nhưng lại thấy đau nhói trong tim. Sau tối nay, chỉ sợ nụ cười ấm áp kia, ánh mắt sùng bái kia, cả giọng nói nài thanh nãi khí rằng: tỷ ty ta là người thông thái nhất ấy sẽ không còn dành cho cô nữa. Nhìn lại tất cả mọi người. Không hiểu từ lúc nào, cô đã quen với một Tiểu Đông luôn nhẹ nhàng quan tâm nhưng cũng không kém phần ương ngạnh khi đứng ra bảo vệ cái gia đình này, một Lập Hạ nhu thuận rất ít khi dám đưa ý kiến của bản thân nhưng cũng cực kỳ thông minh, một Tiểu Hân nhỏ bé tràn đầy sức sống và Lưu ba với nụ cười hiền chân chất, tận tảo lo toan. Nhưng là trong tim cô, hình ảnh gia đình cô vẫn luôn in đậm. Ba cô cao gầy, nói rất nhiều cũng rất vui tính, đôi khi rất cứng chiều cô con gái là cô nhưng cũng lắm khi xem cô như một đứa con trai mà nuôi dạy. Liệu có người cha nào khi con gái yêu về nhà thì vào bếp nấu đồ ăn ngon rồi sai phái đứa con trai: Mày đi mua bia về cho chị uống kia... Khiến cả nhà dở khóc dở cười. Mẹ cô thì thấp và mập mạp, rất vui vẻ hào sảng, giọng hát rất hay và cũng rất kiên cường. Khi ba cô phát hiện bệnh nan y, trên khuôn mặt mẹ vẫn luôn có nụ cười, tỉ mỉ chiều cổ ba cô, cho dù trong lòng rỉ máu. Còn đứa em trai kém cô bốn tuổi, hấn tình cảm, chu đáo, hiền lành và vui tính. Hai chị em như hai người bạn, hai anh em, hợp nhau từ sở thích ăn uống, vui chơi...

Tiểu Hân thấy Hiểu Linh lại ngắt người thì khẽ hỏi:

- Tỷ tỷ... tỷ đang nghĩ ra tên cho bọn cún con sao?

Hiểu Linh nhìn đứa nhỏ đang háo hức theo dõi cô. Thôi. Cô còn làm được gì cho gia đình này thì cô sẽ cố hết sức vậy.

- Vậy gọi chúng là Rếch và Bắc đi. Con chó bị tật chân tên là Bụi rồi. Để đặt tên cho con cún nào thì phải gọi đúng tên nó. Dần dần, nếu không gọi đúng tên, chúng sẽ không thêm phần ứng.

Tiểu Hân ngạc nhiên:

- Nha... tên là Rếch Rếch và Bắc Bắc sao. Hai tên này thực rất đặc biệt. Sao tỷ có thể nghĩ ra vậy?

- Đó là tên hai con chó rất thông minh và trung thành. Khiến ta rất ấn tượng mà thôi. Để chú tâm ăn đi, đồ ăn nguội rồi.

Hiệu Linh trả lời bằng quơ rồi hạ đầu. Cô không muốn tiếp tục chìm đắm trong không khí gia đình êm ấm này nữa. Nó sẽ khiến cô nhụt chí mất.

- Ta ăn xong rồi. Mọi người ăn xong, dọn dẹp. Sau đó, ta có mấy chuyện quan trọng muốn nói.

Nói xong, cô đi thẳng ra sân, không chút để ý toàn gia ngơ ngác nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Nói Chuyện

Không khí có chút ngưng trọng. Mọi người dọn dẹp xong, chỉ để lại ngọn đèn nhỏ leo lét trong nhà chính rồi quây quần ngồi hóng gió ngoài sân. Đó đã trở thành thói quen hàng ngày sau bữa tối. Ở đó, những câu chuyện thường ngày, chút chuyện lông gà vô tội trong làng là những chủ đề thường gặp khi toàn gia nghỉ ngơi trước khi đi ngủ, thay vì trước đây ngồi thêu thùa, may vá. Nhưng hôm nay, Phạm gia đã tề tựu đủ, nhưng lại chỉ nghe tiếng lách cách rót trà, tiếng quạt mo nhẹ nhàng phe phẩy một chút và tiếng ếch để thay phiên nhau.

Dưới ánh trăng mờ mờ, không đủ để nhìn thấy cảm xúc của mỗi người, Hiệu Linh cảm thấy mình mới đủ dũng khí để nói chuyện. Cô nhấp một ngụm trà xanh, nhàn nhạt nói :

- Ta có chuyện cần nói với toàn gia. Mọi người cần nghe cho kỹ và khắc sâu những gì ta dặn. Thứ nhất, về sản mị. Ta không muốn nói cho toàn thôn dân về loại lương thực này bởi vì bản chất sản mị có độc. Sản mị sản lượng rất cao, mọi người nếu trồng được sẽ không còn lo đói nữa. Nhưng là nếu không xử lý đúng cách, sản mị có thể độc chết người. Khi đó, ân đức đầu chưa thấy, nhưng tai họa chắc chắn sẽ đổ xuống Phạm gia. Vì thế, Phạm gia không thể là nơi bắt đầu của sản mị được. Cả nhà rõ chứ.

Hiệu Linh dừng lại trong chốc lát để nhìn thấy những cái gật đầu, ánh mắt hướng về cô, rồi tiếp tục :

- Thứ hai, về nấm sò. Hôm nay, ta đã ký kết với Hà gia về thu mua nấm và phơi nấm. Hà gia sẽ phụ trách độc quyền thu mua. Phạm gia chỉ phụ trách làm ra nấm và phơi nấm. Về phía dân làng, sẽ nói rằng chúng ta làm thuê cho Hà gia. Vì thế, không cho phép bất kỳ ai tiết lộ phương thức làm phơi nấm ra bên ngoài. Chúng ta có thể cho dân làng trồng nấm mua phơi từ Phạm gia. Nếu trồng với sản lượng lớn, bắt buộc phải ký khế ước bán cho Hà gia mới được. Đã rõ.

Lại một lần nữa, những cái gật đầu, những tiếng vâng nhẹ vang lên. Hiệu Linh nhìn toàn gia thật lâu, rồi rũ mắt xuống. Rốt cuộc cũng đến :

- Chuyện cuối cùng ta muốn nói... Từ ngày bị thương tình dậy, ta linh hồn đã không là của Phạm Hiệu Linh – thê chủ, tỷ tỷ của các người nữa... Ta vốn không thuộc về thế giới này, cũng có bản thân thân thể. Đột nhiên sau một trận sốt tình dậy thì thấy ở đây rồi... Ta cũng không biết tại sao mình đến đây và linh hồn của nàng ta thì đi đâu.

Hiệu Linh dừng lại trong phút chốc. Nhưng tất cả vẫn im lặng. Cô bất đắc dĩ tiếp tục:

- Ta không biết tại sao bản thân lại đến đây. Nhưng là ta sẽ không hại bất kỳ ai... Sau ngày mai... ta sẽ lên trấn... nếu các người không thể chấp nhận ta... ta sẽ không trở về... Phạm gia sẽ càng ngày càng tốt lên. Các người có thể nói với bên ngoài, ta đi làm thuê. Thành thạo, ta sẽ đào qua một chút. Sẽ không để người khác nghĩ rằng toàn Phạm gia chỉ còn nam nhân, trẻ nhỏ mà bất nạt, hiếp đáp các người... Ta yêu quý gia đình này, chính vì thế ta quyết định nói ra sự thật. Ta không muốn giữa ta và những người ta quan tâm có vết nứt gì dù là nhỏ nhất. Các người... đã biết... nên... hãy suy nghĩ xem có thể tiếp nhận ta hay không? Và nếu bản thể Phạm Hiệu Linh trở về, các người sẽ như thế nào? Còn Tiểu Đông, là ta có lỗi với người. Ta sẽ dùng hết sức khiến người có một cuộc sống vô ưu. Nếu người có người thương, ta sẽ sắp xếp giả chết đi biệt tích để người có thể đường hoàng tái giá...

Hiệu Linh dừng lại. Cô không biết phải nói gì tiếp theo nữa. Mọi thứ xung quanh rơi vào im lặng. Nhưng trong lòng mỗi con người ở đây lúc này lại như sóng cuộn trào.

Tiểu Đông ngơ ngác nhìn nàng. Toàn thân hần trần động khi nghe nói nàng căn bản không phải thê chủ của mình. Hần vốn cảm thấy kỳ lạ, tại sao một người có thể thay đổi toàn bộ như vậy cho dù là mất đi trí nhớ. Lời nói của thê chủ, à mà không, có lẽ hẳn không thể gọi nàng ấy như vậy nữa. Lời nói linh hồn nàng không phải Phạm Hiệu Linh vừa vặn có thể giải thích hết thảy, nhưng lại là lời nói mà hẳn không muốn tin tưởng nhất. Nàng ngồi đó, cúi đầu nhìn chiếc chén xoay nhẹ trên tay, không nói chuyện lại khiến hần khổ sở không biết phải làm sao.

Lập Hạ bắt giác như thấy cái gì đó bóp ngẹt trái tim hần. Tỷ tỷ nói nàng không phải tỷ tỷ của bọn hần. Tỷ ấy sẽ phải ly khai nơi này. Hần hoảng sợ, hần không muốn. Hần từng hỏi tỷ sẽ không rời xa bọn hần chứ. Tỷ ấy đã trả lời: nếu cả nhà vẫn còn chấp nhận ta, ta vẫn sẽ ở lại. Hần muốn giữ tỷ ấy lại, không thể để tỷ ấy đi được. Nhưng là hần có quyền đó sao, hần có thể sao?

Tiểu Hân ngơ ngác bước đến, đặt tay hần lên tay Hiệu Linh:

- Tỷ tỷ... người nói gì vậy... người đang nói đùa đúng không... đừng làm Tiểu Hàn sợ.

Hiệu Linh nhìn Tiểu Hàn hoảng sợ, cười khổ, đáp:

- Ta không nói đùa. Thực sự, linh hồn ta không phải tỷ tỷ của đệ. Đệ sợ ta sao?

- Ta.... Ta....

Tiểu Hàn vô thức rút tay lại, lắp bắp không biết phải nói thế nào. Cảm thấy bàn tay mình đột nhiên trống rỗng khiến Hiệu Linh cảm thấy tim mình cũng chìm xuống một nhịp. Một đứa trẻ như Tiểu Hàn còn không thể chấp nhận cô thì cô còn nên hi vọng không đây.

Người có phần bình tĩnh nhất ở đây là Lưu thị. Ông là người tín Phật. Tuy nghe Hiệu Linh nói khiến ông ngạc nhiên rất lớn nhưng không khiến ông sợ hãi. Mọi việc trên thế gian đều có nhân quả, đứa trẻ này được đưa tới đây chắc chắn cũng có nguyên nhân của nó. Hơn nữa, từ ngày nàng đến, mọi thứ càng ngày càng tốt lên thì chỉ có thể nói nàng là phúc tinh của bọn họ. Tại sao phải sợ hãi chứ. Nhưng là cho dù ông không phản đối sự có mặt của nàng thì việc có thể chấp nhận nàng ở Phạm gia hay không lại không phải do ông quyết định. Dù sao, Lập Hạ, Tiểu Hàn mới là đệ đệ của Phạm Hiệu Linh mà con trai ông là phu lang phải sống cả đời cùng nàng ấy. Nhưng cũng không thể để câu chuyện im lặng như vậy được, ông hỏi:

- Vậy... nếu con nói bản thân mình vốn không phải Phạm Hiệu Linh, thì con là ai?

Hiệu Linh ngẩng đầu nhìn Lưu thị một chút, cân nhắc những gì nên nói rồi chậm rãi trả lời:

- Ta tên cũng là Phạm Hiệu Linh, 25 tuổi. Gia đình còn có cha mẹ và 1 đệ đệ...

- Hai mươi lăm tuổi... con đã có phu lang sao? Hoặc là đã có hôn phu?

Không kịp nghe Hiệu Linh nói hết câu, Lưu thị ngay lập tức hỏi. Nếu đứa nhỏ này có phu lang rồi, thì con ông phải làm thế nào đây.

Hiệu Linh đáp:

- Còn không có. Ở nơi ta sống, nam nữ 25- 27 tuổi chưa lập gia đình là chuyện bình thường.

Lưu thị thở phào. Vậy là tốt rồi. Ông cũng chưa biết nên hỏi gì tiếp theo. Hiệu Linh đánh mắt nhìn Tiểu Đông, Lập Hạ lúc này vẫn lăm vào trầm mặc. Cô tự cười khổ. Vốn biết kết quả sẽ là như vậy, người chờ là được rồi, không phải sao? Cô đứng dậy, nói:

- Mọi người đi nghỉ sớm đi. Ngày mai còn bận việc.

Hiệu Linh trở vào nhà chính. Tự mình kê hai chiếc ghế băng sang gian nhà trái rồi lấy chiếc gối sang nằm. Rồi lại tự cười bản thân: đã biết chuyện, hấn làm sao còn dám một thân một mình ngủ cùng người, đầu cần thiết phải kê ra chỗ khác ngủ làm cái gì. Nhưng là... cô không muốn nằm trên chiếc giường đó, nơi có hương vị của hắn. Cô co mình lại, khó khăn đỡ mình vào giấc ngủ. Cho dù đi làm xa nhà, cho dù việc ở một mình với cô là quá quen thuộc, nhưng chưa bao giờ Hiệu Linh cảm thấy cô đơn như lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Lên Núi

Hiệu Linh choàng tỉnh giấc, đôi mắt đăm đăm nhìn vào không gian mờ ảo. Cô vừa dứt khỏi một cơn ác mộng. Cô thấy mình bị trói gô lại bởi dân làng, chuẩn bị bị đốt. Những ánh mắt sợ hãi, pha lẫn phẫn nộ và quá khích của dân làng nhìn chằm chằm cô. Cô nhìn quanh và thấy họ - Phạm gia. Họ đứng đó bên cạnh một nữ nhân đang nở một nụ cười man rợ với ánh mắt tham lam, đục ngầu. Tiểu Đông, Lập Hạ, Tiểu Hàn... bọn họ nhìn thẳng cô, im lặng, lạnh nhạt. Trái tim cô đau nhức, buốt giá. Nước sông dân bao phủ tầm mắt... Toàn thân căng cứng không thể di chuyển. Cảm giác không thể thở được, sự bức bối đè nặng trái tim. Vừa tỉnh dậy, áp chế sự cuồng loạn của trái tim vì sợ hãi, cô cảm thấy hối hận khi nói rằng sẽ cố gắng bảo toàn Phạm gia cho dù bọn họ không chấp nhận cô. Nhếch miệng cười tự giễu bản thân: rõ ràng mấy nói như vậy để có chút gì đó níu kéo với gia đình này, để có thể đường đường chính chính trở lại nhìn họ cho dù không được chấp nhận. Mấy cần gì phải hối hận đây. Nếu mấy muốn, cho dù mấy có đi biệt tích, cũng không ai dám động đến Phạm gia.

Tiếng gà gáy cắt ngang dòng suy nghĩ của Hiệu Linh. Có vẻ thời gian cũng không quá sớm như cô nghĩ. Dù sao cũng không ngủ tiếp được, Hiệu Linh dứt khoát trở dậy. Đây nhẹ cửa đi ra bên ngoài. Sương sớm vẫn còn lượn lờ. Ánh sáng lúc này còn chưa đủ mạnh để khiến màu sắc nổi bật lên. Cả không gian như một bức tranh trắng đen xinh đẹp. Nhưng Hiệu Linh cũng không có tâm trạng thưởng thức khung cảnh lúc này... Cô đứng im như một pho tượng, nhìn đăm đăm vào khoảng trống. Trong đầu đủ loại suy nghĩ sau này bản thân sẽ làm cái gì khi rời đi.

Cũng không biết bản thân đứng đó bao lâu, khi chợt nghe những tiếng động rất khẽ từ nhà dưới, Hiệu Linh nhìn cánh cửa một chút rồi xoay người ra

vườn. Bọn họ chắc dậy rồi. Sương tan đi rất nhiều, để lại dưới nền đất vẫn còn ẩm ướt. Vừa lúc cô đi bứng những thân sắn để lát nữa lên núi trồng.

0

Tiểu Đông cả một đêm không ngủ, thấy không còn sớm liền trở dậy. Hắn cũng không biết phải làm gì đây. Vốn tâm trí luôn yên định bản thân gả cho người, chỉ cần chịu khó làm việc, tiết kiệm một chút là có thể sống tốt, rồi hắn sẽ có những đứa con, chăm lo cho chúng, cho chúng thành gia lập nghiệp, rồi lại có tôn nữ tôn tử đầy nhà. Rồi khi nàng thay đổi, Tiểu Đông hẳn dường như tham lam hơn. Hắn quyến luyến sự dịu dàng của thê chủ, ánh mắt cười của nàng, những cái vỗ đầu trấn an và cả hơi ấm, vòng tay mạnh mẽ, sự ôn nhu nâng niu của nàng khi cùng hắn triền miên. Nhưng giờ đây, nàng nói nàng không phải thê chủ của chính mình, mọi thứ dường như sụp đổ. Hiện giờ, tâm trí hắn trống rỗng, không thể suy nghĩ bất kỳ thứ gì. Tiểu Đông nghe và nhớ tất cả những gì nàng ấy nói, nhưng bản thân lại chẳng thể phản ứng lại, chẳng thể thốt nên lời.

Bước chân ra khỏi phòng, trong vô thức, Tiểu Đông nhìn về phía nhà trên. Cánh cửa đã mở ra. Nàng thức dậy rồi sao? Tiểu Đông giờ phút này vừa muốn nhìn thấy nàng, nhưng vừa không dám. Dứt ánh nhìn khỏi cánh cửa đang mở kia, hắn dứt khoát bước chân xuống bếp. Ngày hôm nay còn rất nhiều việc phải làm. Bữa sáng phải thật đầy đủ mới được.

Tiểu Hàn lục tục theo Lập Hạ trở dậy, ra giếng rửa mặt. Nhìn thấy cánh cửa nhà trên đã mở, nhưng thật lâu không có người bước ra, hắn ngăn người, quay sang hỏi Lập Hạ:

- Nhị ca, huynh nói, tỷ tỷ đã dậy chưa? Sao lâu như vậy rồi mà chưa thấy tỷ ấy?

Lập Hạ rói rầm, cũng không biết trả lời thế nào, liền lảng tránh:

- Ta phải ra vườn cắt chút rau lang băm cho gà đã.

Nói rồi, hắn nhanh tay vắt chiếc khăn mặt lên dây phơi rồi đi vào bếp, lấy dao ra vườn. Tiểu Hàn cũng không nói thêm tiếng nào, làm cái đuôi lạng lẹ bám sau nhị ca. Nhìn thấy bóng dáng Hiểu Linh đang cúi húi trong vườn, đột nhiên khiến Lập Hạ thờ phào. Lập Hạ cũng không tiến lại chỗ cô mà lạng lẹ ngồi xuống luống rau lang làm việc. Tiểu Hàn nhìn thấy Hiểu Linh thì muốn chạy lại riu rít như mọi khi. Nhưng thấy nhị ca chỉ im lặng làm việc, nhóc lưỡng lự một hồi rồi cũng thành thành thật thật ở lại phụ nhị ca cắt rau. Mọi công việc vẫn diễn ra như ngày thường, nhưng lại khuyết thiếu đi những câu nói, những tiếng cười đùa vui vẻ, ngay cả trong bữa ăn sáng cũng vậy.

Lưu thị hết nhìn gương mặt không có chút biểu cảm của Hiểu Linh, lại nhìn đến con trai mình vùi đầu vào bát cơm, không dám nhìn người đối diện. Ngay cả hai đứa nhỏ Lập Hạ, Tiểu Hàn cũng im lặng ăn. Khiến ông muốn nói lại không biết phải nói gì.

Bữa sáng vốn Hiểu Linh sẽ không bao giờ ăn no như vậy. Nhưng hôm nay đặc cách một chút vì lát nữa bữa trưa sẽ không nhiều, làm việc trên núi cần rất nhiều khí lực. Buồng bát trên tay xuống, Hiểu Linh nhìn quét mọi người một lượt rồi nhàn nhạt phân phó:

- Mọi người ăn xong thì dọn dẹp rồi chuẩn bị lên núi. Giống cây ta đã bứng hết rồi, cỡ một trăm thân gì đó. Cả ngày nay sẽ rất vất vả nên Lưu thúc và Tiểu Đông cần ăn no đủ một chút. Lập Hạ, Tiểu Hàn ở nhà chăm coi lũ gà cẩn thận. Mấy con chó con thì cứ thả chúng ra sân là được.

Hiểu Linh nói xong thì nhắc người đi ra ngoài. Cô không muốn tiếp tục ngồi lại nữa... Thôi, chỉ còn ngày hôm nay nữa.

0

Hiểu Linh công phần lớn giống cây. Đoàn ba người lên núi. Lúc đi qua những cây đào, mơ, mận khi trước, Hiểu Linh nhìn thấy chúng kết trái khá tốt. Mơ cũng đến lúc cần hái rồi. Đào và mận còn một thời gian nữa. Nhưng là, cô không ở đây, cũng không biết họ có nhận được mấy loại trái cây này không. Cô quay lại nói với Lưu thị và Tiểu Đông:

- Hai người chú ý một chút... mấy loại quả này đều ăn được. Nếu thích có thể hái một chút ăn thử, cảm thấy hợp khẩu vị thì hái hết bán cũng được. Ta nghĩ cũng kiếm được một khoản.

Lưu thị biết mấy cây này, khi lên núi nếu hái được, cũng chỉ để cho lũ nhỏ trong nhà có chút đồ ăn vặt, lại không nghĩ như Hiểu Linh còn có thể bán được nên ngạc nhiên hỏi:

- Thứ này nếu người lớn hái được cũng chỉ đem về cho mấy đứa nhỏ ăn chơi một chút, con nghĩ là bán được sao?

Hiểu Linh gật gật đầu:

- Có thể. Tuy nói mấy quả này là thứ ăn vặt trẻ con trong thôn hay có được, nhưng không có nghĩa là trên trấn trên mọi người cũng được ném qua.

Hiểu Linh vừa nói, vừa liếc nhìn bộ dạng vẫn im lặng cúi đầu của Tiểu Đông. Cô muốn níu kéo gia đình này, phần lớn là quyết định ở Tiểu Đông. Hắn là người sẽ ở với cô cả đời. Cô muốn biết thái độ của hắn với mình một chút nên mở lời:- Tiểu Đông dạo này bán bánh sắn vẫn còn tốt chứ? Liệu sắn trong kho còn dùng được đến khi nào?

Sau khi việc bán bánh ổn định, Hiểu Linh cũng không để tâm nhiều nữa, nên giờ cô hỏi chỉ là lấy cớ. Tiểu Đông nghe thấy nàng nhắc tên mình thì có chút luống cuống ngẩng lên nhìn, nhưng ngay lập tức lại cúi mắt xuống. Hắn lắp bắp:

- Cũng ổn ổn. Mọi người mua không nhiều như trước, nhưng đều đặn một ngày chừng bốn mươi cái đều bán hết. Nếu tính ra, lượng sắn trong nhà còn bán được ba bốn tháng nữa nếu không làm gì.

Nhìn thái độ lạnh tránh mình, ngay cả ngữ điệu nói kia của Tiểu Đông khiến Hiểu Linh như chìm xuống đáy vực. Hắn không chấp nhận cô. Ngay cả một cái danh xưng, hắn cũng không muốn nhắc tới cô. Sự dằn dụa trong đáy mắt Hiểu Linh khi nhìn hắn từ từ rút đi. Tất cả chỉ còn lại thanh minh.

CHƯƠNG 77: RỜI ĐI

Buổi tối, một mình trong nhà chính, dưới ánh đèn dầu leo lét, Hiểu Linh nhìn một lượt quanh căn phòng. Nơi này đã không còn sự ấm áp dành cho cô. Tất cả giờ chỉ còn một chữ lạnh. Cảnh lạnh, người lạnh và tâm cô cũng lạnh. Cô biết phải cho họ thời gian để thích ứng và thử chấp nhận cô. Nhưng sự lạnh tránh, sự im lặng của tất cả như dòng nước lạnh chảy chậm chậm qua tim cô, làm nguội dần thứ tình cảm vừa mới dấy lên không lâu ấy. Lấy từ trong tủ mấy bộ quần áo, trải dài trên giường, vốn là muốn gấp chúng để ngày mai mang đi, nhưng cô dừng lại. Những bộ quần áo này đều do Tiểu Đông khâu cho thế chủ của hắn, cô có quyền gì mà mang theo. Ngay cả bộ đồ trên người cô cũng vậy. Thôi. Để lại hết đi. Lần khác cô sẽ trả lại luôn bộ quần áo này. Gạt hết mọi thứ lại, Hiểu Linh trở về chiếc giường tạm chế của mình, nặng nề ngủ.

0

Lại một lần nữa thức giấc từ cơn ác mộng. Vẫn giấc mơ đó, nhưng không phải cái cảm giác đau triệt nội tâm khiến cô tỉnh dậy, mà chỉ là ham muốn còn sống khi bị chìm sông khiến cô dấy dụa bưng tỉnh. Nhếch miệng cười cợt chính mình yếu đuối. Phạm Hiểu Linh cô khi nào lại bị chuyện tình cảm quấn chặt không buông như vậy. Dứt khoát vùng dậy, mở cửa đi ra ngoài làm vệ sinh cá nhân. Nhìn sắc trời vẫn còn mịt mờ như ngày hôm qua, Hiểu Linh đoán đoán cũng chỉ tầm 3 h sáng. Nếu bây giờ cô lên trần, tầm 5h đến nơi cũng không quá sớm. Hít một hơi thật sâu, cô xoay người vào nhà, cầm đi số tiền cô vẫn cất giữ và mấy đồng lẻ hai ngày trước vừa bán nắm, đặt cẩn thận vào trong túi rồi bước ra ngoài. Vốn tối qua còn định chờ Phạm gia dậy chào từ biệt bọn họ rồi mới ra đi. Nhưng giờ nghĩ lại, cần thiết sao? Đừng tự mình đa tình rằng họ sẽ giữ mình lại nữa, nếu không cái chờ đón người lại là một lưỡi dao bén ngọt xuyên vào tận tim đấy. Lý trí trấn áp trái tim cô như vậy. Hiểu Linh cứ thế bước đi, không quay đầu nhìn lại.

0

Lại một lần nữa nhìn thấy cánh cửa khép hờ. Nàng đã dậy rồi ư? Tiểu Đông nhìn đắm đắm lên nhà như muốn xuyên thấu vào bên trong, nhìn thấy bóng dáng người ấy. Nhưng lâu như vậy, vẫn không thấy có người bước ra. Hắn rũ mắt đi vào bếp làm ăn sáng.

Lập Hạ vừa rửa mặt, vừa thỉnh thoảng liếc trộm lên nhà trên xem động tĩnh. Hôm nay, Tiểu Hàn đứng bên cạnh hắn thành thật rửa mặt, súc miệng, cũng không dám hỏi hắn câu nào. Nhưng là, Lập Hạ cảm thấy cả người đều không tốt. Nhanh chóng xong phần của mình, hắn lại vào bếp lấy dao đi cắt rau lang. Nhưng lần này, Lập Hạ không thấy bóng dáng tỷ ấy ngoài vườn nữa. Hắn cúi đầu, làm nhanh những thứ trong tay. Hắn cảm thấy càng ngày càng bất an.

Lập Hạ nghe tiếng tỷ phụ gọi vọng từ dưới bếp chuẩn bị ăn sáng thì cũng vừa lúc cho đàn gà ăn xong. Hắn ra giếng rửa lại tay rồi cùng Tiểu Hàn đi lên nhà. Cánh cửa nhà chính rộng mở. Bữa ăn sáng được đặt trên bàn. Còn Đồng ca thì ngo ngắc cầm trên tay chiếc áo của tỷ tỷ, ánh mắt hoang mang đảo khắp gian phòng tìm kiếm bóng dáng ấy. Lập Hạ lại gần, nhẹ giọng hỏi:

- Đồng ca.. huynh làm sao?

- Không thấy nàng... từ sáng đến giờ đều không hề thấy. Thê... Hiểu Linh đi rồi sao?

Tiểu Đông thất lạc hồn phách lắp bắp hỏi. Hắn bụng măm ăn sáng lên nhà. Vốn rằng vì từ sáng không thấy người, hắn cứ tưởng Hiểu Linh quanh quẩn trong vườn làm gì đó, nên lớn tiếng gọi cả nhà vào ăn sáng. Nhưng là, khi hắn đặt mâm cơm lên bàn liền nhìn thấy mớ quần áo lộn xộn trên giường. Trái tim hắn như bị bóp nghẹt. Nàng bỏ đi rồi. Sau đó, hắn lại tự phản đối bản thân: còn không có đâu, quần áo nàng ấy mới đưa ra đây, hắn là chưa đi đâu. Nếu đi, cũng phải dọn quần áo cùng đi chứ. Hắn đứng đó, cầm lên chiếc áo hắn vừa khâu cho nàng không bao lâu. Rồi Lập Hạ, Tiểu Hàn bước vào, sau đó phụ thân hắn cũng đi vào, nhưng là người ấy vẫn không xuất hiện.

Lưu thị nhìn thấy Tiểu Đông hồn phách lên mây, đau lòng an ủi:

- Hắn là Hiểu Linh chưa đi đâu. Quần áo, giày ngay cả khăn mặt của con bé còn ở đây. Làm sao người đi lại không mang chúng đi cùng chứ. Con không đành lòng để Hiểu Linh đi, thì hãy giữ nó lại rồi từ từ tính tiếp. Dù sao như Hiểu Linh nói, thế giới này con bé cũng tứ cố vô thân.

Cả Phạm gia rơi vào im lặng. Họ chờ và chờ như vậy một buổi sáng. Bữa sáng dọn lên nhưng chẳng ai có tâm tình gì ăn. Tất cả đều quây quần lên nhà trên, im lặng chờ. Nhưng họ đang chờ gì đây. Cả một buổi sáng, đều không nhìn thấy bóng dáng ấy. Nàng đã bỏ đi thật rồi. Ngay cả những vật dụng tùy thân, nàng ấy cũng không cầm đi, cứ như vậy dứt bỏ mọi liên quan với căn nhà này.

0

Hiểu Linh đi thông thả trên con đường quen thuộc lên trần. Bước chân cô đi càng lúc càng nhẹ nhàng như thể mọi tình cảm kia theo từng bước chân cô mà rời đi. Cô lên trần vừa lúc bắt đầu họp chợ. Nhưng cái cô cần lúc này là một chỗ ở. Cô nghĩ kỹ rồi. Thời gian này cô sẽ trụ lại ở trần trên, học chữ và bán cháo ở bến tàu, tiện bề quan sát Phạm gia thêm nửa năm nữa. Khi mọi thứ đã ổn định, cô sẽ đi du lịch, những nơi cô hướng tới sẽ là nơi chùa chiền, đạo quán nổi tiếng để tìm cách trở về. Con người một khi đã có định hướng sống thì rất nhanh khôi phục tâm trạng của mình.

Đi dần về phía bến tàu ồn ã, rẽ qua mấy lối khu nhà thấp bé gần đó. Chốn bến tàu long ngur hỗn tạp, nhưng lại cũng là nơi buôn bán cho tầng lớp nghèo dễ nhất và giá phòng thuê cũng rẻ nhất.

Nhìn một lượt quanh nhà và ghi nhớ những thứ cần phải mua: quần áo, chăn mền, bát đũa, gia vị các loại. Rất nhiều thứ cần sắm mới. Hiểu Linh cầm tiền bắt đầu đi càn quét khắp gian hàng, cửa hiệu trên trần. Mua sắm, dọn dẹp, sắp đặt mọi thứ khiến cô lu bu từ sáng đến tận tối muộn mới thấy tạm ổn.

Quá bận rộn và mệt mỏi khiến Hiểu Linh đặt lưng xuống liền ngủ mất. Một cuộc sống mới đang đợi cô ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Rời Đi

Buổi tối, một mình trong nhà chính, dưới ánh đèn dầu leo lét, Hiểu Linh nhìn một lượt quanh căn phòng. Nơi này đã không còn sự ấm áp dành cho cô. Tất cả giờ chỉ còn một chữ lạnh. Cảnh lạnh, người lạnh và tâm cô cũng lạnh. Cô biết phải cho họ thời gian để thích ứng và thử chấp nhận cô. Nhưng sự lạnh tránh, sự im lặng của tất cả như dòng nước lạnh chảy chậm chậm qua tim cô, làm nguội dần thứ tình cảm vừa mới dấy lên không lâu ấy. Lấy từ trong tủ mấy bộ quần áo, trải dài trên giường, vốn là muốn gấp chúng để ngày mai mang đi, nhưng cô dừng lại. Những bộ quần áo này đều do Tiểu Đông khâu cho thê chủ của hắn, cô có quyền gì mà mang theo. Ngay cả bộ đồ trên người cô cũng vậy. Thôi. Để lại hết đi. Lần khác cô sẽ trả lại luôn bộ quần áo này. Gạt hết mọi thứ lại, Hiểu Linh trở về chiếc giường tạm chế của mình, nặng nề ngủ.

0

Lại một lần nữa thức giấc từ cơn ác mộng. Vẫn giấc mơ đó, nhưng không phải cái cảm giác đau triệt nội tâm khiến cô tỉnh dậy, mà chỉ là ham muốn còn sống khi bị chìm sông khiến cô dấy dựa bùng tỉnh. Nhếch miệng cười cợt chính mình yếu đuối. Phạm Hiểu Linh cô khi nào lại bị chuyện tình cảm quấn chặt không buông như vậy. Dứt khoát vùng dậy, mở cửa đi ra ngoài làm vệ sinh cá nhân. Nhìn sắc trời vẫn còn mờ mờ như ngày hôm qua, Hiểu Linh đoán đoán cũng chỉ tầm 3 h sáng. Nếu bây giờ cô lên trần, tầm 5h đến nơi cũng không quá sớm. Hít một hơi thật sâu, cô xoay người vào nhà, cầm đi số tiền cô vẫn cất giữ và mấy đồng lẻ hai ngày trước vừa bán nầm, đặt cẩn thận vào trong túi rồi bước ra ngoài. Vốn tối qua còn định chờ Phạm gia dậy chào từ biệt bọn họ rồi mới ra đi. Nhưng giờ nghĩ lại, cần thiết sao? Đừng tự mình đa tình rằng họ sẽ giữ mình lại nữa, nếu không cái chờ đón người lại là một lưỡi dao bén ngọt xuyên vào tận tim đấy. Lý trí trấn áp trái tim cô như vậy. Hiểu Linh cứ thế bước đi, không quay đầu nhìn lại.

0

Lại một lần nữa nhìn thấy cánh cửa khép hờ. Nàng đã dậy rồi ư? Tiểu Đông nhìn đắm đắm lên nhà như muốn xuyên thấu vào bên trong, nhìn thấy bóng dáng người ấy. Nhưng lâu như vậy, vẫn không thấy có người bước ra. Hắn rũ mắt đi vào bếp làm ăn sáng.

Lập Hạ vừa rửa mặt, vừa thỉnh thoảng liếc trộm lên nhà trên xem động tĩnh. Hôm nay, Tiểu Hàn đứng bên cạnh hắn thành thật rửa mặt, súc miệng, cũng không dám hỏi hắn câu nào. Nhưng là, Lập Hạ cảm thấy cả người đều không tốt. Nhanh chóng xong phần của mình, hắn lại vào bếp lấy dao đi cắt rau lang. Nhưng lần này, Lập Hạ không thấy bóng dáng tỷ ấy ngoài vườn nữa. Hắn cúi đầu, làm nhanh những thứ trong tay. Hắn cảm thấy càng ngày càng bất an.

Lập Hạ nghe tiếng tỷ phụ gọi vọng từ dưới bếp chuẩn bị ăn sáng thì cũng vừa lúc cho đàn gà ăn xong. Hắn ra giếng rửa lại tay rồi cùng Tiểu Hàn đi lên nhà. Cánh cửa nhà chính rộng mở. Bữa ăn sáng được đặt trên bàn. Còn Đông ca thì ngoác cằm trên tay chiếc áo của tỷ tỷ, ánh mắt hoang mang đảo khắp gian phòng tìm kiếm bóng dáng ấy. Lập Hạ lại gần, nhẹ giọng hỏi:

- Đông ca.. huynh làm sao?

- Không thấy nàng... từ sáng đến giờ đều không hề thấy. Thê... Hiểu Linh đi rồi sao? Tiểu Đông thất lạc hồn phách lắp bắp hỏi. Hắn bụng mồm ăn sáng lên nhà. Vốn rằng vì từ sáng không thấy người, hắn cứ tưởng Hiểu Linh quanh quẩn trong vườn làm gì đó, nên lớn tiếng gọi cả nhà vào ăn sáng. Nhưng là, khi hắn đặt mâm cơm lên bàn liền nhìn thấy mở quần áo lộn xộn trên giường. Trái tim hắn như bị bóp nghẹt. Nàng bỏ đi rồi. Sau đó, hắn lại tự phản đối bản thân: còn không có đâu, quần áo nàng ấy mới đưa ra đây, hắn là chưa đi đâu. Nếu đi, cũng phải dọn quần áo cùng đi chứ. Hắn đứng đó, cảm lên chiếc áo hắn vừa khâu cho nàng không bao lâu. Rồi Lập Hạ, Tiểu Hàn bước vào, sau đó phụ thân hắn cũng đi vào, nhưng là người ấy vẫn không xuất hiện.

Lưu thị nhìn thấy Tiểu Đông hồn phách lên mây, đau lòng an ủi:

- Hắn là Hiểu Linh chưa đi đâu. Quần áo, giày ngay cả khăn mặt của con bé còn ở đây. Làm sao người đi lại không mang chúng đi cùng chứ. Con không đành lòng để Hiểu Linh đi, thì hãy giữ nó lại rồi từ từ tính tiếp. Dù sao như Hiểu Linh nói, thế giới này con bé cũng tứ cố vô thân.

Cả Phạm gia rơi vào im lặng. Họ chờ và chờ như vậy một buổi sáng. Bữa sáng dọn lên nhưng chẳng ai có tâm tình gì ăn. Tất cả đều quây quần lên nhà trên, im lặng chờ. Nhưng họ đang chờ gì đây. Cả một buổi sáng, đều không nhìn thấy bóng dáng ấy. Nàng đã bỏ đi thật rồi. Ngay cả những vật dụng tùy thân, nàng ấy cũng không cầm đi, cứ như vậy dứt bỏ mọi liên quan với căn nhà này.

0

Hiểu Linh đi thông thả trên con đường quen thuộc lên trần. Bước chân cô đi càng lúc càng nhẹ nhàng như thể mọi tình cảm kia theo từng bước chân cô mà rời đi. Cô lên trần vừa lúc bắt đầu họp chợ. Nhưng cái cô cần lúc này là một chỗ ở. Cô nghĩ kỹ rồi. Thời gian này cô sẽ trụ lại ở trần trên, học chữ và bán cháo ở bến tàu, tiện bề quan sát Phạm gia thêm nửa năm nữa. Khi mọi thứ đã ổn định, cô sẽ đi du lịch, những nơi cô hướng tới sẽ là nơi chùa chiền, đạo quán nổi tiếng để tìm cách trở về. Con người một khi đã có định hướng sống thì rất nhanh khôi phục tâm trạng của mình.

Đi dần về phía bến tàu ồn ã, rẽ qua mấy lối khu nhà thấp bé gần đó. Chón bến tàu long ngư hỗn tạp, nhưng lại cũng là nơi buôn bán cho tầng lớp nghèo dễ nhất và giá phòng thuê cũng rẻ nhất.

Nhìn một lượt quanh nhà và ghi nhớ những thứ cần phải mua: quần áo, chăn mền, bát đũa, gia vị các loại. Rất nhiều thứ cần sắm mới. Hiểu Linh cầm tiền bắt đầu đi càn quét khắp gian hàng, cửa hiệu trên trấn. Mua sắm, dọn dẹp, sắp đặt mọi thứ khiến cô lu bu từ sáng đến tận tối muộn mới thấy tạm ổn. Quá bận rộn và mệt mỏi khiến Hiểu Linh đặt lưng xuống liền ngủ mất. Một cuộc sống mới đang đợi cô ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Nữ Tôn Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.